

Phu Bằg Thê Hữu

Contents

Phu Bằg Thê Hữu	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	5
3. Quyển 1 - Chương 3	9
4. Quyển 1 - Chương 4	12
5. Quyển 1 - Chương 5	16
6. Quyển 1 - Chương 6	19
7. Quyển 1 - Chương 7	23
8. Quyển 1 - Chương 8	27
9. Quyển 1 - Chương 9	30
10. Quyển 1 - Chương 10	34
11. Quyển 1 - Chương 11	38
12. Quyển 1 - Chương 12	42
13. Quyển 1 - Chương 13	47
14. Quyển 1 - Chương 14	51
15. Quyển 1 - Chương 15	56
16. Quyển 1 - Chương 16	60
17. Quyển 2 - Chương 17	65
18. Quyển 2 - Chương 18	70
19. Quyển 2 - Chương 19	74
20. Quyển 2 - Chương 20	79
21. Quyển 2 - Chương 21: Ân Oán Tình Cừ	83
22. Quyển 2 - Chương 22: Huyết Lệ	87
23. Quyển 2 - Chương 23	92
24. Quyển 2 - Chương 24: Lovers And Friends	98
25. Quyển 2 - Chương 25: Long Tranh Hổ Đấu	103
26. Quyển 2 - Chương 26: Người Chết Ta Sống	109
27. Quyển 2 - Chương 27: Ba Năm, Năm Năm	114
28. Quyển 2 - Chương 28: Ngải Cừu Ái Cừu	120
29. Quyển 2 - Chương 29: Trận Chiến Cuối Cùng	126
30. Quyển 2 - Chương 30:	132

Phu Bằg Thê Hữu

Giới thiệu

Edit: Phi VũBeta: Yuuki (Tâm Lan)Thể loại: Hiện đại, hắc bang, 1×1, HE. Người đời thường nói bạn bè thì như tay ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-bang-the-huu>

1. Quyển 1 - Chương 1

Trác Dạ Húc phun hết ngụm trà lên bộ âu phục, thật đáng tiếc cho bộ Zegna đặc biệt được mặc để gặp Ngải lão gia. Tuy biết tên bạn tốt nói những lời đó là có lý do của hắn, nhưng hình như cũng quá mức hoang đường thì phải.

Ngải Cửu nhận chiếc khăn mặt trắng trên tay người giúp việc, tự mình lau vệt nước trên mặt cho y, bộ dạng vô cùng thân thiết khiến da gà toàn thân y nổi lên chi chít, thề rằng khi trở về sẽ đốt sạch bộ âu phục này. Đẩy Ngải Cửu ra, lấy khăn mặt nói: “Để tôi tự làm.”

“Mặc kệ ông nội có tin hay không, người cháu thật sự yêu chính là... Dạ Húc, cháu xin ông nội đồng ý cho chúng cháu.” Trước kia đều gọi là A húc, đột nhiên đổi thành Dạ Húc khiến Ngải Cửu nhin không được mà rùng mình, Trác Dạ Húc cũng vậy.

“Ồ? Thì ra người cháu vừa ý lại là đàn ông, lại còn là tiểu tử Trác gia? Cho nên nửa năm qua mới che che dấu dấu?” Câu chuyện hoang đường không căn cứ này trong mắt Ngải Kỳ Du tựa như một việc quá đỗi bình thường, ngay cả một cái nhún mày cũng không có.

Không nhìn ra ý đồ của ông nội khiến Ngải Cửu hết hồn, Trác Dạ Húc cũng không dám tùy tiện mở miệng, thậm chí hai người còn không dám trao đổi ánh mắt. Trước mắt Ngải lão gia, cho dù cậu có là Tôn Ngộ Không cũng không thể thoát ra khỏi ánh mắt của ông, huống hồ bọn họ mới chỉ là mấy tên tiểu tử tóc chưa mọc đủ.

Hôm qua, ông nội cả năm khó gặp mặt một lần đột nhiên gọi đến gặp. Sáng nay, trời còn chưa sáng là Ngải Cửu đã tới Trác gia lôi Trác Dạ Húc theo để lấy thêm can đảm. Trác Dạ Húc mắng hắn là đồ nhất gan, hắn cãi lại “cậu dám tới gặp lão gia tử kia một mình không?”, Trác Dạ Húc lập tức nín thinh.

Nói đến Ngải lão gia, người trong hai giới hắc bạch có ai lại không kính sợ? Tào Tháo nói ‘thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, quyết không để người trong thiên hạ phụ ta’, mà Ngải lão gia tuyệt đối không để cho người khác có cơ hội phụ ông. Nếu có bất luận dấu vết nào của Tư Mã, đương nhiên ông sẽ diệt cỏ tận gốc, thà giết lầm một vạn chứ không để sót một tên.

(Tư Mã Ý (chữ Hán: 司馬懿; 179 – 251) là nhà chính trị, nhà quân sự phục vụ nước Tào Ngụy thời kỳ Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.[link](#))

Đến lúc này, Ngải Cửu vẫn chưa đoán ra ông nội đột nhiên gọi mình đến vì chuyện gì, nhưng khi ông nội hỏi hắn một năm gần đây đang lén lút làm gì thì hắn hiểu rằng mọi việc đã lộ.

Lúc biết Vu Kỳ Kỳ là cháu gái của Vu Minh Đức thì hắn đã hẹn hò với cô được nửa năm, đều do lúc đó đầu óc nhất thời mê muội nên không điều tra rõ gia thế của cô. Vu Minh Đức luôn luôn ngứa mắt ông nội, đương nhiên ông ta cũng không phải đối thủ của ông nội, ông nội cũng chỉ coi ông ta như hạng bình tôm tướng tép nên chẳng thèm ra tay, bởi vậy cả nhà ông ta mới sống an ổn tới giờ phút này.

Nếu như ông nội biết vụ với Vu gia thì xem như toi, nghe ông nội nói có vẻ như chỉ phát hiện hắn có việc giấu diếm, chưa biết hắn đang hẹn hò với Vu Kỳ Kỳ. Hắn không thể nói thật, cũng không thể ngu xuẩn làm trò trước mặt ông nội. Đang nhàn nhã uống trà, trong cơn hoảng loạn hắn đã bật thốt lên: “Cháu cùng A Húc... Dạ Húc đang hẹn hò, chúng cháu là tình nhân.”

Từ trước tới nay, ông nội chẳng bao giờ lãng phí sức lực, chỉ cần tin hắn thì ông sẽ không tiếp tục điều tra việc này. Hẹn hò với đàn ông cũng đủ để giải thích vì sao hắn lại lén lút như thế.

“Trác tiểu tử, ông hỏi cháu.”

“Vâng, Ngải lão gia, ông cứ hỏi đi ạ.” Trác Dạ Húc ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn.

“Cháu với Ngải Cửu đang hẹn hò?”

“Cháu... bọn cháu...”

Y ấp úng, Ngải Cửu lo lắng đến độ muốn lên tiếng lại không dám, nếu lên tiếng thật chẳng khác gì chưa đánh đã khai, thừa nhận bản thân đang nói dối.

“Cháu với A Cửu... đúng là người yêu, chúng cháu thật sự nghiêm túc...” mắt Trác Dạ Húc đỏ hoe, cảm giác sợ hãi cùng hoảng loạn đã được y diễn tả rất sắc sảo, hình ảnh buồn bã, tình cảm kia khiến Ngải Cửu âm thầm vỗ tay tán thưởng.

“Trác lão đầu biết không?” người Ngải Du Kỳ hỏi tới chính là Trác Sĩ Xá, ông nội của Trác Dạ Húc.

“Cháu không dám để ông nội và mọi người trong nhà biết... Cầu xin ông đừng nói cho ông nội...” Liệu sau khi ông nội y nghe tin, không biết phản ứng của ông có bình tĩnh được như Ngải lão gia không?

“Ừ, hai đứa ra ngoài trước đi.” Ngải Du Kỳ phát tay để hai tên nhóc đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi nhà lớn, lên xe, Trác Dạ Húc giành vị trí lái xe, xe chạy hơn một km đột ngột phanh lại, y không đợi Ngải Cửu xuống xe đã túm cổ hất lùi ra, hất một cái khiến hất văng xa ba bốn mét.

“Mẹ nó, A Cửu chết dẫm, cậu muốn gì thì nói đi xem nào, tôi thao cả tổ tông nhà cậu. Ai hẹn hò với cậu, ai là người yêu của cậu? Mẹ nó, cậu biến thái rồi đúng không, hả?” Cởi áo khoác, nới lỏng nơ cổ, xắn tay áo định cho tên kia một trận nhớ đời.

Ngải Cửu đứng lên, chạy tới bên kia xe, tay chống lên nắp khoang động cơ xe không ngừng cúi đầu khom lưng: “A Húc, xin lỗi, xin lỗi mà, lúc đấy tôi vội quá, nhớ tới chuyện Hỏa ca là đồng tính nên mới lỡ miệng nói ra.”

“Hỏa ca là đồng tính, cậu cũng muốn làm đồng tính, cậu biến thái một mình đủ rồi, kéo tôi vào vụ này làm gì hả.”

“Bình thường cậu là người hay qua lại với tôi nhất, tôi chẳng cần nói nhiều cũng có thể khiến cho lão đầu tin tưởng. Tôi không thể hại Vu Kỳ Kỳ và Vu gia nha.”

“Há miệng ngậm miệng đều là Vu Kỳ Kỳ, cậu sợ hại cô ta chứ không sợ hại tôi, vạn nhất lão đầu nhà cậu đối phó với Trác gia nhà tôi thì sao đây? Làm anh em cho tới tận hôm nay tôi mới nhìn rõ bộ mặt thật của cậu, Ngải Cửu, con mẹ cậu, cậu là thằng khốn không có nghĩa khí!”

Nghe y nói những lời này, Ngải Cửu luống cuống: “Đừng đừng! A Húc, cô ấy làm sao so được với cậu, tục ngữ nói rồi, ‘phụ nữ như quần áo, anh em là tay chân’, tôi có thể không mặc quần áo chứ có thể chặt tay chân sao? Đã là đàn ông thì phải chịu trách nhiệm, tôi không thể hại người ta mà.”

“Tôi mặc kệ, đừng có kéo tôi vào vụ này.” Trác Dạ Húc nói rõ không chút thỏa hiệp.

“A Húc...” Ngải Cửu đi qua gọi một tiếng thật dài, kéo tay áo y lay lay, nói: “Cậu không thể thấy chết không cứu nha.”

“Mẹ nó, cậu mắc ói quá đi mất!” Trác Dạ Húc đột nhiên điên lên, kéo tay Ngải Cửu ấn lên mũi động cơ xe, gương mặt đẹp trai của Ngải Cửu bị hơi nóng ép thành quả hồng chín.

“Nóng, nóng, nóng quá.”

“Nóng cái rắm!” Xe mới khởi động được hai phút thì nóng làm sao được.

“Cậu thật sự không giúp tôi?”

“Giúp cậu? Tôi giúp cậu thế nào? Cùng cậu giả dạng một đôi tình nhân suốt ngày dính lấy nhau?”

“Chúng ta vốn dính lấy nhau cả ngày mà.” Bọn họ là anh em đáng tin cậy, Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu.

(Tiêu không rời Mạnh hay Mạnh không rời Tiêu: câu nói này xuất xứ từ “Dương gia tướng”. Tiêu, Mạnh chỉ đại tướng quân Tiêu Tấn cùng Mạnh Lương, hai thuộc hạ của Dương Duyên Chiêu (Dương Lục Lang). Hai người kết nghĩa huynh đệ, thường ở bên nhau như hình với bóng. Sau này, câu nói trên được sử dụng để chỉ quan hệ vô cùng thân thiết giữa hai người, tình cảm sâu sắc.)

“Sao giống được? Chẳng lẽ cậu còn muốn hôn tôi, cùng tôi lên giường?” Nhớ tới những việc này, Trác Dạ Húc lập tức cảm thấy buồn nôn mà lắc đầu nguây nguậy, y thật sự muốn xua tan hình ảnh đó ra khỏi tâm trí.

Cùng bạn bè quần nhau trên giường? Ngải Cửu vừa đập đầu lên mũi động cơ xe vừa khóc thét: “Nếu như vậy thật thì thà chết còn hơn. Không cần làm thật quá, chỉ cần đừng khiến cho lão đầu nghi ngờ là được, chẳng bao lâu nữa ông sẽ bận rộn đến nỗi chẳng có thời gian quản chuyện chúng ta đâu.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó chúng ta sẽ chia tay.”

“Chia tay? Ý cậu nói là muốn tuyệt giao với tôi? Tốt, tôi còn ước được như vậy nữa đấy.” Hất mạnh tay tên kia ra làm hắn ngã lộn xuống đất.

Ngải Cửu tự biết mình đuối lý nên mới nhường nhịn y, nhưng quá tam ba bận, cuối cùng bản tính thiếu gia cũng nổi dậy: “Trác Dạ Húc, đầu cậu chứa phân đúng không? Ừ thì lão tử có ý như thế đấy, không giúp thì thôi, thềm vào!” Nói xong, mở cửa xe định ngồi vào.

Trác Dạ Húc vịn vào mũi động cơ xe, bay qua đá vào phía sau đầu gối hắn, mắng lớn: “Con mẹ nó, kể từ lúc gặp lão Cửu thôi tha như cậu, chưa bao giờ tôi được kết quả tốt cả.”

“A Húc...” tên hai mặt kia lập tức đổi sang gương mặt vui vẻ, ôm chặt ông bạn tốt, hùng hồn nói: “Chiếc xe Tiểu Lan của tôi đã thuộc về cậu.”

Đấm hân một phát khiến hắn buông ra, đen mặt hỏi: “Cậu với Vu Kỳ Kỳ thì sao đây? Chia tay?”

“Tôi không muốn chia tay, làm sao bây giờ?”

“A Cửu, đừng nói là cậu yêu cô ấy rồi đấy nhé.”

“Yêu hay không yêu cái gì, chẳng qua là cô ấy hợp với tôi thôi.”

“Thích hợp thế nào?” Trác Dạ Húc cười mờ ám: “Có phải cái thứ nhỏ nhỏ của cậu cắm vào rất vừa vặn không? Cô ấy đúng là ‘cô em bé nhỏ’ nha.”

Ngải Cửu đưa tay cấu móng y một cái, cười còn xấu xa hơn: “Cậu có muốn tự đến đây giám định xem nó có nhỏ hay không?”

“Hay là cậu thử tới đây kiểm tra tôi...”

Ngải Cửu không lui tới với Vu Kỳ Kỳ nữa, rảnh rỗi sẽ cùng Trác Dạ Húc đua xe, tập bắn súng, cùng nhau tới quán ăn mỳ thịt bò, đã vậy còn thường xuyên tới khách sạn, chơi đoán số xem ai thắng ngủ giường, ai thua ngủ ở sofa. Bọn họ cũng không cần cố gắng quá, ngoại trừ việc ở trong khách sạn ra thì mọi việc vẫn như trước kia, trước khi Ngải Cửu hẹn hò với Vu Kỳ Kỳ.

Ngải Du Kỳ vẫn chưa có quyết định, từng ngày từng ngày trôi qua khiến hai người dần dần bớt lo nghĩ. Cho tới hôm nay, ông cùng thủ hạ của ông tới Trác gia.

“Ngải thiếu gia, mời thiếu gia lập lại lần nữa.” Trác Dạ Húc thốt từng từ qua kẽ răng.

“Lão đầu... lão đầu muốn chúng ta... chúng ta qua Mỹ kết hôn... A Húc, tha mạng đi mà!”

Trác Dạ Húc áp hắn xuống sàn nhà, sợ rằng ngay cả những người ở tầng dưới cũng nghe thấy tiếng đấm đá, y chỉ lo đấm mạnh lên đầu hắn: “Đến Mỹ là có ý gì?”

“Là... ý là... kết hôn.”

“Kết hôn là có ý gì chứ.....” Tay đấm càng thêm lực, chiếc mũi cao thẳng của Ngải Cửu có nguy cơ rụng xuống.

Hắn cố sống cố chết nói: “Kết hôn... hay còn có nghĩa là trở thành vợ tôi...”

“Con mẹ nó!” Trác Dạ Húc nện đầu hắn xuống nền nhà, âm thanh rất lớn vang vọng khắp tòa nhà.

“Dạ Húc, làm sao thế?” Trác phu nhân ở tầng dưới hỏi vọng lên.

“Không có gì ạ, A Cửu ngã một phát ấy mà.” Nghe thấy tiếng mẹ, y đột nhiên nhớ ra: “Nói vậy thì cha mẹ tôi đã biết chuyện biến thái giữa tôi với cậu?”

“Lão đầu đang bàn chuyện với bọn họ...”

Trác Dạ Húc lập tức ngã ngồi trên mặt đất, thất thần lắm lắm: “Nói trắng ra là mọi việc đã được định rồi...”

Vợ chồng Trác gia không có khả năng cãi lời Ngải Kỳ Du. Trác Sĩ Xá, ông nội Trác Dạ Húc khi còn trẻ từng là thuộc hạ của Ngải Du Kỳ, cũng nhờ Ngải Du Kỳ mà Trác gia mới có ngày hôm nay, mà nay vợ chồng Trác gia vẫn đang cung kính gọi Ngải Du Kỳ một tiếng ‘lão gia’.

“Tôi xin ông nội đồng ý cho chúng ta...”

“Cái gì?” Y không ngờ hần đột nhiên nói ra câu đó.

“Cậu nói hay lắm nhỉ, bây giờ thì đồng ý rồi đấy, cậu vui vẻ rồi đấy.” Nói xong, y thình lình đá và bụng Ngải Cửu. Ngải Cửu ôm bụng đứng lên, mặt giận dữ, chân dài quét ngang khiến y bay ra xa, đập vào ghế dựa và bàn trà.

“Cậu tưởng tôi muốn chắc, tôi chỉ tùy tiện nói một câu mà lão đầu đã cho là thật, lão đầu kia là người làm việc khiến người ta không theo kịp đấy.” Cũng như việc rõ ràng hần là con một, vậy mà lão đầu kia lại đặt tên cho hần là Cửu, bao nhiêu năm qua, rất nhiều người khen khả năng sinh con của cha mẹ hần. “A Húc, tôi xin lỗi cậu, cậu muốn chém muốn giết cũng được, nhưng nhất định phải bình tĩnh. Tới Mỹ rồi chúng ta cũng không thật sự kết hôn, mà không phải, là kết hôn thật nhưng chúng ta không thật sự là vợ chồng, vài năm sau chúng ta sẽ ly hôn.”

“Cậu thì biết cái gì!” Kết hôn với một tên đàn ông là nỗi nhục trong cuộc đời y, là vết nhơ vĩnh viễn không xóa đi được!

Ngải Cửu nhìn khóe mắt y đỏ hoe nên lập tức ngậm miệng lại. Hần mới là người muốn khóc, vốn muốn kết hôn với người thích hợp... với Vu Kỳ Kỳ hợp cạ hần, bây giờ lại phải kết hôn với một gã đàn ông, đã vậy lại còn là tên bạn nói khổ cùng mình lớn lên nữa chứ.

2. Quyển 1 - Chương 2

Mặc dù sự nghiệp hiện tại của Ngải gia cùng Trác gia đều tại Hương Cảng (Hong Kong) nhưng chỗ đứng của bọn họ ở New York cũng đã vững chắc từ nhiều năm trước. Không cần Ngải Cửu cùng Trác Dạ Húc quan tâm thì mọi người cũng đã bố trí tân gia cho hai người. Hai người bọn họ chỉ cần ở tại Hương Cảng – Trung Quốc sống một cuộc sống hai quốc tịch là được, thủ tục chẳng mấy phức tạp, chỉ cần đăng ký kết hôn là OK.

Trong giáo đường, bốn mươi, năm mươi người đàn ông cao lớn mặc âu phục màu đen đứng sừng sững bên cạnh hai chàng trai, một người mặc trang phục màu đen, một người mặc trang phục màu trắng, gương mặt điển trai, đáng người ưu nhã, nhưng vẫn khiến cha xứ Morse phấp phồng lo sợ. Ông cũng không muốn chủ trì hôn nhân đồng tính, vì phạm kinh thánh, phải gánh trên vai trách nhiệm người chúc phúc cho người ta... Thấy ông câu giờ, người đàn ông áo đen dẫn đầu sờ lên thắt lưng bên mạn sườn, ông vội vàng mở kinh thánh ra.

Gương mặt Ngải Cửu cùng Trác Dạ Húc cùng hiện lên sắc xanh rõ ràng. Hôm kia mới ngồi máy bay tới New York, hai người tranh giành nhau vị trí điều khiển, nếu cứ như bình thường, ai cướp được là thắng, nhưng hết lần này đến lần khác, cả hai người nhất quyết không chịu nhường đối phương. Vì vậy, hai người bắt đầu thượng cẳng chân hạ cẳng tay tại sân bay tư nhân của Ngải gia. Đám thủ hạ vốn lười quan tâm đến bọn họ, sau lại nghĩ tới việc bọn họ là cặp đôi mới cưới mà mặt mũi đầy thương tích nên mới đi tới ngăn lại. Cơ mà mọi việc cũng đã muộn, Ngải Cửu đấm Trác Dạ Húc xanh tím cả mặt, Trác Dạ Húc thì đánh hần lạch quai hàm.

Sau khi nói một đồng ngôn ngữ linh tinh, cha xứ Morse nhìn sang Trác Dạ Húc, nói như bay: “Tôi, Trác Dạ Húc đồng ý Lấy Ngải Cửu tiên sinh làm vợ, bất kể...”

“Dừng!” Ngải Cửu ngắt lời cha xứ, hần tiến lên một bước, cha xứ lui về phía sau hai bước. Hần lộ ra nụ cười mỉm hiền lành, nhẹ nhàng khép cuốn kinh thánh của cha xứ lại, quơ quơ quyển kinh thánh, nói: “Thưa cha thân mến, nhìn tôi có chỗ nào giống phụ nữ hả? Tại sao tôi lại là vợ?” Biểu hiện của hần rất lịch sự nhưng lại khiến cha xứ xanh cả mặt. Chúa mới biết hình dạng chiếc cảm của cái tên gian giảo trước mặt kinh khủng tới cỡ nào, nhất là cái kiểu cảm lệch sang một bên thế này.

“Tôi... tôi, tôi, Trác Dạ Húc đồng ý nhận Ngải Cửu tiên sinh trở thành chồng của mình...”

“Thưa cha thân yêu” Trác Dạ Húc tao nhã bước đến bên cạnh cha xứ.

※

“Mời hai vị thiếu gia nghỉ ngơi.” Hứa Nghị thúc giục, Ngải Cửu cùng Trác Dạ Húc vẫn không chịu nhấc mông, tiếp tục ngồi chơi bài bên ghế sofa.

“Các người cứ ra ngoài trước đi, có ngủ hay không là chuyện của chúng tôi.” Ngải Cửu nhin không được bèn nói.

“Nhưng mà lão gia đã dặn...” Hứa Nghị bối rối lên tiếng.

“Dặn cái gì, dặn các người lôi bọn tôi vào ‘động phòng hoa chúc’, sinh con đẻ cái, bông cháu chắt?”

Hứa Nghị cúi đầu nhú hàng mày dày rậm, một lúc sau mới khom lưng cúi đầu một cái: “Thuộc hạ lui xuống trước.”

Hần đi rồi, Trác Dạ húc cười khẩy: “Chắc chắc, người nhà cậu được dạy dỗ có quy củ ghê nhỉ, sinh nhằm triều đại rồi đấy, sinh vào mấy nghìn năm trước mới đúng thời.”

“Tôi không cần bọn họ, tất cả đều là người của lão đầu kia cả.”

Đánh cây K ra, hừ một cái, đùa cợt: “Tôi nói cậu nghe nhé A Cửu, cậu làm thiếu gia cũng uất ức nhỉ, ngay cả vệ sĩ cũng không thèm nhìn sắc mặt cậu.”

“Tôi uất ức, thế nhưng cậu đừng quên...” Hạ bài đầu hàng, gối đầu lên hai tay, ngửa ra sau, chân để lên bàn, hả hê nhìn người trước mặt rồi nói: “Bây giờ cậu cũng là người của Ngải gia, những ngày tháng uất ức này là chúng ta cùng nhau trải qua đấy nhé.”

Trác Dạ Húc cầm gạt tàn thuốc ném sang, “Còn muốn ăn thêm một trận đòn nữa đúng không? Tại sao không nói cậu là người của Trác gia đi.”

“Được thôi, cậu thử đi hỏi lão đầu xem ông ấy có đồng ý hay không.”

“Con mẹ nó, cậu đúng là tên Nhị Thế Tổ.”

(Nhị Thế Tổ là con của Tần Thủy Hoàng, sau khi lên ngôi đã ăn chơi hưởng lạc, để gian thần lộng hành, chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi đã đập đổ giang sơn Tần Thủy Hoàng cực khổ gây dựng cả một đời người. Người đời sau dùng từ Nhị Thế Tổ tương đương với từ Bại gia tử)

“Sai rồi, Nhị Thế Tổ thăng thiên từ lâu rồi.” Ngải Cửu thu lại vẻ đắc ý, ánh mắt tối sầm, tự giễu: “Tôi cùng lắm cũng chỉ là một Tam Thế Tổ.”

“A Cửu, xin lỗi...” Y nhất thời lỡ miệng đụng tới nỗi đau của tên bạn thân.

Ngải Cửu lắc đầu không muốn nhắc lại chuyện này, ngẩng đầu nhìn đèn treo trên trần nhà, vừa đếm tới viên thủy tinh thứ mười chín đột nhiên hỏi: “A Húc, cậu đoán xem lão đầu kia đang nghĩ cái gì, nhất là chuyện hai chúng ta?”

“Ai biết...” Trác Dạ Húc thả người nằm ra ghế sofa, lẩn qua lẩn lại một ngày một đêm cũng đủ mệt mỏi, lúc sắp chìm vào giấc ngủ lại nghe A Cửu nói.

“Gần đây lão đầu đầu tư vào cổ phiếu, bất động sản, có phải muốn nhổ sạch Trác gia không?”

“Là vì việc này? Ngải lão gia tử luôn không thích những việc bản thủ, lợi nhuận ông kiếm được muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, bất động sản cũng chỉ là miếng thừa để lại cho tôi, không nhập vào mắt ông được.”

“Tôi thấy cũng đúng...” Nói tiếp ba đến năm câu, Ngải Cửu cũng bắt đầu mệt rã rời.

Đêm tân hôn, hai người rủ nhau ngủ ở phòng khách của phòng cưới. Bọn họ cũng muốn lên tầng trên ngủ cho thoải mái, nhưng chỉ có một chiếc giường thì tên nào ngủ? Gần đây đã tích đủ ức chế, biết đâu chừng lại có thêm trận chiến nữa. Ngày hôm nay thực sự quá mệt mỏi rồi, chấp nhận một đêm, mai lại tiếp tục phân thắng bại.

“Mẹ nó!” Trác Dạ Húc ngã khỏi ghế da lần thứ ba, lần này ngã xuống cũng tỉnh táo vài phần, mở mắt ra lại thấy... một tên khác treo người giữa không trung, sắp rơi mà không rơi, tấm vải trắng trên đầu bị hấn kéo lỏng xuống cổ tay. Lần thứ hai ân cần hỏi thăm mẹ hấn, y đi qua nâng hấn, chỉnh lại tư thế cho hấn ngủ ngon, lại băng tấm vải trắng lên đầu hấn lần nữa. Trên tấm băng gạc có vết máu nhàn nhạt, Trác Dạ Húc có chút áy náy, “Ừm, ra tay hơi nặng... Mẹ nó, tại sao lần nào cũng khó bằng cẩn thận...”

Ngải Cửu đang ngủ lại cảm thấy sau ót đau đốn, vừa mở mắt đã thấy có người nằm trên người mình... đánh lên?!

“Thao! Trác Dạ Húc cậu dám đánh lên lão tử!” Nắm nắm sắt vung ra, thành công đánh tên tiểu nhân đánh lên ra thật xa.

Lòng tốt bị chó cắn, sát khí Trác Dạ Húc dâng lên, nhắc điều khiển TV ném về phía Ngải Cửu. Ngải Cửu lướt qua một bên, vừa muốn đắc ý thì thất lưng đã trúng đòn, cả thân thể ngã trên mặt đất, tấm thảm dày lấp đi tiếng rơi xuống đất nhưng không ngăn được cảm giác đau đốn của hấn.

“Mẹ nó, cậu đúng là đồ điên!”

Trong phòng ngủ rộng lớn, khung ảnh trên đầu giường rung lên theo sàn nhà. Trong ảnh là hai đứa trẻ lớn xác với khuôn mặt xanh tím nhưng vẫn vô cùng điển trai, hai người khoác tay lên vai đối phương, trên bộ âu phục màu trắng còn có vết chân cùng vết máu mờ mờ. Theo lý thuyết thì không thể cười nổi, nhưng nụ cười bọn họ còn rực rỡ hơn mặt trời tháng ba. Được... phong cách kết hôn rất độc đáo.

Năm nay, Ngải Cửu hai mươi, Trác Dạ Húc hai mươi một, hai người là vợ chồng hợp pháp tại thành phố New York của Mỹ.

※

Buổi sáng, Hứa Nghị dẫn theo người tới thu dọn tàn tích, bên cạnh đó cũng mời thêm cả bác sĩ. Một tháng qua, những cuộc chiến của hai người bọn họ còn nhiều hơn số lần đánh nhau trong mấy chục năm quen nhau. Trước kia bọn họ cũng đánh nhau, nhưng chẳng qua là cùng đối phó với người khác.

Ngải Cửu phiền lòng, không hiểu ý đồ của ông nội khiến hấn buồn bực, lo lắng liên lụy cho bạn tốt khiến hấn buồn bực. Trác Dạ Húc nén giận, bị buộc kết hôn với đàn ông, y cũng nén giận, lo lắng cho bạn tốt nhưng không làm được gì nên y phải nén giận. Đàn ông mà, khi buồn bực thì đánh nhau là cách tốt nhất để giải tỏa.

Sau khi băng bó vết thương cẩn thận, hai người rủ nhau ra ngoài hóng gió, Hứa Nghị phái hai người đi theo, Ngải Cửu không cho bọn họ lại gần trong vòng năm mươi mét.

Đường phố New York tháng bảy, các cô gái trẻ trung quyến rũ để lộ ngực và chân khiến kích thích tố sinh dục của cánh đàn ông bị khơi dậy.

“Oa, to quá, ôi trời, tròn ghê...” Ngải Cửu không ngừng cảm thán.

“Đừng có tỏ ra quê mùa như vậy nữa, đây cũng gọi là to?”

“Sao lại không to, tùy tiện chọn một cô tóc vàng mắt xanh ở đây thì hàng của bọn họ cũng to gấp vài lần mấy cái bánh bao ở Hương Cảng. Cậu nhìn cô kia, cô kia nữa, nửa bên hông cũng to hơn hông mấy cô ở Hương Cảng.”

“Cứ to là đẹp?” so sánh với hàm lượng nguyên tố trong quặng sao.

“Cậu thì biết cái gì, để người ta ngồi lên một cái thì sáng khoái biết bao.”

“Rồi rồi rồi, A Cửu, cậu có thể thôi nhìn như vậy không...” Thấy mọi người chung quanh thỉnh thoảng lại liếc nhìn mình, Trác Dạ Húc bất giác tạo khoảng cách với Ngải Cửu.

“Vất vả lắm mới có cơ hội, cậu để tôi ngắm thoải mái đi.”

Ngải Kỳ Du là người cổ hủ, cực kỳ ghét người ngoại quốc. Trong mắt ông, những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đều không thoát khỏi suy nghĩ là kẻ dâm dăng bẩn thỉu, cũng bởi vậy nên ông rất hiếm khi cho Ngải Cửu du lịch nước ngoài. Cha Ngải Cửu lúc còn trẻ cũng có bạn gái ngoại quốc, Ngải Kỳ Du không những xử lý người ngoại quốc kia mà còn giam con trai mình một năm trời. Đây là lần đầu tiên Ngải Cửu ra nước ngoài mà vui vẻ thế này.

Đường đường là thiếu gia Ngải gia lại hành động như một tên quê mùa, nói ra thật khiến người ta khó tin tưởng.

“Đi ăn thôi.” Trác Dạ Húc nhìn đồng hồ, nói.

“Tôi đi lấy xe.”

Hắn vừa lái xe ra đường, Trác Dạ Húc lập tức kêu to: “A Cửu, lái xe bên phải! Đây không phải Hương Cảng đâu!”

Trong con mắt người nước ngoài, hai chàng trai Phương Đông này đúng là quá chói mắt, nhất là chàng trai tuần tú mặc bộ đồ màu đỏ. Người Phương Đông thường trẻ hơn tuổi thật, hơn nữa, Trác Dạ Húc lại nói tiếng Anh rất chuẩn, nhân viên tiếp tân nhà hàng tưởng bọn họ chỉ là học sinh trung học người Hoa, bằng không hai người sẽ bị chặn ngoài cửa như phần tử nguy hiểm.

Hai người gọi một bàn đồ ăn, được dạy dỗ từ nhỏ nên động tác dùng bữa cũng được cho là ưu nhã, cắn miếng lớn cũng không tạo cảm giác thô tục. Ngải Cửu không quen dùng dao nĩa, ngẩng đầu nhìn, thấy chung quanh không ai chú ý nên vươn tay nắm lấy cái đùi gà, Trác Dạ Húc dùng chiếc dao ăn trên tay cắm vào đùi gà.

“Bớt hành động xấu hổ đi!”

Hắn bĩu môi, vẫy tay nói: “Mang cho tôi một đôi đũa.”

Trong nhà hàng, nhìn chàng trai cùng mình lớn lên, Trác Dạ Húc đột nhiên nhớ tới một việc: “Lão gia tử muốn chúng ta ở bên nhau ba năm, học hành làm sao đây?”

“Không cần cậu quan tâm, lão đầu kia sắp xếp ổn thỏa rồi. Đại học New York, cậu học khoa bảo vệ môi trường, tôi học khoa pháp luật.” Buồn cười nhưng không thể cười, hai người có gia thế là hắc đạo lại chọn những ngành như vậy.

“Rốt cuộc lão gia tử bị sao vậy, tự nhiên lại cho cậu học tập ở nước ngoài.”

Ngải Cửu dùng đũa, lau khô vệt nước, thản nhiên nói: “Có lẽ không muốn cho tôi xem một số việc ở Hương Cảng.”

“A Cửu, cậu như vậy là không được.”

Vỗ vò vai y, gương mặt vẽ lên nụ cười nịnh nọt: “Sợ cái gì, trời sắp xuống cũng đã có anh em tốt là cậu cùng tôi chống đỡ.”

“Đúng rồi, tôi cũng chỉ là tên chịu tội thay cậu thôi.”

“Anh em tốt, có nạn cùng chịu, lên núi đao...”

※

“Nói cái gì mà anh em tốt có nạn cùng chịu, lên núi đao xuống biển lửa không từ. Bây giờ thì đến chiếc giường cũng tranh với tôi!” Trác Dạ Húc vừa mắng chửi vừa thủ thế.

“Cậu đạp một phát khiến lưng tôi sắp gãy rồi đây, người ngủ trên sàn nhà là cậu mới đúng!” Ngải Cửu kéo tay áo, nắm tay vùng qua.

“Còn cổ tôi thiếu chút nữa bị cậu vặn gãy đây này!” Tiến lên nửa bước.

“Cậu không đánh lệch quay hàm tôi thì thôi, tôi làm sao vặn cổ cậu được?” Tiến lên nửa bước, dang hai chân.

“Ít nói nhảm thôi, đến đây đi!”

“Đến thì đến... Dao nhọn, tảng đá... bao! Ha ha ha, tôi thắng!”

(Dao nhọn, tảng đá, bao: là trò oản tù tì, kéo búa bao)

“Cậu xấu tính, tôi ra ‘bao’ rồi thì cậu mới ra ‘dao nhọn’, không tính, chơi lại!”

“Không quan tâm, tôi thắng!”

“Tôi nói chơi lại!”

“Làm gì, muốn đánh nhau chứ gì, lại...” từ “A” của Ngải Cửu chưa kịp ra khỏi miệng thì đã trúng một đám như mong muốn. Hắn chửi ầm lên: “Thao! Lại đánh lên cằm tôi, tôi vặn gãy cổ cậu!”

Trác Dạ Húc lộn ngược người ra sau, nhảy lên giường, bày ra tư thế mời gọi, “Come on”

Ngải Cửu nhướn mi, cười mờ ám: “Bà xã, anh tới đây.”

3. Quyển 1 - Chương 3

Lẽ ra chiếc giường lớn này đủ cho ba bốn người, nhưng Trác Dạ Húc chưa bao giờ cùng người khác ngủ chung trên một chiếc giường, mỗi lần cùng bạn gái xong việc, nếu không phải đưa người ta về thì y cũng tự rời đi. Hai người cũng không thể ngủ ở hai phòng khác nhau, y và Ngải Cửu mới vừa tân hôn nên phải diễn cho lão đầu nhìn. ‘Vợ chồng’ ban ngày đánh nhau là một chuyện, buổi tối phải cùng nhau ở chung trong ổ chăn ấm áp. Nếu như để Ngải lão gia tử biết hai người bọn họ lừa dối ông, đến lúc hạ màn thì người chịu thảm cảnh không chỉ có Vu Kỳ Kỳ.

Ngải Cửu vô cùng khinh thường sở thích của Trác Dạ Húc, hai gã đàn ông cùng ngủ trên một chiếc giường thì đã sao, y làm như thế mới không được tự nhiên.

Trác Dạ Húc nhảy lên giường hô “Come on”, dùng tư thế đứng tấn cộng thêm động tác mời gọi.

“Bà xã, anh tới đây.” Ngải Cửu cọt nhả.

“Bà xã?” Tiến mạnh lên phía trước, chân trái quét ngang, một tay ngang qua tách hông hắn, chân trái thuận thế ép xuống. Chỉ mới ra một chiêu mà Ngải Cửu đã bị đặt ở đầu giường, đầu nghiêng ở cạnh giường, cần cổ bị Trác Dạ Húc đè nặng đến thở chẳng ra hơi.

“Cậu không ... không biết xấu hổ, sờ hông người ta...”

“Thối hoắc...”

Trác Dạ Húc nói chưa xong thì cần cổ đã bị ôm lấy, Ngải Cửu khóa y lại, xoay eo hướng lên trên, quay người áp y xuống dưới thân mình, tùy tiện nói: “Bà xã có thể thắng ông xã? Buồn cười!”

“Bà xã cậu đúng là ngu, như thế chưa được đâu.” Theo bản năng, y đánh lên chiếc cằm nhiều lần bị thương của Ngải Cửu, hắn ôm cằm nằm lăn xuống giường.

“Trác Dạ Húc, đã bảo cậu đừng đâm vào cằm tôi nữa mà!” Mắng xong, hắn lao lên giường lần thứ hai.

Chiến đấu kịch liệt một phen, hai người đánh từ trên giường xuống dưới giường, từ dưới giường nào lên trên giường... cuối cùng, cả hai ngồi phịch xuống sàn nhà trong tình trạng kiệt sức, chẳng ai chiếm được giường. Sau cùng, hai người giao hẹn, ba năm bảy cho Ngải Cửu nằm trên giường, hai tư sáu đến lượt Trác Dạ Húc, tới chủ nhật thì phải xem ai có bản lĩnh.

※

Tuy nói Ngải gia cùng Trác gia đều lập nghiệp từ giới hắc đạo, nhưng từ thời cha của Trác Dạ Húc, Trác gia dần dần được tẩy sạch, Ngải Du Kỳ cũng rất ít khi cho Ngải Cửu nhúng tay vào công việc. Chính vì vậy, tuổi thơ của hai người trôi qua không giống như thiếu gia của các gia đình giàu có thông thường, chơi đùa bình thường, kết bạn bình thường, học hành bình thường.

Ngải Cửu không phải người thích học hành, vất vả lắm mới gượng được tới đại học năm ba, bây giờ bắt hắn học lại từ năm nhất khiến hắn không cam lòng, nhưng ngoại trừ đi học thì hắn có thể làm gì khác đâu. Ngược lại, Trác Dạ Húc chẳng có ý kiến gì, y đã hoàn thành chương trình đại học ở Hương Cảng, đến bên này cũng coi như ôn cũ học mới. Học hành gần như thú tiêu khiển của hai người bọn họ, hai vị thiếu gia này không cần quan tâm đến việc có học vị hay không.

“A Húc, cô gái hôm qua tôi thấy kia kia, đáng yêu lắm đúng không?”

Trác Dạ Húc nhìn xong thì hoàn toàn thất vọng, y vốn không có hứng thú với phụ nữ nước ngoài, trong mắt y, cô gái đáng yêu mà Ngải Cửu nói cũng chỉ thuộc dạng trung bình.

“Thế nào, thế nào, là hoa khôi của học viện luật nhà.”

“A Cửu, cậu nên rửa mắt đi, như thế mà cũng gọi là đáng yêu? Gương mặt đó thật sự rất giống cái mâm, da thì thô ráp. Tôi van cậu đấy, cả đời này cậu chưa nhìn thấy phụ nữ hả?” Về đẹp số một của phụ nữ là nước da mềm mịn trắng trẻo, bằng không, cho dù đáng đẹp có đẹp đến đâu cũng chẳng lọt vào mắt y.

“Bây giờ phụ nữ nào chẳng bôi xanh xanh đỏ đỏ, da dẻ người ta bị cậu nói như vậy cũng xấu hẳn đi.” Ngải Cửu nhìn cô nàng ngoại quốc, lại nhìn Trác Dạ Húc, đúng là gương mặt của ông bạn tốt mồm miệng hơn nhiều: “Cậu xem, đôi mắt cô ấy thật dễ nhìn, cực kỳ giống Vu Kỳ Kỳ.” Vu Kỳ Kỳ mang trong mình dòng máu pha trộn giữa Trung và Mỹ, cô sở hữu đôi mắt xanh đậm như đại đa số những cô gái nước ngoài khác.

“Thì ra là khó quên người yêu cũ, tùy tiện bắt một cô ở đây, có mắt cô nào không giống cô ấy đâu.”

“Xin lỗi.” Kalia dùng tiếng Anh ngắt lời hai người, tuy nói cô thích đàn ông Phương Đông, hai người lại thuộc dạng đẹp trai khó kiếm, nhưng hai người lại coi cô như người vô hình mà dùng tiếng Trung trò chuyện với nhau như vậy cũng có phần bất lịch sự.

Ngải Cửu vội vã nói: “Sorry, sorry. Chúng tôi đang tán thưởng vẻ đẹp của tiểu thư Kalia, Trác nói mũi của cô là đẹp nhất, nhưng thật ra cô có điểm nào không đẹp đâu?” Hắn vừa khen vừa dùng ánh mắt háo sắc chuyển từ gương mặt của Kaila đến khuôn ngực căng tròn, cô nàng tự hào ưỡn ngực. Hắn tiếp lời: “Không biết tiểu thư xinh đẹp đây có nể mặt cũng tôi đi hóng gió một chút?”

“Vô cùng đồng ý.”

“Chờ chút, thế tôi thì sao?”

Ngải Cửu xua tay không chút nghĩa khí: “Cậu muốn đi xe công cộng cũng được, nếu không thì gọi điện cho Hứa Nghị đi, cùng lắm thì ngồi tàu điện, bye!”

“Mẹ nó, tên họ Ngải kia, cậu nhớ lấy.” Trác Dạ Húc mắng một câu tiếng Trung.

“Hôm nay là ngày lễ, nhường giường lại cho cậu đấy, cứ từ từ hưởng thụ đi.”

Kaila kéo tay anh chàng bên cạnh rất thân thiết, quay đầu nhìn anh chàng vẫn đang ngồi đó. Một người khôi ngô phong độ, một người anh tuấn lịch lãm, cả hai đều là mẫu người yêu thích của cô, đáng tiếc là có người không có ý với cô.

Trác Dạ Húc vừa ra khỏi nhà hàng liền nghe thấy người gọi mình.

“Trác, muốn đi nhờ xe không?”

Cô nàng tóc nâu không có dáng vẻ xinh đẹp như Kaila nhưng nét tự nhiên trong sáng rất hợp với tính cách của Trác Dạ Húc. Y thường nói mình chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra một người có phẩm chất thế nào, tương tự y và Ngải Cửu vậy.

“Hôm nay đến chỗ em đi.” Chàng trai quyết định thẳng thắn.

“Được.” Cô gái mỉm cười gật đầu, trong lòng vô cùng vui mừng.

Có quan hệ nam nữ với Vivian cũng được hai tuần lễ, Ngải Cửu không biết mà y cũng chẳng cố gắng giấu diếm, chỉ nghĩ rằng không cần thiết phải nói ra.

Tiền diễn ngắn gọn, Trác Dạ Húc tách chân bạn gái ra, nâng lên cao, cầm vật nóng rực đặt trước nơi tư mật. Vivian chủ động vòng chân lên thắt lưng rắn chắc của y, khẩn thiết yêu cầu: “Honey, mau vào... A!” Như cô mong muốn, Trác Dạ Húc tiến mạnh vào, sau đó vận động một trận.

Vivian bị y va chạm thực sự đau, một lát sau cũng chậm rãi hơn nhiều, đang đưa mông phối hợp với động tác của y, tiếng rên rỉ sung sướng tràn khỏi khóe miệng.

Cho tới bây giờ, Trác Dạ Húc lên giường với phụ nữ cũng chỉ lo tận hưởng, phản ứng của người dưới thân ra sao không nằm trong phạm vi quan tâm của y. Tất cả các cô bạn gái của y lúc nào cũng có biểu hiện sung sướng, bởi vậy y cũng không biết sự thật là kỹ thuật trên giường của mình rất kém. Trong mắt y, việc trên giường thế này chỉ là nhu cầu sinh lý, không cần làm nhiều động tác đa dạng. Lần nào cũng chỉ một tư thế cố định, đầu đá lung tung, mà cô nàng nào cũng cảm tâm tình nguyện, nỗ lực ra vẻ hưởng thụ để làm vừa lòng y, người trong mộng của mình.

Xong việc, chàng trai xoay người nằm trên giường khôi phục thể lực, năm phút đồng hồ sau mới đứng dậy, cầm quần áo vào phòng tắm, tắm rửa xong xuôi liền tới bên giường tạm biệt bạn gái.

“Hôm nay cũng phải đi sao?” Vivian buồn bã hỏi.

“Ừm.” Cúi người tặng bạn gái nụ hôn tạm biệt, ngắn gọn nhưng say lòng người, cái mà Vivian cùng những người bạn gái trước kia của y mong chờ cũng chỉ là một nụ hôn khi này.

“Chìa khóa xe.”

“Cảm ơn.” Trác Dạ Húc nhận chìa khóa xe, rồi đi không chút lưu luyến, y chưa từng quay đầu lại nên cũng chẳng biết bạn gái mình đã dùng ánh mắt si ngốc thế nào để nhìn theo bóng dáng y rời đi.

Mở cửa xe của bạn gái, lái xe trở lại ngôi nhà của y cùng Ngải Cửu, nằm trên chiếc giường lớn thường ngày phải ra sức tranh đoạt nhưng không cách nào chìm vào giấc ngủ. Có lẽ đã quen với việc hai người ngủ chung một phòng, có lẽ trước khi ngủ cần phải ‘vận động’, vậy nên mỗi khi Ngải Cửu ra ngoài, một mình y ở nhà lại vô cùng khó ngủ. Đúng là thói quen xấu rồi.

Đang lim dim, đột nhiên có vật nặng rơi xuống người, nệm giường chấn động phá tan giấc ngủ của Trác Dạ Húc.

“A Cửu? Uống nhầm thuốc hả?”

“Thao, đúng là không có cảm giác đó.” Ngải Cửu lăn một vòng từ đầu gối lên tới đùi ông bạn tốt.

“Cô nàng đáng yêu kia không phù hợp với thằng nhỏ của cậu?”

“Nếu so ra thì Vu Kỳ Kỳ kém cô ta từ ngực đến mông, nhưng kiểu gì cũng khó chịu, làm được một nửa là chẳng làm được nữa.” Lời nói cực kỳ thô tục mà chỉ có Trác Dạ Húc mới được nghe.

“Làm được một nửa là không làm được nữa?” Trác Dạ Húc hoảng sợ la toáng lên: “Vậy thì nguy rồi, Ngải gia tuyệt hậu mất, A Cửu, tôi biết một bác sĩ... Uhm...”

Ngải Cửu vợ một chiếc gối che lên mặt y, vốn định gối đầu lên nhưng cuối cùng chỉ đơn giản thả lưng áp lên thân thể y. Trác Dạ Húc thật sự rất mệt, không muốn dây dưa với hắn, xốc gối lên để mũi lộ ra ngoài hít thở, từ từ ngủ lại.

“Thật ra với Vu Kỳ Kỳ cũng chỉ có một lần là cảm nhận được sự đặc biệt, cảm giác đó... A Húc, A Húc, ngủ rồi hả?” Đạp chân y, tức giận nói: “Cậu thức dậy ngay, hôm nay là thứ ba.” Ngải Cửu biết chuyện Trác Dạ Húc hẹn hò với phụ nữ. Bắt đầu từ hai tuần trước, chiếc mũi thính như cú của hắn luôn ngửi được mùi nước hoa trên người y. “Mùi hương không tồi, chắc cô nàng này cũng khá được”, hắn nghĩ.

※

Sáng hôm sau tỉnh lại, phát hiện trên giường có người, nhấc chiếc chân thon dài đạp người nọ xuống giường, che đầu tiếp tục ngủ. Người vừa rời xuống đất lại lồm cồm bò lên giường, nằm xuống.

Chuông báo thức vang lên, một cánh tay vươn ra từ trong chăn ẩn xuống, cảm thấy buồn tiểu nên mới mở mắt ra, đứng dậy.

“Con mẹ nó, Ngải Cửu, tại sao lại bò lên giường của tôi...” Ngẫm lại thấy mình nói sai, nói lại lần nữa: “Con mẹ nó, Ngải Cửu, đến phiên cậu ngủ trên giường rồi hả?”

Người nằm trên giường trở mình, nói lầm bầm: “Hôm qua là thứ ba, tôi đã tốt bụng... au ui...”

“Hôm nay mới là thứ ba.” Trác Dạ Húc đập lên hông hấn một cái, sau đó mới đi vào phòng vệ sinh.

Ngải Cửu trúng một đập cũng buồn đi vệ sinh, đứng lên, lảo đảo đi theo phía sau. Cửa phòng vệ sinh không đóng, đi vào thì thấy có người đang giải quyết nên hấn đứng sau chờ đợi. Người trước mặt để trần nửa thân trên, tấm lưng thon dài rắn chắc trắng nõn, làn da mịn màng quyến rũ khiến Ngải Cửu rất muốn vuốt ve, vừa mới nghĩ là tay đã nâng lên...

Trác Dạ húc ngẩng đầu, nhìn thấy biểu hiện biến thái của hấn trên gương, cảm nhận được bàn tay hấn xoa sau lưng mình... “Mẹ nó! Cậu biến thái hả!”

Theo tiếng rít gào kinh thiên động địa, Ngải Cửu bị đá khỏi phòng vệ sinh, bị ngăn cách bởi cánh cửa thủy tinh. Ý thức tỉnh táo lại nhưng hấn không thể nhắc người lên, hình như xương sườn bên trái bị gãy mất một cái.

4. Quyển 1 - Chương 4

Ngải Cửu đã đoán sai, xương sườn không phải gãy một cái, mà là hai cái. Thật ra cũng không hấn gãy xương, màng xương vẫn còn dính lại với nhau, không đâm phải nội tạng, không xuất huyết trong. Bác sĩ dùng băng gạc quấn quanh ngực hấn để cố định chiếc xương sườn bị gãy, ít nhất một tháng sau mới được tháo xuống. Hấn thực sự rất đau lòng, tên bạn tốt từ nhỏ lại ra tay độc ác như thế, trong lòng vô cùng đau khổ nha.

Trác Dạ Húc hối hận nhưng y tuyệt không xin lỗi. Trong lòng y vẫn gút mắc việc hai tên đàn ông kết hôn với nhau. Ngải Cửu thoải mái đồng ý hôn nhân của hai người tới mức ấy khiến y thật sự hoài nghi giới tính của tên bạn tốt, cũng vô cùng miễn cảm với tình cảnh cả hai. Những đụng chạm của Ngải Cửu tựa như đang châm ngòi một thùng thuốc nổ, không nổ chết hấn đã là may lắm rồi.

Ngải Cửu đau lòng tức giận, Trác Dạ Húc áy náy lại vẫn tiếp tục phô trương sức mạnh, hai người bắt đầu không để ý tới đối phương nhưng không cố ý tránh né, bởi vì bọn họ cũng chẳng muốn tỏ ra giận dỗi giống phụ nữ. Tối thứ hai, thứ tư, thứ sáu, Trác Dạ Húc tự giác nhường giường cho tên bị thương kia, tuy nhiên, Ngải Cửu không chấp nhận sự quan tâm của y, hấn cuốn chăn ngủ trên mặt đất, Trác Dạ Húc cũng bướng bỉnh ngủ trên mặt đất với hấn.

Ngoại trừ học tập, hai người bắt đầu học tập cách quản lý gia nghiệp bên New York. Tuy rằng đã kết hôn nhưng Ngải gia là Ngải gia, Trác gia là Trác gia.

Trác Dạ Húc bị cha chỉ định làm giám đốc điều hành công ty chi nhánh ở New York, đây là lần đầu tiên y tiến vào Trác thị. Nhân viên cấp cao đã chờ ở phòng hội nghị từ sớm, William, nguyên giám đốc chấp hành nhường cho y chỗ ngồi danh dự, sau đó cùng những người khác đứng hai bên tiếp đón Trác thiếu gia. Trác Dạ Húc lịch sự thăm hỏi hấn, thậm chí có chút nhiệt tình khiến William vừa mừng vừa lo. Đương nhiên, cái chức giám đốc của y chỉ là trên danh nghĩa, người thực sự làm việc là William. Tại New York, Trác thị chỉ là công ty bình thường, có được một nhân tài như William đúng là may mắn.

Cha đã nói với y rằng đây là mưu kế của Ngải lão gia tử, nghe nói Ngải lão gia tử muốn cho y và Ngải Cửu cùng nhau tiến bộ, để cho cả hai người bọn họ phân nhau đảm nhiệm chức vụ CEO của Ngải gia và Trác gia. Cái mũ này thật sự rất lớn, không muốn đảm nhiệm cũng làm được gì?

Hứa Nghị mời vài vị chuyên gia tới nhà, Ngải Cửu lấy cớ bị thương nhanh nhanh chóng chóng đuổi bọn họ đi.

“Đây là công ty kinh doanh của Ngải thị?” Ngải Cửu gõ tay lên bàn phím nhìn sang Hứa Nghị, tỏ vẻ tức giận.

“Vâng thưa thiếu gia.”

“Thật?”

“Các chuyên gia vừa giải thích tỉ mỉ với thiếu gia...”

Ngải Cửu ngắt lời hắn, nửa cười nửa không: “Những thứ này cũng không đủ đánh răng lão đầu, những thứ ở Mahattan mới là bữa ăn chính nhĩ.”

“Thuộc hạ không biết...”

“Nói với lão đầu là tôi muốn xem một lần.”

Hứa Nghị do dự trong chốc lát, rời khỏi phòng, vài phút sau mới trở về, “Chờ khi nào vết thương thiếu gia đỡ hơn, lúc đó thuộc hạ sẽ đưa ngài đi...”

“Tôi tự có chân. Đúng rồi, cậu nói với lão đầu thế nào về vết thương của tôi.”

“Ngoài ý muốn.”

“Ừm.” Ngải Cửu gật đầu, nói đùa: “Hứa Nghị, cậu cũng đừng ăn nói linh tinh với bà xã của tôi đấy.”

“Thuộc hạ không dám.” Cúi đầu, khom lưng chào, rời khỏi phòng.

Đóng cửa lại, Hứa Nghị nhìn chăm chăm lên hoa văn trên cánh cửa một lúc mới rời đi. Ngay cả người suốt ngày bông đùa cũng có được ánh mắt tinh tường như vậy, không hổ là ông cháu.

※

Mahattan, New York, đây là nơi hết sức phồn hoa, vô cùng đen tối, vô cùng sa đọa.

Mấy ngày qua, Ngải Cửu liên tục tới sòng bạc, sòng bạc cao cấp này thuộc về Ngải gia, hắn không tới đây để chơi, cũng không phải vì Ngải thiếu gia hắn đột nhiên nhận ra trách nhiệm của mình. Vài hôm trước, hắn gặp một cô gái ở đây, là một cô gái còn xinh đẹp và giống Vu Kỳ Kỳ hơn cả Kaila. Bất luận ngoại hình hay lời nói cử chỉ đều giống Vu Kỳ Kỳ tới bảy phần, đúng là không thể không cảm thán tạo hóa hết sức thần kỳ.

Bất đồng với tiếng huyên náo bên ngoài, ngọn đèn trong phòng mập mờ, rượu ngon trước mặt, lại có người đẹp làm bạn.

“Ngải, uống luôn của tôi đi.”

“Cũng được, nhưng phải đổi cách uống khác.”

“Anh muốn uống thế nào?” Người đẹp lão đảo một cái liền ngã vào lòng Ngải Cửu, bưng ly rượu, uống một ngụm rồi ngậm trong miệng, kéo cổ Ngải Cửu xuống, dâng đôi môi đỏ mọng lên.

Ngải Cửu không chút do dự nhắm nháp rượu ngon cùng cặp môi thơm, uống xong rượu trong miệng người đẹp lại tiếp tục quần quýt với cô nàng, người đẹp ấy lại đẩy hắn ra.

“Đừng vội, không thể lãng phí rượu ngon thế này.” Người đẹp lại ngậm rượu mớm cho hắn, hắn vui vẻ nhận lấy.

Người đẹp mớm rượu không cùng một kiểu khiến tim Ngải Cửu đập gia tốc, cảm giác đã lâu không có nhanh chóng ủa tới, rất mãnh liệt. Động tác giật lại ly rượu trên tay người đẹp gần như thô lỗ, một hơi cạn sạch chỗ rượu còn lại, phũ lên đôi môi người đẹp một lần nữa, vừa khuấy đảo vừa cắn liếm. Cô nàng hô đau một tiếng, ôm chặt hắn, điên cuồng kéo áo sơ mi cùng thắt lưng trên người hắn. Ngải Cửu dần cảm thấy không ổn...

Trác Dạ Húc rất ít khi tham dự tiệc xã giao với công ty, bởi vì người hợp tác lần này là bạn học tại New York nên y mới miễn cưỡng tới sòng bạc. Y không am hiểu những thứ này, trong đầu chỉ nhớ mình đã từng thắng Ngải Cửu trò xì phé. Bỏ lại ván bài đang có lợi, y lấy cớ vào phòng vệ sinh để rời khỏi Mark.

Ngay từ lần đầu gặp, Mark đã tự giới thiệu mình là gay, cũng lớn mật tỏ tình với Trác Dạ Húc, Trác Dạ Húc thể hiện rằng bản thân không phải người thuộc giới tính này. Ngoài mặt thì y lịch sự từ chối, trong lòng lại thầm mắng người ta biến thái. Bạn bè và anh em tốt đều là gay, trước nay y không thể hiểu cũng chẳng thể chấp nhận. Tất cả đã thay đổi từ sau khi kết hôn với Ngải Cửu, hễ nhắc tới đồng tính luyến ái là như có ai đó đâm trúng đuôi y.

Mới ra khỏi phòng vệ sinh đã thấy chàng trai tóc đen đi nhanh qua, đụng phải vai y. Phía sau anh chàng này còn có một cô gái đang đuổi theo, nếu không phải cô nàng tươi cười gật đầu với mọi người thì nhìn quần áo không chỉnh tề của họ sẽ khiến người ta cảm thấy chàng trai kia ức hiếp cô gái, sau đó sợ tội chạy trốn.

Elaine phát tay, ba người đàn ông cao lớn nhanh chóng tiến lên chặn đường Ngải Cửu. Ngải Cửu cười lạnh, cô nàng này có biết đây là địa bàn của ai hay không nhỉ. Hắn khụ một tiếng, người ở nơi góc tối trong sòng bạc lập tức đi về phía này.

“Cậu ấy là bạn của tôi, các vị là...?”

“A Húc?” Ngải Cửu nhẹ nhàng lắc đầu, người vừa tới lập tức lui về.

“Ngải, đây là bạn của anh?” Elaine kéo tay Ngải Cửu, vuốt tóc hỏi.

Ngải Cửu giật tay ra, đi đến bên cạnh Trác Dạ Húc, cười nói: “Lâu rồi không gặp được ông bạn cũ này, cục cưng không ngại anh ôn chuyện với người ta chứ?”

“Đương nhiên.” Người đẹp che giấu tức giận rất tốt, lịch sự rời đi.

“A Cửu, làm thế nào mà cậu...”

“Mau dẫn rời đi đã.” Ngải Cửu đau khổ rên rỉ.

※

“Cậu bị cô nàng kia chuốc thuốc?!” Sau khi giật mình là tròng cười dữ dội, “Ôi trời ơi, gặp phải nữ vương rồi, cậu chạy cái gì, đây là việc tốt nha, tại sao tôi lại không được đãi ngộ tốt thế nhỉ?”

“Câm miệng!” Ngải Cửu đánh bừa một cái, thở dốc nặng nề: “Tôi nghi ngờ đây là thuốc kích thích, ***, tôi thấy cả UFO rồi đây này.”

Trác Dạ Húc lập tức ngừng cười, lấy di động gọi cho Hứa Nghị: “Mau gọi bác sĩ Simon đến, chúng tôi lập tức quay về.” Gác máy, khối động xe, “Cậu còn chịu được không?”

“Không được, không được.” Ngải Cửu rên rỉ kéo khóa quần, cảm phân thân nóng rực ra, ve vuốt ‘khẩu súng lục’ trước mặt Trác Dạ Húc.

Trác Dạ Húc nhìn thấy thứ to tướng kia, y thầm kêu ‘mẹ ơi’ một tiếng, đạp lên chân ga lao ra đường cao tốc. Về nhà, chính y đã đưa ra quyết định sai lầm đó.

Trở lại ngôi nhà của hai người đã là hai mươi phút sau, trên đường, Ngải Cửu tiết hai lần, lần đầu tiên phun lên người Trác Dạ Húc, Trác Dạ Húc thả lưng ghế rồi ném hần xuống ghế sau.

“Xuống xe!” Thấy vật lớn của hần vẫn đứng thẳng hiên ngang, y thực sự muốn hỏi: “Rốt cuộc cô nàng kia đã chuốc thuốc gì cho hần đây? Mẹ nó, đã tiết hai lần rồi mà vẫn còn tinh thần thế này.”

“Đừng chạm vào tôi, A Húc, cậu đừng chạm vào tôi...”

“Mẹ nó, còn sợ tôi cưỡng gian cậu nữa chắc.” Trác Dạ Húc giúp hần chỉnh lại quần áo mới kéo hần vào nhà.

Bác sĩ Simon đã chờ từ lâu, nhìn người mất và tựa lưng Ngải Cửu một lúc rồi phán: “Tạm thời vẫn bình thường, trước tiên cứ diu hần lên lầu ‘giải quyết’.”

Thân thể Ngải Cửu đầy mồ hôi, toàn thân chỉ còn cảm giác đó. Trác Dạ Húc cùng Hứa Nghị diu hần lên tầng trên, Hứa Kiên muốn rời đi lại bị Trác Dạ Húc gọi lại.

“Gọi một người phụ nữ tới đây.” Dừng tay giải quyết cũng không phải biện pháp tốt.

Hứa Nghị làm như không hiểu lời y nói, nghi hoặc nhìn về phía y.

“Không tìm phụ nữ tới thì ai giải quyết cho hần?”

“Thiếu gia và Trác thiếu gia là vợ chồng.” Hứa Nghị nói thẳng.

“Tôi với hần...” Trác Dạ Húc ngừng lại, nhìn hần hai giây, nói: “Hứa Nghị, chắc chắn tôi chưa từng đắc tội với cậu mà.”

“Tôi biết, thuộc hạ có thể làm như không phát hiện, nhưng tầng dưới còn rất nhiều tai mắt. Trác thiếu gia không nên đưa thiếu gia về nhà mới đúng.”

Đóng cửa lại, Trong phòng chỉ còn hai người. Trác Dạ húc cảm thấy bản thân mình giống ‘gái’ bị ép đi tiếp khách, đột nhiên hận Ngải lão gia tử vô cùng, cũng hận sự ngu xuẩn của Ngải Cửu. Hận thì hận nhưng vẫn lo lắng cho Ngải Cửu, y tiến vào phòng ngủ, lay tên nằm trên giường..

“A Cửu, hay là tôi giúp cậu?” Y vừa nói vừa đánh lên ‘cây súng’.

Ngải Cửu nằm ngửa trên giường, mở to mắt nhìn trần nhà giống người chết, chết không nhắm mắt. Bỗng dưng, người chết ngồi dậy.

“Còn có người khác không? Nam nữ đều được cả.”

“Cậu nói cái gì?” Trác Dạ Húc huơ huơ tay trước gương mặt đang dại ra của hần.

“Còn có người khác không, không có là tôi ‘làm’ cậu đấy.”

Trong đầu Ngải Cửu vẫn có chút tỉnh táo, biết trước mắt là Trác Dạ Húc, là anh em tốt của hần. Chỉ là, một chút tỉnh táo này chỉ có thể khiến hần không bỏ nhào về phía Trác Dạ Húc, còn bản thân hần hiện tại tựa như dã thú đang cơ khát cầu hoan.

“Làm con mẹ cậu!” Trác Dạ Húc dấm thẳng lên mặt hần một cú.

Hần bò lên giường, giọng nói đứt quãng hỏi lại: “Còn có người khác không, Hứa Nghị cũng được, *** cậu nhanh gọi đến cho tôi!” Câu cuối cùng là rống lên.

Rốt cuộc Trác Dạ Húc phát hiện hần không bình thường, hơi lạnh dâng từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, đối diện ánh mắt tức giận đầy tơ máu của hần, cảm giác lạnh lẽo ấy dần lan ra toàn thân thể.

“A Cửu, cậu bình tĩnh, tôi đi tìm...”

Ngải Cửu đột nhiên nhào về phía Trác Dạ Húc, Trác Dạ Húc nâng gối muốn đánh mạnh lên bụng hần, nhớ ra hần đang bị thương, thoáng do dự khiến cho hần có cơ hội dành lấy thể trận. Cơ bụng rần chắc trúng hai đấm, tóc lại bị kéo ra đằng sau, gần như muốn lột cả da đầu hần.

Trác Dạ Húc bị Ngải Cửu làm cho hoảng sợ, y đã hoàn toàn quên mất bình thường Ngải Cửu vốn không phải đối thủ của mình, cho đến khi thất lưng bị Ngải Cửu rút ra thì y mới cố sức chống cự lại hần.

Tác dụng thuốc khiến Ngải Cửu mạnh hơn thường lệ, suy nghĩ biến đổi, hần như một con gấu đực khát máu đang trừng phạt gấu cái từ chối giao phối. Trác Dạ Húc vất vả lắm mới khóa được hai tay hần ra sau lưng, hần ra sức lao về phía sau, dùng hai chân đạp Mạnh Trác Dạ Húc, áp y lên tường, dùng gáy sau đánh thật mạnh lên đầu Trác Dạ Húc. Trác Dạ Húc bị đụng xệt máu mũi, đau đến nổi nước mắt chảy xuống nhưng vẫn gắng khóa tay hần không chịu buông.

“Thao!” Một tiếng rống to, Trác Dạ Húc bị quăng ra ngoài, đụng lên tủ kính, tủ kính không nứt ra cơ mà đầu y thì có. Ngải Cửu nhảy lên ngồi trên lưng y, bàn tay vươn tới cạp quần y ra sức kéo xuống, ngay cả quần lót cũng bị lôi đến đùi.

Cũng chẳng quan tâm người tầng dưới có nghe thấy hay không, ném luôn cả thể diện, Trác Dạ Húc mở miệng kêu cứu. Còn chưa kịp hét lên, Ngải Cửu đã dùng móng đồ sứ trên tủ thủy tinh đánh lên trán y, chất lỏng ấm dính chảy vào mắt y, cảnh vật trước mắt lập tức mờ ảo. Cảm nhận được hai chân bị tách ra, có điều, y chẳng còn sức lực để phản kháng.

5. Quyển 1 - Chương 5

Ngải Cửu kéo quần áo người dưới thân, cố gắng đè đầu gối y xuống để mở rộng ra, bản thân thì chen vào giữa hai chân. Hắn chần chờ giây lát, nhớ ra việc người nằm phía dưới là anh em kết nghĩa của mình, chỉ là, khát vọng mãnh liệt muốn được giao hợp khiến hắn nhanh chóng mất đi tia lý trí cuối cùng. Nâng thất lưng Trác Dạ Húc lên, vội vàng đưa cự vật tiến vào huyết khẩu nhắm chặt, thử mấy lần vẫn không vào được, vì vậy hắn ra sức tiến thẳng một lần.

Trong cơn mê mang, Trác Dạ Húc như nghe được tiếng xé rách, toàn thân đều đau đớn, y đau đến nỗi không biết nơi nào vừa nứt ra.

“A Húc, A Húc, A Húc...” Nhìn thấy chất lỏng đỏ sẫm chảy ra khỏi huyết khẩu, Ngải Cửu thất kinh hô lên. Chưa từng có kinh nghiệm với đàn ông, nhìn thấy nơi tư mật chảy máu, hắn lập tức nghĩ rằng mình sắp hại chết người anh em tốt. Nhưng hắn không thể dừng được, chỉ muốn nhanh chóng tiến vào. “A Húc, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? A Húc, đừng trách tôi, đừng trách tôi...” Hắn khóc lóc như đứa trẻ không biết làm thế nào mới đúng, vừa khóc vừa tiến mạnh vào cơ thể Trác Dạ Húc. Vừa thấy huyết khẩu chảy càng nhiều máu, hắn cơ hồ gào khóc lên.

Trác Dạ Húc vẫn còn tỉnh, nghe thấy tiếng khóc của hắn, y âm thầm mắng chửi: “Mẹ nó, rốt cuộc là ai thương ai hả?”

Thuốc kích thích đã ăn mòn lý trí Ngải Cửu, đầu óc hỗn loạn chỉ còn nghĩ được hai việc, muốn tiến vào thân thể Trác Dạ Húc, muốn Trác Dạ Húc không chết. Vách tường chật chội khiến hắn đau đớn, cũng cho hắn khoái cảm rất lớn, toàn thân hắn run rẩy, một tay ôm lấy lưng Trác Dạ Húc liên tục ra vào, một tay đặt lên vị trí tim Trác Dạ Húc, cảm nhận nhịp tim của y, suy nghĩ đơn thuần trong đầu hắn là chỉ cần tim còn đập sẽ không có vấn đề.

Vật thô to cứng rắn len vào huyết khẩu đúng là việc khó có thể tưởng tượng, vách tường nhỏ hẹp gắt gao đè chặt nó, khối đầu khó khăn nhờ máu tươi bôi trơn cũng dần thuận lợi hơn. Khoái cảm lạ lẫm chưa bao giờ gặp kích thích mọi cảm quan trên thân thể Ngải Cửu, tần suất tiến nhập dường như đồng bộ với nhịp tim, càng lúc càng điên cuồng chà đạp người dưới thân.

Trác Dạ Húc mắng cha chửi mẹ, chửi bản thân sao không chết nhanh chút. Đau đớn vượt quá phạm vi chịu đựng ngược lại còn khiến người ta chết lặng, động tác đang đưa kịch liệt làm cho y muốn phun tất cả mọi thứ trong dạ dày, cảm giác muốn phun ra lại bị người ta bóp cổ khiến y không thể chịu nổi. Phát tiết một lần, cánh tay Ngải Cửu đỡ lưng y cũng mỏi, giữ nguyên tư thế hiện tại của hai người rồi bế y nằm ngửa lên giường lớn, một chân nửa đứng nửa quỳ trên sàn nhà, tiếp tục công thành chiếm đất.

Mỗi một lần đều hưng bạo tiến vào thật sâu, thật sâu xỏ xuyên qua nơi ấy, y chỉ cảm thấy một cây gậy sắt thật lớn khuấy động trong thân thể, nội tạng cơ hồ bị đánh nát, tiếng khóc nghẹn ngào cùng tiếng thân thể va chạm dần bay xa.

※

Trưa hôm sau, khi Trác Dạ Húc tỉnh lại, Ngải Cửu vẫn đang hôn mê. Hứa Nghị nói sau khi tiêm thuốc trợ tim, hắn đã vượt qua nguy hiểm, sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

“Vượt qua nguy hiểm là ý gì?”

Hứa Nghị cúi đầu rất thấp, cánh tay buông bên người hơi run: “Sáng nay thuộc hạ phát hiện ngài và thiếu gia... Lúc đó nhịp tim của thiếu gia không đến hai mươi... Thuộc hạ nghĩ thiếu gia chỉ uống phải thuốc bình thường... là do thuộc hạ sai sót.”

Trác Dạ Húc đứng dậy, xuống giường, chịu đựng cơn đau đi về phía cửa phòng, lúc đi qua trước mặt Hứa Nghị, lạnh lùng nói: “Hứa Nghị, cậu nhớ rõ chuyện này đấy.”

Hứa Nghị không đáp lời, nắm chặt tay, cúi đầu càng thấp.

Ngải Cửu ở trong phòng bệnh, trên tay châm ống truyền dịch, sắc mặt cùng ra giường chung một màu tuyết trắng, khó nghe thấy hơi thở, nếu không phải điện tâm đồ bên cạnh vẫn vẽ từng dải từng dải nhấp nhô, nói không chừng người khác sẽ nghĩ hắn đã chết từ lâu.

“Mẹ nó, cậu đáng đời lắm!”

Tiếng la hét khiến y tá giật mình, cô vừa bước vào phòng, Trác Dạ Húc đã quát lên với cô: “Đi gọi Hứa Nghị tới đây, cái tên mặc áo phục màu đen ấy!”

Y tá không hiểu thứ tiếng Trung mà y nói, bị bộ dạng của y dọa sợ tới mức hoảng loạn chạy khỏi phòng bệnh, Hứa Nghị ở ngoài phòng nghe được âm thanh liền đi tới.

“Trác thiếu gia.”

“Tìm kiếm người phụ nữ kia cho tôi.”

“Vâng.”

“Chuyện này...” Người trên giường đã tỉnh lại, cố mở mắt nói: “Chuyện này để tôi xử lý...”

“Thiếu gia, tôi đi gọi bác sĩ.” Hứa Nghị nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh, trong phòng chỉ còn lại hai người.

“A Húc, cậu khỏe... có khỏe không?”

Trác Dạ Húc hít sâu một hơi, đè nén cảm giác muốn giết người, quay người đi ra khỏi cửa. Quân tử không báo thù ngay cũng chẳng sau, sau này sẽ có cơ hội.

※

Trải qua xét nghiệm, trong máu Ngải Cửu trừ thuốc kích thích và các thành phần thuốc cường dương còn có lượng thuốc phiện rất lớn. Lúc bác sĩ Simon kiểm tra cho hắn cũng không phát hiện hắn có bệnh trạng sử dụng thuốc kích thích, hướng hồ thuốc phiện là thành phần ức chế tình dục, vốn không thể chế chung với thuốc cường dương.

“Thiếu gia, tiểu thư Brown đến rồi.”

“Mời cô ta vào.”

Elaine vừa vào cửa đã sà vào lòng Ngải Cửu, không để ý người bên cạnh đã kéo đầu hắn hôn nồng nhiệt. Ngải Cửu mặc cô chứ chẳng hề đáp lại, một lúc sau cô cũng cảm thấy nhàm chán, buông Ngải Cửu ra.

“Ngải, anh giận em?”

“Bảo bối đang nói gì chứ, anh cảm ơn em còn không kịp nữa là, mùi vị kia thật sự rất quyến rũ.” Ngải Cửu tỏ ra rất hưởng thụ, vẻ mặt đầy đam mê: “Không biết có thể tặng thứ bảo vật đấy cho anh không?”

Elaine đứng dậy, ngồi về phía đối diện, châm một điếu thuốc: “Đương nhiên, để ông chủ tự mình thử nghiệm mà thấy hài lòng thì chúng ta mới cùng nhau thỏa thuận được mỗi làm ăn này.”

“Làm ăn? Bảo bối nói gì mà anh nghe không hiểu.”

“Ngải thiếu gia, người buôn bán như chúng ta không thích quanh co lòng vòng.”

Elaine, tình nhân của Jobes, người đứng đầu trong việc môi giới thuốc phiện ở New York của ông trùm Shawn. Việc phát triển ngày càng rộng của Ngải gia ở New York khiến Shawn muốn tìm cơ hội mượn sức. Tuy nhiên, Elaine không biết, đối với kẻ không dùng thuốc như Ngải Cửu mà nói, tặng cho hắn thứ lễ vật này thiếu chút nữa đòi mạng hắn, lần vượt mông ngựa này đã vượt nhằm lên đùi ngựa.

“Tôi tin Ngải thiếu gia đã cảm nhận được sự thần kỳ của món hàng đó. Lần này coi như để kết bạn, chúng tôi sẽ cho ngài một cái giá vừa lòng.”

Ngải Cửu vắt chân, hai bàn tay ôm lấy đầu gối, cười dịu dàng: “Tôi nên báo đáp sự nâng đỡ của người đẹp thế nào đây?”

“Từng này đã đủ chưa?” Elaine vươn hai ngón tay thon dài.

“Không đủ, không đủ, làm sao biểu lộ được tình yêu của tôi dành cho người đẹp chứ.”

“Ngải thiếu gia đúng là người rộng rãi.”

“Bảo bối quá khen.”

Cô nàng đi rồi, Ngải Cửu lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, phát tay để Hứa Nghị tiến vào: “Tra được chưa?”

“Tra được, hàng của bọn họ tới từ Chicago.”

“Liên hệ với bên Chicago, nói với hần là ngoại trừ số lượng con đàn bà kia cần, số còn lại tôi lấy toàn bộ, giá cả không thành vấn đề.”

“Thiếu gia, làm như vậy không hợp với quy củ.” Hứa Nghị không tán thành, nói: “Nếu phá quy củ, chỉ sợ sau này không ai...”

“Không ai làm ăn với chúng ta? Vậy thì chúng ta tới làm ăn với bọn họ.”

“Việc này... để thuộc hạ báo lại với lão gia đã...”

Ngải Cửu lấy hai tay làm gối, ung dung nói: “Đi đi, đừng quên đem mấy chuyện hôm trước báo lại cho ông.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Hứa Nghị lạnh lùng nói.

Quả nhiên ông đã nhìn lầm thằng cháu suốt ngày bông đùa này rồi!

※

Từ sau hôm đó, nửa tháng trời Trác Dạ Húc không quay về nhà lớn, Ngải Cửu không dám gọi điện cho y, sợ nghe được hần nói những lời như tuyết giao chẳng hạn. Hần rất hiểu người anh em tốt của mình, sau khi phát sinh chuyện đó, tình cảm anh em giữa bọn họ coi như tiêu rồi.

“Thao *** cái con đàn bà kia, lần này không xử chết cô ta không được!”

“A Húc, cậu về đây đi, tôi có lời muốn nói với cậu.” Việc gì rồi cũng phải giải quyết, trốn tránh không phải phong cách của hần.

Trác Dạ Húc trở về với tinh thần thoải mái, trái lại, Ngải Cửu ở nhà lại tiêu tụy tinh thần, toàn thân đầy mùi rượu, sống như một oán phụ chốn khuê phòng.

“Muốn nói gì?” Trác Dạ Húc lạnh lùng hỏi.

Ngải Cửu uống xong ly rượu cuối cùng, đứng lên đi đến trước mặt y, đưa ra một khẩu HK loại nhỏ, “Trừ tìm ra, cậu muốn bắn vào đâu cũng được.”

Trác Dạ Húc quan sát hần một lúc lâu, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, lấy súng khỏi tay hần, “Nào dám, Ngải thiếu gia, cậu muốn cho Trác gia chôn cùng cậu sao?”

“A Húc, tôi làm vậy là do hoàn cảnh bắt buộc...” Giọng nói gần như cầu xin.

“Cậu thật sự muốn chuộc tội?”

“Muốn chứ, muốn chứ.” Thoáng nhìn thấy một tia rạng đông, Ngải Cửu vui sướng không ngừng gật đầu.

“Vậy thì đừng hối hận.” Nụ cười trên gương mặt điển trai của Trác Dạ Húc càng thêm rực rỡ.

“Tuyệt đối không hối hận! Cậu nói đi.”

“Rất đơn giản, để cho tôi thượng một lần, để tôi thượng một lần thì coi như hòa nhau, coi như chưa từng xảy ra việc này.”

Mười mấy năm kết giao sinh tử của bọn họ không phải nói chơi, đương nhiên y hiểu Ngải Cửu lâm vào tình thế bắt buộc, giận một trận cũng đã xong. Nhưng là, việc này khiến cho y cảm thấy bản thân không thể ngốc đầu trước mặt Ngải Cửu, cho nên, bất luận thế nào thì y cũng phải thượng Ngải Cửu một lần mới công bằng. Đương nhiên, nếu Ngải Cửu không đồng ý, y có thể dùng tới vũ lực.

“Nếu tôi không đồng ý, A Húc, không phải cậu định cắt đứt quan hệ với tôi đấy chứ?” Lời nói cùng giọng điệu thốt ra là mười phần mười theo kiểu oán phụ.

“Cậu nói xem?”

“***, thượng thì thượng, lão tử đêch sợ!”

※

Chàng trai mặc áo tắm trắng đi ra khỏi phòng tắm, đi tới trước giường. Người mặc quần áo chỉnh tề ngồi bên giường nhìn hấn đầy trêu chọc, hấn chém ra một quyền trượt đích, nắm đấm dừng ở trên chiếc giường lớn.

“Nhanh lên cho lão tử.” Cởi áo tắm màu trắng, nhào lên giường, nằm úp sấp, vẻ mặt khăng khái thấy chết không sờn, sẵn sàng hy sinh.

Tứ chi thon dài lộ ra rõ ràng, tấm lưng gầy gò mịn màng, cánh mông căng tròn, Ngải Cửu trong mắt phụ nữ được coi là anh tuấn, tài giỏi hơn người, tuy nhiên, giây phút này, Trác Dạ Húc muốn nói hấn thật xinh đẹp. Đôi chân dài xinh đẹp, tấm lưng xinh đẹp, cánh mông xinh đẹp. Không phải chưa từng thấy hấn khỏa thân, chẳng qua y chưa từng nhìn cẩn thận như vậy, có lẽ vì ngọn đèn tạo nên hiệu ứng cho thị giác, có lẽ vì y đang có sẵn mục đích trong đầu, tóm lại, thân thể xinh đẹp này sẽ tẩy sạch cảm giác ghê tởm trong lòng Trác Dạ Húc. May mắn, Ngải Cửu là một chàng trai xinh đẹp, bắt y đi ôm gã đàn ông khác còn không bằng giết y.

Qua một lúc lâu không thấy động tĩnh, Ngải Cửu ngẩng đầu lên, vẻ mặt đỏ bừng: “Này, cậu làm nhẹ chút nhé.”

“Con mẹ cậu, tại sao lúc cậu thượng tôi cậu không nghĩ tới chuyện này, bây giờ mới biết sợ.” Hấn đỏ mặt cái gì, làm hại thân mình cũng nóng theo.

“Tùy cậu!”

Thấy hấn hơi run rẩy, Trác Dạ Húc mềm lòng, nói nhỏ: “Tôi lấy tay chuẩn bị trước, cậu có chuẩn bị đồ bôi trơn chưa?”

“Thao, chuẩn bị để lúc nào thượng cậu đem ra dùng.”

“Cậu cứ cứng miệng đi, đợi lát nữa cho cậu chết luôn!” Nói là nói như vậy, tay lại nhẹ nhàng mở hai chân hấn, tách hai cánh mông hấn ra.

Màu hồng phấn giữa hai đùi khiến Trác Dạ Húc bất ngờ, một tên vừa đáng ghét vừa thô lỗ như thế sao lại mềm mại thế này? Ngón tay lướt qua nếp uốn hồng nhạt từng vòng từng vòng, cảm xúc trên tay khiến người ta yêu thích không muốn rời đi. Ý thức được bản thân đang làm gì, Trác Dạ Húc thành linh đứng lên, nhìn tay mình, hận không thể chặt nó xuống. Vậy mà y lại làm ra chuyện biến thái thế này, có điều, muốn ngừng mà ngừng không được.

Chẳng lẽ biến thái cũng có thể lây?

6. Quyển 1 - Chương 6

“Thao, cậu nhanh lên, không được thì để lão tử.”

Tiếng chửi bậy kéo Trác Dạ Húc trở về từ vực thẳm, phất tay đánh lên cánh mông rắn chắc của hấn, thanh âm vang dội tựa như một cái tát, “Tôi không được đấy, tôi còn chưa cơ khát đến nỗi động dục với một thằng đàn ông. Mẹ nó, trở về đứng đường ngay đi ” Nói xong, y lộ ra bộ mặt chán ghét, vẩy vẩy tay, sau đó nhanh chóng bước vào phòng tắm.

Ngải Cửu nhảy dựng lên, mặc áo tắm, rít gào với người trong phòng tắm, “***, cậu đùa tôi đấy hả!” Hiện tại, hẳn có cảm giác mình như một dũng sĩ chuẩn bị sẵn sàng lên chiến trường tử chiến, sau đó có người đột nhiên nói với hắn là không cần đánh nữa, vô duyên vô cớ coi thường hắn.

Không đúng, việc này còn nhục hơn, hắn giống như một người phụ nữ chờ người ta tới thương, đến cuối cùng người ta lại không muốn. Mọi người bảo Ngải Cửu gia hắn làm sao chịu nổi nhục này đây. Nắm đèn trên đầu giường ném mạnh ra ngoài, hung hăng chửi: “Trác Dạ Húc ***, nhớ kỹ cho lão tử!”

Trác Dạ Húc vọt vào phòng tắm, quần áo chưa cởi đã chạy đến vòi hoa sen, mở cỡ lớn nhất khiến nước phun ào ào. Vừa thở dốc vừa kéo khóa chiếc quần dài, cảm phân thân đã sớm hưng phấn bùng bùng, cẩn thận vuốt ve bộ lông. Qua làn hơi nước, trước mắt hiện ra đôi chân thon dài của Ngải Cửu, cánh mông khêu gợi, huyết khẩu hồng nhạt, động tác trên tay bất giác nhanh hơn, thân thể run rẩy càng thêm hưng phấn. Một lúc sau, lửa nóng trên tay bành trướng đến cực điểm, nửa người dưới đẩy mạnh về phía trước, chất dịch trắng đục phun ra, dính lên vách tường được lát bằng men.

Sau cao trào một lúc lâu, Trác Dạ Húc nằm trước bệ bồn tắm, nhìn bộ dạng chật vật của mình trong gương, y tự mắng mình một lần lại một lần. Đàn ông quả nhiên là cảm thú, ngay cả cái thứ đó của bản thân cũng chẳng quản lý nổi, “Mẹ nó, biến thái! Đến cả đàn ông cũng muốn thương!”

“Đúng là quá biến thái!”

Không biết Ngải Cửu đã đứng sau lưng Trác Dạ Húc từ lúc nào, đột nhiên tiến lên đỡ lấy lưng y, nắm lấy phân thân đã mềm nhũn kia.

“A Cửu! Cậu! Buông ra!”

“Thì ra cậu thích chơi súng lục nhỉ.” Ngải Cửu nắm thật chặt, ngón cái vuốt lên nơi mẫn cảm mịn tựa tơ, “Lần này tôi hầu hạ cậu, món nợ của chúng ta coi như xóa sổ nha?”

“Cậu nghĩ mọi chuyện tốt đẹp quá đấy!” Trác Dạ Húc thàn than không ổn, dụng cụ phạm tội vừa bị hắn nắm lấy đã ngắc đầu.

“Lúc tôi cho cậu thương thì cậu không thương, giờ thì quá thời gian rồi, muốn hay không thì tùy cậu.” Hắn xoa mạnh vài cái, vật trong tay bày ra tư thế oai hùng, đã vậy hắn còn làm bộ muốn buông tay.

“Mẹ nó, cầm chắc cho tôi.” Trác Dạ Húc kêu đau một tiếng, dè cánh tay hắn lại như không muốn hắn rời đi, “Hầu hạ không cần thận thì cậu tắm rửa lại cho tôi, chờ bị... Uhm...” Không giống với khi chính mình chà xát loạn cả lên, hạ thể sưng tấy được bàn tay đầy kỹ xảo bao trùm đùa giỡn khiến từng đợt khoái cảm ủa tới như sóng vỗ.

Ngải Cửu kéo y xoay người lại đối diện với mình. Gương mặt điển trai ửng đỏ vừa lộ vẻ thống khổ vừa tỏ ra ngọt ngào, hàng lông mi dài rậm bị bọt nước ngâm lấy khi mở khi đóng, đôi môi hơi hé lộ ra tiếng thở dốc cùng âm thanh rên rỉ. Đúng vậy, đúng là biểu hiện đó.

Ngày đó, Vu Kỳ Kỳ muốn đi đập thanh trong công viên ở ngoại ô, hai người bọn họ cùng đi, đến tối, ba người ở lại khách sạn. Khi hắn tới phòng Trác Dạ Húc mời y cùng tới uống rượu, Trác Dạ Húc đang ở trong phòng tắm, nghe tiếng động phát ra trong phòng tắm còn tưởng rằng Trác Dạ Húc đang làm việc với phụ nữ, vì thế, hắn lặng lẽ mở một khe nhỏ trên cánh cửa, nhìn thấy y đang tự mình dùng tay đấu súng.

“đi đập thanh là một trong những phong tục của người Trung Quốc vào tiết thanh minh”

Biểu hiện đó, thanh âm đó đã thiêu cháy hắn trong nháy mắt, quay đầu lại đã vội vàng kéo Vu Kỳ Kỳ vui vẻ một phen. Đó là lần hắn có cảm giác thăng hoa nhất với Vu Kỳ Kỳ. Đương nhiên hắn sẽ không thừa nhận việc mình không kìm lòng được khi thấy tên đang ông khác tự an ủi, cho nên hắn cương quyết tìm những người giống với Vu Kỳ Kỳ, tìm người có thể khơi cho hắn cảm giác như hiện tại.

“Dùng tay đấu súng cũng không hẳn không có phụ nữ cần mình.” Ngón tay kia cấu nhẹ lên vật nóng như lửa, Trác Dạ Húc lập tức tiết ra. Sau hai lần liên tục như vậy, chân y nhuyền xuống, ghé lên vai Ngải Cửu mà thở dốc.

“Giống cậu nói vậy, không cảm giác. Cậu... cậu đi ra ngoài, tôi tắm rửa đã.”

“Tôi cũng bị bắn, cậu tắm nhanh lên.” Dưới tình huống này, hai tên đàn ông cùng tắm với nhau là chuyện bình thường, nhưng Ngải Cửu hẳn lại không muốn như vậy, hẳn chỉ muốn mau chóng thoát khỏi phòng tắm, không muốn Trác Dạ Húc thấy thứ đang ngẩng cao đầu dưới quần hắn.

“Cùng tắm đi.” Trác Dạ Húc vốn không muốn cùng tắm với tên kia, càng không muốn thì y càng phải nói như vậy để chứng tỏ bản thân không chột dạ.

“Ừ.”

Cởi quần áo, mở vòi nước, cẩn thận rửa sạch chất dịch trắng đục trên cơ thể hai người, nước chảy xuống, hai người đều quay lưng về phía đối phương. Trác Dạ Húc vẩy nước hơi lạnh, Ngải Cửu chỉnh cho nước ấm lên một chút.

Ngải Cửu nghĩ, biết đâu hắn cũng là đồng tính giống Hỏa ca. Trác Dạ Húc nghĩ có lẽ mình đã bị lây bệnh, thành tên biến thái.

※

Ngải Cửu trực tiếp mua lại cái loại hàng hóa mà Elaine “kính hiến” cho mình. Bởi vì giá cả cao hơn so với bên môi giới nên bên kia cũng bất chấp phá quy củ mà đem số hàng còn thừa bán lại hết cho hắn. Mặt khác, gã tình nhân Jobs của Elaine vốn mua hàng để bán cho Ngải gia, vậy mà hiện tại Ngải Cửu làm như không hề có việc đó, căn bản không thèm để ý tới bọn họ. Hàng đã mua không thể trả lại, mất thấy không có tiền trả cho bên Chicago, Jobs giận dữ.

“Thiếu gia, tiểu thư Brown...”

“Ngải thiếu gia có sở thích tốt thật!”

Ngải Cửu buông cuốn tạp chí xuống, uống xong ngụm cà phê cuối cùng, đứng dậy xoay lưng, dụi mắt, cuối cùng mới nở nụ cười thật tươi: “Bảo bối, lâu rồi không gặp.”

“Ngải, rốt cuộc em đã làm gì sai?” Giọng nói người đẹp như buồn bã như kẻ tội.

Ngải Cửu không khỏi nhú mày, trước kia cảm thấy cô nàng đúng là quyến rũ động lòng người, hiện tại lại cảm thấy vừa kỳ quặc vừa buồn cười: “Bảo bối nói vậy là sao?”

“Chỗ hàng đó...”

“Anh đã mua chỗ hàng đó rồi, còn phải cảm ơn bảo bối đã giới thiệu nhiệt tình nha.”

“Anh cố ý phải không?” Lúc này, biểu hiện ai oán kia đã tan thành mây khói.

“Lần sau mà muốn vượt mông ngựa thì nhớ tìm đúng người, chọn đúng chỗ.” Ngải Cửu không quan tâm người phụ nữ kia có hiểu lời hắn nói hay không, nói xong lập tức cho người đưa cô nàng đi.

Tất cả đều do cô nàng tự mình chuốc lấy, không riêng việc thiếu chút nữa hại chết hắn, đã vậy còn hại anh em bọn họ trở mặt, Trác Dạ Húc đã lờ hắn suốt mấy ngày nay. Thao! Cũng đồng ý cho hắn thượng rồi, còn muốn thế nào nữa.

Elaine đi rồi, Hứa Nghị trở vào với sắc mặt khó chịu, miệng còn liên tục thốt lên những từ quở trách: “Thiếu gia làm như vậy không ổn, ở đây, đám người Jobs có ảnh hưởng...”

“Chuẩn bị xe, cậu lái.”

“Thiếu gia muốn đi đâu?”

“Đi tìm đàn ông.”

Trong thành phố Manhattan, quán bar này là nơi có đủ các loại mặt hàng nhất, hơn nữa đều là hàng thượng hạng, rất sạch sẽ, chẳng qua cái giá thì cao đến nỗi khiến người ta khó lòng chấp nhận, có thể nói đã đạt tới mức chỉ tiêu dành cho tổng thống, vậy nên khách tới không nhiều. Khi Ngải thiếu gia bước vào quán đã bị một tên có mặt không trông tưởng là hàng trong quán, vậy nên có thể tưởng tượng kết cục thê thảm của hắn.

“Tiên sinh, đây là Snow, tóc vàng mắt xanh, là món mới nhất chúng tôi mới nhận được.” Đang chào hàng là một người đàn ông Phương Đông, hắn đẩy Snow ra trước mặt Ngải Cửu, “Mau để cho ngài ấy xem có hài lòng hay không.”

“Vâng.” Snow ngoan ngoãn vẫn luôn duy trì nụ cười, bắt đầu cởi quần áo trước mặt Ngải Cửu và Hứa Nghị, hắn không mặc quần lót, sau khi kéo quần dài xuống là toàn thân trần trụi. Hắn còn chưa tới tuổi mọc lông, làn da bóng loáng non mịn tựa tuyết trắng, rất giống với cái tên của hắn.

“Cậu bao nhiêu tuổi?” Chắc chưa tới mười lăm.

“Mười hai.” Nói xong, Snow đi đến trước mặt Ngải Cửu, quay lưng về phía hắn, mở hông để lộ tiểu huyết phần hồng, “Ngài có hài lòng không?”

Ngải Cửu không cần suy nghĩ đã trả lời: “Đổi người khác, lớn tuổi hơn một chút.”

“Xin ngài chờ một lát.” Người đàn ông Phương Đông kéo Snow ra khỏi phòng.

Hứa Nghị thở dài nói: “Chỉ vì tuổi còn nhỏ nên cậu ta mới được đưa vào danh sách MB hạ đẳng nhất.”

Tiếp theo lại là một người da trắng tóc vàng mắt xanh, tuổi chừng mười bảy, mười tám, ngoại hình đẹp, đáng người tiêu chuẩn. Ngải Cửu vẫn muốn đổi người, nói là muốn một người Phương Đông. Mấy bé trai tóc đen mắt đen liên tục được đưa tới, xinh xắn đáng yêu có, cao ráo đẹp trai có, cường tráng khỏe mạnh có, vậy mà ai cũng khiến hắn chướng mắt.

Không chỉ gã chào hàng muốn phát hỏa, ngay cả Hứa Nghị cũng không bình tĩnh nổi, “Thiếu gia, rốt cuộc cậu muốn loại nào?”

“Loại nào chứ gì? Loại giống bà xã tôi chứ sao.”

Hứa Nghị thật sự muốn bỏ đầu cái tên khốn này ra, tức giận nói: “Thuộc hạ lập tức phái người đi tìm Trác thiếu gia.”

“Không cần, về đi.”

※

Thứ tư, đến phiên Trác Dạ Húc ngủ trên giường. Y giống như một ông chồng trung thủy, tuy rằng cả ngày đi làm nhưng tới tối vẫn cứ về nhà ngủ.

Ngải Cửu trở mình mãi trên mặt đất vẫn không sao ngủ được, vất vả lắm mới lấy được dũng khí đứng dậy bò lên giường.

“Cút xuống đi!” Trác Dạ Húc nhắc chân định đá hắn.

Hắn ôm chặt lấy Trác Dạ Húc, hai chân kẹp lấy nửa người dưới của y, “A Húc, tôi với cậu ngủ chung đi.”

“Lăn xuống đi, cậu muốn chết hả!”

“A Húc, cậu nghe tôi nói đi mà. Tôi chắc chắn mình không phải đồng tính, tôi không có cảm giác với gã đàn ông nào khác, nhưng tôi thật sự rất muốn ôm cậu, thương cậu.” Hắn là người một khi đã xác định được tình cảm của mình thì sẽ tiến tới, cho dù Trác Dạ Húc có muốn chửi, muốn đánh chết hắn, hay muốn ‘làm’ hắn cũng được.

“Mẹ nó, tôi... A!” Hạ thể đột nhiên bị nắm lấy khiến Trác Dạ Húc rên lên, Ngải Cửu kéo chăn khiến hai người dán chặt lấy nhau, bàn tay niết chặt hạ thân y gần như thô bạo.

Hành động thô bạo không những không khiến Trác Dạ Húc khó chịu mà ngược lại còn thêm hưng phấn, ngừng dẩy dụa, đè lên tay hắn, cùng hắn hành hạ vật dưới lớp quần mình, “Nhanh lên, cậu nhanh tay lên cho lão tử.”

Nhìn thấy gương mặt y nhăn nhú vì dục vọng, nghe được tiếng y thở dốc, Ngải Cửu như kẻ bị thúc giục, buông tay, cúi đầu... Lần đầu tiên làm chuyện như vậy, mùi vị trần không khoang miệng không ghê tởm nhưng cũng chẳng dễ chịu, nhưng nhớ tới đây là của Trác Dạ Húc, hắn lập tức điên cuồng phun ra nuốt vào, liên tục cắn liếm. Trác Dạ Húc càng lớn giọng, hắn lại càng thêm dưng cảm.

“Aha...” Y không thể tin Ngải Cửu lại làm chuyện này với mình, cảm thấy dâm loạn, cảm thấy dơ bẩn, song nhiều nhất vẫn là khoái cảm đánh thẳng lên đại não. Trác Dạ Húc không muốn dừng cái việc vừa dâm loạn vừa dơ bẩn này lại, hai tay luồn vào mái tóc Ngải Cửu, đè chặt đầu hắn xuống, eo nâng lên, dùng sức thẳng tiến.

Thế tấn công của Ngải Cửu bị hành động bất ngờ của y biến thành hít thở không thông, yết hầu cơ hồ bị xuyên rách. Đầu bị đè lại, tay chân chỉ có thể quấy phá phí công, cuối cùng hắn đành phải cắn một cái.

“Ngô!” Trác Dạ Húc buông tay, nhắc chân đạp hắn ra, quỳ gối dậy, nhìn thấy phân thân dựng thẳng của mình có dấu răng mờ mờ, “Mẹ nó! Cậu đã tự làm mình mất mặt còn dám cắn tôi!” Lửa giận khơi lên dục hỏa, y nâng đầu gối đánh lên bụng Ngải Cửu không chút nương tay, tiếp theo lại nắm cổ áo hắn ném sang một bên. Đầu Ngải Cửu đập lên ván gỗ, đau đến nổi nước mắt chảy ròng ròng. Trác Dạ Húc nhân cơ hội bay qua kéo quần hắn tới đùi, mở rộng hông hắn, “Cậu mà dám cử động là tôi cắt đứt cái của cậu!”

Ngải Cửu không nhúc nhích, thật ra không phải do bị uy hiếp, chẳng qua hắn muốn bị y thương một lần, có như vậy thì hai người mới tiếp tục giữ được sợi dây liên kết, sau đó hắn mới có cơ hội quang minh chính đại áp ngược lại.

Hai tay niết chặt hai cánh hông, dùng sức mở to huyết khẩu, cự vật cứng cáp tiến vào từng chút từng chút, đi vào một nửa đã bị vách thịt vừa chật hẹp vừa nóng bao quanh, nếm được vị ngọt, y vội vàng đưa toàn bộ phần còn lại tiến vào. Mỗi một tế bào trong cơ thể đều gào thét: “Sướng chết mất.....”. Ngải Cửu nói muốn y thương mình, nhưng cảm giác đó không giống với những gì hắn đã mong đợi.

Cuối cùng Ngải Cửu cũng hiểu vì sao Trác Dạ Húc lại hận hắn tới vậy. “A.....! Đau quá.....!”

“Đau?” Nhìn huyết khẩu chảy máu, có điều vẫn kém xa lần đó của mình, vẫn không chết được. Y tiếp tục dùng lực tiến tới, ra vào liên tục.

“Đau, đau lắm mà, nhẹ chút đi A Húc, a!”

“Đau thật thì cậu còn kêu lên được chắc.” Rút ra toàn bộ, lại ra sức thẳng tiến, hưng phấn lan tràn tới từng tế bào, “Mẹ nó, sau này chắc không muốn làm với phụ nữ nữa.”

Nhìn hình ảnh bản thân bị áp đến thê thảm trong gương cộng thêm đau đớn trên thân thể, rốt cục Ngải Cửu không thể nhịn được nữa bèn khóc thành tiếng.

“Cậu khóc cái gì, lúc thượng lão tử thì không thấy khóc, bây giờ khóc cái gì, không được khóc.” Nói là nói như vậy, tiếng khóc này lại khiến Trác Dạ Húc hưng phấn không thôi, y tiếp tục dồn sức, toàn lực tiến lên.

Ngải Cửu bị y tiến nhập khiến thanh âm đứt quãng, “Cậu quả lão... lão tử khóc là chuyện của lão tử, cậu cứ lo việc thượng lão tử của cậu đi, ảnh hưởng gì đến cậu... Lão tử càng muốn... khóc...” Đến cuối cùng, khóc không được thì hắn gào thét, cố tình quấy rầy ‘hưng trí’ của Trác Dạ Húc.

Có thứ gì đó đã thay đổi.

7. Quyển 1 - Chương 7

Nhịp thở tương đồng, bớt đi một chút ương ngạnh, bớt đi một chút lạnh lùng ngang ngược, lộ ra cái nhú mày hơi khó chịu, lộ ra vẻ sung sướng thỏa mãn. Người có gương mặt hòa nhã bỗng nhiên cảm thấy thái dương ngửa ngửa, khẽ cọ lên một gương mặt điển trai khác. Gương mặt điển trai kia bị cọ tới biến hình, chủ nhân của nó rầm rì một tiếng, miệng hấp hê vài lần, gãi gãi đầu người phía dưới. Chẳng lẽ định gãi mặt?

Trác Dạ Húc tắt chuông báo thức ở đầu giường, mở mắt thấy có người trên giường bèn đá một phát theo phản xạ. Ngải Cửu lăn xuống mặt đất nên tỉnh lại, sững sốt hai giây, sau đó bò dậy, vừa cử động, cảm giác đau đớn khiến đầu óc hỗn loạn của hắn hoàn toàn tỉnh táo. Nhìn ra giường đầy nếp nhăn trên mặt đất, nhớ tới chuyện đêm qua, Trác Dạ Húc lập tức xuống giường đỡ lấy cơ thể đang run rẩy của hắn.

“Cậu không sao chứ?”

Tất cả kỳ vọng của Ngải Cửu đều bị câu nói lạnh lùng này của y phá tan. Hắn nghĩ rằng, sau khi Trác Dạ Húc tỉnh lại sẽ cảm thấy vô cùng áy náy mà xin lỗi hắn, sau đó hắn nhân cơ hội áp ngược trở lại. Hắn cũng muốn Trác Dạ Húc ngưng ngừng không nói lời nào, chẳng sao, hắn sẽ dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành. Đương nhiên, khả năng lớn nhất là trước tiên hai người sẽ đánh một trận, sau đó lại yêu thương quan tâm lẫn nhau.

Thế nhưng hắn không ngờ được, vừa tỉnh giấc là Trác Dạ Húc lại dùng lời lẽ như vậy để nói chuyện với hắn. Khách làng chơi chơi gái xong rồi cũng sẽ nói vài câu dịu dàng với họ mà.

Trác Dạ Húc thông thả mặc quần áo, không liếc Ngải Cửu đến một cái, cũng chẳng biết nên dùng ánh mắt thế nào để nhìn hắn. Lúc này, nhớ lại hành động điên cuồng tối qua khiến y cảm thấy thật hoang đường, cũng quá vô sỉ. Hai gã đàn ông, hai người bạn thân thiết như tay chân lại lên giường với nhau. Chẳng có chuyện gì vô sỉ hơn được nữa!

Không thể tiếp tục nhìn nữa, Ngải Cửu đá một phát lên giường, “Con mẹ nó, cậu tính thế nào?” Không khí trong phòng trở nên âm u, ánh mặt trời bị tiếng rống này dọa nạt, sợ tới mức phải núp đi mất.

“Chẳng tính thế nào cả, mỗi người một lần, hòa nhau.” Trác Dạ Húc không muốn ở trong phòng thêm một giây nào nữa, vợ lấy một bộ quần áo sạch sẽ trong tủ rồi lao ra ngoài, đến phòng tắm trong phòng khách để rửa mặt chải đầu.

Ngải Cửu không biết, suy nghĩ của Trác Dạ Húc đang rất rối bời, trong tư tưởng của y, bất luận bạn gái hay bạn giường đều kém xa tình cảm kiên định đáng tin giữa bọn họ. Lần trước là vì bị chuốc thuốc, lần này thì thực sự đã lên giường. Lên giường thì là bạn giường, quan hệ của bọn họ đang rơi từ trên trời xuống dưới đất, y cùng Ngải Cửu đã trở thành đối tượng lên giường của nhau.

Rối trí một lúc lâu, chẳng hiểu lý do gì khiến Trác Dạ Húc không nghĩ tới việc: tại sao y lại để ý tới tình cảm ‘sâu nặng’ giữa hai người như vậy?

※

Mặc dù trốn học đối với Ngải thiếu gia là chuyện bình thường, nhưng trước kia, mỗi cuối tuần hắn sẽ tới trường một lần, hiện tại thì đã hai tuần liên tục không lộ diện ở trường. Từ ngày hôm đó, Trác Dạ Húc lại bắt đầu không nói chuyện với hắn, y chỉ trở về hai lần. Sao trước kia hắn lại không cảm thấy khó chịu như thế này...

“Thiếu gia?” Hứa Nghị thấy hắn lúc buồn rười rượi, lúc lại cười ngây ngô, lo lắng có khi nào hắn đau lòng quá... Xem ra phải nhanh tìm Trác thiếu gia về mới được.

Cũng đúng thôi, anh em thân thiết sẽ không giận dữ nhau, bọn họ lại là vợ chồng, giữa vợ với chồng thì cái đó gọi là tình thú. Nghĩ vậy, Ngải Cửu cười ha hả, mở miệng ăn hết ba chiếc hamburger trên tay.

Người trong quán thức ăn nhanh liên tục nhìn về phía này, nếu không phải anh chàng tóc đen kia có vẻ ngoài lương thiện thì chỉ với mười người áo đen đứng phía sau hắn cũng đủ khiến người ta muốn gọi cảnh sát. Lẽ nào bọn họ đang mở một cuộc họp của giới hắc bang? Chọn quán ăn nhanh thế này thì đúng là thiếu đầu óc.

“Thiếu gia, sau khi ăn xong...”

“Các người đừng đi theo nữa, phiền phức quá đấy. Tôi muốn đi mua sắm một mình.”

Hứa Nghị nháy mắt, lập tức có hai người chắn trước mặt Ngải Cửu, “Thiếu gia tuyệt đối không được ra ngoài một mình!”

Ngải Cửu đúng là một tên Nhị Thế Tổ, nhiệm vụ của hắn suốt hai mươi năm qua là sống phóng túng. Hắn là người kế thừa duy nhất của Ngải gia, lẽ ra Ngải Du Kỳ phải bồi dưỡng hắn cẩn thận mới đúng, vậy mà rất hiếm khi ông cho hắn nhúng tay vào việc của Ngải gia. Ngải Cửu cũng lười giao tiếp với người trong giới hắc đạo. Ở Hồng Kông, ai cũng biết hắn là đại thiếu gia Ngải thị nên làm việc gì cũng kính hắn bảy phần, hắn không hiểu sự hiểm ác của giới giang hồ, mà cũng chưa bao giờ sợ cái chốn giang hồ hiểm ác đó. Hơn

nữa, bằng vào tinh thần ghé con mới sinh không sợ hổ, hấn hoàn toàn không để ý tới nguyên tắc ‘cuồng long không áp nổi đầu xà’ mà chơi cho Shawn một vỏ.

(Cuồng long không áp nổi đầu xà: Cho dù mạnh đến đâu cũng không áp chế được người khác trong địa bàn của họ)

Shawn bắt đầu trả thù trong cơn giận dữ, các sòng bạc ở Manhattan của Ngải gia thường xuyên bị mấy tên điều tra viên tới quấy rối, nói là nhận được mật báo có người bán “hàng” trong sòng bạc. Shawn đã sắp xếp từ trước, cảnh sát liên tục tịch thu được vài món. Từ sau khi sòng bạc đóng cửa đến nay đã được một tháng. Ngải thiếu gia không quan tâm việc này, hấn chỉ quan tâm mình được hả giận, Shawn đang cho người nhóm ngó hấn khắp nơi mà hấn còn muốn đi dạo một mình.

“Hứa Nghị, cậu không cho tôi thử một chút hả?”

“Thiếu gia muốn đến đâu?” Hứa Nghị lạnh lùng nói trong lòng, “Muốn thử một hơi? Chỉ sợ đến lúc đó chẳng có sức để mà thử.”

“Đến đâu thì cậu không cần quan tâm, cậu, hấn, hấn, hấn...” Ngải Cửu đếm qua số vệ sĩ áo đen, vỗ tay: “Tất cả đều tránh sang một bên cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Nói xong, kéo tay áo, bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Hứa Nghị nhăn mặt, phát tay bảo đám thuộc hạ lui ra. Cho tới bây giờ, trừ bỏ Trác Dạ Húc, thiếu gia hấn đánh người chưa bao giờ biết nường tay, trừ phi bắn chết hấn, bằng không những người hôm nay có mặt ở đây sẽ chẳng tránh được việc bị đánh gãy chân.

Buổi tối, Hứa Nghị gọi điện tìm Trác Dạ Húc, nói là có việc khẩn cấp nên mời Trác Dạ Húc về nhà một chuyến. Trác Dạ Húc không cam lòng nhưng vẫn trở về nhà lớn.

“Hấn ra ngoài bao lâu rồi?”

“Buổi trưa đã không cho chúng tôi đi cùng, tôi phái người âm thầm đi theo, nhưng mà...”

“Đã mất dấu?”

“Vâng.”

Trác Dạ Húc nhếch miệng như cười nhạo: “Chỉ mới một lúc như vậy mà cậu đã lôi tôi về? Tôi không phải bảo mẫu trông trẻ cho Ngải gia.”

“Xin lỗi Trác thiếu gia, những người đó đã theo dõi rất sát, nếu không nhanh chóng tìm được thiếu gia...”

“Các người vẫn muốn giam hấn?”

“Đang thương lượng với bọn họ.”

“Thương lượng, cậu cảm thấy việc này có chỗ nào để thương lượng không?” Trác Dạ Húc đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, châm thuốc. Hứa Nghị hơi kinh ngạc, hấn nghĩ cả hai vị thiếu gia đều không hút thuốc. “Sòng bạc bị chơi một vỏ chắc đã chặt đứt nguồn tiền của không ít người, đúng chưa?” Trên tầng thượng sòng bạc ngầm của Ngải gia diễn ra rất nhiều vụ giao dịch ‘bán nhà’, đừng nói một tháng, một ngày cũng không được đóng.

“Vâng, lần này bọn họ cũng đã phê bình kín đáo với Ngải gia.”

“Đã nghĩ tới việc nói cho bọn họ biết là do Shawn làm chưa?”

Hứa Nghị lắc đầu, “Những người đó cũng có mua bán với Shawn mà tên Shawn đó cũng hoạt động trong lĩnh vực này, bọn họ vốn không tin hấn sẽ làm tới mức đó.”

“Không tin...” Trác Dạ Húc dập điếu thuốc vào chậu hoa, xoay người nhìn Hứa Nghị: “Người bên ngoài có biết việc A Cửu kết thù oán với hấn không?”

“Việc này chẳng vinh quang gì, thuộc hạ vẫn luôn giấu diếm. Mấy ngày trước, thiếu gia say rượu nên đã nói cho người khác nghe.” Lúc ấy, hấn khoe với tất cả mọi người là đã chinh tên Shawn ở Manhattan một trận.

Trác Dạ Húc nhỏ giọng mắng một câu, ‘tên đàn độn’. Dừng một lúc mới nói: “Nếu Ngải thiếu gia bị người của hắn gây thương tích, chắc bọn họ sẽ tin?”

Hứa Nghị ngẩng đầu, mày nháu chặt lại: “Việc này không ổn...”

“Không ổn? Có gì không ổn... Mẹ nó!” Trác Dạ Húc đột nhiên thay đổi sắc mặt, hét lên với Hứa Nghị: “Mau phái người đi tìm hắn! Điều động tất cả mọi người đi tìm!”

Chắc chắn Lão Cửu thổi chết đám kia đang ở chỗ mà y đang nghĩ tới!

Trác Dạ Húc lái xe đến khu phố hỗn tạp nhất trong nội thành Manhattan, đưa mắt nhìn rất nhiều người đàn ông tóc đen qua lại, y tùy tiện đỗ xe bên đường, không để ý tới tiếng quát của cảnh sát mà bước vào một con ngõ nhỏ. Hình như Ngải Cửu đã từng nói ở đây có một quán bar, bartender quán đó có thể pha chế ra cực phẩm ‘nụ hôn thiên sứ’.

Quán bar trong con ngõ nhỏ này mọc lên như rừng, Trác Dạ Húc đành phải tìm từng quán một. Không có thời gian tìm cẩn thận, mỗi khi tiến vào quán nào là y lại dùng tiếng Trung hô to “A Cửu”, mỗi lần như vậy lại bị người ta lườm nguýt, mắng chửi. Cuối cùng, y tiến vào một quán gay bar, vừa vào cửa đã thấy anh chàng mặc đồng phục trong quầy bar vươn đầu hôn chàng trai tóc đen bên ngoài quầy. Thấy rõ hình dáng chàng trai tóc đen, y tiến về phía trước đâm cho hắn một nhát, lực quá lớn khiến các khớp ngón tay y đau đớn.

“A Húc?”

“Mẹ nó, cậu sống phong lưu khoái hoạt quá đấy nhỉ!” Trác Dạ Húc tự nhủ bản thân tức giận tuyệt đối không phải vì lý do khác, cùng lắm là do cái tên hại người này khiến y lo lắng vô ích mà thôi.

“Tôi... không có... chỉ là một... Kiss...” Ngải Cửu có chút lo lắng, sau đó lập tức nghĩ rằng Trác Dạ Húc đang ghen, vì thế cười tươi như hoa, “A Húc... A!” Bụng lại trúng một cái.

“Đi!” Trác Dạ Húc kéo hắn bước nhanh ra khỏi quán bar, hai người đang giằng co, Ngải Cửu đột nhiên nhào về phía y.

Hai tiếng súng vang lên, hai người đứng lên bỏ chạy, hành động chạy trốn này quả thực rất lưu loát.

“A Cửu, xe ở bên cạnh!” Trác Dạ Húc ngoắc tay bảo hắn chạy theo.

“Đợi tí, để tôi chạy thêm lúc nữa.” Ngải Cửu âm thầm hô to, quả nhiên không ngoài dự đoán, cuối cùng cũng ra tay.

Trác Dạ Húc lớn tiếng chửi má nó, đuổi theo chạy sóng vai với hắn. Phía sau có mấy người cầm súng đuổi theo, hai người lách trong đám đông, thấy nhảy được là nhảy qua luôn, không nhảy được thì lập tức lách qua. Gương mặt hai người tràn đầy kích động cùng hưng phấn, đâu có giống người đang bị đuổi giết, thật ra còn giống vận động viên chạy vượt rào đang cố sức băng nhanh về phía trước.

“A Húc, cậu có mặc áo chống đạn không?”

“Đương nhiên có mặc, tôi không giống tên ngốc nào đó đâu.”

“Cái gì chứ, tôi cũng mặc đấy nhá.”

“A Húc, cậu có cảm thấy chúng ta chạy chậm quá không? Phát súng vừa nãy thiếu chút nữa hôn mông tôi rồi.”

Trác Dạ Húc mắng: “Mẹ nó, còn không phải tại tôi chờ cậu chắc.”

“Tôi cũng tưởng cậu không chạy nổi.”

Trong lúc chạy trốn chết còn chờ đối phương, thế gian này lại có kẻ ngốc như vậy đấy!

8. Quyển 1 - Chương 8

Mặc dù hai người đang nói cười nhưng cũng không dám lơ là, một người quay đầu lại nhìn kẻ đang nã đạn, người còn lại thì kéo hẳn chạy.

“A Cửu, hơn hai tay súng đấy, không thể chạy tiếp đâu.”

“Ừ, xe ở đâu?” Chạy đủ rồi, chắc chắn ngày mai mọi người ở Manhattan sẽ biết Shawn cho người xách súng truy đuổi Ngải thiếu gia.

“Xe ở bên kia, không trở về được rồi, bên này đi!” Trác Dạ Húc kéo Ngải Cửu quẹo vào con ngõ nhỏ.

Hai vị thiếu ra rất hiếm khi trải qua việc này, cũng không hiểu rõ về nó. Trong lúc chạy trốn, trừ phi rẽ bảy tám lần trong con ngõ tối mà mình quen thuộc, bằng không tuyệt đối không được tiến vào. Một khi tiến vào ngõ cụt hoặc bị bao vây trước sau thì lúc đó chẳng khác nào bước vào con đường chết.

Người phía sau đuổi rất sát vừa vào ngõ nhỏ bèn liên tục nã đạn, mượn ánh lửa trên họng súng tìm bóng hai người. Con ngõ nhỏ này không hề có đoạn nào quanh co, cũng chẳng có vật chắn, hai người sắp bị đuổi kịp. Trác Dạ Húc nhận ra mình chạy vào con ngõ này đúng là sai lầm, thấy phía trước có chỗ rẽ, y lấy cây súng nhỏ bằng lòng bàn tay đưa cho Ngải Cửu, “Cầm đi, chỉ có năm phát đạn.” Lần trước có tên khốn kiếp dám tranh vị trí đỗ xe của y, y đã bắn vỡ lớp xe của hắn.(Yuuki: anh dùng súng hay ghê ^^)

“Cậu thì sao?”

“Tôi phía trước chúng ta sẽ tách ra, cậu dụ bọn họ rời đi.”

Ngải Cửu lập tức xoay người, bắn ‘đoàng đoàng’ hai phát về phía sau, “Cậu nghĩ tôi ngu hay nghĩ bọn họ ngu.” Nếu tách ra thì bọn chúng sẽ đuổi theo người có súng?

“Mẹ nó!” Trác Dạ Húc vội vàng đẩy hẳn tránh được một phát đạn. “Còn không nhanh lên!”

Hai người cùng nhau chạy sang trái, tiếng súng phía sau không ngừng vang lên, bọn họ chỉ lo chạy, khi phát hiện ánh sáng trong ngõ nhỏ ngày càng tối, Trác Dạ Húc nghĩ mình lại lặp lại sai lầm, tiến vào ngõ cụt!

“A Cửu! Đưa điện thoại di động cho tôi!”

“Không được phát ra ánh sáng!”

Trác Dạ Húc thật sự muốn đập chết tên gốc này, y rống lên thô bạo: “Mau đưa cho tôi!”

Mặc dù không hiểu nhưng Ngải Cửu vẫn ném điện thoại sang, “Cho cậu, muốn chết mà.”

“Nghe tôi nói.” Y nhận điện thoại, nhấn hai cái, vừa thở vừa nói: “Cậu ở lại ngăn bọn họ một lúc, bao giờ tôi gọi thì cậu bắt đầu chạy.”

“Ừ.” Ngải Cửu gật đầu thật mạnh, không hề cảm thấy ở lại một mình có gì bất ổn. Trác Dạ Húc đi rồi, hẳn lao mạnh vào bức tường đổ nát bên cạnh, bức tường sập ngay trước mắt, hắn tránh không kịp nên vai trái đã trúng đạn. Phát đạn tiếp theo xát bên tai, hắn vội vàng trốn vào nơi cách đó năm sáu mét, đám người đuổi theo bị bức tường đổ nát kia ngăn lại, hắn nhân cơ hội bắn hai phát đánh ngã một người. Những người đó không dám tùy tiện đuổi theo, chúng dừng lại, bắn loạn về phía hắn đang trốn.

“A Cửu!”

Ngay khi hắn sắp chống đỡ không nổi, phía xa truyền tới tiếng gọi dài, hắn bắn xong hai viên đạn cuối cùng bèn ném khẩu súng rồi bỏ chạy.

Bên trong là đồng đổ nát hỗn độn, Trác Dạ Húc đứng chờ trước một ống dẫn ga rất lớn, Ngải Cửu đến gần mới phát hiện y không mặc quần áo.

“A Húc, quần áo cậu đâu?”

“Đừng nói nữa, mau chui lên đó!”

Ngải Cửu ngẩng đầu nhìn lên, loáng thoáng thấy được bên hông gác có một góc tối như mực, chắc có thể ẩn náu, “Cậu lên trước đi, tôi nâng cậu.”

Trác Dạ Húc không tranh cãi với hắn, giẫm lên vai hắn chui lên góc ống dẫn ga, sau đó cúi người kéo hắn. Ngải Cửu còn chưa kịp chui lên thì người phía sau đã đuổi tới. Trác Dạ Húc ra hiệu bảo hắn dừng lên tiếng, chỉ nghe ngỏ phía trước đột nhiên vang lên giọng nói của Trác Dạ Húc, “Nhanh lên, đuổi theo đi, bên trái.” Mấy gã cầm súng lập tức đuổi theo, Ngải Cửu vội vàng trèo lên.

“A Húc, đó là tiếng ghi âm trong điện thoại di động?” Chắc đã dùng quần áo để bọc điện thoại.

“Ừ, nhỏ giọng thôi, bọn họ chưa đi xa.”

Ngải Cửu đề thấp giọng hỏi: “Tại sao cậu lại nói tiếng Anh?”

“Ngu, tôi không nói tiếng Anh thì sao bọn họ hiểu được. Đừng nói nữa, bọn họ có thể quay lại.”

Quả nhiên, chưa đến một phút sau bọn họ đã quay lại, cẩn thận kiểm tra, thỉnh thoảng còn đẩy ngã hoặc lật vài thứ.

Hai người đàn ông trưởng thành chen chúc trong không gian nhỏ hẹp, đầu dựa lên vai đối phương, vừa quỳ vừa ôm nhau. Trác Dạ Húc để trần nửa thân trên, môi Ngải Cửu đặt lên làn da mịn màng của y, đây là sức hấp dẫn vô cùng lớn. Trước kia, khi còn là anh em thì hắn đã muốn sờ, hiện tại không còn lo tới chuyện anh em nữa, không đụng vào là không được.

“A Cửu?”

Ngải Cửu đoán hiện tại y không thể phản kháng nên càng làm càn mà vừa liếm vừa hôn lên làn da bóng loáng ấy, môi lưỡi đuổi từ đầu vai qua cần cổ cùng xương quai xanh.

“Ngải Cửu!” Trác Dạ Húc gầm nhẹ.

“A Húc, dừng lên tiếng, bọn họ vẫn chưa... Uhm!” Hắn tính sai, bây giờ Trác Dạ Húc sẽ không thượng cẳng chân hạ cẳng tay với hắn, nhưng hắn đã quên, bờ vai hắn cũng đang ở trước miệng đối phương.

Trác Dạ Húc cắn rất mạnh, cắn chặt không nhả, răng nanh còn nghiến lên da thịt. Ngải Cửu đau muốn chết, lập tức đáp lễ cho y một miếng, chỉ là hắn vẫn không muốn cắn cho làn da mềm mịn kia bị thương. Mãi cho đến khi khăng định đám người kia đã đi xa, hai người đồng thời nhả ra, tự ôm lấy cánh tay mình mà thối liên tục.

Bả vai vốn bị thương, hiện tại lại bị cắn mạnh, Ngải Cửu ai oán khóc lóc kể lể: “A Húc, cậu rất nhẫn tâm.”

“Là cậu tự chuốc lấy.” Trác Dạ Húc ghé sát vào xem vết thương của hắn, đầu vai trúng đạn súng rất to, dấu răng cắm sâu vào da thịt cũng bắt đầu chảy máu.

“A Húc... tôi nhớ cậu...”

“Mẹ nó, cậu buông ra.” Trác Dạ Húc cố gắng kìm tay hắn, thân thể hai người lắc lư, thiếu chút nữa ngã xuống dưới.

“Tôi biết tôi không bình thường, chỉ là tôi thật sự nhớ cậu, rất nhớ cậu, A Húc.” Ngải Cửu lại ôm y cứng ngắc.

Ánh sáng mỏng manh làm lộ ra những giọt nước mắt trên mặt Ngải Cửu, Trác Dạ Húc hoảng hốt, thì thầm nói: “Mấy hôm trước tôi trở về đâu chỉ một lần.” Thật ra mà nói, Trác Dạ Húc cũng chưa hiểu hết, biểu hiện chân thành này của Ngải Cửu không phải giả, cơ mà nước mắt hắn chảy xuống là do không chịu nổi cơn đau y vừa cắn.

“Đâu có giống, cậu chẳng thèm nói chuyện với tôi.” Thấy y không giãy dụa, Ngải Cửu như nhận được cổ vũ, bàn tay chậm rãi vuốt ve lưng y, “A Húc, cậu trả lời tôi... cảm giác cậu đối với tôi... là cảm giác gì?”

“Chẳng có gì...” Cảm giác ôm nhau thế này đúng thật là... quý tha ma bắt, quá thoải mái!

Ngải Cửu nổi giận, bàn tay nhấn mạnh xuống quần Trác Dạ Húc, “Không cảm giác, bộ dạng dâm dăng của cậu lúc thượng tôi... nói sao nhỉ... rất cứng đấy.”

Trác Dạ Húc nhìn hắn chòng chọc một lúc lâu bèn đứng mạnh lên khiến tấm ván gỗ trên đầu gãy nát, nhảy từ góc tối cao ba mét xuống mặt đất, “Cậu xuống đây!”

Ngải Cửu nhảy xuống, đứng còn chưa vững đã bị y ép lên ống dẫn ga, tiếp theo là một trận cuồng phong bão táp ập tới, y điên cuồng hôn lên môi Ngải Cửu, mà cũng chẳng phải hôn, là cắn liếm thô bạo mới đúng. Ngải Cửu khóa cứng cổ y, cũng cuồng bạo cắn lại. Mùi máu tươi trong miệng càng kích thích bản năng dã thú. Hai người lôi kéo một trận, ngã lên mặt đất, không thèm để ý vết thương trên vai, lẫn mình đè đối phương xuống dưới.

Trác Dạ Húc dầm một nhát lên má Ngải Cửu, kéo đầu hắn, đem hắn áp chặt dưới thân, mềm mỏng nói: “A Cửu, đừng ngang bướng, để tôi hôn cậu, hảo hảo hôn cậu...” Ngải Cửu nghe xong không thấy nói gì cũng chẳng phản kháng.

Cắn nghiến biến thành những nụ hôn dịu dàng, đầu lưỡi lướt qua cánh môi trên mỏng manh, lại chuyển tới cánh môi dưới đầy đặn, đôi môi ướt át bị môi y cuốn lấy, từ khe kháng chuyển sang mạnh mẽ. Ngải Cửu nôn nóng khó dần, vươn lưỡi muốn chạm đến y. Y vội vàng cắn lấy con mồi chờ đợi đã lâu, tuy là rất nhẹ nhưng vẫn làm đau Ngải Cửu, khiến hắn lui lưỡi lại. Y đuổi theo, từ tốn mà ngạo mạn vờn lấy con mồi đang hoảng sợ, lúc thì trêu chọc nó, lúc thì cuốn lấy nó, sau đó chạm mạnh lên bên cạnh nó, hút liếm từng góc ngách.

Nụ hôn này như ma lực trút xuống, Ngải Cửu hoàn toàn say mê đắm chìm trong đó, cho tới khi Trác Dạ Húc kéo quần hắn xuống thì hắn mới hoàn hồn. “A Húc, tôi cũng muốn cậu...” Kéo khóa quần Trác Dạ Húc, nắm lấy phân thân cứng rắn trong tay, bắt đầu vỗ về nó theo tần suất của y. (Yuuki: Trời 2 anh định lộ thiên ah * xòe tay che mắt*)

Tiếng thở dốc ồ ồ vang lên rõ ràng trong con ngõ nhỏ, không vừa lòng với hành động vuốt ve chẳng chút nhiệt tình của Trác Dạ Húc, Ngải Cửu kéo quần y tới đùi, cũng kéo quần mình, xoay người áp chế y khiến hạ thể hai người dính sát vào nhau, sao đó bắt đầu cọ xát.

“Mẹ nó, tôi không phải phụ nữ...” Dục vọng điều khiển, Trác Dạ Húc bất giác nâng nửa người đón lấy hắn. Hai người đối đãi tàn nhẫn với chính mình, cảm giác dồn nén cơ hồ muốn nghiến nát bọn họ. Cảm nhận được cự vật trên bụng bâng trướng lên, Trác Dạ Húc quát: “Cậu mau tránh ra!”

Y mới quát xong, từng dòng chất nhầy lập tức chảy xuống giữa hai chân, duy trì thật lâu. Y vừa muốn chửi, Ngải Cửu lại niết lên phân thân của y, sau một trận co rút, dòng nhiệt lưu nhanh chóng bắn ra khỏi hạ thể.

Ngải Cửu dùng hạ thể phủ lên cơ thể Trác Dạ Húc, cảm thụ sự ấm áp của y. Trác Dạ Húc mắng: “Ghe tởm! Biến thái!”

“Tôi ghe tởm, tôi biến thái chỉ với cậu thôi.” Ngải Cửu hơi chống người quan sát y, nhìn không chớp mắt, “A Húc, cậu nói đi, tôi là gì của cậu?”

Trác Dạ Húc nhìn lại hắn thật lâu, đột nhiên nở nụ cười, cười đến vui vẻ, vui vẻ như đứa trẻ tìm được món bảo bối của mình. Chính là, đột nhiên y tắt nụ cười, vung ra một quyền đánh lên má Ngải Cửu. Ngải Cửu luôn không phòng được chiêu này của y, bị đánh đến nghiêng người, y áp sát lại, nói: “Đừng coi tôi như phụ nữ, tôi hỏi cậu, tôi là gì của cậu?”

Ngải Cửu ôm lấy cổ y, “Ai à? Cậu là người đàn ông duy nhất mà tôi muốn thượng, cũng là người đàn ông duy nhất có thể thượng tôi, tuy rằng tôi không hài lòng.”

“A Cửu... sao cậu lại thẳng thắn như vậy... Đúng là... mẹ nó, tôi cũng vậy, tôi cũng vậy, tôi cũng là tên biến thái...”

“Biến thái thì biến hái, chúng ta cùng nhau học, cùng đánh lộn, cùng nhau theo đuổi phụ nữ, cùng nhau đùa giỡn Hỏa ca, cùng nhau ngủ nghỉ, cho nên cũng phải cùng nhau biến thái... Uhm...”

Ngải Cửu không thể không thừa nhận, kỹ thuật trên giường của bà xã nhà hắn rất tồi, nhưng kỹ thuật hôn lại chẳng ai bằng...

※

Trác Dạ Húc không mang điện thoại di động, hai người chỉ có thể quay lại tìm cái của Ngải Cửu, sau khi tìm được bèn gọi cho Hứa Nghị. Lúc Hứa Nghị tới liền nhìn thấy hai người đang ấu ả. Ngải Cửu muốn

thượng Trác Dạ Húc, kết quả vì vết thương trên vai nên không dịch lại, còn bị Trác Dạ Húc đánh cho một trận, nếu không nể hân bị thương thì hân đã sớm bị thượng.

Sáng sớm, sau khi ngủ no chính là thời khắc động dục.

“Này, phải luân phiên nhá, lần trước tôi bị cậu thượng, lần này đến lượt tôi thượng cậu.” Ngải Cửu lắc lắc chiếc quần lót màu nhạt trên tay.

Trác Dạ Húc không chút bối rối, cầm khăn tắm quấn quanh hạ thể, “Chính vì lí do đó, mỗi người đã được một lần, lần này phải đấu.”

“Được, cậu nói đi, đấu thế nào.”

“Người thắng ở trên, người thua ở dưới.” Trác Dạ Húc triển khai tư thế.

Ngải Cửu bối rối nói: “A Húc, cậu nhất định muốn thế? Đánh xong còn sức không? Còn cái rắm ấy.”

“Cũng đúng.” Trác Dạ Húc thu tay lại, vuốt cằm tự hỏi: “Nếu không chúng ta... thôi thôi...” Nghĩ đến việc chơi đoán số thì cơ hội thắng không đến một nửa, y vội vàng lắc đầu.

Lúc này, điện thoại trong phòng vang lên, Ngải Cửu vừa nhấc máy lập tức nghe được giọng Hứa Nghị.

“Thiếu gia, Hạ thiếu gia đến thăm.”

“Tiếp anh ấy trước đi, chúng tôi xuống ngay.” Gác máy, Ngải Cửu bỏ quần lót Trác Dạ Húc xuống, than vãn tiếc nuối: “Phải chờ đến lúc khác thôi, Hỏa ca đến rồi.”

Hạ Chu Diễm đưa tin tới, Vu gia bị Ngải lão gia tử thanh trừng, tình cảnh cực cực Vu Kỳ Kỳ của Ngải Cửu có chút thê thảm.

9. Quyển 1 - Chương 9

Bốn tháng trước, sóng gió bắt đầu nổi lên ở Vu gia. Đầu tiên là đất ở Loan Tử (Wan Chai) bị người khác đoạt mất khiến cổ phiếu trong công ty rớt giá nghiêm trọng. Sau đó, toàn bộ khoản tài chính trong công ty Kỳ Hạ của Vu gia bị người khác chuyển đi một cách kỳ lạ, thần không biết quỷ không hay, cuối cùng chỉ còn lại một cái vỏ trống rỗng. Tháng trước, Vu Minh Đức, kẻ nằm trong diện khả nghi hồi lộ quan chức chính phủ bị giam giữ điều tra. Người đẩy tường đổ, tất cả đám chủ nợ khi hân còn làm ăn đều tới cửa đòi tiền. Mẹ con Vu gia trả không hết nợ đành trốn chạy khắp nơi, thậm chí có người còn nhìn thấy Vu Kỳ Kỳ trở thành gái bar ở Vượng Giác (Mong Kok).

(Người đẩy tường đổ: Ví như một người bị ngã, những người chung quanh còn nhân cơ hội đá người đó

Vượng Giác: Thuộc vùng Tây Bộ của Cửu Long, Hương Cảng)

“Nghe nói có rất nhiều người hòa vào việc này, ngay cả những kẻ trước kia không theo đuổi được tiểu thư nhà đây.” Hạ Chu Diễm lộ ra đôi mắt biết cười như hồ ly, “Cô ta cũng là một mỹ nhân, nếu như tôi mà có hứng thú với phụ nữ thì tôi cũng...”

“Hỏa ca!” Trác Dạ Húc liên tục đá lên gót chân hân, ý bảo hân đừng nói thêm gì nữa.

Sắc mặt Ngải Cửu thực sự không tốt, lông mày nhíu lại. Trác Dạ Húc biết Ngải Cửu đang nén giận, Hỏa ca còn nói thêm lời nào nữa thì chắc chắn sẽ nhận được một quả đấm.

“Hứa Nghị.” Giọng nói Ngải Cửu không lớn nhưng Hứa Nghị ngoài phòng khách vẫn nghe thấy, nhanh chóng chạy tới. “Cậu biết việc bên Vu gia?” Hân hỏi.

“Biết.” Hứa Nghị đáp.

“Biết!”

“Này, không được ném cái đấy.” Hạ Chu Diễm đoạt lấy chiếc gạt tàn trên tay hắn, dụi điều thuốc lá vào đó, đặt sang một bên. Nói thế nào thì anh chàng tên Hứa Nghị này cũng là một mỹ nam, từ bé đến giờ, Hạ đại thiếu gia hắn tuyệt đối không muốn thấy cảnh mỹ nam bị tổn thương. “Hứa tiên sinh, cậu ra ngoài đi.” Hạ thiếu gia vừa nói vừa tung ánh mắt quyến rũ về phía Hứa Nghị.

Ngải Cửu lạnh lùng, “Hỏa ca, không liên can tới anh.”

“Biết rồi, đại tình thánh.” Hạ Chu Diễm châm một điều thuốc, đôi mắt hồ ly mở to, “A Cửu... đây đều là do cô ta chuốc lấy. Cậu biết chưa, chính cô ta chạy đến trước mặt lão gia tử nói chuyện giữa cậu với cô ta đấy.”

Trác Dạ Húc hỏi: “Vì sao?”

“Còn vì sao, muốn trở thành thiếu phu nhân của Ngải gia chứ sao. Đại khái là Ngải đại thiếu gia đã từng đồng ý gì đó với người ta, vậy mà bây giờ lại kết hôn với một gã đàn ông.” Nói đến đó, Hạ đại thiếu gia bắt đầu oán giận, “Các cậu cũng chẳng có tí tình nghĩa nào cả, thiệp cưới không thèm gửi cho tôi, còn nữa còn nữa.” Nói đến đó, Hạ đại thiếu gia bắt đầu hưng phấn, “A Cửu, A Húc, các cậu bắt đầu từ lúc nào thế, tại sao tôi lại không...”

“Con đàn bà đó!” Rốt cuộc Trác Dạ Húc lại là người ném chiếc gạt tàn mà Ngải Cửu muốn đập, chỉ tiếc nện lên sàn nhà cũng chẳng vỡ, lửa giận không phát đủ, “Trăm phương ngàn kế giấu diếm, còn uống công hai gã đàn ông kết hôn với nhau, đừng để tôi gặp lại cô ta!”

Lời này chẳng khác gì đổ dầu vào lửa, Ngải Cửu nghe xong còn khiến lửa giận cháy mạnh hơn, đứng lên, xoay người đập chiếc ghế da, rống to hơn: “Xin lỗi được chưa, làm cho cậu mất mặt khi kết hôn với đàn ông, khiến cho Trác thiếu gia cậu uất ức rồi, là tôi kéo cậu vào hố lửa, là tôi hại cậu, cậu hối hận thì...”

“Cậu nghe hiểu tiếng người không.” Trác Dạ Húc cũng đứng lên, đập chiếc ghế da, “Đừng có trút giận lên tôi, có bản lĩnh thì tìm lão gia kia kìa, đến mà cứu cô nàng của cậu, thế thì mọi việc ngã bài hết rồi, chúng ta cũng có thể ly...”

“A a.....!” Ngải Cửu đột nhiên ôm đầu gầm rú lên khiến giọng nói Trác Dạ Húc bị che mất. Trác Dạ Húc cùng Hạ Chu Diễm bị hắn dọa cho sững sốt, trừng to mắt nhìn hắn, đều suy nghĩ phải chăng hắn bị kích thích quá độ nên phát rồ rồi. Hắn cũng nhìn bọn họ, hai giây sau liền phóng về phía cửa, vừa đi vừa chỉ vào Trác Dạ Húc, “Trác Dạ Húc cậu dám nói ra hai chữ đó, cậu chờ đấy, chờ tôi từ Hương Cảng về sẽ xử lý cậu.” Nói xong hắn còn hung hăng đập cửa, đứng ngoài cửa hùng hổ hô to, muốn Hứa Nghị đặt vé máy bay.

Ngón tay kẹp điều thuốc của Hạ Chu Diễm run lên, dở khóc dở cười, “Cái tính nóng nảy của tên này ngày càng nặng rồi nha. A Húc, cậu cũng thật là... cũng thay đổi giống hắn rồi đấy, cái tính ấy thì có lợi gì hả?”

Trác Dạ Húc giật giật khóe mắt, khom lưng dựng lại chiếc ghế da, hỏi hắn: “Tại sao anh lại tới Mỹ, không thể chỉ vì việc mật báo đầu nhĩ?”

“Tôi cũng đâu phải hạng ăn no dỗi hơi, có vụ buôn bán hồng cần tôi tới đây thu dọn.”

※

Ngải Cửu một mình trở lại Hương Cảng, tận lực tránh khỏi tai mắt của Ngải lão gia tử. Tối hôm sau, hắn tới Vượng Giác, theo tin tức từ người của Hạ Chu Diễm phái đi, hắn tìm được quán bar Vu Kỳ Kỳ làm việc. Người nọ nói Vu Kỳ Kỳ không phải tiếp viên của quán bar đó, chỉ là nữ phục vụ mà thôi, Hạ đại thiếu gia ra lệnh cho hắn theo dõi, những người khác cũng không dám làm càn với cô nàng.

Tuy Vu Kỳ Kỳ chưa tốt nghiệp đại học nhưng đã sớm có nơi nhận công tác, cô nàng cũng là người biết làm việc, hoàn toàn có thể tìm một công việc với mức lương không tồi, vì sao lại chọn làm nhân viên phục vụ trong quán bar ở Vượng Giác này? Ngải Cửu hiểu rất rõ, đó cũng lắm chỉ là vở kịch mà cô nàng này diễn để kéo hắn trở về. Mặc kệ thế nào, hắn là đàn ông, hắn nên chịu trách nhiệm của một thằng đàn ông.

Tôn hầu tử đừng hòng vọng tưởng làm trò trước mặt Lão Phật Gia, ngày thứ hai sau khi chàng ngư lang Ngải Cửu và nàng chức nữ Vu Kỳ Kỳ gặp nhau đã nhận được lệnh gọi tới gặp mặt.

“Élan, anh cẩn thận...” Vu Kỳ Kỳ lo lắng.

Ngải Cửu mỉm cười: “Không có gì, ông nội sẽ không ăn thịt anh đâu.” Vừa quay lưng đã nhú mào, trước đây cô nàng cũng gọi tên tiếng Anh của hắn như vậy, lúc đó đầu cảm thấy có gì khó chịu, Élan, Ngải Lang, cách gọi thật quê mùa. Nghe thế nào cũng thấy “A Cửu” êm tai, nhất là lúc A Húc gọi, thâm tình biết bao na.

Mới ba ngày mà hắn đã nhớ bà xã, bọn họ mới vừa tỏ tình đã vội cãi nhau, vốn định hảo hảo triền miên một phen, đều là do Hỏa ca quấy rối, hắn ở đây vài ngày rồi trở về New York cũng chẳng sao. Tối hôm qua ở cùng Vu Kỳ Kỳ rất lâu mà chẳng cảm nhận được chút tình cảm cháy bỏng nào, bây giờ điều quan trọng nhất là phải nhanh nhanh chóng chóng giải quyết mọi việc hộ cô nàng. Trước đây vẫn nghĩ cặp mòng cô nàng nhìn thuận mắt, vừa tròn vừa vĩnh, thì ra không so sánh không biết, mòng của bà xã nhà hắn còn đáng trăm nghìn khen ngợi hơn, vượt cũng thích...

“Thiếu gia? Thiếu gia, đi bên này mà.”

Mang theo một đầu đầy những hình ảnh tục tĩu, Ngải Cửu bước vào nhà lớn Ngải gia. Ở New York, Trác Dạ Húc hắt xì một cái thật lớn.

“Trời nắng thế này... chắc chắn có người đang nói xấu cậu, nhất định là A Cửu.” Hạ Chu Diễm vô cùng khẳng định, gật đầu.

Trác Dạ Húc lườm hắn một cái, nói: “Sao anh cứ suốt ngày ở nhà em ăn cơm chục thế, không có việc để làm à?”

“Nhà cậu? Trên danh nghĩa thì đây là nhà của Ngải lão gia tử nhà, mà cũng đúng, cậu và Ngải Cửu là người một nhà. Hai người các cậu đúng là... nói thế nào nhỉ?” Hạ Chu Diễm vừa gật đầu vừa lắc đầu.

“Cái gì mà nói thế nào?”

“Tôi thật không ngờ các cậu lại... phát triển thành thế này.”

Trác Dạ Húc quay mặt đi, biểu hiện không được tự nhiên: “Phát triển cái gì, là do lão gia tử sắp đặt hết.”

“Đúng là lão gia tử sắp đặt, nhưng cậu dám nói cậu với A Cửu không có gì? Nhìn bộ dạng hôm đó của tiểu tử kia kia, cậu vừa nói muốn ly hôn là hắn cứ như bao thuốc nổ chuẩn bị châm ngòi vậy. Nói thật là không tưởng được. Cơ mà nghĩ kỹ lại thì hai đứa các cậu đúng là một đôi không thể nói nổi. Cậu nói cậu với hắn ngoại trừ thời gian trên giường với phụ nữ thì lúc nào cũng dính chung với nhau, cho dù là anh chị em sinh đôi cũng chẳng dính nhau như các cậu, mấy chục năm, ngày nào cũng dính chặt lấy nhau. Mọi người nói thấy Trác Dạ Húc gọi “Ngải Cửu” là kiểu gì cũng nghe thấy hắn trả lời, thấy Ngải Cửu thì “Trác Dạ Húc” cũng có mặt.”

“Người ta là anh em tốt.” Trác Dạ Húc bĩu môi nói.

“Anh em tốt không ít, nhưng có thể được như các cậu chắc? Bây giờ đã như vậy rồi, chuyện trước đây cũng là quá khứ.”

“Đến giờ chúng tôi vẫn chưa nghĩ tới...” Trước đây chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ biến thành quan hệ này, bạn bè biến thành vợ chồng, biến thành người yêu.

Ánh mắt Hạ Chu Diễm dõi theo mỹ nam đứng ở hành lang tầng dưới, mãi đến khi mỹ nam biến mất ở chỗ rẽ mới quay lại. Chậm rãi nói: “Lão gia tử cho các cậu kết hôn đã phá vỡ tất cả ngăn cách đấy, nếu không suốt đời này các cậu chỉ là anh em tốt.”

Trác Dạ Húc bùng tách cà phê lên, chợt dạ liếc nhìn người đàn ông có đôi mắt hồ ly. Kỳ thực hắn không biết, thật sự đâm thủng lớp ngăn cách này là lần Ngải Cửu bị chuốc thuốc... Chuyện mất mặt thế này thì cả đời cũng không được cho người khác biết!

“A Húc, giúp tôi một việc.” Hạ Chu Diễm đột nhiên nói.

“Hạ đại thiếu gia có chuyện gì cần tôi hỗ trợ?”

Hạ Chu Diễm nhìn chằm chằm góc hành lang tầng dưới, ánh mắt mang theo say mê, nói: “Tôi ngắm trúng cậu ấy rồi, Hứa Nghị đấy, giới thiệu cậu ấy cho tôi được không?”

“Anh ngẩng trún9 cậ ấ?” Trác Dạ Húc vô cùng hoảng sợ, “Cậ ta không phải dạng tiể bách kiể môi hồng răng trắng, cũng không đáng yêu như mấy người trước đây của anh, làm sao anh lại ngẩ trún9 cậ ấ?” Một người toàn thân không chỗ nào không toát ra vẻ cứng rắn của đàn ông mà hấn cũng ngẩ trún9?

(Tiể bách kiể: chỉ những chàng trai mảnh mai xinh đẹp, từ này thường mang nghĩa xấu, cường điệu bề ngoài xinh đẹp của nam giới.)

“Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng không tồi.”

Trác Dạ Húc cười hì hì, vỗ vai hấn nói: “Có phải ngấy quá rồi nên muốn thử mùi vị bị người ta thượng?”

Hấn đá ra một cái, Trác Dạ Húc vội vàng tránh né, “Cẩn thận đêm nay tôi thượng cậ luôn đấy.”

“Cậ ấ là người của Ngải gia, em không quyết định được, thế nhưng em sẽ giúp anh.” Trác Dạ Húc là người luôn ghi thù. Lần trước Ngải Cửu bị chuốc thuốc, Hứa Nghị kiên quyết nhốt bọn họ chung một phòng, y nhớ việc này rất kỹ. Nhìn vẻ mặt sáng lạn của người đàn ông mang đôi mắt hồ ly bên cạnh, Trác Dạ Húc cười còn tươi hơn cả hấn.

※

Ngải Du Kỳ gọi cháu trai đến lại chẳng nói gì, chỉ hỏi vài ba câu về cuộc sống sinh hoạt của hấn bên Mỹ thế nào. Ngải Cửu cầu xin ông nội đừng tiếp tục làm khó Vu gia, cũng muốn cầu xin ông cho Vu Kỳ Kỳ tới Mỹ, muốn cho cô nàng tránh khỏi những người đang đòi nợ, sang Mỹ tiếp tục việc học. Ngải Du Kỳ đồng ý không chút do dự, Ngải Cửu cũng không muốn suy nghĩ nhiều về nguyên nhân phía sau, ông nội hấn vốn không phải người dễ dàng để người khác đoán ý.

“Ngải Cửu” Ngải lão gia gọi cháu trai lại, “Chơi với Trác tiể tử đủ rồi thì bắt đầu học làm việc, biết chưa?”

“Chơi đủ rồi? Ông nội, bọn con đâu có chơi.”

Ngải Kỳ Du đứng dậy khỏi xích đu, hai người bên cạnh lập tức đi sát phía sau. “Có phải ông đã quá dung túng cháu không?”

Ngải Cửu cúi đầu không nói.

Sáng sớm hôm nay, Trác Dạ Húc tỉnh lại, bỗng nhiên nhớ tới việc học hành. Thừa dịp còn nhớ đường tới trường, ăn xong bữa sáng, y lái xe tới trường. Gặp Vivian trong trường, lúc này y mới nhớ tới bạn gái. Buổi tối, hai người tới quán bar, y uống rất nhiều rượu, Vivian cũng theo sát y, sau đó lại khiêu vũ cho y xem, lúc này y mới phát hiện bạn gái mình khiêu vũ rất đẹp, sắp vượt qua trình độ của vũ nữ ở quán bar rồi.

“Trác, đêm nay tới chỗ anh được không? Em chưa tới chỗ anh lần nào cả.” Người đẹp ôm Trác Dạ Húc, nằm trong lòng y mà năn nỉ.

Trác Dạ húc muốn lập tức từ chối, nhưng nghĩ một lúc lại gạt đầu đồng ý. Lúc hai người trở về nhà lớn thì Hứa Nghị không ở đó, Trác Dạ Húc đỡ cô bạn gái say rượu vào phòng khách, Vivian tập tễnh đi vào phòng tắm, muốn y chờ. Sau khi tắm xong, cô nàng chủ động đè bạn trai xuống quần quýt. Nếu như cô nàng tưởng ở nhà bạn trai sẽ có sự khác biệt, vậy sợ rằng cô nàng đã phải thất vọng rồi. Trác Dạ Húc vẫn tiến công không chút kỹ thuật, xong việc là xoay người xuống giường, đến một cái kiss cũng tiết kiệm, lập tức trở về phòng của y cùng Ngải Cửu.

Sáng sớm hôm sau, Trác Dạ Húc cảm nhận được trên môi ngứa ngứa, mở mắt ra đã thấy có người áp lên thân thể mình, nghĩ có người dám bò lên giường mình, y lập tức đánh ra một đấm.

“Trác, anh tỉnh lại rồi.”

“Vivian?” Năm đấm dừng lại rất nhanh, “Sao em vào được?”

“Em muốn nhìn phòng anh một chút mà, tại sao phòng của anh lạ có bức ảnh thế này?” Vivian chỉ vào khung ảnh trên đầu giường, tấm ảnh kết hôn của chủ nhân ngôi nhà. Đương nhiên, chẳng ai nghĩ rằng đây là bức ảnh kết hôn, nói là bức ảnh kỷ niệm thủ lĩnh hai tổ chức hắc bang kết tình hữu nghị còn có người tin.

Trác Dạ Húc đột nhiên cảm thấy cô nàng này thật sự khiến người khác chán ghét, đã vào thẳng phòng người khác còn chỉ trở lung tung, “Trước tiên em cứ xuống tầng một dùng bữa sáng đi, anh xuống ngay.”

“Không chịu.” Cô nàng lại áp lên người Trác Dạ Húc một lần nữa, ngón tay vuốt lên môi y, “Cho em một nụ hôn...”

“Các người...” Một âm thanh ngăn cản hai người.

“A Cửu?!”

“Cậu... cậu... cô ta... các người...” Ngải Cửu giận run người, nửa ngày không nói được một câu hoàn chỉnh, hung hăng đánh mạnh lên tường một cái, rít gào rung trời, “Trác Dạ Húc khốn kiếp! Cậu dám đem phụ nữ vào phòng này!”

“Không phải, A Cửu...”

“Hứa Nghi, Hứa Nghi, Hứa Nghi!” Vội vàng gọi người tầng dưới, mười mấy người bảo vệ áo đen đá cửa xông vào. Ngải Cửu chỉ cô nàng trên giường, quát, “Đá cô ta đi chỗ khác cho tôi!” Không chần chờ, cô nàng lập tức bị lôi ra khỏi phòng.

“Còn nữa, lôi chiếc giường này ra ngoài đốt cho tôi, không đúng, đốt cả căn phòng này cho tôi! A Cửu! Trác Dạ Húc, con mẹ cậu, cậu phụ lòng tôi! Cậu làm tôi thất vọng!”

10. Quyển 1 - Chương 10

Mười vệ sĩ áo đen kéo Vivian ra khỏi phòng, không quan tâm tới gút mắt giữa vợ chồng hai người họ, cẩn thận giúp hai người đóng cửa lại, xuống tầng dưới.

Ngải Cửu ôm đầu ngửa mặt lên trời gào thét, “A——! Trác Dạ Húc, tôi ***, cậu làm tôi thất vọng! Cậu làm tôi thất vọng!”

Trác Dạ Húc vốn cảm thấy hổ thẹn, bị hấn làm loạn lên như vậy nên ngược lại chẳng còn tí cảm giác tội lỗi nào, đứng dậy, nhấc gối ném về phía hấn, “Mới sáng sớm mà cậu đã diễn kịch rồi hả?”

Người phạm sai chẳng biết hối cải, Ngải Cửu giận điên người chạy lên vài bước, tiến mạnh một cái, nhào về phía tên tội phạm, áp y lên giường một lần nữa. Năm tay mạnh mẽ chuẩn bị giáng xuống gương mặt điển trai kia, nói: “Dám kéo phụ nữ vào phòng của tôi!”

Trác Dạ Húc nhanh chóng đưa tay tiếp lấy, cắn răng nói: “Tôi đã nói là không phải, chính cô ta vào nhà thì có.”

Ngải Cửu chém tay kia ra, nghiêng răng nói: “Tôi không tin, hai người là một đôi cẩu nam nữ!”

Trác Dạ Húc nắm tay hấn lần thứ hai, dựng đầu gối ghì hấn xuống phía dưới. Hai người nằm nghiêng trên giường, bốn cánh tay cứng như thép khua khoắng giữa không trung, hai đôi chân thon dài quăn lại, cổ sức khổng chế đối phương, có vẻ như muốn luyện thành chiêu ‘đoạt mệnh chân cây kéo’

(Đoạt mệnh chân cây kéo: Xem phim “vua bịp Thượng Hải” của Châu Tinh Trì để biết thêm thông tin chi tiết)

“Cẩu nam nữ cũng không liên can đến cậu!”

“Cậu làm vậy trong căn phòng này thì đây là việc của tôi, đừng quên cậu là vợ tôi!”

Trác thiếu gia giận dữ, nắm một nhát thật nặng tay lên đầu hấn, “Có tin tôi thượng cậu ngay bây giờ không, nhìn xem ai là vợ ai! Cậu dùng đầu nghĩ kỹ cho tôi, tôi có thể ngủ cùng một giường với cô ta sao?”

Ngải thiếu gia trả lại quả đấm trên đầu khi nãy, “Ai biết được cậu, gần đây cậu không đồng ý chúng ta ngủ chung giường, vòng vo làm quái gì!”

Trác thiếu gia đánh thêm một quả rất đau lên đầu hấn, trước mắt hai người xuất hiện vô số ngôi sao nhỏ, “***, cậu với cô ta có thể như nhau hả?”

“Tôi với cô ta...” Vừa nghe lời này, Ngải Cửu vô cùng vui vẻ, buông hai tay hai chân, bay về phía trước, cười ha hả.

“Đồ điên!”

Hắn lại tiếp tục nhích qua, đập tay lên vai Trác Dạ Húc, ánh mắt tràn ngập tin tưởng, liên tục gật đầu: “A Húc, tôi tin tưởng cậu, Uhm, tôi tin tưởng cậu.”

Trác Dạ Húc gỡ tay hắn ra, rời giường đi về phía phòng tắm, mới sáng sớm mà đã gặp phải tên điên.

※

Tiếng nước rì rào chảy, cửa phòng tắm bị mở ra, Trác Dạ Húc đang cởi quần lót, một bên đã cởi xuống dưới chân, một bên còn đang vướng trên mắt cá chân. Người xông vào toàn thân trần như nhộng như biểu diễn cơ thể rắn chắc của mình, vật giữa hai chân ngẩng đầu cao ngạo, còn khê lay động.

Cơ mặt Trác Dạ Húc giật giật, mắng: “Sáng sớm mà đã động dục rồi, cắt ra ngoài, tôi tắm xong mới tới lượt cậu.”

Ngải Cửu cười dâm một tiếng, “Sáng sớm là thời gian thường xuyên động dục.” Nói thì chậm mà xảy ra thì mau, hắn bay nhanh về phía con mồi tựa như một con báo khỏe mạnh.

Hôm nay, đây là lần thứ hai Trác Dạ Húc bị người ta bỏ nhào vào người, phía sau đụng lên thành bồn tắm khiến xương sống như gãy tới nơi, đau đến nỗi khiến y kêu ‘nha’ một tiếng.

“Tôi tin cậu, có điều, chuyện cậu cho phụ nữ vào phòng là sự thật, nên bị phạt.”

“Phạt cái con mẹ cậu!” Đau đớn vừa rút là Trác Dạ Húc bắt đầu bị trả lễ, dây dưa, cọ xát, vật lộn một lúc, muốn không bị kích thích cũng khó. Hạ thể Trác Dạ Húc cũng ngẩng đầu theo, gân xanh trên vật to lớn của Ngải Cửu càng nổi lên dữ tợn, nếu không thể phát tiết, chỉ sợ hắn sẽ bùng nổ mất. Thế nhưng, hắn cũng không chống trả người đặt mình dưới thân.

Đến phiên Trác Dạ Húc cười vui vẻ, “Cục cưng, tôi sẽ không làm đau cậu đâu.” Thế nhưng, đó cũng chỉ là lời nói khách khí.

Ngải Cửu thở hồng hộc, hai tay bị nắm, hai chân bị mở ra đặt lên bồn tắm. Hắn đột nhiên mở to hai mắt nhìn chằm chằm phía sau Trác Dạ Húc, sợ hãi kêu lên: “Ông nội?!”

Ngải lão gia?!

Trác Dạ Húc vội vàng buông bỏ gông cùm xiềng xích của mình trên người hắn, vừa muốn xoay người thì thể giới trước mắt đã xoay tròn, vị trí hai người bị đảo lộn. Ngải Cửu cầm lấy lửa nóng của y, hơi dùng sức nắn một chút, hắc hắc cười nói: “Đừng nhúc nhích nha.”

“Con mẹ nó, cậu đúng là dê tiện!” Điểm yếu rơi vào tay địch, người bị bắt không động đậy đến nửa điểm.

“Cái đấy không gọi là dê tiện, gọi là điều cần bản khi dạy dỗ bà xã mới đúng.” Ngải Cửu bị dục hỏa buổi sáng thiêu đốt đến điên cuồng, không thể chờ nổi nữa, một tay nắm lấy phân thân y, một tay ôm y ngồi lên bồn tắm, mở hai chân y khiến huyết khẩu hồng nhật lộ ra, “Kiên nhẫn một chút.” Ngón trở thon dài cổ sức mở huyết khẩu chặt chẽ để đón ngón giữa tiến vào.

Trác Dạ Húc cố gắng im lặng, việc đã đến nước này thì y chỉ có thể cố gắng thả lỏng, thân thể ngã ra sau, hai tay chống lên bồn tắm, cố gắng tìm tư thế nào tốn ít sức lực nhất.

“A Húc...” Ngón tay Ngải Cửu khuấy động mạnh mẽ trong dung đạo của Trác Dạ Húc, đồng thời cúi đầu hôn y. Y không chống cự, ôm lấy vai Ngải Cửu, đầu lưỡi vói vào miệng hắn điên cuồng chiếm đoạt. Ngải Cửu bị hôn đến khó thở, rất muốn rút lui nhưng lại bị ôm không thoát được, mãi đến khi cảm nhận được dung đạo có chút ẩm ướt, Ngải Cửu cắn y một ngụm, y đau đớn buông tay. Ngải Cửu nhanh chóng kéo một chân y khoác lên vai, rút ngón tay, ôm thắt lưng y, cầm vật to lớn phía dưới nhắm ngay huyết khẩu, chậm rãi đẩy mạnh vào.

Lần thứ hai, mặc dù không có cảm giác đau đớn giống bị xé tan như lần đầu nhưng vẫn khó chịu đựng. Trác Dạ Húc không ngừng hít thở sâu, hợp tác tiếp nhận vật to lớn của hắn, chờ đến khi hắn tiến vào toàn bộ

mới gác một chân lên giá treo bên cạnh bồn tắm, hai chân mở ra đến cực hạn, ngênh đón hấn tiến đánh. Ngải Cửu vô cùng thỏa mãn với biểu hiện đó, vừa tấn công vừa thưởng cho Trác Dạ Húc bằng cách vuốt ve phân thân của y, phân thân mềm nhũn lại sống lại lần nữa trong bàn tay âu yếm của hắn.

Sau một phen đưa đẩy ma sát, dững đạo càng thêm trơn trượt, ra vào càng dễ dàng, âm thanh dâm mỹ tràn đầy phòng tắm, gương cùng những tấm gạch men sáng lóa chung quanh đều phản chiếu hình ảnh giao hợp của hai người. Không biết do người nào đổ mặt trước tiên khiến người còn lại cũng ửng hồng hai má. Trác Dạ Húc nhắm chặt hai mắt, cắn môi không cho bản thân phát ra âm thanh rên rỉ đau đớn. “A Húc, đừng nhắm mắt...” Động tác nhẹ nhàng tự cánh bướm lay động chạm nhẹ lên mi mắt Trác Dạ Húc. Y mở đôi mắt sáng ngời nhìn phía trước, giống như bất đồng với quá khứ nhưng lại không thể nói bất đồng ở điểm nào, là sâu đậm, là tình yêu say đắm?

“Uhm... A Húc... A...”

Lửa nóng trong thân thể dần lui ra ngoài, một luồng dịch ẩm áp bắn đầy giữa hai chân cùng cánh hông Trác Dạ Húc. Dựa lên người phía trước, Trác Dạ Húc tươi cười ân cần hỏi: “A Cửu, sướng khoái hay không?”

“Sướng khoái... sướng khoái...” Ngải Cửu thỏa mãn cười khúc khích.

“Cậu sướng khoái xong rồi thì tới lượt tôi!” KHÔNG đợi hắn kịp phản ứng, Trác Dạ Húc lập tức nắm tóc hắn kéo về phía sau, kẹp hai chân, thuận thế khiến hắn gục trên mặt đất.

Hai người nằm rạp trên mặt đất, Ngải Cửu vừa phát tiên xong, cơ thể yếu ớt không chút sức lực lại gặp cảnh trời đất nghiêng ngả. Hậu đình đau nhức khiến Trác Dạ Húc mất đi vài phần sức lực. Quý dậy, kiểm chế tay Ngải Cửu, xoay người hắn, đè lên.

“Cậu làm gì?”

“Cậu nói xem?”

“A a a ——!”

Rơi vào tay địch rồi thì chớ vội phản kháng vô ích, nhất định phải nghĩ cách bảo toàn thể lực, chờ cơ hội vỗ lại một lần. Trác thiếu gia là người vô cùng am hiểu chân lý này nha.

Ngay từ đầu, Shawn không nên đánh mộng ngựa của Ngải thiếu gia, càng không nên dính đến cảnh sát, sau đó bị chọc tức lại cho người vác súng đuổi bắt Ngải thiếu gia trước mặt bàn dân thiên hạ. Cứ như vậy nên dẫn tới việc mọi người đều nghĩ rằng sự kiện sông bạc Ngải gia bị đóng là do hắn làm. Việc liên can đầu đầu nhất là con đường phát tài của những người hợp tác với sông bạc hoặc mượn sông bạc này để buôn bán đã bị chặt đứt, bởi vậy bọn họ càng hận Shawn, không cần Ngải gia động thủ cũng có người tự giúp bọn họ hả giận. Không lâu sau, sông bạc lại bắt đầu hoạt động.

Cho tới bây giờ Ngải Cửu đều làm việc theo kiểu tùy hứng, lần này được giáo huấn bởi miệng súng nên cũng có thể coi là một bài học cho hắn, Trác Dạ Húc cũng chẳng kém cạnh gì hắn. Hạ Chu Diễm thường cảm thán, chẳng biết hai người này sống kiểu gì, hai mươi năm qua vừa chẳng thiếu tay cũng chẳng gãy chân, thậm chí đến việc bị thương cũng hiếm hoi, đúng là được thượng đế ưu ái. Thế nhưng, thượng đế sẽ mãi mãi ưu ái hai tên tiểu tử đó?

Nơi ở của Vu Kỳ Kỳ tại New York gần trường đại học, Ngải Cửu nói như vậy thuận tiện cho việc tới trường.

“Em thật sự không thể ở chung với anh sao?”

Ngải Cửu vỗ vỗ lên vai cô, đẩy nhẹ ra, giả vờ thở dài: “Không được, em cũng biết ông nội...”

“Em biết.” Vu Kỳ Kỳ lại dán lên người hắn một lần nữa, dịu dàng nói: “Em biết anh cũng không còn cách nào khác, em không làm anh khó xử.” Ngừng một chút, cô ngẩng đầu nhìn Ngải Cửu đầy tình ý, “Em chỉ muốn thời gian ở bên anh nhiều hơn, Élan, em yêu anh...”

Người đẹp dăng đôi môi đỏ mọng, Ngải Cửu chỉ chạm nhẹ, sau đó nhìn đồng hồ trên tay, ‘ui trời’ một tiếng, “Anh quên mất là chiều nay Ngải Thị có buổi hội nghị. Kỳ Kỳ, tha cho anh nhé, sau này anh ăn với em vậy.”

“Gì cơ? Élan, Élan!” Tiếng gọi của người đẹp chỉ đổ được một cái hôn gió của “Ngải Lang”.

Hắn phải về nhà với bà xã nhà hắn, đêm nay nhất định phải thắng lợi. Trong đầu Ngải Cửu âm thầm làm tư thế cố gắng.

Sau khi nếm qua hương vị yêu thương từ song phương, hai người thực sự đã quen thói, mỗi đêm đều phải làm một phen điên đảo tinh thần. Đương nhiên, cảm giác điên đảo tinh thần chỉ giới hạn cho người ở phía trên, tên nằm dưới vẫn đau đớn đến chết đi sống lại. Dù là người chỉ lo nghĩ cho thù vui bản thân, ngoài ra, để phòng người phía dưới vô đến, hai người vừa tóm được đối phương đã liều mạng công thành chiếm đất, phải làm cho người phía dưới đến một ngón chân cũng chẳng cựa quậy được mới bằng lòng bỏ qua.

Ai ở trên, ai ở dưới, đó cũng là một vấn đề.

Không thể dùng trò chơi đoán số trẻ con để quyết định vấn đề trọng đại liên quan tới lợi ích thiết thực của bản thân được. Trước khi tìm ra biện pháp giải quyết, hai người đều dựa vào bản lĩnh, ai có thể áp ai nằm sắp xuống thì người đó ở phía trên. Quanh co một vòng lại quay về việc chia thành bốn mươi sáu mươi, Ngải Cửu bốn mươi, Trác Dạ Húc sáu mươi, sở dĩ như vậy là vì Ngải Cửu không ‘chịu’ được quá lâu. Hắn đã nghĩ tới rất nhiều biện pháp mới, tỷ như hai người lái xe từ đầu phố về nhà lớn, ai vào cửa đầu tiên thì người đó thắng, kết quả hắn rất hiếm khi thắng, lúc nào Trác Dạ Húc cũng nhanh hơn một giây. Trước đó nữa thì hai người chơi trò đoán xem ai sẽ là ‘hoa khôi’ mới của ngành luật, tiếp đến lại thi bắn súng...

Tối hôm qua thì xem ai cởi được quần lót của đối phương trước để phân thắng bại, người thắng là Trác Dạ Húc, y kẹp một lưỡi lam giữa hai ngón tay, đang lúc quấn vào nhau thì cắt một đường bên hông Ngải Cửu, sau đó cật lực xé tan chiếc quần lót của hắn. Lúc đó Ngải Cửu bị dọa một trận kêu oa oa, nếu như lưỡi dao cắt phải chỗ khác thì làm sao bây giờ. “Không đâu, tôi chắc chắn.” Trác Dạ Húc nói.

“Hôm nay không được dùng dao, không được phép dùng bất luận cái gì cả, chỉ có thể dùng tay!” Sau khi ra khỏi phòng tắm, Ngải Cửu lập tức nói rõ.

Trác Dạ Húc nhìn hắn, ánh mắt dừng ở hạ thân hắn, ngậm nga cười một tiếng, “Cậu cho là mặc quần lót tứ giác thì tôi sẽ sợ hãi?”

Ngải Cửu kéo chiếc quần lót tứ giác màu lam, ngạo mạn nói: “Đợi lát nữa huynh đài sẽ phải khóc đấy.”

Bốn mắt đối chọi, tia chớp giật đùng đùng...

Gần như đồng thời, à không, Trác Dạ Húc cởi được chiếc quần lót tứ giác của Ngải Cửu trước nửa giây, vừa muốn tung chiến lợi phẩm lên thì sắc mặt y liền đen lại.

“Ha ha ha, tôi thắng.” Ngải Cửu quơ quơ chiếc quần lót màu xám nhạt lên, cất tiếng cười to.

“Cậu!” Lại mặc hai cái, trong chiếc quần lót tứ giác lại có chiếc quần tam giác khác!

“Bà xã, cái này gọi là binh bất yểm trá, biết chưa?”

Thua thì thua, Trác Dạ Húc vẫn không nhúc nhích, tùy hắn đè xuống.

※

Vu Kỳ Kỳ tới là việc nằm trong dự liệu của y.

“Cà phê.” Người hầu trong nhà lớn không nhiều lắm, Trác Dạ Húc tự pha cho cô một ly cà phê hòa tan.

“Cảm ơn.” Vu Kỳ Kỳ đứng lên quan sát chung quanh nhà, đi tới trước cửa sổ, nhìn thấy vườn hoa xinh đẹp trước mắt bèn than, “A Húc, chỗ ở của anh với Élan thật đẹp.”

“Tạm tạm.” Tuy rằng có chút quen biết nhưng Trác Dạ Húc không thích cô gọi mình như vậy, trước đây cô bắt chước Ngải Cửu, y đã từng gọi Ngải Cửu lại cảnh cáo, bảo hắn bắt cô đổi cách xưng hô.

Cảm nhận được sự lãnh đạm của y, Vu Kỳ Kỳ ngồi về chỗ, nhắc ly cà phê lên, sờ sờ chiếc ly, lúc ngẩng mặt lên đã thấy vẻ áy náy: “Xin lỗi A Húc, khiến cho anh vì bọn em...”

“Cái gì?” Trác Dạ Húc không hiểu ý cô.

“Em với A Cửu...” Cô đột nhiên tươi cười, nói: “Em sẽ cố gắng khiến cho ông nội đồng ý, đến lúc đó anh với Ngải Cửu không cần phải tiếp tục giả làm vợ chồng nữa.”

“À, vậy thì cô cố gắng lên.” Trác Dạ Húc thản nhiên nói.

Lâu sau vẫn không thấy Ngải Cửu về, Trác Dạ Húc lại không mời khách ở lại ăn cơm chiều, cô không có lý do để ở lại nên mất hứng đi về.

“Cô ta đi rồi?” Hạ Chu Diễm khoắc khăn mặt bước vào, Hứa Nghị ở đằng sau tận lực giúp hắn cầm quần áo và đồ dùng cá nhân.

“Không bơi nữa à?”

“Không bơi nữa, da lột hết một tầng rồi.” Vốn định show vóc dáng gợi cảm quyến rũ của mình trong hồ bơi, nhưng mỹ nam lại chẳng thèm nhìn hắn đếm một lần.

“Thuộc hạ xin phép ra ngoài trước.” Hứa Nghị đặt quần áo cùng đồ đạc lên ghế, sau đó đi ra ngoài.

Hạ Chu Diễm thở dài, ngồi xuống lau khô tóc, “Cậu dự định thế nào về cô ta?” Hắn hỏi.

“Tôi với cô ta?”

“Cô là bóng đèn giữa cậu với Ngải Cửu đấy. Tôi cho cậu một lời khuyên, cô ta là người không thể xem thường.”

Trác Dạ Húc cười nói: “Bóng đèn giữa chúng tôi không chỉ có cô ta.”

Hạ Chu Diễm ngừng động tác, biểu hiện nghiêm túc: “Chẳng lẽ các cậu chỉ chơi đùa, không muốn duy trì cuộc hôn nhân này?”

“Duy trì với không duy trì cái gì, từ trước tới nay em với hắn vẫn luôn ở chung, tương lai cũng vậy, sẽ luôn như thế này.”

“Ừm, tôi cũng đã quyết định rồi.”

Trác Dạ Húc sững sốt, vội hỏi: “Là Hứa Nghị sao? Anh nghiêm túc với cậu ấy?”

“E là như vậy, anh thất sự quyết định rồi, không phải cậu ta thì cũng là người khác.” Người khác là như thế nào?

“Ừ, để em pha cho anh ly cà phê.”

“Sao hôm nay tự nhiên ân cần thế?”

“Có sao?”

11. Quyển 1 - Chương 11

Ổng xong cà phê, Hạ Chu Diễm bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, hắn nghĩ chắc tại mình ở trong bể bơi lâu quá nên mệt mỏi, tán gẫu với Trác Dạ Húc vài câu bèn đi lên phòng khách tầng trên để ngủ.

Trác Dạ Húc vẫn ngồi ở phòng khách, nhắm mắt hát nhỏ, tay khẽ vỗ lên đùi. Ngải Cửu vừa vào nhà liền thấy bộ dạng đặc ý này của y, cởi áo khoác, bay qua ghế da từ phía sau rồi ngồi xuống bên cạnh y, khoắc vai hỏi: “Hôm nay có chuyện gì vui mà cao hứng thế?”

“Chuyện tốt.” Y mở to mắt nhìn liếc nhìn Ngải Cửu, mí mắt hơi khép lại, “Muốn nói chuyện tốt thì đó cũng là chuyện tốt của cậu.”

Ngải Cửu hưng phấn xoa xoa tay, “A Húc, có thể nào là tối nay cậu tự nguyện nằm dưới?”

“Đầu của cậu có thể nghĩ tới chuyện khác không hả.” Trác Dạ Húc cũng khó giữ được thái độ ôn hòa.

“Tôi có suy nghĩ mà.” Ngải Cửu bắt đầu đếm ngón tay, nói: “Tôi ấy mà, một là muốn cậu tự nguyện nằm dưới, hai là muốn cậu tự nguyện bị tôi thương, ba là nghĩ tới có biện pháp nào có thể khiến cho cậu tự nguyện nằm phía dưới, bốn là có biện pháp nào để cậu tự nguyện bị tôi...”

“Hồi chiều Vu Kỳ Kỳ tới tìm cậu.”

“Cô ta tới đây?” Ngải Cửu thu hồi gương mặt tươi cười.

Trác Dạ Húc đứng lên, chỉnh chu lại quần áo, nói: “Cô ta đợi tới gần trưa, tôi không giữ lại, cậu tự tới tìm cô ta đi.”

“Đợi hôm khác tính sau, tôi vẫn chưa ăn cơm chiều đâu.”

“Sao lại chưa ăn cơm? Tôi thấy cậu vẫn nên nhanh chân đi dỗ dành người ta đi.” Trác Dạ Húc tốt bụng khuyên nhủ.

Ngải Cửu đi tới trước mặt y, nghiêng đầu nhìn, “A Húc, tại sao tôi cứ cảm thấy cậu muốn đuổi tôi đi nhỉ?”

“Có sao?” Y bình tĩnh.

“Có! Không phải cậu lại muốn mang phụ nữ về nhà đấy chứ?”

Trác Dạ Húc hừ lạnh, “Người phụ nữ của cậu được bước vào cửa còn tôi thì không được mang phụ nữ về?”

Ngải Cửu đang tranh luận với y lại bỗng nhiên nói: “Chẳng phải cậu nói chưa ăn cơm sao, tôi cũng chưa ăn, mau bảo bọn họ chuẩn bị tốt rồi chúng ta cùng ăn đi.”

“Hỏa ca đâu?”

“Đang ngủ ở tầng trên, đừng làm phiền anh ấy, đi nhanh lên.” Trác Dạ Húc sốt ruột thúc giục.

“Tôi đi? A Ngọc ở ngay bên ngoài mà, A Ngọc...”

“Bảo cậu đi thì cậu phải đi, A Ngọc biết tôi thích ăn cái gì không?”

“Hôm nay kén chọn thế.” Ngải Cửu khó hiểu nhìn y một cái, hậm hực ra khỏi phòng khách.

Ngải Cửu đi rồi, Trác Dạ Húc nhìn đồng hồ, thời gian vừa vặn, ấn xuống điện thoại trực tiếp trong phòng khách, bên trong điện thoại là giọng nói của Hứa Nghị.

“Trác thiếu gia.”

“Đến phòng khách đi.”

Hứa Nghị nhanh chóng tới nơi, Trác Dạ Húc chỉ chỉ lên tầng trên nói: “Đi lên xem Hạ thiếu gia đã tỉnh chưa, gọi anh ấy xuống ăn cơm.”

“Vâng, Trác thiếu gia còn việc gì nữa không?”

“Không có, còn việc gì khác nữa?” Trác thiếu gia dút hai tay vào túi, nghiêng đầu hỏi.

Hứa Nghị rất bất ngờ, tại sao lại gọi hắn vì việc này, bên ngoài vẫn còn người hầu cơ mà. Tuy là hoài nghi đầy bụng nhưng hắn vẫn theo lệnh mà lên tầng trên. Chờ hắn mất dạng ở cầu thang, Trác Dạ Húc đẩy cánh cửa bên trái phòng khách, đi vào một căn phòng giám sát, trên màn hình hiện rõ cảnh Hứa Nghị trên hàng lang, hắn tới trước cửa phòng gõ vài cái, không có ai trả lời, đẩy hờ cửa ra, tiến vào. Một luồng khí mỏng quá lạ trút xuống khi hắn mở cửa, hắn bước vào trong, cánh cửa phía sau tự động đóng lại. Trác Dạ Húc nhếch miệng, ngón trở nhấn lên nút màu đỏ, hình như còn thấy có điểm đỏ lóe lên trên cửa.

“A Húc, hôm nay cậu làm sao vậy? Mặt mày hơn hở cả buổi tối, còn nữa” Ngải Cửu chỉ vào đồng bát đĩa trống trơn, “Bình thường cậu có ăn nhiều thế đâu.”

“Hôm nay có nhiều việc quá nên rất đói.” Trác Dạ Húc đặt đĩa xuống, lau sạch miệng, tiến đến cạnh hắn hỏi: “A Cửu, lần trước cậu bị cô nàng ngoại quốc kia chuốc thuốc, cảm giác thế nào?”

“Không phải cậu vẫn ghi hận việc lần trước chứ?” Ngải Cửu bắt đầu cảnh giác.

“Không đâu, tôi chỉ muốn biết có phải thuốc đó rất mạnh không thôi.”

Ngải Cửu cười mờ ám, nói: “Thế nào, sợ tôi không thỏa mãn cậu? Không cần thuốc kia thì tôi vẫn có thể...” Bụng trúng một đấm, hắn nói tiếp: “Uống phải thứ kia thì chỉ muốn làm, chẳng quan tâm đối phương là nam hay nữ, nếu uống nhiều quá có khi ngay cả trước mặt không phải người cũng có thể thượng.”

Trác Dạ Húc chớp mắt mấy cái, vuốt cằm tán thán: “Hằng vậy sao, để hôm nào tôi cũng thử phát.”

Nghe y nói vậy, sắc mặt Ngải Cửu tái nhợt, vội vàng ôm lấy y, lay lay, “A Húc, cậu không nói thật đấy chứ? Tôi... lần trước tôi cũng có tự nguyện đâu! Cậu đừng có không biết chừng mực, thứ kia lấy mạng người như chơi đấy.”

“Tôi nói đùa thôi.” Y thật sự có chừng mực, cho nên y chỉ cho vào cốc cà phê của Ngải Cửu lượng thuốc bằng một nửa lần trước, có điều, thế cũng đủ rồi.

※

Bị tiến một lần thật sâu, Ngải Cửu quay ngoắt lại, “Cậu làm cái gì, cậu... cậu đụng vào đâu đấy...”

Trác Dạ Húc mở một khe nhỏ trước huyệt khẩu, ngón giữa thon dài nhấn mạnh vào trong.

“A uhm...” Ngải Cửu không kiềm được liền rên rỉ thành tiếng.

“Là chỗ này, tìm được rồi.” Không uống công y cẩn thận tìm tòi thật lâu, còn phải nhìn cái bức hình chữ A kinh khủng này. Rút cự vật nóng rực ra, ra lệnh: “A Cửu, xoay người lại.”

“Lão tử không...”

Trác Dạ Húc mạnh mẽ khiến hắn xoay người đối diện với mình, kéo một chân hắn lên cao, động thân tiến vào cơ thể hắn. Ngải Cửu thật sự muốn đứng dậy đánh y một trận, nhưng y vừa đột ngột xâm nhập khiến thân thể hắn mềm nhũn: “A Cửu, tôi sẽ khiến cậu cực khoái.”

“***, thất lũng của tôi!” Hai chân bị đặt bên hông, thất lũng pháp phòng trên cao, may mà Ngải Cửu xuất thân từ gia đình luyện võ nên thân thể coi như dẻo dai, bằng không thất lũng hắn sẽ gãy mất.

Trác Dạ Húc thúc mạnh vào cơ thể hắn, tìm kiếm điểm kích thích hắn nhất. Tư thế khó chịu khiến Ngải Cửu lớn tiếng chửi bậy, có điều, từng đợt va chạm chuẩn xác lại khiến hắn phát ra thanh âm rên rỉ thỏa mãn. Cảm giác thành công lần đầu khiến Trác Dạ Húc hưng phấn không thôi, giọng gầm khàn khàn, ra sức tiến nhập. Khi tiết ra, y say sưa hôn lấy Ngải Cửu, Ngải Cửu ôm vai y, hai chân kẹp chặt lấy thất lũng y, là khuất nhục, cũng là tình nguyện.

Hai người đều biết, cảm giác rung động đó không chỉ xuất phát từ thân thể.

※

Hạ Chu Diễm thiếp đi một lúc, không phải vì tác dụng của thuốc, chỉ vì sức cùng lực kiệt.

Trác Dạ Húc nhẹ nhàng đẩy khẩu súng đang chĩa vào đầu mình ra, thổi một hơi, nói: “Hóa ca, anh cảm ơn em như thế đấy hả?”

“Không tin tôi thực sự bắn cậu?” Họng súng lại chỉ lên đầu Trác Dạ Húc lần nữa, nghiêm túc nói: “Tôi đã sớm nói rồi, tôi thật lòng với cậu ta.”

“Giả bộ quá rồi đấy.”

“Thao! A Húc, cũng chỉ có cậu là hiểu tôi.” Một giây trước còn là kẻ thù, giây tiếp theo Hạ Chu Diễm đã bày ra một cái ôm vô cùng thân thiết, đôi mắt vì cười mà híp lại thành một khe nhỏ dài hẹp.

“Thế nào, sáng khoái không?” Trác Dạ Húc cười hỏi.

“Đời này tôi chưa bao giờ sáng khoái như thế.” Hạ Chu Diễm cũng cười, mắt hồ ly căng thành sợi chỉ, cho nên Trác Dạ Húc không biết ánh mắt hắn không hề có ý cười.

Vài ngày sau, Ngải Cửu xin nghỉ tại trường đại học New York, tuy rằng việc này không cần hắn tự mình làm. Vụ Kỳ Kỳ sống chết không chịu, nhất quyết cho rằng hắn vì muốn tách khỏi cô nên mới làm như vậy. Ban đầu Ngải Cửu còn kiên nhẫn dỗ dành, sau đó không thể chịu đựng nổi nữa bèn quát to bảo cô câm miệng, Phụ nữ đúng là phiền chết đi được, chẳng hiểu tại sao trước kia hắn lại cảm thấy cô cũng đáng yêu.

“Hỏa ca, anh đừng cười, em nói thật đấy!”

Hạ Chu Diễm khoa trương lăn lộn trên bàn, tiếng cười từ ha hả biến thành ha ha rồi lại chuyển thành ặc ặc. Trước đó một phút, kẻ kế thừa duy nhất của người đứng đầu giới hắc bang Hương Cảng nói muốn làm thủ hạ của hắn, em trai của hắn, điều này đúng là khiến người ta cười đến chết mất, là đòi mạng người đấy nhè.

“Hạ Chu Diễm!” Ngải Cửu chụp lên bàn một cái, tiếng quát lớn làm Hạ Chu Diễm ngừng lại một giây rồi lại tiếp tục cười.

“A Cửu, cậu có từng nghe Long vương đại nhân cầu mưa từ người khác chưa?”

Ngải Cửu quay đầu cười, lúc quay lại đối diện với Hạ Chu Diễm liền không cười nữa. “Em không phải Long vương đại nhân, chính vì Long vương đại nhân không cho mưa nên em mới tìm đến anh. Hỏa ca, anh đã nói rồi mà, khi nào em cần đến anh thì anh sẽ giúp em mà.”

Hạ Chu Diễm cũng không cười nữa, ngồi thẳng lưng, nói: “Cậu cũng từng nói sẽ không bao giờ có thời điểm ấy.”

“Đó là trước kia, bây giờ khác rồi.”

“Ồ? Khác thế nào?”

“Anh đừng quan tâm.” Hắn cũng không thể nói rõ khác biệt ở đâu, chỉ cảm thấy không thể tiếp tục như thế nữa, hắn không thể tiếp tục chơi bời.

Hạ Chu Diễm giơ chân đá một cái, chiếc ghế bay ra xa rồi đập lên vách tường, gương mặt tươi cười thường ngày phủ thêm một tầng băng lạnh lẽo, “Cậu đã quyết tâm thì tôi sẽ giúp cậu, nhưng cậu nhớ kỹ, tới chỗ tôi rồi thì cậu không còn là Ngải thiếu gia nữa.”

“Em biết.”

“Aiz...” Lắc đầu thật mạnh, đến bản thân mình còn cảm thấy nực cười, “Cậu vẫn nên đem theo một người bên cạnh, nên là Hứa Nghị.”

Ngải Cửu tức giận quát lớn, “Anh đúng là đang khinh thường em mà.”

※

Hai người chưa bao giờ lừa gạt đối phương điều gì, nhưng lần này Ngải Cửu lại không thẳng thắn với Trác Dạ Húc. Tuy rằng sớm muộn gì Trác Dạ Húc cũng biết, có điều do chính miệng hắn nói ra hay nghe được từ người khác thì ý nghĩ sẽ hoàn toàn bất đồng.

Lần đầu tiên Trác Dạ Húc thật sự phát hỏa. Ngải Cửu nên cảm thấy may mắn, khi phát hỏa y không hề đánh người cũng chẳng giết ai, cùng lắm là chơi lựu đạn, lựu đạn thôi mà, có phải bom nguyên tử đâu.

Trên tầng thượng của biệt thự, anh chàng đẹp trai ngồi trên cầu thang, bên cạnh là thùng gì đó đen đen, tròn tròn, lớn cỡ quả chanh bình thường. Chàng trai cầm lấy một viên rồi ném lên, lúc nó rơi xuống liền tiếp lấy, làm khoảng ba bốn lần như vậy bèn nhỏ chốt an toàn, một tay nắm lấy, một tay nâng lên để nhìn đồng hồ. Thời gian phát nổ là sáu giây, chàng trai nhìn kim giây nhảy năm lần mới ung dung ném ra. Cũng vì như vậy nên mấy viên chàng trai dùng để chơi đùa đều nổ ‘đoàng’ trên không trung, không hề tiêu hủy bất kỳ bông hoa hay ngọn cỏ nào. Chỉ có một lần, có con muỗi chích lên người chàng trai, chàng trai quên mất kim giây nhảy được bao nhiêu lần, chờ đến khi đập chết muỗi mới ném ra, cũng trùng hợp, quá trùng hợp, thời điểm nổ trên không trung không chênh với mấy lần trước cho lắm.

“A... A Húc, cậu... cậu đang làm gì?”

“Chơi chút sao, cậu muốn chơi không? Cơ mà thứ này dùng để nổ, chơi vui cực.” Trác Dạ Húc nhỏ chốt an toàn của lựu đạn, cười như gió xuân lướt qua mặt.

“Mau ném xuống!”

“Không vội, mới... ai nha!” Tiếng ‘ai nha’ nhẹ nhàng vang lên, tiếp đến là tiếng ‘đoàng’ thật lớn, làn khói dày đặc nhanh chóng bị cuốn đi, chỉ còn lại chút mùi hương gay mũi.

Sống chết chỉ tính bằng một giây, Ngải Cửu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, run giọng hỏi: “A Húc, rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

“Tôi đã nói rồi, chơi. Tốt nhất là cậu đừng nhúc nhích, trừ phi cậu có bản lĩnh đoạt được từ tay tôi trong vòng hai giây.” Khi nói, tay y lại nhỏ một chốt an toàn.

“A Húc, tôi không muốn gạt cậu. Tôi đi theo Hỏa ca cũng chẳng có ý gì cả, cùng lắm thì... mau ném đi!”

Nổ, khói dày đặc.

“Nói tiếp đi.”

Ngải Cửu nhìn lựu đạn trong tay y, vội vàng nói hết, “Cái này cũng chẳng có gì ghê gớm, vậy nên tôi mới không nói với cậu. Tôi thật sự không có ý gạt cậu. Tôi chỉ muốn theo anh ấy học vài thứ, không hề có ý khác với anh ấy...”

Nổ, khói dày đặc.

“Biết sai rồi?”

“Ừ, tôi sai rồi.”

“Còn dám nữa không?”

“Không dám.”

Nổ, khói dày đặc.

“Tôi nên trừng phạt cậu thế nào nhỉ?”

“Tùy... tùy cậu...”

“Giao nộp để tôi thưởng một tháng thì sao?”

“Không...”

Nổ, khói dày đặc.

“Không đồng ý?”

“Nhiều nhất là một tuần.”

Lắc đầu.

“Nửa tháng.”

Lắc đầu, lựu đạn vẫn nằm trong tay.

“Được rồi!”

Nổ, khói dày lắm nha.

12. Quyển 1 - Chương 12

Phòng hội nghị rộng rãi trên tầng cao nhất, tổng tài trẻ tuổi của Trác thị khoanh hai tay trước ngực, tập trung tinh thần nghe phó tổng tài báo cáo thành tích năm qua, thỉnh thoảng lại gật đầu, mỉm cười, nhún mày. Trong mắt những người bên cạnh, tổng tài rất chuyên chú lắng nghe, nghe không sót một từ. Y nở mặt như vậy, phó tổng tài Will nói càng thêm lưu loát, báo cáo xong thành tích lại tiếp tục thuyết trình kế hoạch khổng lồ cho ông chủ.

Hai mươi chín lần! Trác Dạ Húc duy trì nét cười trên gương mặt nghiêm túc, trong lòng lại chửi má nó, sáng nay mí mắt y giật những hai mươi chín lần, hết mắt trái lại đổi qua mắt phải, đã vậy lại còn có tiết tấu nữa chứ.

Y và Ngải Cửu đã không gặp mặt cả tháng nay. Ngày đó, y chơi lựu đạn khiến cả tòa nhà đầy những khói, trước khi dọn dẹp sạch sẽ bèn cùng Ngải Cửu dọn đến ở trong nhà Hỏa ca vài ngày. Tiếp theo, y cùng Will bay tới Los Angeles tham gia buổi hội đàm kinh tế, hai tuần sau trở về mà Ngải Cửu vẫn ở chỗ Hỏa ca, cho tới bây giờ vẫn chưa về nhà. Bọn họ chỉ trò chuyện thông qua một chiếc điện thoại, hẳn nói có chuyện phải làm, bề bộn nhiều việc.

Làm việc sao... Hắc và Bạch, bọn họ cũng không quá để ý xem phải đi con đường nào, cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Hiện tại, Trác Dạ Húc ẩn theo cha và ông nội để quản lý công ty ở New York, Ngải Cửu thì thể hiện rõ ý muốn đi theo Hỏa ca. Bất tri bất giác, bọn họ chia tay ở lối rẽ này.... Lần thứ ba mươi hai!

“Tổng tài cảm thấy sắp xếp như vậy có ổn không?” Will đen mặt nhìn Trác Dạ Húc chằm chằm, chẳng lẽ thằng nhóc Phương Đông này có điều bất mãn với kế hoạch hoàn mỹ của hắn?

Trác Dạ Húc vội vàng thu hồi vẻ mặt âm trầm, hắng giọng nói: “Đám người đầu cơ vào giá cả dầu mỏ rất nhiều, tuy rằng cổ phiếu có thể huy động tài chính trong thời gian ngắn, nhưng không ai có thể chắc chắn khi nào nó sẽ rớt giá. Nếu muốn làm, vậy phải lên kết với Border cùng KAYU sáp nhập thêm 50%, kéo giá cổ phiếu lên, làm cho những người khác phải đi theo nhà cái.”

“Không được, đây là trái pháp luật.” Will lắc đầu từ chối.

Trác Dạ Húc nhếch môi, phát tay thủ thế, “Ngải Phu Mạn tiên sinh, tôi tin tưởng anh sẽ khiến cho nó trở thành hợp pháp.” Sau đó, rốt cuộc y vẫn không thể ngồi tiếp nữa, nhanh chóng rời khỏi buổi họp, vội vàng trở về nhà lớn.

Y biết Ngải Cửu không về nhà, chính là, cảm giác đứng ngồi không yên này thì chỉ về nhà mới khiến nó dịu đi. Ba mươi sáu, ba mươi bảy, lão Cửu thôi, cậu đang làm cái *** gì chứ!

※

Ngải Cửu rất muốn đánh gương mặt hồ ly với nụ cười âm hiểm kia một trận như tử. Một tháng trước, ước chừng là một tháng trước, một ngày một đêm, thương lượng, tra xét, đối phó đám phụ nữ nháo nhào, trốn khỏi làn đạn,... tên này đúng là coi hắn như tử thù để mà luyện tập. Họ Ngải hẳn đã giết cha hay cướp vợ của tên kia vậy?

“Này, này, đừng dùng ánh mắt hung thần ác sát ấy dọa người ta nha.” Hạ Chu Diễm hoảng sợ vỗ ngực, “Lúc trước là chính Ngải Cửu cậu cầu tôi nhận cậu làm đệ tử nhé, làm không được thì cứ bỏ của chạy lấy người đi, đừng dọa tôi sợ có được không?”

Ngải Cửu hít sâu, buông nắm tay, siết chặt lên đầu gối, ôn tồn nói: “Hỏa ca, anh đừng đùa em.”

Hạ Chu Diễm cười hừ một tiếng, nửa đùa nửa thật, “Tôi đã sớm nói rồi, cậu không chịu nổi mấy thứ khổ cực này đâu, hay là thôi đi.”

“Lão từ kêu khổ bao giờ? Tôi bảo anh dạy tôi làm việc, anh lại khiến cho tôi trở thành chân chạy việc. Mẹ nó! Cứ tùy tiện tìm một con chó ven đường bắt nó làm, nó cũng làm được!”

“Cậu gấp cái gì? Thiếu kiên nhẫn như thế thì làm được chuyện gì lớn?” Vẻ mặt Hạ thiếu gia trở nên nghiêm túc, ánh mắt thâm thúy như bậc vĩ nhân. Ngải Cửu bất giác thẳng lưng ngoan ngoãn lắng nghe dạy bảo, hẳn lại nói: “Không có người làm công thì làm gì có người lãnh đạo, chịu kham khổ...”

Rốt cuộc nắm tay Ngải Cửu cũng khua ra, lúc bị né lại quét ngang chân một cái. Hạ Chu Diễm nhảy lên, đầu gối đụng vào bàn ngừng lại một chút, Ngải Cửu bắt lấy cơ hội tặng cho hắn một đấm, nghiêng răng hỏi: “Người làm công? Lãnh đạo?”

Hạ Chu Diễm xoa bụng nhảy ra xa, “Thế nào, giữa chúng ta còn không thể gọi là người làm công, người lãnh đạo? Không riêng chúng ta, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào chẳng có người trên kẻ dưới. Có điều, kẻ lãnh đạo thì được ngồi trong nhà cao ốc, đánh máy, nói chuyện phiếm, còn người làm công thì không được.” Ngón trở thon dài lắc lắc trước mặt Ngải Cửu, “Người ta không được cũng chẳng sao, nhưng nếu chúng ta

còn không bằng ‘người làm công’ thì không thể được. Cậu không thể làm đại thiếu gia cả đời được, thủ hạ cũng không bao giờ vĩnh viễn bán mạng cho cậu.”

“Anh nói ** bọn họ? Lão tử đích cần dựa vào bọn họ!”

“Thật không?” Hạ Chu Diễm quát bằng giọng mũi, ngẩng đầu, gương mặt lạnh lùng, “Không nói ở Hương Cảng, ở New York này, tại Manhattan này, nếu như cậu không phải họ Ngải, nếu như cậu không phải Ngải thiếu gia thì đã sớm chết hơn chục lần rồi. Cậu tưởng rằng bản lĩnh mình giỏi lắm? Nói cho cậu biết, nếu không nhờ tám bài “Ngải Cửu” thì người ta cũng chẳng có dũng cảm đem mạng mình ra cho cậu đùa giỡn. Đùa giỡn, một trăm người bọn họ đấu với một mình cậu cũng có thể ‘đùa’ cậu đến chết!”

Trông mắt Ngải Cửu giăng tơ máu, nắm tay siết chặt có thể bạo phát bất cứ lúc nào, nhưng cuối cùng vẫn không tiếp tục đánh ra. Sống đến từng này tuổi, lửa giận của hắn có thể bùng cháy mãnh liệt thế này cũng vì Hạ Chu Diễm nói không sai, nói trúng chỗ đau của hắn.

“Phần cuối cùng ở cửa sông, xách xong chỗ đó rồi thì trở về nhà mà ôm bà xã.”

Ngải Cửu bước ra khỏi ngôi nhà nhỏ màu đỏ, xoay xoay chiếc nhẫn bên tay trái, tia nắng chiếu lên đó khiến ánh sáng màu bạc trở nên chói lọi. Đây là nhẫn kết hôn của hắn với Trác Dạ Húc, đeo một lần ở hôn lễ, sau đó vứt sang một bên. Trở về từ Hương Cảng, đột nhiên hắn rất muốn đeo, muốn đeo chung với Trác Dạ Húc.

A Húc... nói ra nhất định chẳng ai tin, từ ngày quen biết, đây là lần đầu tiên bọn họ xa nhau lâu như vậy. Trước kia, hẹn hò với bạn gái cũng phải kéo đối phương theo, vậy mà chẳng ai cảm thấy kỳ lạ, tất cả đều coi là đương nhiên, chỉ bởi vì bọn họ là anh em tốt.

“Ngải ca, đi nhanh lên.” Cậu bạn đồng hành Dannis thúc giục.

“Ừ.” Ngải Cửu khẽ hôn lên chiếc nhẫn, leo lên xe.

※

Năm mươi, năm mươi một... Lần thứ năm mươi tư, mới sáng ra mà mắt y đã giật tới năm mươi tư lần, đây là mới tính những lần y đếm chứ chưa tính những lần bị bỏ qua.

“A Ngọc, A Ngọc!”

“Trác thiếu gia.” Hầu gái cầm khăn bước vào, nơm nớp lo sợ.

“Không phải cô nói cứ dùng đá lạnh chườm lên mắt sẽ không giật nữa sao, chẳng tác dụng quái gì cả!” Túi đá lạnh to tướng bị lẳng gần chân A Ngọc, cô sợ hãi run rẩy. Trác thiếu gia đột nhiên trở nên hung bạo hơn cả Ngải thiếu gia, cô quyết định làm tới cuối tháng này sẽ xin nghỉ việc.

Năm mươi lăm, năm mươi sáu, năm mươi bảy... “Chết tiệt!”

“Trác thiếu gia.” Giọng nói trầm thấp của Hứa Nghị ngắt tiếng chữ bới của Trác Dạ Húc.

Y nhin không được, hỏi: “Chuyện gì?”

“Hạ...” Hầu kết của Hứa Nghị khẽ động, đưa điện thoại cho hắn, “Hạ thiếu gia gọi điện cho cậu.”

“Hắn gọi điện cho tôi?” Trác Dạ Húc hoài nghi nhận điện thoại, đưa tới gần tai, bên trong truyền ra giọng nói lo lắng.

“A Húc, cậu nhanh lên, nhanh đi ra cửa sông đi, A Cửu xảy ra chuyện rồi!”

“Cậu ta xảy ra chuyện gì?!”

Ném điện thoại xuống, Trác Dạ Húc xông lên tầng trên, xuống tới nơi thì trên lưng đã đeo thêm một khẩu súng trường cỡ trung, áo khoác cũng không mặc, lập tức lao thẳng ra gara. Hứa Nghị đuổi theo ngăn cản, biểu hiện trên mặt cũng khiến người khác sợ hãi. “Thiếu gia đi đâu?”

“Cút ngay!” Trác Dạ Húc không rảnh dây dưa với Hứa Nghị, y nhắc chân húc mạnh lên bụng hắn, lướt qua hắn, mở cửa xe phóng khỏi cổng chính.

※

Cảm giác bị súng dí mũi thực sự không dễ chịu, Ngải Cửu hơi lui về phía sau, Dannis lập tức dí khẩu súng lên phía trước, ảo não xin lỗi: “Ngải ca, xin lỗi, em cũng không muốn làm thế đâu.”

Một giọt mồ hôi theo má trái Ngải Cửu chảy xuống, đây là tình huống gì? Đen ăn đen, đấu tranh nội bộ? Sai rồi, có muốn ăn cũng chẳng ăn hần, hần chỉ là một tên chạy việc, muốn phản thì cũng phải phản Hỏa ca. Bọn họ muốn tranh thì tự tranh với nhau, hàng đã trong tay bọn họ rồi, muốn chạy thì chạy đi, vì sao còn dùng súng chỉ vào hần?

“Tôi với các người kết thù sao?”

Dannis lắc đầu, vẫn vẽ mặt đau khổ, “Không có, Ngải ca cũng đừng hỏi, chờ một lát nữa...”

“Hần tới rồi!” Ngoài cửa kho hàng có người hô lên.

“Các người làm như kế hoạch!” Quay đầu, Dannis lui về sau năm bước, chỉ về một hướng lệch với cửa rồi nói: “Ngải ca, em đếm tới ba, anh đi theo lối đó ra ngoài. Một, hai,... ba!”

Đếm tới ba là Ngải Cửu đã tới được cánh cửa bên hông, đạn bắn lướt vai hần, lao ra khỏi kho hàng, hần nghe được phía sau có người chửi bậy, cái gì mà “Đến thật... muốn chết...” âm thanh ngắt quãng mà bướng bỉnh.

Đi ra khỏi cửa hông cũng chỉ có một con đường thẳng tắp thông về phía kho đông lạnh, ở đó có song sắt nên có thể trèo lên ban công tầng hai. Ngải Cửu đi tới cạnh song sắt, đang muốn leo lên, đột nhiên có người nhảy xuống từ ban công, thiếu chút nữa đụng trúng hần.

“A Húc?”

“A Cửu?”

Hai người cùng kêu lên sợ hãi, không chờ bọn họ nói thêm một chữ, hỏa lực mạnh mẽ từ ban công đã khiến bọn họ chạy về phía sau. Trác Dạ Húc chỉ có một cây súng nên cũng chẳng ăn thua gì, không tìm được cách đánh trả trong mưa bom bão đạn này. Mười người trên ban công đều là dân chuyên nghiệp được thuê tới, mười khẩu liên thanh liên tục nhả đạn, đạn xả vào góc chật hẹp như buồng lưới nhưng chưa trúng người phát nào.

Ngải Cửu đẩy cánh cửa sắt kho đông lạnh ra, lòi Trác Dạ Húc trốn vào trong. Khi hai người chuẩn bị bước qua cánh cửa, đạn bắn sát mông, ấn qua ấn lại, cửa tự động khép lại. Dannis đuổi đến nơi, không ngừng cúi đầu xin lỗi người bên trong, lúc cửa đóng lại, hần hô to, “Trác thiếu gia, đây là lệnh của Hạ thiếu gia, không liên quan tới tôi nha.”

“Hỏa ca?”

“Hần muốn làm gì?” Ngải Cửu hỏi.

“Cái đấy thì phải hỏi cậu.” Trác Dạ Húc mất súng, rùng mình một cái, nhìn bốn phía, hỏi: “Đây là đâu, lạnh quá.”

Ngải Cửu xoa xoa tay, run giọng nói: “Đây là kho đông lạnh, nhiệt độ dưới 0oC.”

“Thuốc phiện mà cần ướp lạnh dưới 0oC?” Ướp thành đậu hũ hả?

“Hần nói đây là đồ mới, gặp nhiệt độ cao sẽ hóa thành không khí, tôi cũng chẳng biết.” Ngải Cửu chú ý thấy Trác Dạ Húc chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng, trong kho đông lạnh lại trống trơn, không có thứ gì có khả năng giữ nhiệt. Cởi nút áo khoác, dang tay, “A Húc, lại đây, tôi ôm cậu.”

“Ừ.” Trác Dạ Húc dựa sát lại, hai người cùng ôm chặt chiếc áo sưởi ẩm duy nhất.

Cách tầng vải mỏng, nhiệt độ trên thân thể trẻ trung vốn giảm dần lại bắt đầu dâng lên. “Một tháng rồi, chúng ta xa nhau một tháng rồi đấy.” Ngải Cửu thở dốc nói.

“Cậu đừng có nói là cả tháng rồi câu không dính đến phụ nữ đấy.” Bàn tay xấu xa của Trác Dạ Húc trượt sau lưng Ngải Cửu.

“Tôi không dính tới phụ nữ.”

Trác Dạ Húc ngừng tay, đẩy hấn ra, ánh sáng lạnh lẽo trong mắt bắn ra như tia đạn. Ngải Cửu cúi đầu nuốt nước bọt, nhìn người trong lòng, không cử động.

“Cậu tìm đàn ông?”

“Tôi? Thao! Thời gian tìm phụ nữ còn chẳng có thì móc đầu ra thời gian tìm đàn ông.” Ngải Cửu tức giận vò tóc, “Cậu tưởng tôi là Hỏa ca chắc, chỉ cần là đàn ông là có thể cười hết?”

“Đại ân nhân ơi~” Trác Dạ Húc lại dán tới ôm hấn lần nữa, “Cậu chọc gì cho Hỏa ca tức giận rồi, hấn đang chỉnh chúng ta đây này.”

“Tôi có trêu chọc gì hấn đâu, còn hấn thì trêu tôi không ít.” Ngải Cửu cố gắng suy nghĩ một lúc, thật sự đâu có làm chuyện gì, “Cậu nghĩ xem, có khi nào hấn sẽ nhốt chúng ta mười ngày nửa tháng không?”

“Trừ phi muốn chúng ta chết.”

“Cũng không phải không có khả năng. Còn nhớ không? Trước kia ấy.”

“Trước kia?” Trác Dạ Húc hỏi.

“Trước kia, chúng ta đem hấn với Tiểu Dư... chính là Tiểu Vũ ấy, là một thằng con trai nha. Chúng ta đem băng ghi hình ‘trên giường’ của bọn họ gửi đi. Sau đó chúng ta bị quăng vào lưới câu cá, ngâm nước hai ngày, bị nước biển lột sạch mấy tầng da.”

Nói đến việc này là Trác Dạ Húc lại điên lên, đập mạnh hấn một phát, “Cậu ngu ***, bây giờ vẫn thế, nếu không phải tại cậu thì tôi có thể bị hấn xử sao?”

“Tôi ngu?” Ngải Cửu trả cho y một đập, rộng to hơn, “Nếu không phải tại hấn nói cậu xảy ra chuyện thì tôi có bị lừa không?”

“Cậu cho rằng tôi là cậu chắc, hấn nói cái gì cậu cũng tin, đến heo cũng thông minh hơn cậu gấp trăm lần!” Bày ra tư thế không phân bua rõ ràng sẽ không dừng lại, nắm đầm sắt của Trác Dạ Húc tập kích cầm Ngải Cửu không chút lưu tình.

Ngải Cửu vĩnh viễn không đối phó được chiêu này, chờ đến khi trúng đòn mới bật lại, khom lưng, khuỷu tay gia tốc nện lên ngực y, sau đó cúi xuống né đòn đánh trả, “Trác thiếu gia tư chất thông minh, đáng lẽ lúc này nên ở nhà uống cà phê nóng, không nên tới đây để bị nhốt với tên thông minh không bằng heo như tôi, chờ chết công...”

Hai người dừng tay cùng lúc, ngẩng ngốc nhìn đối phương. Bọn họ đều ngu như heo cả.

“Lão Cửu thôi, đứng thẳng cho tôi, tôi muốn thượng cậu!” Trác Dạ Húc gầm nhẹ một tiếng, đẩy Ngải Cửu lên vách tường, đè mạnh đầu hấn định hôn. Ngải Cửu bị đập đầu mạnh, làm sao chịu thuận theo ý y, hai người lại lôi kéo đánh một trận. Hàm răng như sắp rụng đến nơi, bốn cánh môi dán lấy nhau. Ngải Cửu nhanh thay hơn, lập tức kéo khóa quần đối phương, đưa tay vào trong nắm lấy cự vật nóng bỏng.

“Ngải Cửu, cậu đừng quên đã đồng ý để tôi thượng một tháng!”

“Một tháng hết lâu rồi!”

Trác Dạ Húc cố gắng kiềm chế cảm giác sướng khoái hấn mang lại, cắn răng nói, “Con mẹ nó, cậu có biết xấu hổ không hả! Tôi mới thượng cậu được ba ngày.”

“Tôi mặc kệ, ai bảo cậu không biết nắm lấy cơ hội.” Ngải Cửu giả bộ than thở tiếc nuối.

“Tôi làm sao nắm được cơ hội... mới ba ngày, con mẹ nó... ngộ độc thức ăn... uhm... bị kéo thẳng tới Los Angeles.”

“Ngay cả ông trời cũng giúp tôi, A Húc, cậu chấp nhận số phận đi.” Ngải Cửu kéo quần lót Trác Dạ Húc xuống, ngón tay tiến vào khe hở giữa hai chân, chậm rãi xuyên vào.

Hối hận quá đi, đáng lẽ sáng nay nên uống thuốc xổ mới đúng. Mới thượng được ba ngày thôi mà, lỗ vốn lớn rồi.

13. Quyển 1 - Chương 13

Cái gọi là xa cách.

“Ông trời cũng giúp tôi, A Húc, cậu chấp nhận số phận đi.” Ngải Cửu trộm cười một tiếng, nắm chặt vai Trác Dạ Húc, ép toàn thân y lên tường rồi kéo quần lót của y xuống, ngón tay tìm tới khe hẹp, chậm rãi tiến vào.

Nhiệt độ dưới 00C, quần bị kéo xuống, lưng lại dán lên vách tường, Trác Dạ Húc bất giác rùng mình, lần thứ hai nhìn ra chung quanh, tất cả các mặt tường đều được làm bằng kim loại lạnh lẽo, đến một cái ghế cũng không có. “A Cửu, dừng lại... này...” Ba ngón tay tiến vào cơ thể khiến y đau đến nghẹn giọng, “Cậu... thật sự muốn... muốn làm ở chỗ này?”

“Không có dầu bôi trơn, nhịn một chút.” Hai tay Ngải Cửu cùng lúc kích thích trước sau của Trác Dạ Húc, đốt lửa xua tan cái lạnh trên cơ thể y.

Hạ thân trần trụi lạnh buốt, y chữm ằm lên, “Nhịn cái con mẹ cậu! Làm ở chỗ như thế này? Cậu mà dám đẩy tôi xuống mặt đất thì... lão tử xử gọn luôn!”

Ngải Cửu dùng khoeo mắt nhìn khẩu súng trên mặt đất, cười hắc hắc hai tiếng, “Không sao, tư thế này cũng được.” Vừa nói hắt vừa rút ngón tay ra, bàn tay còn lại chống lên vách tường. “A Húc, gác chân lên tay tôi.”

Trác Dạ Húc nhìn hạ thân hắn đã ngẩng cao đầu, không thể tin mà lắc đầu cười lạnh, “Lão Cửu thôi, chắc ném cậu tới Nam Cực thì cậu vẫn có thể động dục với đám thiên nga lông dài mất.”

“Đây không phải thiên nga đâu, là chim cánh cụt mới đúng. Mà cũng đành chịu, tôi nhịn đến phát nghẹn với Trác thiếu gia suốt ngày ngồi trong văn phòng cười đùa với đám nữ nhân viên nhà cậu rồi, nhanh lên.”

“Tôi thao cả tổ tông nhà cậu!”

Trác Dạ Húc gơ chân trái, cố sức bỏ xuống khuỷu tay Ngải Cửu, tay Ngải Cửu hạ thẳng xuống dưới, lấp tức kéo chân y nâng lên cao, lại dùng một chân nâng chân đang đứng thẳng của y lên, chậm rãi đưa hai chân y mở ra thật lớn. Kéo khóa quần, lõi phân thân nóng rực ra, “A Húc, sẽ rất đau, thả lỏng chút nha.” Vật cứng rắn thô to dần dần tiến vào dưng đạo, Trác Dạ Húc cắn răng, hai tay níu chặt vai hắn, nhắm mắt gừa đầu dựa tường, hầu kết liên tục trượt lên trượt xuống.

“A Húc, xin lỗi.” Ngải Cửu có chút hối hận bản thân quá lỗ mãng, nhưng cũng không cách nào rời khỏi nơi đang hút chặt lấy mình.

“Động tác nhanh lên một chút, tốc chiến tốc thắng!”

Lời này khiến Ngải Cửu phì cười, “Cậu nghĩ chúng ta đang làm gì chứ...” Môi lưỡi ẩm nóng dán lên hầu kết Trác Dạ Húc, cắn liếm dần lên cho đến khi bốn cánh môi dính chặt lại, hạ thể dịu dàng thông thả tiến vào rút ra.

Tiếng thở dốc ngậm nga phía trước còn chưa dứt, tiếng rên rỉ tiếp theo lại hòa vào không khí trong phòng đông lạnh, khiến người nghe khí huyết sục sôi. Không gian lạnh lẽo, nhiệt độ nóng bỏng dần tỏa ra, Trác Dạ Húc bắt đầu cảm thấy không ổn, “Cậu còn dây dưa cái gì nữa!” Hắn còn muốn duy trì tư thế gà một chân này bao lâu đây!

Ngải Cửu vẫn cứ ra một chút lại vào một chút, nhẩn nhẩn khiến khuôn mặt điển trai đỏ ửng, nghe Trác Dạ Húc thúc giục, hắn lập tức thúc mạnh, vùi sâu vào cơ thể y, đứng bất động, “Để tôi giữ ở bên trong một lúc, cái chỗ quý quái này chẳng có gì cả, không chuẩn bị kỹ làm sao được?” Hắn thở dốc, khuôn ngực phập phồng, nỗ lực áp chế ngọn lửa dục vọng.

Nắm đấm của Trác Dạ Húc đánh thẳng lên má hắn, ra tay không đến nỗi nặng, “Biết chỗ này là nơi quý quái rồi mà còn gây rắc rối cho lão tử, rút ra mau! Cậu muốn tôi chết cóng hả?” Đùi phải trần trụi bị khí lạnh khiến cho thâm tím, run dữ dội.

Một tháng trời không được nếm vị thịt, Ngải Cửu thực sự không muốn rút lui, nhưng hắn cũng không muốn chọc giận Trác Dạ Húc. “Lạnh sao... Như vậy được chưa?” Hắn vòng tay ôm lấy Trác Dạ Húc, đổi vị trí, lưng dựa lên vách tường trơn nhẵn, để Trác Dạ Húc cưỡi lên eo mình, lại dùng áo khoác của mình quấn quanh hạ thân Trác Dạ Húc, không che hết được đôi chân dài những cũng coi như ấm áp.

“Chẳng biết Hỏa ca định nhốt chúng ta bao lâu, con mẹ cậu, không chịu giữ sức đi, muốn chết ở đây hả?”

Ngải Cửu bĩu môi nói: “Đừng nói với tôi mấy câu này nhá, nếu như vừa rồi cậu thắng, liệu cậu có tha cho tôi?”

“Hừ.” Trác Dạ Húc hừ một tiếng, thu chân kẹp chặt lấy hắn, không để lộ chút khe hở nào. “Con mẹ nó, lạnh chết đi được, cậu chắc chắn là âm 50C độ chứ không phải âm 50 oC?”

“Ừ, trước đó đã nhìn bảng nhiệt độ bên ngoài rồi.” Nói đến đây, Ngải Cửu thoáng kinh ngạc, “Chẳng lẽ bọn họ động tay động chân gì rồi?! Họ Hạ kia thực sự muốn chúng ta chết sao?”

“Cậu chọc gì hắn? Dám liên lụy đến tôi. Cậu nhớ kỹ món nợ này cho tôi!” Trác Dạ Húc vốn đang tức giận thua hắn một vỏ, bây giờ ánh mắt lại thêm vài phần hung ác.

Ngải Cửu bắt đầu âm thầm rùng mình, rất sợ bản thân thật sự chọc vào Hỏa ca. Phải biết rằng Trác Dạ Húc một khi nghiêm túc cũng chẳng kém cạnh con hồ ly kia. “Tôi đâu có chọc hắn, cả tháng này, hắn nói sao tôi làm vậy, có bao bao giờ ở bên cạnh hắn được vài ngày đâu.”

“Ngải Cửu, cậu nói thật cho tôi biết, rốt cuộc cậu đang suy nghĩ cái gì? Con mẹ nó, rốt cuộc cậu muốn theo Hỏa ca để làm cái gì hả! Làm thiếu gia ngấy rồi nên muốn làm đại ca hắc đạo phải không?” Trác Dạ Húc càng nói càng kích động, quên cả việc Ngải Cửu vẫn đang ở bên trong mình, suýt chút nữa nhảy lên.

Ngải Cửu dè dặt vai y lại, dựa tường, nhẹ nhàng lắc đầu, “A Húc, lần trước tôi về Hương Cảng, lão đầu đã nói với tôi một câu.”

Bộ dạng nghiêm túc của hắn khiến tim Trác Dạ Húc run lên, “Nói gì?”

“Ông nói, tôi và cậu chơi đủ rồi thì bắt đầu học làm việc.”

“Tôi với cậu chơi đủ rồi là ý gì?” Dưới ngọn đèn mờ mờ, đôi mắt Trác Dạ Húc híp lại thành hai tia sáng.

“Tôi đã cho người điều tra rồi, chỉ sợ ông đã sớm biết việc của tôi với Vu Kỳ Kỳ, vậy nên ông buộc chúng ta kết hôn để phạt tội lừa dối.” Ép buộc hai gã đàn ông kết hôn... đúng là hình phạt quá mức nghiêm khắc.

“Thì ra là trừng phạt...” Trác Dạ Húc lẩm bẩm, chắc chắn Ngải lão gia không lường được hậu quả của việc trừng phạt này. “Nhưng tôi vẫn chưa hiểu, rốt cuộc câu nói kia có ý gì?”

“Tôi và cậu chơi đủ rồi thì phải tách ra, sau đó trở về Hương Cảng, mặc ông sắp xếp.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Đây chính là sau đó.”

“Mẹ nó, lại ra vẻ bí hiểm với tôi!” Trác Dạ Húc tức giận, lỗ mũi cơ hồ muốn phun lửa, giương tay đập mạnh lên đầu hắn, “Cái đó thì liên quan gì đến quan hệ giữa cậu với Hỏa ca?”

Ngải Cửu há miệng sững sờ một lúc, lập tức rống to hơn. “Trác Dạ Húc, gần đây lão tử tỏ ra hòa nhã với cậu nên khiến cậu bức tức đúng không? Mẹ nó... cho cậu tí thể diện là cậu muốn nhảy lên cổ lão tử ngồi chứ gì?”

“Như nhau thôi.” Trác Dạ Húc bẻ khớp ngón tay răng rắc, “Lâu rồi chưa cho cậu một trận nên cậu ngứa thịt rồi đây, đến tôi mà cậu cũng dám lừa.”

“Lão tử có nói sai đâu! Lão đầu muốn chúng ta tách nhau ra, tôi lập tức quyết định đi theo Hỏa ca! Lừa cậu làm gì!”

“Ông bắt chúng ta xa nhau thì liên quan gì tới Hỏa ca?” Trác Dạ Húc còn rống to hơn cả hắn.

“Sao lại không liên quan! Tôi từng tuổi này rồi còn phải nghe lời ông từng li từng tí? Hơn nữa còn phải chấp nhận việc tôi với cậu xa nhau?”

Chẳng biết có phải hết mệt quá hay không, hai người thở hổn hển còn hơn lúc trước. Trác Dạ Húc hít sâu một hơi, giọng nói hòa hoãn hơn, “A Cửu, tôi với cậu xa nhau là có ý gì?”

“Đương nhiên là ly hôn chứ sao!”

“Ly hôn là ý gì?”

Ngải Cửu liên tục cười lạnh, “Trước kia hỏi tôi kết hôn là sao, bây giờ lại hỏi tôi ly hôn là ý gì?” Hắn cười một tiếng mới quay đầu đi, đột nhiên quay ngoắt lại, nắm lấy cổ áo Trác Dạ Húc, “Ly hôn tức là chúng ta không phải vợ chồng nữa, như vậy cậu đã vui chưa?”

“Ngải Cửu, tôi thấy đầu cậu úng nước rồi.” Trác Dạ Húc giật tay hắn ra, trầm giọng: “Chẳng lẽ cậu muốn cùng tôi lừa ông cậu cả đời? Thật sự muốn ở cùng một gã đàn ông cả đời?”

“Tôi...” Ngải Cửu ngậm miệng. Đúng vậy, hai gã đàn ông làm sao cùng nhau cả đời như vậy được, chơi đủ rồi thì phải sống với phụ nữ, như vậy mới bình thường. “A Húc, cậu nghĩ chúng ta nên xa nhau sao?”

“Tại sao phải xa nhau?”

“Hả?” Ngải Cửu bị y khiến cho hồ đồ.

“Ly hôn rồi, không còn là vợ chồng nữa thì sẽ xa nhau? Trước kia chúng ta như thế nào? Có kết hôn không? Xa nhau sao?”

“Thao! Mẹ nó, đầu tôi đúng là bã đậu.” Ngải Cửu cố sức đập lên đầu, cười khúc khích nói: “Bị lão đầu dọa một câu đã hoảng hết cả lên, chẳng phải chỉ thêm một tờ giấy thôi sao.”

“Tôi thật sự khâm phục cái đầu của Ngải thiếu gia cậu rồi đấy, đi theo Hỏa ca học chút bản lĩnh? Cậu học hết rồi thì làm được trò chống gì? Đừng nói là một tên Hạ Chu Diễm, cho dù đến ba bốn Hạ Chu Diễm cũng không đấu lại Ngải lão gia đâu.”

Ánh mắt Ngải Cửu u ám: “Đấu không lại sẽ không đấu nữa? Ông nói gì tôi cũng phải nghe theo sao?”

“Đến hôm nay mới biết cầu nhau, không phải hai mươi năm nay cậu đều nghe theo lời ông sao?”

“Đó là do tôi không quan tâm, nghe ai cũng như nhau cả. Nhưng hiện tại không như vậy, không giống với...” Ngải Cửu nhíu mày suy nghĩ, suy nghĩ rất lâu vẫn không nghĩ ra lời nào có thể diễn đạt hết ý nghĩ của mình. Hoặc là chính hắn cũng không hiểu, không hiểu vì sao nghe lão đầu nói xong đã bắt đầu hoảng loạn, bắt đầu sợ hãi. Hoảng cái gì? Sợ cái gì? Chính là như Trác Dạ Húc nói, bọn họ không thể duy trì quan hệ vợ chồng cả đời, cuối cùng vẫn phải lấy một người phụ nữ làm vợ.

“Cậu vẫn còn suy nghĩ tới chuyện ly hôn? Ngải thiếu gia si tình với Trác Dạ Húc tôi quá đấy, có nên thưởng không nhỉ?” Trác Dạ Húc ôm lấy hắn, cúi đầu trao cho hắn nụ hôn thật dài, thật sâu.

Ngải Cửu cũng cố sức kéo đầu y phản kích, sau đó, hai người đều khiêu khích đẩy đối phương đến cực hạn, lấy việc khiến đối phương ngộp thở làm mục đích, bắt đầu cố gắng tàn phá đôi môi đối phương.

Cuối cùng, hai người nghẹn thở cùng đẩy nhau ra, hấp háy môi nuốt từng ngụm khí lớn.

“Bây giờ... không... giống vậy, vạn nhất... lão đầu... ông... vạn nhất... ly hôn... đừng lo... Vạn nhất sau này tôi... không giống như vậy... còn cậu, thì sao?”

Trác Dạ Húc không nói nên lời, kéo tóc khiến đầu hắn đập lên vách tường, tiếng ‘bùm’ vang lên rất lớn. “Quả nhiên... bên trong... rộng tuếch...”

Thở được đằng hoàng, Ngải Cửu nói, “Mặc kệ thế nào, nếu theo Hỏa ca vào bang Liễu Hồng rồi thì tôi sẽ không bỏ cuộc giữa chừng. Tôi sẽ theo con đường này. Tương lai, bất kể lão đầu hay những người khác, tôi tuyệt đối không muốn bắt luận người nào khoa chân múa tay với mình.”

Trác Dạ Húc gạt đầu tán thành, “Cậu đã quyết định rồi thì cứ làm. Có điều đừng... đừng có trêu chọc đại ca của người ta nữa, tôi không muốn lần sau lại bị ngâm nước biển hay nhốt vào kho đông lạnh nữa đâu.”

“Tôi nói rồi, tôi đâu có chọc gì anh ta.” Ngải Cửu bỗng nhiên nhớ ra, “Lúc thăng nhóc Dannis rời đi, tại sao cậu ta lại nói chuyện với cậu?”

“Cậu ta nói chuyện với tôi sao?”

“Ừ, cậu ta bảo “Trác thiếu gia”... chẳng lẽ là... là do cậu đã từng trêu chọc Hỏa ca? Nhất định như vậy rồi, nếu không thì hẳn chính một mình tôi là được, cần gì phải kéo cậu vào?” Ngải Cửu càng nghĩ càng cảm thấy có lý, bắt đầu nhìn Trác Dạ Húc bằng ‘đôi mắt mang hình viên đạn’.

Nói đến vậy, ngay cả Trác Dạ Húc cũng bắt đầu nghi ngờ, “Vì việc của Hứa Nghị? Không thể nào đâu, chẳng phải hẳn cũng rất vui vẻ?” Ý nghĩ nào đó vụt qua trong đầu, “Hắn đùa giỡn tôi! Hay cho cái tên Hạ Chu Diễm kia, dám tìm cơ hội chinh tôi!”

“Đúng là cậu chọc giận hắn? Chuyện của Hứa Nghị là sao?”

Trác Dạ Húc bắt đầu kể lại việc bỏ thuốc. “Xong việc hắn còn nói rất thoải mái, ai ngờ lại bày ra chiêu này.”

Ngải Cửu vò tóc, nâng mày nói, “Cậu nói hắn để ý Hứa Nghị? Không thể nào.”

“Đúng là vừa ý mà, sao vậy?”

“Nếu đúng là vừa ý, cậu giúp hắn thành công, vậy tại sao hắn lại trừng phạt chúng ta?” Suy bụng ta ra bụng người, nếu có một ngày hay đêm nào đó hắn không trị được Trác Dạ Húc, có người giúp hắn đối phó, hẳn cảm ơn còn không hết ảy chứ.

“Trước kia cậu cũng dùng chiêu này chinh Shawn.”

“Cái đấy làm sao mà giống được, trước kia tôi có muốn đề cậu đâu. Nếu như tôi muốn đề cậu, vậy không cần bọn họ chuốc thuốc thì tôi cũng tự làm.” Ngải Cửu tức giận rống lên: “Hỏa ca đúng là không phải người, lấy oán trả ơn, lão tử nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời!”

“Hay là do tôi bỏ thuốc quá nặng? Mà không đâu, hắn vốn không sao mà. Ngược lại, Hứa Nghị còn phải nằm suốt hai ngày.”

“Là hai ngày hắn vắng mặt đấy hả? Không phải hắn tới bến cảng xử lý công việc lão đầu giao cho?”

“Không phải, hắn ở phòng bệnh của bác sĩ Simon.” Trác Dạ Húc hắng giọng, nói như việc không liên quan tới mình: “Chỗ đó nứt ra rồi, cần phải khâu lại.”

“Nứt ra rồi?!” Ngải Cửu thét lên sợ hãi, sau đó cẩn thận hỏi, “Lúc đó cậu cũng vậy?”

“Không có!” Trác Dạ Húc quát một tiếng, lại nói thêm: “Tôi không nghiêm trọng như hắn.”

“Haiz, vẫn là Hỏa ca lợi hại.” Ngải Cửu âm thầm tán dương: “Phân nửa lượng thuốc đã thành ra như vậy, nếu như lượng thuốc bằng lần tôi bị chuốc thuốc, vậy sẽ khiến Hứa Nghị... ui trời, lợi hại, lợi hại.”

“Mềm rồi, rút.”

“Rút cái gì?”

Trác Dạ Húc chỉ xuống khóa quần.

“Mềm rồi?” Ngải Cửu đen mặt, tức giận nói: “Nhắc đến việc khó chịu, làm hại lão tử mất hứng.”

Thoát khỏi kiềm chế, Trác Dạ Húc không để ý tới đôi chân đang bủn rủn, nhanh chóng mặc quần vào, không đợi Ngải Cửu đứng lên, đôi chân dài đá ra, bàn chân in lên mặt hắn. “Hỏa ca lợi hại khiến Hứa Nghị nứt ra như vậy... cậu rất khâm phục? Nghĩ tới việc không khiến tôi nứt ra thật đáng tiếc?”

“Không... không có...”

Chân vừa lạnh vừa tê dại, bắp đùi cũng rất đau, Trác Dạ Húc không thể dùng sức, bằng không gương mặt Ngải Cửu cứ xác định sẽ biến thành cái bánh thịt ngoài chợ. Ngải Cửu đẩy chân y ra, đứng dậy cầm áo khoác bọc lấy hai người, “Đừng đánh, tiết kiệm chút sức lực đi, cùng lắm lúc ra ngoài tôi lại cho cậu thượng ba ngày, thế nào? Tôi đảm bảo sẽ không... không tiêu... không ăn linh tinh, sẽ không ngộ độc thức ăn nữa.”

“Đây là do cậu nói đấy, đến lúc đó bị tôi thượng đến nỗi phải vào viện khâu lại cũng phải chấp nhận.”

Đôi tai Ngải Cửu tự động bỏ qua những lời này, tựa lên vai y, xoa xoa chiếc nhẫn trên ngón áp út bên tay trái, “A Húc, tôi nghĩ có khả năng tôi hơi biến thái.” Ngải thiếu gia thành thật nói ra những lời trong lòng, “Có đôi khi tôi sẽ coi cậu như... uhm... như phụ nữ, sẽ... Ôi! Không phải tôi coi cậu thật sự là phụ nữ, tôi muốn nói là, thôi quên đi, tôi cũng chẳng biết mình muốn nói gì nữa.”

Hai người không nói gì nữa, dựa lên vai đối phương, chợp mắt.

“A Cửu, đừng có ngủ đấy.” Trác Dạ Húc thường xuyên nhắc nhở.

“Lạnh chết mất, bọn họ cũng nên cho tăng thêm vài độ chứ. Lâu rồi tôi chưa ngủ, cậu để tôi chợp mắt một lúc đi.”

“E rằng Hỏa ca là nghiêm túc với Hứa Nghị.” Trác Dạ Húc than thở.

“Ai biết có đúng hay không, đổi lại là tôi, có thời gian nghỉ biện pháp trừng phạt người ta thì chẳng thà ngắm xem có cách nào thượng hấn thêm lần nữa. Ai nha... lão đầu thối tha, nếu ông ấy dám bắt tôi xa cậu, tôi... tôi đánh ông ấy...”

Trác Dạ Húc nhếch miệng cười.

14. Quyển 1 - Chương 14

Trong kho đông lạnh không có nước, Ngải Cửu cùng Trác Dạ Húc thở phào nhẹ nhõm, xem ra Hạ thiếu gia chỉ tính nhốt bọn họ ba ngày. Qua một đêm, quen với nhiệt độ dưới 00C, cảm giác rét lạnh cũng không hẳn khó chịu đựng. Hai người ôm nhau, im lặng hưởng thụ không khí ôn hòa hiếm có. Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, bọn họ thường không có giây phút hòa hảo nào khi ở bên nhau, một câu lỡ lời liền động tay động chân, đã vậy lại còn ‘làm’ không biết mệt, một ngày không làm không được, không áp được đối phương sẽ cảm thấy khó chịu.

Sau đó, Ngải Cửu ngu ngốc dần hiểu ra nguyên nhân, đơn giản là muốn chạm vào y, muốn dính chặt lấy y. Nhưng bọn họ không phải phụ nữ, chẳng lẽ muốn tay trong tay đi hẹn hò, xem phim, hóng gió? Đường như chỉ có phương thức này mới có thể giải phóng cảm giác khát vọng sâu kín trong lòng, chẳng qua...

“Cười cái gì?” Trác Dạ Húc hỏi.

“Hở đực cùng hở cái cắn nhau... đó là đánh nhau sao?”

Trác Dạ Húc lườm hấn một cái, sau đó nhắm mắt lại.

“Nhất định là chúng nó đang tán tỉnh nhau.” Ngải Cửu khẳng định.

“Nhẫn này là như thế nào đây?”

“Cậu nói cái này?” Ngải Cửu nâng tay trái lên, “A Húc, cậu cũng đeo vào được không?”

Trác Dạ Húc mở mắt ra, kéo tay trái hấn qua, cẩn thận nâng niu chiếc nhẫn, “Hôm nay là ngày mừng một tháng sáu?” Y bỗng nhiên lên tiếng.

“Hửm?” Ngải Cửu cúi đầu theo ánh mắt y, đồng hồ trên cổ tay chỉ ngày mừng một tháng sáu, mấp máy môi nói: “Tôi quên mất tiêu.”

Trác Dạ Húc vỗ vai hấn, cười tủm tỉm nói: “Ngải thiếu gia, sinh nhật vui vẻ.” Ánh mắt từ từ đảo qua bốn phía, thở dài: “Ai nha, sinh nhật hai mươi một tuổi của cậu... đặc biệt quá đấy. Cơ mà không cần lo, mấy triệu người trên toàn thế giới sẽ chúc mừng cậu.” ‘mùng một tháng sáu’ là ngày sinh mang đầy sự an lành.

“Hạ Chu Diễm! Chờ đấy! Lão tử nhất định xử lý anh!” Ngải Cửu nắm chặt tay chém ra vài nhát, coi không khí chính là Hạ Chu Diễm.

“Im lặng.” Trác Dạ Húc nghe loáng thoáng bên ngoài có tiếng động, nhưng nghe tiếp lại không thấy âm thanh nào khác, vừa cho rằng mình ù tai nghe nhầm, một tiếng ‘cạch’ vang lên, hai cánh cửa sắt của kho đông lạnh tự động mở ra.

“Thiếu gia!”

Ngoài cửa có hai người, Hứa Nghị cùng Hạ Chu Diễm. Hạ Chu Diễm ngâm điều thuốc chưa châm lửa, nhìn hai người phía trong cánh cửa, nói “Hi!” như chẳng có vấn đề gì. Sắc mặt Hứa Nghị tái nhợt khiến người ta sợ hãi, vẻ lo lắng cùng thân thiết trên gương mặt khiến Ngải Cửu vừa mừng vừa lo.

“Thiếu gia, cậu có bị thương không?”

“Không... không có việc gì.” Ngải Cửu gơ tay, tránh khỏi việc tiếp xúc với hắn. Vừa mừng vừa lo, đúng là vừa mừng vừa lo. Thuộc hạ đắc lực ông già phái tới giám sát hắn, trước giờ vẫn luôn coi thường tên Nhị Thế Tổ là hắn đây, ngoài mặt thì tỏ ra cung kính, ánh mắt lại mang theo vô vàn khinh miệt. Lúc này người kia lại lo lắng cho hắn... giống như vợ của hắn không bằng. Ngải Cửu quay đầu nhìn người bên cạnh, Trác Dạ Húc cùng Hạ Chu Diễm tươi cười nhìn nhau... Bà xã của hắn cũng chưa chắc đã quan tâm đến sống chết của hắn.

“Mới một ngày đã thả chúng tôi ra, có phải chúng tôi nên cảm tạ thiếu gia cao quý ngài đây đã nương tay?” Trác Dạ Húc cười nói.

Hạ Chu Diễm châm thuốc, phun ra một vòng khói, “Nhìn cậu kia, đùa với hai người một chút mà, tưởng thật à. A Cửu, cậu thấy tôi nói đúng không?”

Hứa Nghị tranh mở miệng trước, “Thiếu gia, Trác thiếu gia, xe đang ở bên ngoài.”

“Chết đối tới nơi rồi, mai sẽ tìm anh tính sổ.” Ngải Cửu tức giận nói.

Hứa Nghị mặt lạnh đi theo sau hai người, lướt qua Hạ Chu Diễm, khi sắp tới cửa nhà kho, Trác Dạ Húc bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Hứa Nghị, đợi lát nữa giúp tôi làm một chuyện, chắc chắn phải cẩn thận, đám người kia không dễ chọc.” Quay đầu lại, bỗng thấy đốm lửa nhỏ trên đường đi khẽ run lên, Trác Dạ Húc cười một tràng thật dài, gương mặt càng thêm sáng lạn. Từ trước tới nay, lần đầu tiên bị người khác chính một trận khốn đốn thế này, cuối cùng lại nắm được nhược điểm của đối phương khiến tâm trạng y vô cùng vui vẻ.

※

Ngải Cửu cùng Trác Dạ Húc trở về tới nơi đã là giữa trưa, mới vừa xuống xe đã có một người chạy như bay tới, nhào vào lòng Ngải Cửu.

“Kỳ Kỳ?”

Vu Kỳ Kỳ ngẩng đầu lên, hai mắt ngập nước, “Élan, anh đi đâu vậy? Em tưởng anh xảy ra chuyện gì, em lo lắng chết mất.”

“Anh không sao, em tìm anh có chuyện gì?” Ngải Cửu vỗ vai cô an ủi, trên mặt lại bắt đầu khó chịu, hắn sắp chết đối tới nơi rồi, cô còn muốn ôm hắn bao lâu đây.

Vu Kỳ Kỳ dậm chân hờn dỗi, “Anh không nhớ em sao? Người ta cố ý tới chúc mừng sinh nhật anh...”

Trác Dạ Húc ho một tiếng ngắt lời hai người, “A Cửu, tôi vào rửa mặt chải đầu trước, bảo đầu bếp chuẩn bị đồ ăn ngon chờ cậu.” Chẳng mấy nhiệt tình hỏi cô nàng trong lòng Ngải Cửu, “Kỳ Kỳ cũng ở lại ăn chung chứ?”

“Được, là đồ ăn Trung Quốc?”

“Ừ, là đồ ăn Trung Quốc.” Đúng là đồ phụ nữ không biết khách sáo. Trác Dạ Húc hơi khép mắt, nhanh chóng rời đi cùng Hứa Nghị.

“Élan, anh nhanh nghĩ biện pháp nào đi, nếu không A Húc sẽ ghét em chết mất.”

Ngải Cửu tuyệt không hiểu được lời của cô, “Nghĩ biện pháp? Nghĩ biện pháp gì?” Hơn nữa, Trác Dạ Húc chán ghét cô đâu phải việc ngày một ngày hai, lúc bọn họ mới bắt đầu hẹn hò, y đã nói rõ là mình ghét Vu Kỳ Kỳ.

Vu Kỳ Kỳ buồn bực nhéo tay hắn, “Nghĩ biện pháp để lão gia đồng ý cho hai người ly hôn ấy. Hai gã đàn ông lại mang theo danh phận vợ chồng, làm sao ngăn đầu trước mặt người khác được.”

“Đừng nói nữa, anh đói bụng, đi ăn cơm.” Ngải Cửu gạt tay cô ra, nhanh chóng tiến về phía trước.

“Xin lỗi mà, người ta cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi.” Cô xông lên phía trước, lần thứ hai ôm lấy tay Ngải Cửu, trưng ra gương mặt đáng yêu, ỏn ẻn làm nũng, “Em xin lỗi, em xin lỗi, em cam đoan sau này sẽ không nhéo anh nữa.”

Ngải Cửu cố trưng khuôn mặt tươi cười có lẽ cho cô. Đàn ông quả nhiên bạc tình bạc nghĩa, có mới nói cũ, mới một năm trước hắn thề thốt muốn cưới cô, mới qua một năm đã cảm thấy tình cảm với cô trở nên nhàm chán. Thao! Sau này sẽ không bao giờ nói những lời này với phụ nữ nữa.

※

Để bồi tội, buổi tối, Hạ Chu Diễm chuẩn bị bữa tiệc khiêu vũ mừng sinh nhật Ngải Cửu ở bang Liễu Hồng. Vu Kỳ Kỳ tự ý mời Vivian, cô bạn gái Trác Dạ Húc gần như đã quên hẳn.

Thấy Hạ Chu Diễm tìm kiếm phía sau bọn họ, Trác Dạ Húc cười hỏi, “Trừ bỏ bốn người chúng tôi, Hạ thiếu gia còn mời thêm khách quý?”

“Một người chính là khách quý, đâu có khách nào quý hơn một người. Tôi chỉ thắc mắc sao khách quý của mình ra ngoài lại không mang theo cận vệ nhỉ?”

“Trong nhà cần dùng người, thật sự không thừa người để dẫn theo.”

Hạ Chu Diễm lắc đầu, “Các tiểu thư đây xinh đẹp thế này, vạn nhất gặp bọn bắt cóc thì sao?”

“Để tôi giới thiệu.” Trác Dạ Húc lịch sự khoác tay bạn gái, “Đây là Vivian. Còn đây là Hạ tiên sinh, người vừa tới New York thực hiện việc đầu tư.”

“Hạ tiên sinh, chào ngài.” Vivian mỉm cười vươn tay về phía Hạ Chu Diễm. Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục dạ hội màu lam, mái tóc nâu dài vấn cao, hình tượng tao nhã đoan trang vô cùng thích hợp với cô.

Hạ Chu Diễm nắm chặt đôi bàn tay ngọc ngà của cô, luyến tiếc buông ra, “Vivian, không phiền nếu tôi gọi như vậy chứ. Vivian là người Mỹ sao? Khí chất cao quý thanh lịch của cô không phải thứ bất kể người phụ nữ Mỹ nào cũng có.”

Được quý ông điển trai khen ngợi, Vivian cười tươi như hoa, “Tôi sinh ra ở Mỹ, nhưng mami là người Anh, ông ngoại được phong danh hiệu Nam tước.”

“Là quý tộc rồi.” Vu Kỳ Kỳ kinh ngạc hô lên, gương mặt lộ ra biểu hiện ao ước.

“Khó trách, đôi mắt tôi thật sự không nhìn nhầm...”

Trác Dạ Húc không cho hắn cơ hội ba hoa, đưa bạn gái tiến vào đại sảnh vũ hội.

Nhân bữa tiệc mừng sinh nhật này, Hạ Chu Diễm giới thiệu khá nhiều bạn làm ăn của mình cho Ngải Cửu, khi làm ăn thật sự không thể tránh khỏi việc giao tiếp. Vu Kỳ Kỳ cũng ở bên cạnh hắn chào hỏi xã giao, gương mặt gợi cảm ngọt ngào, cách nói năng khéo léo khiến mọi người trong đại sảnh đều phải khen ngợi.

Khúc nhạc cuối cùng, Trác Dạ Húc dắt tay Vivian ra sàn nhảy. “Stella đúng là cô gái vừa thông minh vừa xinh đẹp, rất xứng với Élan.” Vivian suy nghĩ, tựa lên vai người yêu, hỏi: “Tiếng Trung có câu nói thế nào nhỉ, trai tài gái sắc?”

Trác Dạ Húc nâng một ly rượu lên, mặt không biến sắc, “Tại sao em lại quen với cô ấy, hai người rất thân thiết?” Thân đến nỗi gọi thẳng tên đối phương.

“Anh đừng quên.” Vivian điểm lên mũi y, “Bọn em học cùng trường đại học, cùng chung một ngành.”

Trác Dạ Húc cười một tiếng, sau khi Ngải Cửu nghỉ học, y cũng chẳng tới trường, cơ hồ quên mất mình đang theo học ngành nào, còn tâm trí gì đi nhớ tới ngành học của người khác.

“Mặc dù quen biết không lâu, thế nhưng cô ấy là cô gái dễ gần, hoạt bát, trong sáng lại thông minh, có tài. Đầu óc người Phương Đông thật sự rất thông minh, giống như anh với cô ấy...”

Trác Dạ Húc tránh khỏi nụ hôn của Vivian, khẽ đẩy cô ra, lắc lắc ly rượu trên tay, thản nhiên nói: “Vivian, anh nghĩ nên cho em biết quan hệ giữa anh với Élan. Còn nữa, anh thích đàn ông.”

Vivian lắc đầu tươi cười, “Em biết việc này, Stella đã nói với em rồi. Trác, anh không cần lo, em sẽ không để ý. Ngược lại, em rất khâm phục tình cảm của anh với Élan. Trác, đêm nay đến chỗ em...”

Lúc này, Trác Dạ Húc không đẩy cô ra mà còn chủ động ôm chặt lấy cô, trao cho cô nụ hôn mạnh mẽ. Bởi vì y thấy Ngải Cửu cùng Vu Kỳ Kỳ đã đi tới. Sau khi vũ hội kết thúc, y muốn đưa Vivian về nhà trước, lúc chia tay bèn thì thầm bên tai Ngải Cửu: “Đừng quên những lời đã nói ở kho đông lạnh, đêm nay cậu là của tôi, về nhà tắm rửa rồi nằm trên giường chờ đi.”

“Còn sợ cậu? Tôi hầu cậu luôn.”

Xe chết máy trên đường, Trác Dạ Húc vật lộn đến khi cả người đều là dầu máy đen xì mới khởi động được xe, tắm rửa sạch sẽ ở chỗ bạn gái mới trở về nhà. Đuổi được Vu Kỳ Kỳ đi, Ngải Cửu chạy như bay về nhà, đợi trong phòng ngủ tới tận gần sáng, ước chừng khoảng ba giờ.

Nhẹ chân bước vào phòng, người trên giường vẫn mở mắt, toàn thân trần trụi được chiếc áo tắm phủ lên hạ thân. Trác Dạ Húc nhanh chóng cởi quần áo, bò lên giường, “Hôm nay nghe lời ghê. Xe chết máy giữa đường, về trễ.”

“Ừ.” Ngải Cửu trả lời, ngửi được mùi sữa tắm trên người y, khẽ nhún mày. Lúc y áp lên thân thể liền xoa người đi, “Đêm nay mệt quá, ngủ đi.”

“Mệt?” Nụ cười trên mặt Trác Dạ Húc nhanh chóng rút lui, “Là ai nói sẽ theo tới cùng? Chẳng lẽ khi này bị Vu Kỳ Kỳ ăn trước rồi?”

“Ừ.”

“Không sao, đêm nay là tôi thượng cậu, tôi có sức khỏe là được!” Kéo hẳn lại, áp lên, không ngờ hẳn lại chẳng phản kháng.

Không có nụ hôn âu yếm, Trác Dạ Húc trực tiếp lấy dầu bôi trơn ở đầu giường, dùng ngón tay phết một lớp liền tiến vào khe hẹp của Ngải Cửu, khuấy động tùy tiện vào cái bèn nâng chân hẳn lên cao, đâm vật đã sớm ngăng đầu vào trong.

“Mẹ nó, cậu uống thuốc hả? Làm một lần rồi mà còn như vậy...” Ngải Cửu cố gắng thả lỏng, dặng to hai chân bao bọc lấy cự vật kia.

Trác Dạ Húc không lưu ý lời hẳn nói, cơn tức đột ngột phát ra, ấn chặt thắt lưng hẳn xuống, “Lão tử hôm nay rất có hưng trí, đêm nay cho cậu hưởng thụ!”

Ngải Cửu đau đớn thở dốc, cũng không chịu kêu to, từ đầu đến cuối chẳng ậm ừ lấy một tiếng, mặc y đổi đủ loại tư thế, đầu đá lung tung trong cơ thể mình. Sau khi phát tiết, Trác Dạ Húc vẫn cứ dè lên Ngải Cửu từ phía sau, chất lỏng trắng đục dính đầy trên đùi hai người. Ngải Cửu lấy gối che đầu, rầu rĩ nói: “A Húc, tìm tôi lạnh quá, rất khó chịu.”

Trác Dạ Húc cắn lên bả vai hẳn một cái, không nói gì thêm. Đầu chỉ một mình hẳn cảm thấy trái tim lạnh lẽo, khó chịu.

“Rốt cuộc chúng ta là cái gì?” Hẳn từng nói: Trác Dạ Húc là người đàn ông duy nhất hẳn muốn thượng, cũng là người đàn ông duy nhất có thể thượng hẳn. Hiện tại hẳn lại cảm thấy bất mãn.

“A Cửu, cậu hãy suy nghĩ cho kỹ, nghĩ cho thông suốt. Tôi chờ cậu.” Trác Dạ Húc cũng đang suy nghĩ, suy nghĩ xem có đúng là bản thân y cũng muốn dấn vào. Nếu dấn sâu vào, con đường sau này sẽ rất khó đi.

※

Đã qua nhiều ngày rồi, Dennis thật sự không thể nhìn nổi nữa, chẳng để ý mọi người ngăn cản liền bước vào ‘khu phát điện’, “Ngải ca! Rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì? Chúng ta còn nhiều việc chưa hoàn thành đâu.” Ôi chao?! Không vung nắm đấm về phía này.

“Tôi đang suy nghĩ, từ đầu đến cuối...”

“Từ đầu đến cuối?” Dennis học tiếng Trung không tồi nhưng cũng không thể hiểu nổi câu này có ý gì.

“Con mẹ nó, khó quá!” Ngải Cửu chụp mạnh bàn đứng lên, vẻ mặt thô bạo dọa người. Quá khó khăn, hẳn vốn không làm được, muốn hấn từ nay về sau không đụng vào phụ nữ... căn bản không có khả năng đó!

“Ngải thiếu gia, có người đưa tới một hộp gì đó, nói là chuyển cho ngài.” Có người hô lên từ ngoài cửa.

“Thao, mẹ cậu, ai dám gọi tôi, ai dám làm như vậy thì lão tử đây đập chết hấn.” Lửa giận bốc lên, Ngải thiếu gia lập tức xông ra ngoài...

Chạng vạng, Trác Dạ Húc trở về nhà lớn, y bị người đang xem TV trong phòng khách khiến cho hoảng sợ, “Chỗ của Hỏa ca bị người ta chiếm à?” Nếu không phải thì tại sao bây giờ đã trở về. “Băng video? Xem gì thế...”

Ngải Cửu đuổi thất lưng mỗi nhừ, lấy hai tay làm gối, cười nhạt: “A Húc, thì ra cậu ngủ với phụ nữ như thế này, bảo sao cô ta lại đau đến chết đi sống lại như thế.”

Trên màn hình, người đàn ông tóc đen đang quần quýt cùng một phụ nữ tóc vàng, hai người trần như nhộng. Màn hình từ từ phóng lớn, tập trung vào nơi hai người giao hợp, thật sự chẳng có chút mỹ cảm nào.

“Ủa, tôi thành nam diễn viên phim xxx từ khi nào vậy, sao tôi chẳng biết gì cả nhỉ?” Trác Dạ Húc hưng trí bồng bồng ngồi xuống, vừa xem vừa bình luận.

“Chắc là lúc cậu mộng du.” Đương nhiên Ngải Cửu có chú ý tới đôi mắt ‘nam diễn viên phim xxx’ không có tiêu cự, “Ồ! Tôi nghĩ tới một việc.” Đột nhiên hấn chỉ vào màn hình, sợ hãi kêu to, “Lần nào chúng ta làm cũng không dùng đồ bảo hộ! Nguy rồi, nếu tôi bị lây bệnh HIV thì làm sao?”

“Cậu không nhận ra là tôi có dùng sao?” Trác Dạ Húc chỉ vào màn hình, tức giận nói. “Bây giờ có lo cũng muộn rồi, cậu cũng đừng chỉ nói tôi, lúc cậu làm với phụ nữ có dùng không?”

“Nói ngu vậy, sao có thể không dùng.” Ngải Cửu nhìn chăm chăm lên màn hình, nghiêng đầu qua phải lại qua trái, đầu xoay trong 180 độ, “Nhìn thế nào cũng thấy kỹ thuật của cậu cực kỳ kém, bị cậu thượng còn không bằng tự sát cho nhanh.”

“Vậy sao cậu vẫn chưa đi.” Trác Dạ Húc thay đổi sắc mặt, lạnh lùng hỏi, “Thứ này từ đâu tới?”

“Người chuyển phát đưa tới.”

“Gửi cho cậu?”

“Bà xã tôi cho tôi đội mũ xanh, không đưa tôi thì đưa ai?” Khóe miệng Ngải Cửu dương lên cao nhưng chẳng chút vui vẻ nào.

(bị đội mũ xanh = bị cấm sừng)

“Tôi không thích làm nam diễn viên đâu.” Hơn nữa người ta lại không báo cho y biết y đã trở thành diễn viên.

“Trời...” Ngải Cửu bỗng nhiên đứng dậy, lật tung bàn trà trước mặt.

Trên màn hình không có phụ nữ mà đổi thành một gã đàn ông cao to vạm vỡ, gã đàn ông tách hai chân Trác Dạ Húc, kéo ‘áo mưa’ ra, vùi đầu liếm lên bắp đùi y...

Ký ức gần gũi mấy ngày trước dần trở lại với Trác Dạ Húc, mơ mơ hồ hồ, từ từ khớp với những hình ảnh trước mắt.

“Tôi muốn hấn chết!” Hai tiếng gầm gừ rung trời động đất vang lên.

15. Quyển 1 - Chương 15

Trên màn hình không có phụ nữ, đổi thành một gã đàn ông cao to vạm vỡ, gã đàn ông tách hai chân Trác Dạ Húc, kéo ‘áo mưa’ ra, vùi đầu liếm lên bắp đùi y...

“Tôi muốn hắn chết!”

Hai người lớn tiếng gầm gừ, tiện tay vớ mấy thứ bên cạnh để ném vỡ TV, nhưng tới giây tiếp theo lại dừng lại. Trên màn hình, gã đàn ông cao lớn xoay người Trác Dạ Húc đang hôn mê lại, khiến y nằm úp sấp, cởi quần, kéo cự vật xấu xí nổi đầy gân xanh ra ngoài.

Bình hoa trong tay Trác Dạ Húc rơi xuống, mắt trợn trừng. Ngải Cửu tức giận đến run người, ngay cả hơi thở cũng trở nên run rẩy. “Mẹ nó!” hắn gào thét một tiếng, rút súng nhắm thẳng TV, đúng lúc này, màn hình trắng như băng.

“Không thể, tuyệt đối không có chuyện đó...” Trác Dạ Húc suy sụp ngồi xuống, cố gắng nhớ lại việc ngày hôm đó.

Hôm đó, cô bạn gái Vivian gọi điện thoại hẹn y, y cũng muốn nói rõ với cô để tránh phiền toái sau này. Tiếp đến, Vivian chuẩn bị bữa tối,... sau đó... Hôm sau tỉnh lại, y nằm trong xe của mình. Y tuyệt đối không nhớ chuyện gì đã xảy ra, nhưng hình ảnh trên băng ghi hình đã giúp y hồi tưởng được một số thứ... Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đầu óc đặc như hồ dán khiến y không thể nhớ ra! Tuy nhiên, y có thể khẳng định chắc chắn rằng mình không bị...

“Trác Dạ Húc, nói rõ cho lão tử biết!” Sắc mặt Ngải Cửu xanh mét, ánh mắt vương tơ máu, liên tục lắc đầu, “Hắn là ai? Cái tên thượng cậu là ai?”

Trác Dạ Húc quát lại, “Con mắt nào của cậu thấy lão tử đây bị thương?”

“Cậu còn dám nói, đó là cái gì?” Ngải Cửu dùng khẩu súng trên tay chỉ vào TV, sau đó chuyển đến trước mặt Trác Dạ Húc, “Có muốn tôi phải tận mắt kiểm nghiệm sự thật không?”

Trác Dạ Húc đẩy tay hắn ra, “Cậu xem đến cuối rồi? Tôi nói cho cậu biết, lão tử đây không bị thương!”

“Cậu hôn mê rồi, con mẹ nó, lúc đó có bị hắn thương hay không cũng chẳng biết!”

“Thả rắm vừa thôi, lão tử không có cảm giác chắc, bị thương hay không chẳng lẽ không biết?” Trác Dạ Húc nói xong liền bước tới cửa, muốn tìm người phụ nữ kia hỏi cho rõ ràng.

“Con mẹ cậu!” Không cách nào kiềm chế, Ngải Cửu đạp chân lên ghế da, nhảy lên cao, lao về phía y như mãnh thú.

Đầu Trác Dạ Húc đập mạnh lên thành chậu hoa, “Mẹ...” Vừa muốn mở miệng chửi thì họng súng đã chỉ thẳng lên trán, súng đã được mở chốt bảo hiểm.

“Trác Dạ Húc, cậu có tin tôi giết cậu hay không!” Giọng nói Ngải Cửu mang theo tiếng nước nổ, họng súng dí sát lên trán Trác Dạ Húc. Đầu óc đơn giản của hắn luôn cho rằng, mặc kệ Trác Dạ Húc có thể ngủ cùng hàng ngàn hàng vạn người phụ nữ, nhưng tuyệt đối không được thương bất luận gã đàn ông nào, càng không thể bị gã đàn ông nào thương. Hắn tuyệt đối không thể tha thứ cho loại phản bội này!

“A Cửu, thật sự không có việc đó, cậu tin tôi đi.” Trác Dạ Húc gần như cầu xin. Y không sợ khẩu súng đang chỉ lên đầu mình, y sợ nếu mình không giải thích rõ ràng, nếu Ngải Cửu không tin, vậy chắc chắn quan hệ giữa bọn họ sẽ đổ vỡ.

“Tôi không tin!” Âm thanh nước nổ quá nặng.

Nói cái gì mà người đàn ông duy nhất hắn muốn thương, lại còn nói y là người đàn ông duy nhất có thể thương hắn, kết quả y lại quay ra đùa giỡn hắn.

“Cậu muốn thế nào mới tin?”

“Thế nào...” Ngải Cửu giật phăng thắt lưng Trác Dạ Húc, cởi quần dài, ném súng, gần như phát điên mà xé tan chiếc quần lót nhạt màu. Đám thủ hạ nghe được động tĩnh lập tức xông vào phòng khách, thấy cảnh tượng này, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm. “Cút hết đi!” Ngải Cửu nhấc súng bắn liên ba phát đạn, mười mấy người vội vàng rời đi. Hứa Nghị muốn tiến lên ngăn cản, viên đạn bắn thẳng vào vị trí cạnh chân hắn, “Cút!”

“Muốn tôi tin tưởng phải không?” Hai ngón tay thô bạo tiến vào hậu đình của Trác Dạ Húc, “Để tôi xem xem cậu có bị người khác đụng vào hay chưa.”

“Thử rồi sẽ tin?” Trác Dạ Húc cắn răng tránh khỏi hắn, ngồi dậy, quỳ trên mặt đất cởi quần hần, vùi đầu xuống dưới ngâm lấy phần thân của hắn, liếm lộng, liên tục phun ra nuốt vào, mới làm vài lượt đã thấy nó ngẩng đầu dững mãnh. Đầu lưỡi chuyển vòng quanh đỉnh, bàn tay đồng thời vuốt ve phần gốc, rất nhanh, vật ấy càng trở nên cứng rắn. “Được rồi?”

Ngải Cửu chống tay ngửa người ra sau, khuôn ngực phập phồng, gật đầu theo bản năng.

“Tiến tới đi!” Trác Dạ Húc xoay người nằm úp sấp, hai chân tách ra, nhếch mông.

Ngải Cửu không chút do dự nắm lấy eo Trác Dạ Húc, nhắm ngay huyết khẩu mà tiến vào. Tơ máu lập tức chảy ra khỏi huyết khẩu, hắn lại làm như không thấy, liều mạng động thân, muốn trút hết toàn bộ tức giận ra ngoài. Trác Dạ Húc không rên một tiếng, tùy ý hắn tra tấn. Phòng khách im lặng đến đáng sợ, âm thanh va chạm phá lệ vang dội, đến người ngoài cửa cũng có thể nghe thấy.

“Cậu nghe cho kỹ... có thể làm cho Trác Dạ Húc tôi... uhm... cam tâm tình nguyện bị coi thường... Con mẹ nó... chỉ có duy nhất Ngải Cửu cậu...”

※

Khi Ngải Cửu hoàn hồn, Trác Dạ Húc đã không còn ở đó, hắn nhìn dấu vết hoan ái trên sàn nhà cũng một loạt vết đạn loạn xạ, “A Húc, A Húc!”

Người phụ nữ tóc tai bù xù co rúm trong góc, kinh sợ nhìn gã đàn ông tao nhã ngồi trên ghế sa lông đang chơi đùa khẩu súng trên tay. “Vẫn không biết?”

‘bụp’ một tiếng, lại một phát đạn lướt qua đỉnh đầu cô, lần này khiến năm sáu sợi tóc rơi xuống.

Gã đàn ông nhíu mày, tươi cười xin lỗi, “Lâu rồi không luyện nên ngưng tay.”

“Ma quỷ, anh là đồ ma quỷ!” Rốt cuộc không chịu nổi nữa, người phụ nữ phát ra tiếng thét chói tai.

“Xem ra em thật sự không biết.” Trác Dạ Húc cất súng, đứng dậy rời đi, sau khi nhìn lại bộ dạng của người phụ nữ, y không đành lòng bèn đi qua nâng cô dậy.

“Tránh ra, ma quỷ! Ma quỷ!” Vivian khóc thét lên, tránh khỏi sự đụng chạm của y.

“Xin lỗi, anh chỉ muốn xác định xem em với cô ta có phải một hội hay không thôi.” Mở cửa, Trác Dạ Húc xin lỗi lần thứ hai. “Vivian, thật sự xin lỗi.”

Bốn ngày trước, y cũng Vivian ăn tối ở chỗ cô, cô mở một chai rượu nho năm 1956, muốn cộng ly tạm biệt vì hai người chia tay. Rượu là do Vu Kỳ Kỳ tặng, bên trong có bỏ thêm vài thứ. Hai người phụ nữ sớm phát hiện trái tim của hai người đàn ông kia không đặt trên người mình, Vu Kỳ Kỳ nói với cô, muốn đoạt lại Trác Dạ Húc không khó, chỉ cần chia rẽ y với Ngải Cửu, vì thế Vivian đồng ý xuống tay với Trác Dạ Húc. Về phần Vu Kỳ Kỳ đưa tới thứ này thì cô cũng không biết. Y tìm Simon xét nghiệm máu, trong cơ thể vẫn lưu lại thứ đó, trong đó hàm chứa thành phần LSD, nhưng không chỉ là thuốc mê đơn giản như vậy. Bác sĩ Simon đã nói có lẽ loại này cũng tương tự như lần Ngải Cửu bị chuốc thuốc, là loại thuốc phiện mới chưa biết tên. Hai người bọn họ đúng là được ưu ái vô cùng, tất cả những thứ mới lạ đều được thử nghiệm trên thân thể bọn họ.

Vu Kỳ Kỳ không bắt ngờ với việc y đến đây, ngược lại còn giống như đã chờ từ lâu.

“A Húc, muốn thêm mấy viên đường vào cà phê?” Cô hỏi ngọt ngào.

Trác Dạ Húc vắt đôi chân dài lên, lười biếng nghiêng người dựa vào sô pha, “Không cần, gấp quỹ rồi lại không biết sợ tới sao, không dám lại ăn bậy uống bạ.”

Cô ta cười khế, tiếng khuấy cà phê vang lên giòn tan, “A Húc cũng có lúc ‘không dám’ sao?”

“Vu Kỳ Kỳ, cô cũng biết tôi không có tính nhẫn nại.”

“Biết, Élan cũng không có tính nhẫn nại, hai người các anh xứng đến nỗi khiến người khác đổ kỵ.” Cô ta không hề cười, bưng ly cà phê nóng uống một ngụm lớn, “Tôi với anh là người hiểu anh ta nhất, anh cũng không cần hỏi lại lý do tôi làm vậy đúng không?”

“Tôi thấy cô vẫn không hiểu, tôi không phải phụ nữ.” Trác Dạ Húc ngồi thẳng dậy, mắt lạnh nhìn cô, “Lần sau muốn quay phim thì nhớ nói trước một tiếng để tôi chuẩn bị, nói không chừng tôi sẽ phối hợp một chút.”

“Nếu thật sự có việc đó thì anh cũng chẳng xuất hiện ở đây. Anh ta có thể không quan tâm bên cạnh anh có loại phụ nữ ngu xuẩn như Vivian, nhưng tuyệt đối không cho phép anh dính dáng tới gã đàn ông khác, đối với hắn thì đó là một loại phản bội. Tôi nói đúng không, Trác Dạ Húc?”

“Trong rượu có cái gì?” Trác Dạ Húc hỏi.

Cô ta trả lời thành thật, “Đó là kiệt tác mới nhất. Năm trước, quân đội Nga nghiên cứu chế tạo một loại thuốc bức cung, chuyên vận dụng với những đặc vụ bên ta bị hoài nghi là gián điệp. Tên tiếng anh của loại thuốc đó là FG, Forget, tên như ý nghĩa, chỉ cần tiêm vào người của đặc vụ thì họ sẽ tất cả những gì mình bị ép hỏi sẽ quên sạch sẽ. Nhưng đáng tiếc, FG là sản phẩm thất bại, tiêm vào thân thể sẽ khiến cho trung khu thần kinh bị tổn thương nghiêm trọng dẫn đến việc tâm trí bất bình thường, cũng có người phải vào viện tâm thần. Đồ tốt như vậy lại bị bỏ đi, đúng là đáng tiếc, cho nên bọn tôi mới nhặt về dùng tạm.”

“Các người?” Trác Dạ Húc híp mắt hỏi.

Vu Kỳ Kỳ nói tiếp, “Theo lý thuyết, tuy rằng hiệu lực của thuốc phát huy không đến một phần mười, nhưng thêm LSD vào lại có thể bù đắp khiếm khuyết, hơn nữa, ngoài việc tạo ảo giác, nó còn thêm tác dụng thúc tỉnh. Đương nhiên hai thứ này không thể kết hợp một cách đơn giản được, trình tự tinh luyện rất phức tạp, cũng cần nhiều chất xúc tác...” Người phụ nữ đang say sưa kia bỗng nhiên hoàn hồn, phát hiện bản thân nói quá nhiều liền dừng lại, hừ một tiếng, giọng điệu châm biếm: “So sánh nó với thứ lần trước Shawn cấp cho Élan thì thứ kia đúng là rác rưởi.”

Trác Dạ Húc cười lạnh. “Tôi nên trở về khoe khoang với hắn một trận mới được. Vu đại tiểu thư quả nhiên không phải nhân vật bình thường.” Trác Dạ Húc đã giao tiếp với Vu gia vài lần, Vu Minh Đức là lão già tiểu nhân bụng phê náo heo, vài năm trở lại đây, Vu gia đột nhiên nổi lên ở Hương Cảng chắc chắn không phải công lao của hắn. Y không biết người phụ nữ này là nhân vật nào, cũng không có hứng thú tìm hiểu. Tuy nhiên, nguyên nhân cô ta tiếp cận Ngải Cửu thì y lại biết rất rõ ràng.

Khẩu súng bên thân khiến Trác Dạ Húc không thoải mái, y chuyển khẩu súng qua phía trước một chút.

Sắc mặt Vu Kỳ Kỳ bỗng trở nên kinh hoảng, lớn tiếng nói: “Trong phòng có máy theo dõi ghi hình, anh giết tôi, nhất định Élan sẽ không bỏ qua cho anh.”

Trác Dạ Húc hơi sững lại, lập tức cười mỉa. Aiz, mới khen cô ta là nhân vật không tầm thường... thật sự không thể khen cô nàng này được. “Đừng lo, tôi không dám đụng vào phụ nữ của Ngải thiếu gia. Nhưng là, chỉ có lần này thôi. Vu Kỳ Kỳ, chộc tôi tức giận không phải chuyện tốt, làm cho Ngải Cửu tức giận càng không phải việc người thông minh nên làm.”

Hỏa ca đã sớm nhắc nhở y, người phụ nữ này không đơn giản... Chẳng lẽ hắn đã đụng mặt cô từ trước?

Nghĩ tới Hạ Chu Diễm, Trác Dạ Húc quay đầu lại nói: “Nể tình cô cho tôi biết nhiều như vậy, tôi cũng nói cho cô biết một chuyện. Làm thiếu phu nhân của Ngải gia cũng chẳng tốt đẹp gì đâu. Mọi người đều biết hết, Ngải lão gia vốn không tính cho cháu trai mình thừa kế, ông sẽ tử mĩ bồi dưỡng vài người trẻ tuổi để lựa chọn người thích hợp. Tôi cho rằng, kẻ có khả năng nhất chính là Hứa Nghị. Có thời gian đem mục đích của mình lãng phí trên người Ngải Cửu, vậy chẳng bằng...”

“Không phải anh nói vậy để tôi không trở lại bên cạnh Élan đó chứ?”

Trác Dạ Húc nhún vai, thản nhiên nói: “Tôi nói thật hay không thì cô tự có mắt nhìn.”

Đến cuối cùng Trác Dạ Húc vẫn không hỏi. Tuy rằng đoạn cuối của băng ghi hình không có, nhưng y hiểu rõ và khẳng định mười phần, y tuyệt đối chưa bị gã đàn ông kia thượng. Vấn đề là cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, y cũng không tin lương tâm người phụ nữ bỗng nhiên trở dậy nên thả cho y một con ngựa, có người cứu y sao?

※

Vừa nghe tiếng mở cửa, Ngải Cửu lập tức bung người bật dậy từ trên giường, toàn thân trần như nhộng.

“A Húc...”

Nhìn anh chàng nước mắt lưng tròng cùng vẻ mặt đáng thương trước mắt, Trác Dạ Húc thật sự muốn đánh nát gương mặt ấy, “Lão Cửu thôi, cậu lập tức thu hồi bộ mặt ghê tởm kia cho tôi.” Mẹ nó, hần không tới Hollywood đóng phim đúng là lãng phí.

“Cậu không giận tôi?” Ngải Cửu nhảy xuống giường, chạy tới.

Làn da mịn màng màu lúa mạch, hai khóa thù du hồng nhuận quyến rũ, đôi chân thon dài mà rắn chắc, còn có vật nhoang nhoáng chóp lên giữa hai chân. Hơi thở Trác Dạ Húc bắt đầu dồn dập, nhiệt độ cơ thể tăng lên. “Muốn xem biểu hiện của cậu ra sao đã.”

“Không phải tôi đang chờ bồi tội sao?” Ngải Cửu trở lại giường, hai chân dặng ra thành một chữ đại thật lớn.

(Chữ đại:)

Trác Dạ Húc không cởi quần áo mà lập tức áp lên người Ngải Cửu, “A Cửu, chuyện này kết thúc ở đây thôi.”

“Không được.” Ngải Cửu hấp hút cánh mũi, nhẹ giọng nói, “Tôi không thể bỏ qua cho những tên đó.”

Trác Dạ Húc thở dài, đột nhiên hôn hần, lưỡi vói vào miệng hần bắt đầu càn quấy, “Mọi việc dừng ở đây. Gật đầu.”

Ngải Cửu bị hôn đến choáng váng, ngây ngốc gật đầu.

※

Hạ Chu Diễm dặm chầm mấy chục lần quanh giường cùng chiếc ghế sofa cạnh đó, rốt cuộc nhịn không được bèn nắm cổ người khác lay lay, “A Cửu, cậu nói mau, gần đây Hứa Nghị đang làm gì, có phải hần có phụ nữ rồi không?” Rất nhiều lần nghe được giọng nói của người phụ nữ kia qua điện thoại.

Nhắc tới Hứa Nghị, cơn giận của Ngải Cửu lập tức vọt lên, nhắc chân đá hần một cú thật mạnh, “Mẹ nó, ít nhắc tới tên đó đi, nhất định lão tử sẽ không tha cho hần, dám đoạt phụ nữ của lão tử!”

“Hần đoạt phụ nữ của cậu?!” Hạ Chu Diễm thét chói tai, tất cả người hầu trong tầng này của bang Liễu Hồng đều có thể nghe thấy, “Hần... hần... hần đoạt người phụ nữ của cậu? Là ai?”

“Vu Kỳ Kỳ.” Ngải Cửu thở phì phì mà nói.

“A Cửu, cậu nghe tôi nói này, hạng đàn bà đó cậu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, bây giờ tôi lập tức dạy dỗ hần, cậu ngàn vạn lần đừng tìm hần tính sổ nha.” Hạ đại thiếu gia ngày thường vẫn hất cằm sai khiến người khác, đến lúc này lại khép nép cầu tình cho người yêu.

“Không được, hần cho tôi bị cấm sừng như vậy, tôi mất mặt cực kỳ.”

“Bị cấm sừng cái gì?” Đôi mắt dài nhỏ của Hạ Chu Diễm bỗng nhiên trợn to, ánh sáng lạnh lẽo thoáng hiện qua.

Ngải Cửu cúi người buộc giày, tức giận nói: “Trời sáng bảnh mắt mà dám làm ở trong xe, trước kia đúng là coi thường hần rồi.”

“Cứ để tôi chịu khổ để dạy dỗ hần cũng được.” Hạ Chu Diễm thản nhiên nói.

Ngải Cửu ngẩng đầu, giọng điệu như đang suy nghĩ gì đó, “Tùy anh.”

Vu Kỳ Kỳ, người phụ nữ hần từng cho rằng mình thực lòng yêu thích, hiện tại cô ta ở cùng gã đàn ông khác, sự phẫn nộ của hần chỉ bởi vì cảm thấy thật mất mặt. Có lẽ Trác Dạ Húc mới thật sự là người hần yêu. Chỉ là...

“Cậu là đồ ngọc sao?” Lão Trọc nhún nhún lên đầu Ngải Cửu. Trong bang Hồng Liễu, chỉ có người thuộc hàng tiền bối như ông mới dám giỡn mặt với Ngải Cửu, “Bây giờ cậu thử tìm cho tôi tên nào kết hôn rồi mà cả đời đều trung thủy với vợ xem. Chưa nghe nói đến từ “ngoại tình” hay “bà hai” à? Không biết ăn vụng chắc?”

Mấy câu này đã thức tỉnh Ngải Cửu, hần hiểu ra rồi.

Bật người lái xe về nhà.

Khi Trác Dạ Húc trở về liền nhìn thấy hần đang ngồi trong phòng khách, hỏi: “Không phải lại đang xem phim xxx của tôi đấy chứ?”

“A Húc, cậu mau ngồi xuống đây. Tôi có lời muốn nói với cậu.”

“Cái gì?” Trác Dạ Húc hơi hoảng nên ngồi ở vị trí xa hần nhất. Gần đây tên này không được bình thường, tục ngữ nói, không được chọc vào những kẻ bất bình thường.

“Làm gì mà ngồi xa thế.” Ngải Cửu dùng cả tay lấn chân mà bò đến bên cạnh y, ho khan vài tiếng, nghiêm trang, chững chạc nói: “A Húc, tôi quyết định rồi. Từ nay về sau, chỉ cần cậu còn ở đây thì tôi không đi tìm phụ nữ nữa. Cậu đi thì tôi mới ra ngoài tìm.”

Trác Dạ Húc ngả người ra sau, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hần, đến lúc hần nóng ruột mới nói, “Bây giờ cậu thử tìm ra một người cho tôi xem nào.”

Ngải Cửu hiểu sai ý, cả giận nói: “Cậu muốn tôi cả đời này phải thủ tiết với cậu? Mẹ nó, đúng là không phải người mà, cùng lắm thì lúc tôi đi gặp bà hai ở ngoài thì không cho cậu biết là được. Con mẹ nó, nếu cậu không đồng ý thì đừng bao giờ rời tôi nửa bước... Uhm ah...”

Đôi tay Trác Dạ Húc nắm chặt tóc trên đầu hần, tha thiết cắn hút đôi môi hần, giống như muốn nuốt trọn hần vào bụng.

Đã không còn cách nào để rời khỏi hần nữa.

16. Quyển 1 - Chương 16

Hai thư ký rời khỏi văn phòng, Trác Dạ Húc nhìn đồng hồ, lấy điện thoại, quay số của Ngải Cửu.

“A Cửu, chiều nay tôi không về ăn cơm đâu, cậu ăn trước đi.”

Phía bên kia điện thoại truyền tới âm thanh bất mãn, “Đã một tuần rồi đấy, cậu đang làm gì vậy?”

“Hết cách, tôi cũng chẳng biết việc này kéo dài bao lâu nữa.”

“Mẹ nó, Trác tổng tài cứ lo công việc của mình đi!”

Ngải Cửu ngắt điện thoại, hung hăng đá cửa, ra ngoài. Người trong phòng kinh ngạc một chút lại tiếp tục uống cà phê. Ra khỏi bang Hồng Liễu, Ngải Cửu vẫn chưa về nhà mà lái thẳng tới công ty của Trác Dạ Húc. Cả tuần nay, hai người bọn họ đều rất bận rộn, buổi tối, nếu Trác Dạ Húc không ở lại công ty thì tối tận khuya mới về nhà. Y đường đường là một vị tổng tài, chẳng lẽ tất cả mọi việc đều phải tự bắt tay vào làm?

Đến tòa cao ốc của Trác thị, nữ nhân viên quỳ lễ tân ngăn Ngải Cửu lại, “Excuse me.”

Ngải Cửu không chút khách khí hỏi: “Văn phòng tổng tài ở tầng số mấy?”

“Xin hỏi ngài có hẹn trước không?” Cô gái tóc vàng thấy hần chẳng có ý đồ tốt, cô âm thầm nhấn chuông báo an.

Gặp bà xã còn phải hẹn trước? Ngải Cửu không để ý tới cô nữa, đi thẳng đến thang máy.

“Tiên sinh, tiên sinh!” Ba gã bảo vệ cầm gậy bảo an xông lên. Đang nóng lòng nên hẳn không có thời gian lắng nghe với bọn họ, rút súng chỉ vào bọn họ, đồng thời nhấn lên nút chờ thang máy, đến khi thang máy khép lại hẳn mới buông súng, sau đó lấy điện thoại gọi cho Trác Dạ Húc.

“A Húc, văn phòng của cậu ở tầng nào... Ừ, tôi đến rồi... bị ngăn lại... Không có động tay động chân gì cả, tôi chỉ dùng súng chỉ vào bọn họ... ừ ừ, không dám giương oai trong địa bàn của Trác tổng tài.”

Trong tiếng la hét hỗn độn, anh chàng phương Đông đẹp trai tiến vào văn phòng tổng tài nhanh như gió. Tuy rằng trước đó tổng tài đã báo đó là bạn của mình, nhưng người này cũng quá thô lỗ, tổng tài tao nhã nhà họ sao lại kết bạn với người thế này cơ chứ.

Trác Dạ Húc nâng mắt, sau đó lại tiếp tục nhíu mày nhìn màn hình vi tính, “Người trước người sau, cậu không thể chú ý hình tượng chút sao?”

Ngải Cửu kéo lệch cà-vạt, tiện tay kéo rèm cửa xuống, đi tới trước mặt y.

“A Cửu...”

Trác Dạ Húc bị hẳn túm cổ áo kéo từ ghế đứng lên, đôi môi bị chiếm lấy, bị hút cắn điên cuồng. Y chỉ sững sốt trong chớp mắt, lập tức ôm lấy gáy Ngải Cửu, đầu lưỡi len vào miệng hẳn đoạt thể chủ động. Sóng nhiệt ào ạt đổ tới, mặc cho hít thở không thông vẫn tiếp tục hôn đối phương, nhưng biện pháp ấy cũng không thể khiến dục hỏa phát tiết hết. Bàn tay Ngải Cửu bóp nhẹ vài lần lên đùi quần Trác Dạ Húc, sau đó kéo tay hẳn về phía mình. “A Húc, mau.”

Bàn tay từ từ kéo dây lưng xuống, thăm dò vào trong, độ nóng nơi ấy khiến Trác Dạ Húc giật mình, “Mới có một tuần, cậu cũng...”

“Uhm... ha...” Ngải Cửu khó khăn thở dốc, hạ thân đông đưa theo động tác xoa nắn vuốt ve, “Tôi không tìm phụ nữ...”

“Vậy không biết tự mình bắn súng?” Nói xong, Trác Dạ Húc tăng thêm lực tay, ngón cái xấu xa nhấn một cái lên đầu nụ hoa.

“A...” Ngải Cửu ngửa ra sau, khe lác đầu khuôn ngực phập phồng kịch liệt. Hai tay duỗi về phía hông Trác Dạ Húc lại bị y đè xuống.

“Lát nữa tôi còn có cuộc họp, để tôi tiến vào.”

“Thao!” Ngải Cửu đấm lên bụng y một cú, tay lùi về, trút bỏ quần của mình.

Trác Dạ Húc vốn định tới phòng nghỉ, nhưng hiềm khi Ngải Cửu chịu thỏa hiệp nên y cũng không thể quan tâm đến những việc khác. Nhắc chân đạp chiếc quần y rơi xuống tận đầu gối, ngồi lên ghế làm việc, bẻ hẳn ngồi lên đùi.

“Từ từ, muốn tôi đau chết hả?” Ngải Cửu ngồi xổm xuống, cúi đầu ngậm lấy phần thân Trác Dạ Húc, khiến nó trở nên ướt át. Có hương vị sữa tắm. Lúc này mà tắm rửa thì tám phần đã cùng phụ nữ...

Hắn vừa tròng mắt vừa bấu môi, Trác Dạ Húc biết hẳn đang suy nghĩ gì, “Tôi bận rộn từ tối qua tới giờ... Uhm... Vừa rồi vội tắm rửa nên vẫn chưa ăn... ha... hô... được rồi.”

Hai chân mở lớn đặt lên tay vịn hai bên ghế, Ngải Cửu vô cùng ghét tư thế này, hẳn quyết định sau này cũng phải dùng tư thế này đè Trác Dạ Húc một trận. Hạ thể kết hợp chặt chẽ. Trác Dạ Húc ôm eo Ngải Cửu nhấn mạnh xuống, Ngải Cửu một tay chống lên tay vịn ghế, một tay nắm lấy vai y, chiếm thể chủ động, tự mình đóng đưa thất lưng, tìm kiếm vị trí giúp mình thoải mái nhất...

Sau cơn kích tình, thất lưng cùng hai chân mềm nhũn, Ngải Cửu không muốn cử động nữa, tiếp tục ngồi trên đùi Trác Dạ Húc để lấy sức.

“A Húc, có phải cậu bị chuyện gì đã kích không? Làm việc liều mạng thế này thực sự không giống cậu.”

“Lời đó tôi phải trả lại cho cậu mới đúng.” Đúng là y đã chịu đã kích, ngay cả Ngải thiếu gia cũng hiểu phải học ‘bản lĩnh’ thì y làm sao có thể tiếp tục sống những ngày tự lừa dối bản thân.

“Làm liều mạng cũng chẳng sao, bằng không ông xã đây sẽ giúp cậu... A!”

Trác Dạ Húc nhéo mạnh lên lông mày, “Cây súng của tôi còn để ở đây đấy. Việc này cũng chẳng phải khó thực hiện, chẳng qua, nếu đồng ý với bọn họ thì Trác thị chẳng có mấy miếng bánh.”

“Bắt buộc phải hợp tác với KAYU? Không tìm nhà khác được?”

Trác Dạ Húc lắc đầu, “Trác thị ở New York chưa có chỗ đứng vững chắc, mặc dù trước có ký mấy bản hợp đồng nhưng chỉ là kiếm tiền chứ không kiếm thế. Muốn trụ vững ở New York thì nhất định phải tìm lấy một bệ đỡ, ký được mấy hợp đồng lớn cùng các công ty khác vẫn chưa quan trọng, quan trọng là để KAYU nhìn trúng Trác thị tại thị trường Hương Cảng.”

“Cũng có khả năng có nguyên nhân khác.” Làm tổng tài trên danh nghĩa của Ngải Cửu cũng sở hữu một đường dây tin tức nhỏ, “Gần đây ban giám đốc của KAYU đang bị bộ tư pháp điều tra, bọn họ nghi ngờ có người trong hội đồng chủ tịch âm thầm đem tài một số khoản tài chính của công ty ra nước ngoài.”

“Ý cậu là bọn họ muốn mượn Trác thị để rửa tiền? Sẽ không, làm như vậy rất lỗ liễu. Hơn nữa tôi cũng đã điều tra rồi, cô lẽ việc này chỉ liên quan tới gã cổ đông tên Cellac. Cho dù hắn có bị khởi tố cũng không ảnh hưởng tới hoạt động của KAYU, cho nên tôi mới an tâm hợp tác với bọn họ.”

“Nhưng những người khác và giới truyền thông không nghĩ như vậy, bọn họ nghi ngờ Warren, cổ đông lớn nhất trong hội đồng chủ tịch có liên quan tới Cellac, bởi vì Cellac đã từng là cấp dưới của hắn. Cho tới lúc này, mọi việc vẫn chưa bị đưa ra ánh sáng là do KAYU toàn lực ngăn chặn, chỉ cần có chút kích thích nhỏ, sự việc truyền ra ngoài, chắc chắn giá cổ phiếu bên đầu mỏ bọn họ phát hành tháng trước sẽ rớt giá nghiêm trọng. Hoạt động bán lẻ của họ ở Châu Âu giảm xuống sẽ không có lợi cho Trác thị.”

“Cậu nghĩ quá đơn giản rồi, KAYU sẽ không thất bại chỉ vì số vốn quay vòng từ đầu mỏ, hơn nữa, ký hợp đồng lớn với Trác thị sẽ rất có lợi, bọn họ nên hiểu điều đó, cho nên sớm hay muộn cũng phải ký vào bản hợp đồng này.”

“Tại sao lại không, từ năm ngoái, KAYU đã bắt đầu mở rộng ra thị trường nước ngoài, đầu mỏ là nơi tập trung nguồn tài chính... thôi quên đi, tôi muốn ngủ một lúc đã.” Quá mệt mỏi, Ngải Cửu vẫn giữ nguyên tư thế hắn vừa cho là mất mặt, thân thể trần trụi tựa lên bả vai Trác Dạ húc, khép mắt lại.

Trác Dạ Húc cũng mệt mỏi, mặc quần áo xong xuôi, lại giúp Ngải Cửu lười biếng kia mặc lại quần áo, đưa một chân hắn xuống, điều chỉnh tư thế thoải mái, nhận điện thoại dạn không cho người khác vào quấy rầy.

Hai gương mặt trẻ trung cùng kề bên nhau, hơi thở thông thả ngọt ngào phả ra chung quanh, hình ảnh thỏa mãn cùng hạnh phúc ấy khiến người ta bất giác lo lắng.

※

Hạ Chu Diễm căn dặn thuộc hạ không cho những người khác lên lầu, nhưng “Những người khác” hiển nhiên không bao gồm Ngải Cửu. Càng tới gần phòng họp bang Hồng Liều, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng cùng âm thanh thở dốc càng rõ ràng. Ngải Cửu không có hứng thú nhìn người khác ‘Làm việc’, tuy nhiên, nếu bên trong là hai gã đàn ông, vậy thì nhìn thử một chút.

Cánh cửa gỗ phòng họp không khóa, một cánh cửa sổ bị gió thổi trúng khẽ lay động. Ngải Cửu rón rén đến gần cửa, âm thanh rên rỉ phiến tình ‘ân ân’ thiếu chút nữa khiến hắn bại lộ. Ngồi xổm xuống, nhìn vào bên trong qua khe cửa, quần áo rơi tán loạn từ cánh cửa đến bàn làm việc của lão đại bang Hồng Liều, áo sơ mi trắng muốt lại không có tay áo, là bị xé tan, chiếc quần dài rách nát phủ hờ lên quần lót màu xám. Chỉ nhìn tới đó cũng khiến máu nóng trong người Ngải Cửu dâng lên, cũng chẳng sợ bại lộ, hắn đứng lên nhìn cho rõ ràng.

Hứa Nghi?!

Gã thuộc hạ đứng đắn, khô khan thường ngày, hiện tại đang trần như nhộng mà ngồi trên đùi Hạ Chu Diễm, cũng giống tư thế hôm qua của hắn và Trác Dạ húc, nhưng có sự khác biệt rất lớn. Một tên đàn ông cương nghị như vậy lại quần lầy một gã đàn ông khác như rắn nước, ra sức lay động khiến cự vật phía dưới đâm vào rút ra, miệng phát ra âm thanh rên rỉ đầy khoái cảm. Ngải Cửu không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ

nhìn được bộ dạng của Hạ Chu Diễm. Trên mặt hắn chỉ có chút dục vọng, trừ bỏ hơi thở nặng nề dồn dập thì xem ra hắn có vẻ thờ ơ với người phía trên, đương nhiên, nếu hắn buông đôi tay nổi đầy gân xanh đang bố bám lấy tay vịn ghế. Ngải Cửu không cách nào nhớ ra Hỏa ca mà hắn quen biết lại là một gã đàn ông lãnh cảm.

Cũng không quan tâm đến mối quan hệ giữa hai người, Ngải Cửu đột nhiên có chút thương cảm cho thuộc hạ, đập một phát mở cửa, quay lưng cao giọng nói với hai người: “Cho các người năm phút, tôi tìm Hứa Nghị có việc.” Hắn không phát hiện, hai người vẫn không nhúc nhích, giống như bị điểm huyệt vậy.

Hạ Chu Diễm vừa giương tay muốn chạm lên mặt Hứa Nghị, Hứa Nghị bỗng nhiên chống lên chiếc bàn phía sau, nhảy từ trên đùi hắn xuống, nhặt quần áo trên mặt đất, vội vã mặc vào, không tới hai phút đồng hồ đã đến sau lưng Ngải Cửu.

“Thiếu gia...”

Ngải Cửu bị âm thanh run rẩy của hắn dọa, quay đầu lại lại cả kinh, sắc mặt vốn nên hồng nhuận sau khi làm chuyện đó lại trắng bệch, “Cậu về trước đi, tối nay tôi về sẽ bàn vài việc cần thiết.”

“Vâng.”

“Hứa Nghị!” Hạ Chu Diễm đuổi theo lại bị Ngải Cửu chặn lại.

“Hỏa ca, anh cũng đứng mực đi, không thấy hắn đến đi cũng lão đảo hả, còn không chịu buông tha cho hắn.”

“Cậu tưởng rằng tôi bắt cậu ta...”

“Nói như rầm, không phải anh chẳng lẽ là tôi chắc?”

Hạ Chu Diễm cười lạnh, “Cậu? Biết đâu chừng chính là do cậu.”

Ngải Cửu không muốn đùa cợt với hắn, “Thôi đi, trừ bỏ A Húc ra, tôi chẳng hứng thú với gã đàn ông khác.”

“Tìm tôi có việc gì?”

“Đúng vậy, tôi quên mất tìm anh làm gì rồi.”

※

Nhật báo New York, ngày 22 tháng 8, Cellac, thành viên hội đồng quản trị của công ty đa quốc gia KAYU nổi tiếng bị bắn chết trên sân gôn Crampe. Trước đó, Cellac bị hoài nghi đánh cắp thông tin và đưa nguồn tài chính của KAYU ra nước ngoài một cách phi pháp, và đã bị bộ tư pháp gọi tới xét hỏi, nhưng vì chứng cứ không đủ nên được thả ra... Cellac bị bắn chết, có người nghi ngờ việc này liên quan tới Warren Chowns. Nhân viên cao cấp của KAYU tiết lộ, có khả năng Cellac nắm được chứng cứ phạm tội của Warren trong tay, đồng thời, vụ việc hắn bị bắn chết lần này có khả năng là do người kia thực hiện. Cảnh sát nói luận điểm này hoàn toàn vô căn cứ. Nhưng không thể nghi ngờ, sự kiện gây ra sức ảnh hưởng rất lớn đến cổ phiếu dầu mỏ mà KAYU mới tung ra thị trường cách đó không lâu...

“Thiếu gia.”

“Là ai làm?”

“Shawn.”

“Ừ, không ai ngoài hắn.”

Ngải Cửu chống tay lên trán, cúi đầu. Hứa Nghị cũng những người bên cạnh không nhận ra cảm xúc trên gương mặt hắn hơi dao động. Vụ ám sát lần này là do một tay hắn bày ra, mục đích là cho giới truyền thông chú ý, vạch trần vụ bê bối bên trong KAYU, khiến cổ phiếu dầu mỏ của bọn họ tổn thất nặng. Nhưng vụ ám sát này hắn chỉ muốn làm cho có, không phải thật sự muốn mạng của Cellac. Nhưng đó là sơ suất của hắn, Shawn vẫn chưa từ bỏ ý đồ về vụ việc lần trước, vì Ngải gia và bang Hồng Liễu nên hắn không dám tùy tiện trả thù, bây giờ hắn đã nắm được cơ hội. Mercedes? Eyberg, anh trai của Cellac? Thế lực của Cellac thực không thể xem thường, là tổ chức mafia đứng đầu New York, mặc dù Ngải gia ở Hương Cảng là hùng bá một phương, tuy nhiên lại không phải đối thủ của bọn họ trên đất New York này. Chiêu vu oan giá

họa, mượn dao giết người này của Shawn không thể không khiến cho Ngải Cửu vỗ tay khen hay, bội phục tính kiên nhẫn cùng quyết đoán của hắn.

“Bây giờ người bên ngoài nói thế nào?”

“Đang truyền tai nhau là do thiếu gia động tay, chẳng qua, bên Shawn cũng khiến cho Eyberg nghi ngờ.”

“Xem ra hắn cũng không ngu lắm.”

Hứa Nghị lắc đầu phản đối, trầm giọng nói: “Sớm muộn gì hắn cũng đối phó với chúng ta, mọi việc truyền ra nhanh như vậy, chỉ sợ bên trong có quỷ.”

“Quý trọng hay quý ngoài thì bây giờ có nói cũng đã muộn, hiện tại không phải thời điểm truy cứu việc này.” Từ khi khởi điểm, Ngải Cửu không đoán được mọi việc sẽ tiến triển tới bước này, hắn cũng chẳng quá đề phòng nên để lộ phong thanh là chuyện tuyệt đối không kỳ quái. “Nếu sớm hay muộn hắn cũng động thủ, vậy chúng thì tiên hạ thủ vi cường.”

“Thiếu gia, có phải vẫn nên nói cho lão gia?” Tuy Hứa Nghị vẫn đang hỏi, nhưng biểu hiện đã rất chắc chắn.

Ngải Cửu lạnh lùng nhìn người trước mặt, “Ai dám nói cho lão gia, tôi tuyệt đối không tha cho người đó! Hứa Nghị, tốt nhất là cậu nên nghe theo lời tôi, nếu không, tôi sẽ có biện pháp khiến cho cậu chết đi sống lại.”

Ánh mắt hắn cùng Hứa Nghị chạm nhau, nhìn vào mắt hắn, thân thể Hứa Nghị khẽ run lên, nhẹ giọng trả lời, “Tôi nghe lệnh thiếu gia.”

Có câu nói, không phải bang phái mafia nào cũng đối đầu với cảnh sát, nhưng cảnh sát New York lại cam thù Eyberg đến tận xương tủy. Hắn chẳng những thường xuyên phá vỡ quy củ do hai bên hắc bạch đặt ra, bên cạnh đó hắn còn sửa đổi những quy định ấy một cách điên cuồng, khiến cho người ta không biết kẻ nào có thể động tới, kẻ nào không được phép chạm vào. Năm trước, hắn bắt cóc con gái của một nghị viên được mọi người tán thưởng, sau đó, con gái của vị nghị viên ấy thiếu chút nữa trở thành con tin bị giết chết, điều này khiến cho dân chúng cùng nhiều tầng lớp khác bất mãn với phía cảnh sát, sự tình nháo đến nỗi ngay cả phía Washington cũng biết. Đến lúc này cảnh sát vẫn chưa đụng tới hắn, tất cả chỉ do xui xẻo chưa thu thập được chứng cứ.

Ngải Cửu vô cùng thiện ý, cố gắng hết sức để làm tròn chức trách của một công dân tốt, tặng cho phía cảnh sát cơ hội hiếm có. Tuy nhiên, y cũng phải trả cái giá rất lớn, tiêu tốn phân nửa ‘tài sản’ của Ngải gia ở New York, đồng thời còn nợ Hạ Chu Diễm một mối ân tình lớn.

Thời báo New York, ngày 10 tháng 9, tối hôm qua, phía cảnh sát phá được một vụ trọng án về đường dây buôn lậu thuốc phiện, thu được 1768,5g thuốc phiện loại mới... Hai bên giao dịch gồm tổ chức buôn lậu Hương Cảng, cùng tổ chức buôn lậu thuốc phiện của Eyberg... Cảnh sát đã thu được chứng cứ vô cùng chính xác, bộ tư pháp khởi tố Eyberg Cellac với tội danh buôn bán thuốc phiện trái phép...

Trác Dạ Húc pha một ly cà phê nóng để an ủi Hạ Chu Diễm, “Uống đi.”

“Không uống, uống vào, lúc tỉnh ngủ lại phát hiện cậu tặng tôi một vị mỹ nhân, lúc đó tôi ăn không tiêu đâu.” Một là đủ rồi, một tên cũng đủ khiến hắn phát điên.

“A Cửu bồi thường cho anh bao nhiêu, tôi thay hắn trả nốt phần còn lại.” Trác Dạ Húc vô cùng nghiêm túc thốt lên những lời này.

Hạ đại thiếu gia che ngực, vô cùng đau khổ, “Bang Hồng Liễu của tôi, tâm huyết của tôi bị hắn hủy đi như vậy đây, cậu bồi thường được không?”

“Cho nợ đi! Địa bàn của anh ở Hương Cảng... Tôi đã muốn hỏi từ sớm rồi, anh thật sự muốn có chỗ đứng ở New York này hay còn có âm mưu khác?”

“Tôi âm mưu cái gì?”

“Tỷ như... Hứa Nghị.”

“Haiz!” Hạ Chu Diễm lườm y một cái, cố ý nói to: “Tôi điên rồi, vì một tên Hứa Nghị lại dịch sào huyết của mình đi nơi khác. Nếu sau này A Cửu bị lão gia gọi về Hương Cảng, có phải tôi cũng nên dọn về không?”

Trác Dạ Húc cười mỉm, nâng đôi chân dài đặt lên chiếc ghế sa lông còn lại, “Anh điên hay không tôi không biết, nhưng tôi biết anh đối xử với A Cửu... không quá thân thiết.”

“Mong Trác thiếu gia chỉ giáo cho.” Hạ Chu Diễm híp đôi mắt hồ ly lại, tươi cười.

“Việc lần này, anh chẳng những không ngăn cản hẳn, ngược lại còn nổi giáo cho giặc.”

“Tôi không hiểu, chẳng phải lần này Ngải thiếu gia đã đánh thắng một trận rất đẹp?”

“Đúng vậy, rất đẹp. Rẽ không cấm sâu, ngược lại còn đưa đầu ra chắn gió. Chẳng qua, có câu cửa miệng, súng bắn chim đầu đàn. Hạ Chu Diễm anh có gì để an tâm?” Mới đến đã giết gia tộc Cellac, đám người New York thật sự không thể dung chứa một tổ chức ngoại lai thế này.

(Ngoại lai: đến từ bên ngoài)

Hạ Chu Diễm không cười, vuốt vuốt nếp gấp trên áo sơ mi, hỏi: “Cậu muốn biết?”

“Nói đi.”

“Cậu biết không, bởi vì Hứa Nghị... ngay trên giường của tôi mà hắn vẫn gọi ‘thiếu gia.’”

17. Quyển 2 - Chương 17

Thuận vợ thuận chồng, tát Biển Đông cũng cạn.

Hạ Chu Diễm không cười, chỉ để ý vuốt nếp áo sơ mi, hỏi: “Cậu muốn biết?”

“Nói.”

“Bởi vì Hứa Nghị, biết không, hắn ở trên giường tôi vẫn gọi ‘thiếu gia.’”

Trác Dạ Húc không ngờ được lý do lại là như vậy, đầu tiên là sững sốt rồi sau đó bả vai không ngừng run rẩy, cười không thể dừng, “Cậu ta ở trên giường anh? Hỏa ca, nghe lời của anh... hóa ra anh là tên bị đè nha.”

Hạ Chu Diễm châm điều thuốc lá kẹp giữa hai ngón tay, “Tôi có bị thương hay không thì cậu cứ hỏi A Cửu là biết.”

“Chẳng lẽ hai người lại biểu diễn trước mặt hắn?” Trác Dạ Húc buông chân dậm mạnh lên mặt đất, ánh mắt chăm chú nhìn hắn, nhếch môi cười, “Nếu như là lý do khác có lẽ tôi sẽ tin, nhưng Hỏa ca anh không phải người như thế.”

“Cậu xem trọng tôi quá nhỉ.” Hạ Chi Diễm dùng ngón tay bóp tắt đốm lửa trên đầu thuốc lá, nóng đến nỗi khiến hắn khẽ nhú mày.

“Đúng là vì Hứa Nghị nên anh sẽ không nói ra, chỉ biết âm thầm giết chết tên A Cửu ngu ngốc kia.” Nếu ba người bọn họ lại rơi vào hoàn cảnh vì tranh giành tình nhân mà chém giết lẫn nhau... vậy thì quá bi ai.

“Cái đó thì chưa chắc. Lần này đã kéo thế lực bên này của tôi vào, tiếp theo sẽ kéo toàn bộ Hồng Bang của tôi... Nếu ngày nào đó Hứa Nghị khiến cho tôi điên lên, nói không chừng tôi sẽ...”

“Hỏa ca...” Trác Dạ Húc thầm hoảng hốt. Lo, sợ, si, mê... những biểu cảm đó cứ nhiên lại xuất hiện trên gương mặt của Hạ thiếu gia phong lưu, hắn đã thực sự rơi vào lưới tình rồi. “Anh vẫn chưa trả lời tôi, tại sao không ngăn cản A Cửu dây vào hắn?” Những chuyện khác có thể giúp hắn, nhưng việc này không giúp được. Việc của Ngải Cửu mới là điều y nên quan tâm, cái tên ngu ngốc kia dám chơi với lửa, muốn chết sao?

“Bây giờ tôi cần hần, sau này thì sao, tôi không có khả năng suốt đời suốt kiếp đi theo dạy hần phải làm như thế nào, chuyện hần quyết tâm làm rồi thì ai cần được? Trừ cậu ra.” Hạ Chu Diễm quay đầu, nghiêm túc nhìn Trác Dạ Húc, trầm giọng nói: “A Húc, cậu hãy nghĩ cho kỹ, cậu thật sự yên tâm để hần một mình bước đi trên con đường này? Hần không ngu ngốc, thậm chí có thể nói là rất thông minh, thủ đoạn cũng vô cùng thuần thực, nhưng mà đầu hần chỉ có thể nghĩ được một hướng, làm việc gì cũng chỉ để ý xem mình thoả mái hay không chứ chưa bao giờ lo lắng tới việc hành động đó sẽ đem lại hậu quả gì. Chuyện lần này cũng như vậy. Không có cậu dẫn đường, một ngày nào đó hần sẽ gây ra họa lớn.”

“Ừm, tôi biết.” Trác Dạ Húc gật đầu: “Tôi sẽ ngẫm lại cẩn thận.”

“Aiz...” Hạ Chu Diễm thở dài thật dài, cười thê lương: “Các cậu... đúng là khiến người khác phải đổ kỵ.”

Trác Dạ Húc không thể không nhướn mày.

※

Vì việc của Cellac, Ngải Cửu đã tiêu tốn hơn phân nửa tài sản của Ngải gia ở New York, cũng khiến cho ‘phân đà’ Hạ Chu Diễm vất vả gây dựng nên ở trên bờ vực thẳm. Việc lớn như thế này, Hứa Nghị có muốn giấu cũng giấu không nổi, cuối cùng vẫn truyền đến tai Ngải lão gia. Ngải lão gia dạy dỗ chỉ một câu: Đừng đùa thái quá với lửa. Tuy rằng chẳng có ai mắng mỏ nhưng Ngải Cửu vẫn đánh cho Hứa Nghị một trận ra trò. Cái tên khốn bằng mặt không bằng lòng này là đáng ghét nhất.

Trác Dạ Húc nhanh chóng quyết định vấn đề mà Hạ Chu Diễm đã nói, kỳ thật cũng không có gì cần phải suy nghĩ, tâm trí đấu tranh đôi chút: Nếu y đã đi trên con đường này, lão Cửu thối kia chắc chắn sẽ đắc ý vô cùng, cái gì mà lấy chồng theo chồng rồi phu xướng phụ tùy... đúng là thối như rắm.

“Tổng tài, đến giờ họp rồi.” Cô thư ký xinh đẹp không hề che dấu mà đặt ánh mắt ngưỡng mộ lên người vị tổng tài, thật không ngờ được, sau ngày hôm nay sẽ khó gặp lại bóng hình điển trai này.

“Ừ, đi thôi.”

Chàng trai trẻ tuổi giữ chức vị tổng tài của Trác thị tại New York trong một năm đã tuyên bố từ chức, phó tổng tài Will và các nhân viên khác đều cảm thấy tiếc nuối, bọn họ đã nhìn tên nhóc Phương Đông giỏi giang này bằng cặp mắt khác xưa, trong lòng vô cùng chờ mong y có thể tiếp tục đưa công ty tiến đà phát triển.

Trác Dạ Húc mỉm cười lịch sự, cùng mọi người bắt tay từ biệt, trong lòng lại suy nghĩ đến cuộc nói chuyện tối qua với ông nội...

“Ông, cháu muốn từ chức tổng tài.”

“Có ý định khác?” Âm thanh khàn khàn vang dội của Trác Sĩ Xá có chút chói tai.

“Chưa thể nói là tính toán, đại khái sẽ trở lại đường cũ.”

“Muốn theo thiếu gia?” Thiếu gia là Ngải thiếu gia.

“Vâng, lo lắng.”

“Vậy thì theo đi, chăm sóc thiếu gia cẩn thận.”

“Cháu sẽ làm vậy.”

Sớm đoán được ông nội cũng có ý đó, chỉ cần sự việc liên quan tới Ngải gia, chắc chắn ông sẽ gật đầu đồng ý. Nghe nói ông đã là thủ hạ đắc lực của Ngải lão gia từ khi còn trẻ, chỉ sợ quan niệm chủ tớ đã bén rễ đến nỗi không thể nhổ lên.

Sáng sớm, Ngải Cửu để trần nửa thân trên, bên dưới mặc chiếc quần lót hoa hình tứ giác, vừa dụi mắt vừa ngáp ngắn ngáp dài, bước xuống tầng dưới.

“A Húc, tại sao đến một bộ quần áo của tôi chẳng thấy đâu vậy?”

Trác Dạ Húc cầm ly cà phê, cúi đầu đọc báo, tức giận nói: “Làm sao tôi biết được, cậu cũng chỉ để ý tới việc mặc bộ nào chứ có bao giờ biết mình để chỗ nào đâu.”

“Tôi mặc của cậu vậy.”

“Đi đi, mặc xong cũng không cần trả lại tôi đâu. Tôi sợ bị lây bệnh HIV.”

Ngải Cửu cào cào mái tóc rối, xoay người lên tầng trên, đột nhiên quay đầu lại rống giận, “Hạ hồ ly! Anh muốn ở đây ăn không uống không đến bao giờ đây hả, sớm cút ngay cho lão tử, nhìn thấy cái bản mặt của anh là đã thấy bực mình rồi.”

“Tôi ở đây ăn uống cả đời mới đúng, cậu không chỉ nợ tôi những thứ này đâu.” Sau khi chiếc quần lót hoa hình tứ giác biến mất, Hạ Chu Diễm vội hỏi Trác Dạ Húc, “A Húc, rốt cuộc các cậu coi trọng hần ở chỗ nào?”

Trác Dạ Húc buông ly cà phê, ném cho hần một ánh nhìn xem thường, “Chú ý cách dùng từ của anh, không cần dùng ‘cậu’ mà cũng đừng có thêm từ ‘các’ vào. Hơn nữa, trừ bỏ cặp mông ra thì tôi cũng chẳng vừa mắt hần ở điểm nào cả.”

“Hay là tôi cũng chọc thử một phát nhỉ?” Hạ Chu Diễm xoa cằm lẩm bẩm.

Ngải Cửu mặc một bộ đồ vàng nhạt bước vào phòng ăn, hần mặc quần áo của Trác Dạ Húc rất hợp, cũng có chút cảm giác ‘ngọc thụ lâm phong’. Ngồi xuống, cầm chiếc sandwich A Ngọc mang tới, vừa ăn được một miếng mà Trác Dạ Húc đã hỏi hần tình trạng kinh doanh ở sông bạc Ngải gia. “Không biết, đi mà hỏi Hứa Nghị.” Tự dưng cảm thấy phiền muộn, hần há mồm thật to, nhét miếng sandwich vào miệng rồi uống cạn ly sữa.

“Thiếu gia.” Hứa Nghị đã đứng ở cửa phòng.

Trác Dạ Húc đã khâm phục người này từ rất lâu, lúc nào hần cũng đi theo Ngải Cửu, đã vậy còn có thể dành thời gian xử lý mọi việc, đúng là một gã thuộc hạ vạn năng khiến người ta hâm mộ.

“Tình trạng sông bạc dạo này thế nào?” Ngải Cửu hỏi.

“Lượng người ‘buôn bán’ ở khu Empress tương đối lớn, đã tạm thời đóng cửa, còn lại hai khu vẫn kinh doanh bình thường, thuộc hạ sẽ để ý đề phòng người quấy rối.”

“Gần đây không nên làm những hành động lớn, tốt nhất là đình chỉ các loại giao dịch khác.” Người đưa ra ý kiến chính là Trác Dạ Húc, Ngải Cửu cũng chẳng cảm thấy không ổn, người một nhà thì ai nói cũng như nhau.” Lập tức ngăn mối liên hệ giữa sông bạc với Ngải thị ra.” Phần lớn lượng tiền bản phát ra từ sông bạc đều chảy qua “Ngải thị”, sự tồn tại của công ty Ngải Thị là để rửa tiền.

“Đúng, hiện tại cần phải cố gắng bảo trì trạng thái yên lặng, yên lặng.” Hạ Chu Diễm duỗi cánh tay thon dài lấy chiếc sandwich trước mặt Ngải Cửu, bị Ngải Cửu gạt ra không chút do dự.

Hứa Nghị hạ thấp đầu theo thói quen, ánh sáng nơi khóe mắt đảo qua tên Hạ Chu Diễm đang giơ ngón giữa với Ngải Cửu, “Vâng thưa Trác thiếu gia, thuộc hạ sẽ làm theo.” Thật ra, không cần người khác phải ra lệnh, Hứa Nghị đã xử lý thỏa đáng toàn bộ việc này, chẳng qua trước giờ Ngải thiếu gia chẳng thèm để ý.

“Hỏa ca, anh có biết Ryan không?” Trác Dạ Húc đột nhiên hỏi.

“Ai lại chẳng biết Ryan nổi danh của khu phố tây New York, nhưng người ta lại không biết tôi, cho nên đừng hy vọng tôi có thể giúp cậu cái gì.” Giới hắc đạo New York không cho phép một người độc bá, tất cả những tổ chức lớn đều kiềm chế, duy trì trật tự trong giới. Sau khi Ryan tiếp nhận ‘phố tây’ từ tay cha mình, cục diện cân bằng có chút rạn nứt, thế lực dần dần vượt qua Cellac và vài tổ chức đầu sỏ còn lại. Dựa vào đám ô hợp của hần, cuối cùng phân lớp ‘phố tây’ đã hợp lại. Người oai phong lẫm lẫm như Hạ đại thiếu gia đây sao lại không biết Ryan, tuy nhiên hai người thật sự không qua lại. “Có điều, tôi nghe nói Ryan có một cô em gái bảo bối đặc biệt thích đàn ông Phương Đông, A Cửu có thể xem xét việc đi quyến rũ cô nàng đó.”

“Anh là người am hiểu những tin tức vỉa hè kiểu này nhất.” Ngải Cửu lau sạch miệng, vo viên khăn tay rồi ném về phía hần, “Hạ thiếu gia luôn được phụ nữ ưu ái, nhờ anh bỏ sức được không?”

“Miễn, tôi chỉ thích đàn ông thôi.”

Ngải Cửu nhìn ánh mắt hần lướt qua nơi khác, cười ám muội, “Tôi có ý kiến thế này, luận về sức quyến rũ của đàn ông thì tôi thua xa Hứa Nghị, để Hứa Nghị đi quyến rũ cô nàng kia đi.”

“Ngải thiếu gia khiêm tốn quá nha.” Hạ Chu Diễm ghé sát sang bên cạnh hắn, đặt tay lên vai hắn, che khuất ánh mắt giữa hắn với Hứa Nghị, cười tủm tỉm mà nói: “Nói đến sức hấp dẫn của đàn ông, chúng tôi làm sao so được với cậu. Đó là diễn viên nổi tiếng của nước Mỹ nha, các đạo diễn lớn của Hollywood đều phải tự mình tới tìm cô em gái bảo bối của Ryan, mời cô ta đóng phim.”

“Thôi đi, Hollywood cái ***” Ngải Cửu gạt cánh tay trên vai ra, cười nhạt, “Phụ nữ Mỹ ở trên phim có thể nói là xinh đẹp, cơ mà đứng trước mặt thật có thể dọa chết người ta.” Hắn từng may mắn gặp được vài ca sĩ hay minh tinh điện ảnh được giới thiệu là hàng đầu, so với mấy người đấy, tùy tiện kéo một bà nào đó biết mặc váy ở Hương Cảng cũng thấy thuận mắt hơn.

“Cậu có thẩm mỹ không vậy...”

Trác Dạ Húc ngắt cuộc đối thoại nhằm chán giữa hai người, “Muốn làm gì cũng phải xem người ta có thuận mắt mấy người hay không. A Cửu, đi ra ngoài, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Hai vợ chồng vất vả lôi kéo nhau ra khỏi cửa, trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Hứa Nghị mở cửa định ra ngoài thì Hạ Chu Diễm lại tiến lên ngăn cản. Dịu dàng hỏi: “Cậu có khỏe không?”

“Khỏe gì?” Hứa Nghị tỉnh bơ hỏi lại.

“Không có gì...”

Phóng xe lên đến đỉnh núi, buổi sáng không có người nào qua lại. Trác Dạ Húc xuống xe, ngồi trên mui xe, gió núi thổi tung tà áo cùng mái tóc y. Ngải Cửu cảm thấy bà xã mình thế này thật sự rất gợi cảm, dần dần bò lên hôn y thật nồng nhiệt. Vẫn như thường ngày, cuối cùng bị Trác Dạ Húc chiếm thế chủ động, hôn đến khi toàn thân hắn mềm nhũn mới chịu buông ra.

Hai người kẻ vào nằm trên mui xe, Trác Dạ Húc làm như vô tình hỏi: “A Cửu, cậu đang giận tôi?”

“Giận cậu cái gì?” Ngải Cửu nghiêm đầu khẽ cắn lên vành tai y.

“Đừng tưởng tôi không biết, cậu đang trách tôi xen vào việc của người khác.”

“Không phải.” Thu hồi hàm răng cắn con, ngửa đầu nhìn trời, “Tôi chỉ cảm thấy mọi người xem thường mình, cho rằng tôi là người không đủ năng lực...”

Trác Dạ Húc cũng cắn lên vành tai hắn, “A Cửu, tôi chỉ hỏi cậu, nếu đổi lại là cậu thì cậu có để tôi đi một mình trên con đường này không?”

“Đương nhiên không...”

“Một người không được việc, vậy hai người... nói sao nhỉ, huynh đệ cùng...”

Ngải Cửu cướp lời y, cao giọng nói, “Thuận vợ thuận chồng, tát Biển Đông cũng cạn!”

Bàn tay hai người vô thức xiết chặt vào nhau, chỉ là, không khi đầm ấm không thể duy trì lâu, dần dần biết thành độ sức nắm tay.

“A Húc, ở đây không tồi, chúng ta làm một trận đi.”

“Được thôi, tôi ở trên, cậu ở dưới.”

“Dựa vào cái gì!” Đánh giá thực lực, dựa vào bản lĩnh.

“Lâu rồi không làm một trận lớn, đến đây đi.”

※

Quyển rũ phụ nữ, đó là lời nói đùa. Bởi vì sự kiện của Shawn cùng Cellac nên tiếng tăm Ngải thiếu gia nổi như cồn, Ryan Barrett vô cùng thích thú, gọi một cú điện thoại muốn mời hắn một bữa thật nồng hậu, rồi sau đó lại vài lần chủ động mời hắn tới hộp đêm, sân golf. Đằng sau vẻ hòa hảo quá lộ ấy, Trác Dạ Húc cùng Ngải Cửu hiểu rõ, hắn chỉ muốn mượn hai tên ranh con có chút tiếng tăm này làm việc cho hắn. Muốn đùa bỡn hai tên ranh không biết trời cao đất rộng là gì này, dường như Ryan đã phải tính toán rất kỹ lưỡng.

Phân xưởng máy móc là nơi cất dấu những kiện hàng nguy hiểm. Trước mắt, thuốc phiện cùng súng ống đạn dược bị tra xét rất kỹ, nhưng kẻ có gan tàng trữ một cách lộ liễu thế này cũng chỉ có Ryan của phố tây.

Ryan phát tay, mười mấy người lưu loát mở nắp những chiếc rương trước mặt Ngải Cửu cùng Trác Dạ Húc, đồ vật trong mỗi chiếc rương đều khác biệt.

Ngải Cửu tiện tay cầm lấy một khẩu ‘pháo cầm tay’, thủ hạ của Ryan lập tức đưa lên năm viên đạn thô to. Súng lục M500, loại súng lục uy lực nhất thế giới, đường kính 0,50 tấc Anh. Mỏ khẩu súng lục 0,5 tấc Anh đó ra, bởi vì đạn quá lớn nên chỉ có thể nhét được năm viên. Lực sát thương quá mạnh nên được gọi là ‘tay pháo’.

(Tấc Anh: đơn vị đo độ dài của Anh và Mỹ, 1 tấc Anh bằng 1/12 thước Anh)

“Thử một lần đi.” Ryan tóc vàng lại mỉm cười nói.

“Ở đây?” Âm thanh thứ này phát ra cũng chẳng nhỏ.

“Không vấn đề, ở đây cũng được.”

Ngải Cửu thuận thực lắp đạn, giơ súng nhắm lên miếng kim loại màu vàng cách đây khoảng chừng hơn hai mươi mét. Âm thanh tiếng tai vang lên, viên đạn bắn nát miếng kim loại màu vàng.

“Kỹ thuật súng quá tốt!” Ryan vỗ tay khen ngợi.

Ngải Cửu lắc lắc tay, cảm thấy hơi bất ổn. Bỏ khẩu súng lục xuống, cầm lấy khẩu AK47, lắp đạn, bắn liên tiếp 3 phát vào ống tuýp cuối nhà xưởng, một phát trúng mục tiêu, hai phát trượt. Bỏ súng xuống, hần không khách khí mà nói: “Thứ phẩm.”

Ryan hơi giật mình, lập tức gật đầu tán thưởng, “Đường kính cây súng này ước chừng 0,35 tấc Anh, khe súng và nòng súng không đủ tiêu chuẩn.”

Trác Dạ Húc đảo mắt qua mấy khẩu súng ống dài ngắn đủ kiểu trong rương, khéo léo hỏi: “Xin hỏi ngài Barrett, tất cả những thứ trong này đều không hợp tiêu chuẩn?”

“Đúng là có kém một chút, chẳng qua...”

“Chẳng qua đó là đồ chơi chứ không phải thứ dùng để chiến đấu, nhưng cũng không sai lệch lắm.” Ngải Cửu tươi cười tiếp lời hần.

Ryan cao giọng cười to, “Chính xác, trừ bỏ hai vị chuyên gia đây, người bình thường rất khó phát hiện. Súng là dùng để giết người chứ không phải dùng để bắn tiền xu.”

“Ngài Barrett thật quá thẳng thắn.” Trác Dạ Húc cười xòa nói.

Đều là người mau mồm mau miệng, Ryan không vòng vo nhiều, “Nước các vị có câu, miếng ngon không được cho người ngoài. Hai vị có thể thuận lợi đưa thứ này tới Hương Cảng sao? Tôi chỉ thu bảy phần.”

“Không ngờ ngài Barrett còn hiểu ngôn ngữ Trung Quốc.” Ngải Cửu xoay người lật lật thứ trong rương, chạm phải ánh mắt Trác Dạ Húc, thấy Trác Dạ Húc gật đầu hần mới nói: “Ngài Barrett cứ việc an tâm, chúng tôi sẽ giúp ngài kiếm được một khoản lớn.”

Sau khi hai tên ranh người phương Đông lái xe đi, một chiếc Ferrari đỏ rực như lửa dừng lại trước mặt Ryan, hần mở cửa ngồi vào trong xe, hôn hai cái lên má vợ mình, nhẹ nhàng vuốt lên gò bụng đã nhô cao.

Trên gương mặt thanh tú của người phụ nữ phương Đông hiện lên nụ cười thỏa mãn, giọng nói mềm nhẹ cất lên thứ tiếng Trung lưu loát, “Hai tên nhóc kia rất loạn, tại sao anh lại hợp tác với bọn họ?”

Ryan dùng tiếng Trung lơ lơ của mình trả lời cô, “Loạn mới tốt, loạn thế xuất anh hùng.”

Người phụ nữ cười thành tiếng, “Ryan, những lời này không thể dùng như vậy.”

※

“Hần coi người Hương Cảng đều là lũ nhà quê chắc.” Ngải Cửu kéo gương chiếu hậu để ngắm nghía.

“Đỏm dáng.” Trác Dạ Húc cười mắng.

“Gần đây ăn nhiều đồ ăn vặt lắm, trên mặt có mấy cái mụn đỏ này, vừa đau vừa ngứa.” Nói rồi, hắn dán mặt lại cho Trác Dạ Húc nhìn.

“Để tôi xem.” Trác Dạ Húc dừng xe ở bên đường, “Đúng là nóng quá rồi!” Tay trái không chế đôi tay đang tập kích ở bụng mình, chân phải nâng lên đặt bên hông hắn, khuỷu tay phải đập mạnh về phía vầng trán hắn.

Ngải Cửu thuận thế đẩy chân Trác Dạ Húc ra, đảo nghịch vị trí, ôm lấy đùi phải Trác Dạ Húc áp trên người mình, luồn qua, chui giữa hai chân y, tuyên thệ: “Nhất định tôi phải thượng cậu ở trên xe một lần!”

“Để xem cậu có bản lĩnh không!”

18. Quyển 2 - Chương 18

Ryan không ngờ hai người kia lại biết đây là hàng thứ phẩm. Trừ phi là người có thâm niên trong việc chơi súng mới có thể phát hiện ra sự chênh lệch rất nhỏ đó. Hắn cứ ngỡ hai tên nhóc tuy có gia thế này là loại công tử bột quen ăn sung mặc sướng, đến cả tư thế cầm súng cũng không đúng. Hắn đã nhìn nhầm rồi.

Ngải lão gia mặc kệ Ngải Cửu đi khắp nơi chơi bời, không học vấn, không nghề nghiệp, chỉ có duy nhất một yêu cầu là phải sử dụng súng thật thành thạo. Từ nhỏ đến lớn, trong một năm có ít nhất hai hoặc ba lần ông gọi hắn tới để kiểm tra kỹ thuật bắn súng của hắn. Đứa trẻ năm tuổi mất đi cha mẹ, thân nhân duy nhất còn lại là ông nội lạnh lùng. Ngải Cửu bé bỏng thiếu đi tình thân đành phải coi súng như người bạn thân thiết.

Khi lên tám tuổi, đứa trẻ không còn yêu thích lời khích lệ của ông mình nữa, cũng bắt đầu chán ghét những lời khen đó khi gặp được một đứa nhỏ tuổi xấp xỉ mình tại buổi luyện súng. Trác Dạ Húc chín tuổi, lần đầu tiên theo ông nội đến một nơi như thế này, mắt thấy tên nhóc xấp xỉ tuổi mình lại có kỹ thuật bắn súng cao đến vậy nên cũng nổi tính hiếu thắng. Lần thứ hai gặp mặt, Ngải Cửu giật mình, chơi với súng lâu như vậy rồi mà chưa từng thấy ai trở thành thiện xạ trong khoảng thời gian ngắn đến thế. Hai đứa trẻ trở thành bạn bè, nếu là bạn bè sẽ không bị đối phương coi thường, kiếp sống so bì bắt đầu từ việc dùng súng.

Vận chuyển một lượng lớn súng ống đạn dược từ New York đến Hương Cảng không phải việc khó đối với Ngải gia, lấy danh nghĩa của Ngải lão gia để bán chỗ thứ phẩm này cũng không khó. Tuy nhiên, Trác Dạ Húc cùng Ngải Cửu không định làm như vậy, hàng được vận chuyển đến Hương Cảng chỉ có một phần, phần còn lại thì tìm người mua. Johnny, một gã người Mexico cũng là một trong số những khách hàng lớn.

Biên giới giữa Mexico và Mỹ tràn ngập các loại giao dịch thuốc phiện, súng ống đạn dược. Hàng năm, đám buôn bán ma túy cùng súng ống đạn dược kiếm được không ít từ nơi này. Giống như Ryan nói, súng chỉ dùng để giết người chứ không dùng để bán tiền xu. Hàng thứ phẩm này không thể dùng cho những tay sát thủ bắn tỉa chuyên nghiệp, kém một chút xíu có khi chẳng lấy được mạng người ta, nhưng đối với đám mafia đánh nhau ngoài đường phố để chiếm địa bàn, mục tiêu ở ngay trước mắt rồi, cũng không cần để ý tới việc chênh lệch cỡ con.

Johnny cũng không mấy tin tưởng với tổ chức buôn bán xa lạ, sau khi kiểm tra hàng mới an tâm mà đội chiếc mũ rơm lên đầu. Về vấn đề giá cả, hắn không muốn áp theo giá tiền ở chợ đen, hai tên ranh lạ mặt này cũng chẳng chịu báo tên, đại khái là bối cảnh cũng không tốt đẹp gì, giá tiền có thể ép xuống thì ép. Hắn xòe năm ngón tay to bè ra, cười khẩy cong ngón tay xuống.

Ngải Cửu nhếch miệng, lắc đầu, “Bán hạ giá nhân dịp khai trương, chúng tôi chỉ tính 70%.”

Johnny cho là mình nghe lầm, ngoắc tên bên cạnh, để tên phiên dịch tiếng Tây Ban Nha ấy phiên dịch lại một lần. Xác định bản thân không nghe lầm, hắn gỡ chiếc mũ rơm to tướng trên đầu xuống, nhú mày xua tay, “Ngài nói đùa?”

Trác Dạ Húc quay người cầm một khẩu súng nhỏ lên, xoay tròn trên tay, “Không nói đùa, hàng này chỉ đáng giá từng đó.”

Johnny nhận lấy khẩu súng từ tay y, cân nhắc một lúc liền đưa cho người phía sau, người nọ nhận lấy rồi rời đi, sau đó nhanh chóng trở lại nói thầm với Johnny vài câu. Johnny nghe xong, đôi môi dày nhếch sang một bên, đầu tiên là nghi hoặc, sau đó là lắc đầu đội chiếc mũ rơm lên, “Ngài nên biết, ngài không nói ra thì chúng tôi sẽ không phát hiện, hàng thế này trước kia chúng tôi cũng mua không ít, sau này sẽ không tìm tới ngài.” Quy củ của giới này, kẻ nào tinh mắt thì sẽ không chơi trò quýt nợ.

Ngải Cửu bóp bả vai mỗi nhừ, thở hắt ra nói: “Các người có thể phát hiện ra hay không là việc của các người, hàng của chúng tôi giá trị ra sao thì sẽ tính từng ấy, sẽ không ăn gian của các người một đô la nào cả.” Johnny đang muốn nói thì hần lập tức ngắt lời, có chút sốt ruột, “Ông anh Johnny này, rốt cuộc ông có cần số hàng đó không?”

“Đương nhiên.”

“Hàng kia ngài cứ thu đi, tiền bạc thì phiền ngài gửi vào tài khoản của người này.” Lấy ra một tờ giấy, Ngải Cửu gấp một cái, ậm ờ nói: “Hoan nghênh quý khách lần sau ủng hộ.”

Lần đầu tiên Johnny thấy người làm ăn theo phương thức này, hần chủ động vươn tay về phía Ngải Cửu, “Hy vọng lần sau có thể gặp lại hai vị.”

Ngải Cửu nắm chặt tay hần, cùng Trác Dạ Húc nhìn nhau cười. Trác Dạ Húc cũng vươn tay về phía hần, lời nói như pha chút vui đùa, “Sau này sẽ không có những thứ này nữa, cũng không muốn để cho người ta nghĩ chúng tôi là hai tên ranh chuyên bán hàng phé phẩm.”

“Ngài an tâm.” Johnny cũng hiểu được ý của Trác Dạ Húc, ý là muốn hần tuyên truyền cho tất cả mọi người biết về vụ giao dịch hàng thứ phẩm lần này.

※

“A Cửu, mệt thì ra ghế sau mà ngủ một lúc, đến khách sạn tôi sẽ gọi dậy.”

Ngải Cửu không muốn cử động, dựa lên vai Trác Dạ Húc đang mải lái xe rồi nhắm nghiền hai mắt. Trác Dạ Húc sợ hần lạnh bèn bật hệ thống sưởi trong xe lên, nhìn quãng đen quanh mắt hần vừa buồn cười lại vừa đau lòng. Hai tháng qua, hần đã tự mình tham dự các vụ mua bán lớn nhỏ, nói rằng sợ sẽ xảy ra sự cố, so với tính cách lỗ mãng lười nhác trước kia của hần đúng là hai con người khác biệt. Có lẽ người trưởng thành rồi sẽ muốn có một mảnh thiên hạ cho riêng mình, cũng tới thời điểm bọn họ phải xông pha một phen, nhưng tên tiểu tử này không hành động chỉ vì vấn đề trước mắt chứ?

Trở lại New York, Vu Kỳ Kỳ biến mất một trận lại tới tìm Ngải Cửu, cũng vì cái sự ồn ào của cô luôn quần bên tai nên Ngải Cửu đành phải tiêu một khoản lớn, mua cho cô một chiếc nhẫn kim cương mười cara. Cô ta còn bắt Ngải Cửu tặng hoa hồng đỏ rồi đeo nhẫn cho mình, hình ảnh ấy tựa như đang cầu hôn.

“Một người tự nguyện tiến tới, một người tự nguyện ở bên cạnh, cậu còn trách ai?” Hạ Chu Diễm liên tục cười đùa, miệng vẫn không quên há to ra để ăn bánh ngọt.

“Tôi tình nguyện chỗ nào.” Ngải Cửu liếc trộm Trác Dạ Húc, đối phương không có phản ứng đặc biệt, “Lần này mệt gần chết, đến một xu cũng chả kiếm được, kiểu này thì sớm muộn gì cũng chẳng nuốt nổi cơm.”

Hạ Chu Diễm lại quan sát phản ứng của Trác Dạ Húc, “Không cần lo lắng, cho dù cậu đi xin cơm cũng không cô đơn đâu, sẽ có người theo cùng.”

Ngải Cửu cười hì hì: “Đúng quá chứ lại, cơ mà... con mẹ nó, chả cam lòng tí nào, mệt đến chết đi sống lại mà tất cả lại vào túi Ryan.”

“Muốn kiếm tiền thì sau này còn nhiều cơ hội.” Trác Dạ Húc lại đặt một miếng bánh ngọt vào trong đĩa, hỏi: “Bánh ngọt mua ở đâu vậy?”

“Ăn ngon lắm đúng không?” Ngải Cửu lấy lòng: “Tôi nghe nói có một tiệm làm bánh ngọt thủ công lâu năm, lái xe quanh Brooklyn rất lâu mới mua được, mới sáng sớm mà đã có một đồng người tới xếp hàng.”

“Cậu cũng ngoan ngoãn xếp hàng?” Hạ Chu Diễm tỏ vẻ không tin.

“Nhiều người như vậy, đến phiên tôi chắc bán sạch từ lâu rồi. Tôi mở ác khoác ra, bọn họ lập tức tự động nhường đường.” Mở áo khoác khiến súng lục lộ ra, sau đó lại bày bộ dạng hung thần ác sát, đồ ai dám không nhường.

“Sợ Vu Kỳ Kỳ bên cạnh không chờ được?” Hạ Chu Diễm chọc khoáy hấn.

Ngải Cửu lườm hấn một cái, lại chuyển qua nói với Trác Dạ Húc: “Tôi mua xong bánh ngọt mới gặp được cô ta, tôi vốn không muốn...”

“Phải không đấy?” Hạ Chu Diễm sờ sờ cái bụng căng tròn, khuỷu tay đặt lên bàn, ngón tay đung đưa trước mặt Ngải Cửu, “A Cửu, không phải tôi mắng cậu đâu, cho dù cậu với cô ta dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng, tình cũ cháy lại, gương vỡ lại lành thì cũng phải chọn thời gian. Hôm nay là sinh nhật A Húc đấy nhé. Aiz, tôi còn định mở một party náo nhiệt cho A Húc, ai ngờ nguyên một ngày chẳng thấy bóng cậu đâu.”

(Dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng: Vấn vương không dứt được, tơ vương, lưu luyến,...)

Trác Dạ Húc buông dao nĩa, lau khô miệng, “Tôi không thích náo nhiệt, gần đây vẫn chưa đủ mệt chắc, sinh nhật cũng có gì đặc biệt đâu, năm nào chả có.”

Hạ Chu Diễm chu mỏ huýt sáo một tiếng, vui sướng khi người gặp họa mà nói: “Ôi trời, A Húc giận rồi nha.”

Trác Dạ Húc hừ lạnh một tiếng với hấn, đứng dậy lên lầu nghỉ ngơi. Ngải Cửu đập hấn một cái mới chạy theo sau.

“Các cậu không ăn bánh ngọt nữa à?” Không ăn thì thôi, hấn đưa cho Hứa Nghị ăn cũng được...

※

“A Húc, A Húc, cậu nghe tôi giải thích.” Ngải Cửu theo vào phòng ngủ, lại tiếp tục vào phòng tắm tìm Trác Dạ Húc.

“Nghe cậu giải thích cái gì?” Trác Dạ Húc dở khóc dở cười, hấn thật sự cho rằng y sẽ để ý tới chuyện nhảm chán đó? “Tôi không ngại việc cậu với Vu Kỳ Kỳ quấn quýt với nhau, cũng sẽ không vì chuyện đó mà tức giận, OK?”

“Thật sự không tức tí nào?” Gương mặt Ngải Cửu lộ vẻ sầu não, trong lòng vô cùng thất vọng, bà xã nhà hấn cư nhiên không để ý việc hấn ngoại tình.

“Chẳng qua, ngay cả quà sinh nhật cậu cũng không chuẩn bị, việc thế này không thể bỏ qua được đúng không?”

Hấn bị cô nàng kia khiến cho chóng cả mặt, nào còn nhớ tới việc mua quà. “Muốn quà chó giê, để thôi mà.”

Trác Dạ Húc dựa lên cửa, ôm tay nhìn hấn cởi từng lớp quần áo trên người, đến khi chỉ còn lại mảnh vải cuối cùng liền kéo mạnh hấn vào phòng tắm, đẩy hấn dựa lên bức tường màu trắng, đầu gối chen vào giữa hai chân hấn, “Cái này để tôi cởi.”

Ngải Cửu vươn tay ôm cổ y, sóng mắt đong đưa, vô cùng xấu hổ, “Hôm nay thọ tinh lớn nhất, tùy cậu.”

(Thọ tinh: Ngày sinh nhật ai thì người đó là thọ tinh. Ở đây chỉ Trác Dạ Húc.)

“Thao!” Trác Dạ Húc suýt nôn hết tất cả những gì mình vừa ăn, “Đợi lát nữa tên nào cầu xin tha thứ thì tên đó là cháu của ***.”

“Uhm...”

Bốn phiến môi quấn quýt, vôi vãi cuốn lười vào miệng đối phương, nếm hương vị ngọt ngào của bánh kem cùng hương vị tuyệt vời của Trác Dạ Húc, đoạt lấy mật dịch ngọt ngào trong miệng y, cảm giác kích thích mỗi lúc một mãnh liệt khiến nước bọt tràn ra khỏi khóe miệng phát ra âm thanh ‘lép nhép’.

Trác Dạ Húc mãnh liệt cuốn lười Ngải Cửu vào trong miệng, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn nghiến, đầu lười Ngải Cửu đưa lên lướt qua môi y, cảm giác ngứa ngứa khiến y hé miệng...

Ngải Cửu đặt hai tay lên tường, đôi chân mở ra, thắt lưng phía sau hơi nhếch lên, một tay Trác Dạ Húc đặt trước ngực hấn vuốt ve, tay còn lại tách cánh hông hấn ra, giọng nói khàn khàn: “A Cửu, tôi muốn vào...”

Nhớ tới vụ lần trước làm y đến ngắt đi, Ngải Cửu sợ y trả thù, bộ dạng tỏ ra đáng thương mà nói: “Hôm nay bị Kỳ Kỳ lấn qua lấn lại đến thăm, có thể không... A!”

Nghe thấy tên người phụ nữ kia, Trác Dạ Húc chẳng chút lưu tình mà lập tức tiến mạnh vào trong, huyết khẩu chặt chẽ đột nhiên bị cự vật xâm lấn siết mạnh lại. Vật vừa thô to vừa nóng bỏng kia cắm toàn bộ vào cơ thể, trước mắt Ngải Cửu tối sầm lại, há miệng thật to thở dốc từng ngụm khí lạnh giảm bớt khó chịu. Trác Dạ Húc không đợi hấn thích ứng đã bắt đầu chuyển động cực nhanh. Tiến vào từ phía sau là tư thế y yêu thích nhất, dục vọng cực hạn dâng trào mỗi lần va chạm vào cánh hông rắn chắc này khiến y đạt được khoái cảm cao nhất.

Huyết động chặt hẹp hút chặt vật cứng nóng tựa như bàn ủi, chất lỏng hồng nhạt trong suốt không ngừng chảy ra từ huyết khẩu sau mỗi lần đâm vào rút ra, hình ảnh mãnh liệt đánh sâu vào thị giác khiến Trác Dạ Húc càng thêm dừng mãi, nắm lấy eo Ngải Cửu mà ra sức tiến tới, giống như muốn đem bản thân tiến vào cơ thể và hòa làm một với hấn. Đôi tay Ngải Cửu không còn chống tiếp được nữa, khuôn ngực dán lên vách tường đỡ lấy thân thể, thắt lưng bị Trác Dạ Húc ép chặt nằm ngang xuống dưới, hai chân run rẩy đón nhận va chạm phía sau.

Lên đến đỉnh khoái cảm, Trác Dạ Húc thở dồn dập, cắn răng nói: “Tôi muốn bắn ở bên trong.” Không đợi Ngải Cửu từ chối, y không khống chế được mà phát ra tiếng gầm nhẹ, tinh môn đột nhiên mở rộng ra, vài luồng nhiệt nóng bắn vào trong cơ thể Ngải Cửu.

Ngải Cửu nóng đến phát điên, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, Trác Dạ Húc xoay người hấn lại, hôn lên môi, tay cầm phần thân vẫn hơi cứng cứng của hấn vuốt ve, môi cùng răng nghiến lấy hai khóa thù du trước ngực khiến hấn bắn ra trong tay mình.

Cả tháng làm việc vất vả, hai người chẳng còn hơi sức tái chiến phen nữa, sau khi tắm rửa liền sòng vai nằm vật xuống giường. Quá mệt mỏi ngược lại còn khiến Ngải Cửu không ngủ được, phiền muộn lấn qua lấn lại trên bụng Trác Dạ Húc, chẳng hiểu sao mà nghĩ đến một vấn đề.

“A Húc, nếu có một ngày tôi và bác gái đồng thời rơi xuống vách núi, cậu sẽ cứu ai trước?” Hình như mọi người ở Hương Cảng hay hỏi như vậy.

Trác Dạ Húc thật sự muốn gõ nát đầu hấn ra, tại sao trên thế giới lại có tên sở hữu bộ não trẻ con nhàm chán đến vậy nhỉ. “Tôi chẳng cứu ai cả.”

“Cậu nhẫn tâm như vậy hả?!” Ngải Cửu lộ ra vẻ mặt tổn thương.

“Tôi không phải siêu nhân, không biết bay, nếu trước lúc tôi gọi được trực thăng tới mà hai người vẫn chưa rơi xuống đất thì tôi cứu cậu trước là được.”

“Vậy nếu tôi rơi xuống biển thì sao?”

“Trên thuyền có nhân viên cứu hộ.” Trác Dạ Húc ngáp hai cái, kéo chăn lên, không muốn suy nghĩ mấy thứ nhàm chán kia nữa.

Ngải Cửu chui ra khỏi chăn, gối lên người y tiếp tục nói: “Nếu chúng ta không ngồi trên thuyền mà ở bể bơi, bể bơi không có những người khác, tôi và bác gái không biết bơi, cậu sẽ cứu ai trước?”

Trác Dạ Húc nâng mặt hấn lên rồi tặng cho nụ cười mỉm quyến rũ, sau đó lập tức thay đổi nét mặt, đập hấn một phát bay xuống giường: “Mẹ của tôi sẽ đến bể bơi ‘một mình’ với cậu?”

※

Chưa đến ba tháng, Trác Dạ Húc cùng Ngải Cửu đã hoàn thành một cuộc mua bán lớn cho Ryan, các tổ chức ở New York biết hai người có chỗ dựa vững chắc nên cũng không dám dễ dàng chọc vào bọn họ, thậm chí còn cho rằng, Ngải Cửu dám động vào Cellac hoàn toàn vì có Ryan chống lưng. Hai người vất vả bôn ba lại không kiếm được một xu, nhưng cũng chẳng phải không có thu hoạch, không ít người trong giới mafia đã biết đến hai gã trẻ tuổi làm ăn đứng đắn luôn đi chung với nhau. Ryan lại tính sai một bước, muốn thực sự cân nhắc hai tên nhóc Phương Đông, lúc đầu chỉ muốn lợi dụng hai quân cờ thú vị này, bây giờ lại vô

cùng nhiệt tình muốn mượn sức bọn họ làm việc cho mình. Hai vị thiếu gia ngạo khí ngút trời này sao chấp nhận làm hai cái đuôi bò, lập tức cự tuyệt rất nhẹ nhàng, cũng tỏ ý chỉ muốn buôn bán, không hứng thú với địa bàn ở New York. Trở thành đầu mối cung cấp súng ống đạn dược lớn nhất ở Hương Cảng và New York mới là mục tiêu hàng đầu của bọn họ.

Muốn có nguồn cung cấp tốt thì đầu tiên phải có biện pháp, nói đến biện pháp, hai giới hắc bạch của Ngải gia, Trác gia, Hồng bang đều cô vô số chiêu thức.

“Loại súng AK47 cải tiến do Trung Quốc phỏng chế, bắn liên thanh 600 phát, tầm bắn năm trăm mét đến sáu trăm mét đổ lại. Phương thức chế tạo hoàn toàn hợp tiêu chuẩn, chi phí so với bên Russia thấp hơn rất nhiều.”

“Hỏa ca, anh đào cực phẩm này từ đâu ra đấy?” Ngải Cửu thuần thực gỡ từng bộ phận của súng ra rồi lắp vào vô cùng thuần thực.

“Một người bạn giới thiệu.”

“Thứ tốt thế này sao anh không giữ lại cho mình?” Trác Dạ Húc hỏi.

“Các cậu cũng biết rồi đấy, tôi rất hiếm khi làm về thứ này.” Súng ống đạn dược là mục tiêu quá lớn, muốn gánh vác thì phải chấp nhận tính nguy hiểm cao. So ra thì thuốc phiện dễ dàng vận chuyển cũng chẳng lắm phiền toái, lợi nhuận lại cao hơn so với vận chuyển súng ống đạn dược.

Ngải Cửu bĩu môi hừ lạnh, “Chuyên làm cái việc thiếu đạo đức kia, cẩn thận sau này để con không có lỗi đấy nhá.”

“Tôi làm chuyện vậy đấy, các cậu tưởng các cậu cao thượng hơn tôi chắc?” Đều là những tội ác khiến người ta tan cửa nát nhà, một viên đạn nháy mắt có thể bắn chết người, còn bạch phiến, tác dụng chậm, chết không đau đớn.

“Mặc kệ thế nào cũng phải nói với anh một tiếng cảm ơn, Hỏa ca.” Trác Dạ Húc quay đầu về phía Ngải Cửu, cười mỉa nói: “Sẽ nhanh chóng kiếm được khoản lớn mà Vu Kỳ Kỳ moi được ở chỗ cậu, nói không chừng còn thừa để cậu lại tiếp tục mang đi tặng cô ta đấy.”

Ngải Cửu khòe thét một tiếng, thở dài chấp tay cầu xin: “Các người đừng làm thế nữa được không, tôi đã nói đó là lần cuối cùng, là lễ vật chia tay mà.”

“Quà chia tay lớn nhỉ, hay là bọn tôi cũng xin một phần?” Trác Dạ Húc nghiêm túc đề nghị.

Có những việc không được nói lung tung, sợ rằng nói ra sẽ trở thành sự thật.

19. Quyển 2 - Chương 19

Gây đánh uyên ương.

Sau khi bán hàng thuận lợi là đến lễ Giáng Sinh, giống như lời trước đó Trác Dạ Húc đã nói, lần này kiếm được một khoản lớn. Tiền dành cho Hạ Chu Diễm cũng không kém, cả một đồng hàng Mỹ giá rẻ như vậy mà hắn không để lại cho bản thân, ngược lại còn tặng cho bọn họ, con hồ ly họ Hạ này có đôi khi rất đáng ghét, nhưng cũng coi là huynh đệ hàng thật giá thật.

Để cảm ơn hắn, Ngải Cửu tính sẽ tặng hắn một món quà Giáng Sinh, vậy tặng gì nhỉ? “Hắc hắc...” Nhìn gã thuộc hạ Hứa Nghị đang bàn bạc công việc cách đó không xa, hắn bỗng bật thốt một tràng cười quỷ dị, “A Húc, tôi biết tặng gì cho Hỏa ca rồi.”

“Cái gì?” Trác Dạ Húc nhìn theo ánh mắt hắn, lập tức biết hắn muốn làm cái gì, “Sao vậy, cậu muốn gói Hứa Nghị vào hộp quà rồi tặng cho hắn?”

“Ý kiến không tồi.” Ngải Cửu tỏ vẻ vô cùng đắc ý, “Cứ như vậy đi, không cần tốn một xu, món quà này quyết định chắc chắn luôn.” Bọn họ đâu có giàu có gì, có thể tiết kiệm được đồng nào thì hay đồng đó.

“A Cửu, đừng có làm loạn. Hỏa ca với Hứa Nghị ra sao thì đó cũng là việc của bọn họ, Hứa Nghị không phải phụ nữ, việc này hấn thích hay không thích vẫn chưa đến phiên người khác xen vào, cậu ít tham gia vào thôi.”

“Hấn đâu có không vui đâu, là cậu không nhìn thấy lúc bọn họ làm đó thôi, Hứa Nghị lúc bị thương nhìn rất hưởng thụ nha.” Trừ phi là người thích mua vui, nếu không sẽ chẳng ai tình nguyện để bị đàn ông đè.

Trác Dạ Húc mở cửa xe, tay giữ cửa, thở dài lắc đầu, “Làm người của Ngải thiếu gia cậu đúng là quá đáng thương, làm trâu làm ngựa, kết quả còn bị mang đi bán.”

“Người của Ngải thiếu gia?” Ngải Cửu cười ranh mãnh, đẩy mạnh y vào trong xe, áp đảo, “Bà xã, người của Ngải thiếu gia cũng đâu phải tên Hứa Nghị kia đâu.”

Trác Dạ Húc bị cần số đập vào đầu, lại thấy tất cả mọi người ngoài xe đều nhìn bọn họ, y chửi ầm lên, “Mẹ nó, cút ngay!” Ngải Cửu cố ý áp đảo y trước mặt người khác, y vươn tay bóp cổ Ngải Cửu mà lay lay. Trước mắt công chúng, nửa trên của hai người lộ ra ở ngoài xe, bốn chân quấn nhau quay cuồng nóng bỏng trong xe, quả thật là khiến người khác mở rộng tầm mắt.

Bởi vì không tìm được hộp quà lớn cỡ đó, vậy nên Ngải Cửu cũng không quần nơ bướm quanh người Hứa Nghị để tặng cho Hạ Chu Diễm, chẳng qua lại đặt một phòng tổng thống trong khách sạn cho hấn, tiếp theo lại để Hứa Nghị mang một chai rượu đỏ trăm năm đến đó.

Vì bồi thường quà sinh nhật 23 tuổi cho Trác Dạ Húc, Ngải Cửu định tặng một món quà rất lớn nhân ngày sinh của Khổng Tử, có tượng tượng đến nát óc cũng chẳng biết nên tặng cái gì, gần tới đêm Giáng Sinh mới đến cửa hàng trang sức mua một cặp dây chuyền có mặt hình hộp nhạc bằng vàng ròng. Hộp nhạc vừa nhỏ vừa tinh xảo, lớn hơn đồng xu 1 đô la một chút, trên nắp hộp, một cái khắc hình ‘mặt trời’ một cái khắc hình ‘mặt trăng’, Ngải Cửu cảm thấy rất xứng với bọn họ, lập tức chi tiền ra mua. Nữ nhân viên trong cửa hàng giới thiệu kiểu nhẫn mới khiến hấn nhớ tới cặp nhẫn kết hôn của bọn họ, Trác Dạ Húc vẫn luôn không đeo nó. Không được, như vậy sao gọi là nhẫn kết hôn được.

Đêm Giáng Sinh, vì Ngải Cửu sống chết quấy rầy, Trác Dạ Húc đành phải đồng ý đeo nhẫn kết hôn vào. Không phải y để tâm đến việc công khai quan hệ của bọn họ, chẳng qua hai gã đàn ông cùng ra cùng vào lại mang cùng một loại nhẫn... nói ra thật sự rất mất tự nhiên. Nhưng, cho dù Ngải Cửu có dỏ dũ trò lưu manh thế nào, Trác Dạ Húc vẫn nhất quyết không nhận món quà nhân ngày sinh Khổng Tử của hấn, mấy thứ đồ vật như vậy cứ đem đi mà đồ trẻ con.

“Nếu không thì vậy đi!” Ngải Cửu kéo chiếc khăn tắm bên hông ra, đổ người lên giường, dùng vẻ mặt hùng dũng sẵn sàng hy sinh nhìn Trác Dạ Húc, “Đêm nay cho cậu thượng, cậu nhận quà đi.”

“Tôi có thể xem xét một chút...” Bên ngoài tỏ ra miễn cưỡng, kỳ thực trong lòng Trác Dạ Húc lại vui mừng hơn hở. Trước đó, vốn là Ngải Cửu đã cởi hết quần áo của y trước, y thua nên phải ở phía dưới, hiện tại mọi việc đã đảo ngược lại, sao y có thể không vui cho được. “Aiz, tôi cố gắng nhận quà cũng được.”

Bông tuyết bay múa ngoài cửa sổ, bàn tay đeo nhẫn nhắc một chân Ngải Cửu lên, lửa nóng cứng rắn rong ruổi trong cơ thể hấn. Ngải Cửu đang rất giận nha, trên thế giới này còn ai thảm hơn hấn không cơ chứ, đã tặng quà ngày sinh Khổng Tử lại phải kèm theo việc hiến thân thì người ta mới bằng lòng.

Mà Trác Dạ Húc lại cảm thấy: Đây là ngày sinh Khổng Tử tốt đẹp nhất trong cuộc đời mình.

※

Lễ Giáng Sinh qua chưa được một ngày, Trác Dạ Húc cứu được một người phụ nữ Phương Đông ở bệnh viện. Người phụ nữ mang bụng lớn này bị vài tên cầm súng đuổi theo, tuy rằng thân thủ không tồi nhưng dù sao thân thể cũng bất tiện, đang lúc nguy cấp lại được Trác Dạ Húc ra tay giúp đỡ, cứu người nữ đồng hương này. Nhìn thân thủ và khả năng bắn súng của cô cũng có thể nhận ra cô không phải người thường, nhưng không ngờ cô lại là vợ của Ryan, Đường Mạn. Ryan yêu vợ như mạng, sau khi biết được Trác Dạ Húc cứu được tính mạng vợ con mình, cơ hồ quỳ xuống dập đầu lạy Trác Dạ Húc. Trác Dạ Húc kinh ngạc trước tình cảm sâu nặng của hấn, càng kinh ngạc hơn về thân phận của Đường Mạn. Bảy tám năm trước,

có một nữ cao thủ lái chiếc xe máy Halley, một mình đấu với cả nhóm hắc bang ở Hương Cảng, có đoạn thời gian, Ngải Cửu còn coi cô như thần tượng mà sùng bái.

Trước kia Hạ Chu Diễm đã nói, Ngải Cửu và Trác Dạ Húc là con cưng của Thượng Đế. Có Ryan trợ giúp, việc buôn bán súng ống đạn dược của hai người không muốn trở nên náo nhiệt cũng khó. Uy danh của hai tên nhóc Phương Đông ở New York từ từ vang xa. Hạ Chu Diễm cũng nói, Thượng Đế không thể vĩnh viễn chăm sóc bọn họ, bọn họ cũng không thể nào vĩnh viễn không gặp khó khăn. (quác quác miệng quạ a...)

Lại một ‘ngày mừng một tháng sáu’ nữa trôi qua, Ngải Cửu không thể tận hưởng sinh nhật hai mươi hai tuổi ở New York, Ngải lão gia vừa thông báo, cứng rắn gọi hắn trở về Hương Cảng. Trác Dạ Húc một mình ở lại New York xử lý vụ mua bán mới tiếp nhận.

“Trác thiếu gia.” Hứa Nghị gọi Trác Dạ Húc đang lái xe ra khỏi ga ra.

Trác Dạ Húc ló đầu qua cửa xe hỏi: “Cậu không cùng A Cửu trở về Hương Cảng à?”

“Tôi bay chuyến muộn hơn.”

“Có việc?” Nếu không phải đã quen biết từ trước, biết hắn là người mặt lạnh như vậy, chắc Trác Dạ Húc sẽ tưởng rằng hắn coi mình là tình địch.

“Trác thiếu gia...” Hứa Nghị ngừng một chút mới nói: “Vẫn nên trở về Hương Cảng một chuyến đi.”

Trác Dạ Húc bước ra khỏi xe, chăm chú nhìn từng nét biến đổi nhỏ nhất trên gương mặt hắn, cuối cùng vươn tay nói: “Đưa vé máy bay đây.” Thu dọn vài bộ quần áo để thay, cầm hộ chiếu, gọi điện dặn Hạ Chu Diễm những việc cần thực hiện, sau đó chạy tới sân bay chờ chuyến bay tiếp theo tới Hương Cảng.

“Cậu tốt bụng quá nha.” Hạ Chu Diễm nâng mặt Hứa Nghị lên, lạnh lùng châm chọc.

Hứa Nghị nghiêng đầu gạt tay hắn ra, đột nhiên ôm lấy gương mặt hắn, đặt xuống một nụ hôn nóng bỏng...

“Yêu tôi rồi sao?”

Lắc đầu, nâng eo đón nhận từng đợt xỏ xuyên của hắn... Không liên quan tới việc yêu hay không, hắn chỉ khát vọng vòng tay ôm ấp của người đàn ông này.

※

Ngày hôm Ngải Cửu trở lại Hương Cảng, Ngải Kỳ Du phái người đến sân bay đón hắn trở về Ngải gia, cũng tự mình dặn hắn điều chỉnh lại việc giờ giấc sai lệch, ngày hôm sau cần phải gặp một vị khách quan trọng.

Hôm sau, Ngải Cửu mặc một bộ âu phục phẳng phiu, sáng sớm đã bước vào phòng ăn chào ông nội.

“Ông nội, người cần gặp là ai vậy?” Gọi hắn khẩn cấp trở về Hương Cảng, là người nào mà hắn không gặp không được?

Ngải Kỳ Du uống xong cháo trong bát, lau khô miệng mới trả lời hắn, “Hôn thê và cha vợ tương lai của mày.”

“Hôn thê?” Ngải Cửu sợ hãi đứng bật dậy khiến chiếc ghế phía sau ngã ra.

Ngải Kỳ Du lạnh mặt trách mắng, “Đợi lát nữa gặp khách đừng có hành động mất mặt như vậy.”

“Ông, ông... ông đang nói cháu sao?” Ngải Cửu lấy ngón tay chỉ về phía mình, bộ dạng hoảng sợ thất kinh, “Nhưng là... nhưng cháu đã kết hôn rồi, sao còn có hôn thê được?”

“Mày kết hôn với ai?”

“A Húc, ông quên rồi sao? Cháu với A Húc kết hôn ở New York, chính ông là người sắp xếp mà!”

“Hai năm rồi mà mày vẫn chơi chưa đủ?” Ngải Kỳ Du đứng dậy, rời khỏi phòng ăn, “Đúng mười giờ tới phòng khách tiếp khách.”

Chờ ông nội đi xa Ngải Cửu mới dám phát tiết, nhấc ghế hung hăng ném ra ngoài, đập một phát thật mạnh lên vách tường, “Bọn cháu không đùa, không phải đang đùa giỡn!”

Herel? Chloe là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất Trung Mỹ, cũng có quan hệ chặt chẽ với đám người buôn bán và tàng trữ ma túy ở Đông Nam Á, Nam Mỹ, Châu Âu... Có người nói lượng bạch phiện trong tay hắn nhiều đến nỗi có thể dùng thoa mặt thay phấn, đến giờ phút này hắn vẫn chưa sa lưới bởi trong giới chính trị Mexico cùng cảnh sát đều có người của hắn.

Nhìn cái tên đen đúa mập mạp cứ bô bô nói tiếng Tây Ban Nha kia, trong mắt Ngải Cửu bốc lên ánh lửa, muốn hắn cười đứa con gái vừa đen vừa béo của người này thì chẳng thà đập chết hắn còn đỡ hơn.

“Lão gia, tiểu thư Chloe đến.” Người hầu bước vào nói.

Tiếng giầy cao gót của phụ nữ ngày càng gần, mãi cho đến khi bước lên tấm thảm ngoài cửa thì âm thanh chói tai kia mới biến mất.

“Đây là hôn thê của cháu, tiểu thư Chloe.” Ngải Kỳ Du giới thiệu với cháu trai.

Ngải Cửu trợn mắt, há hốc mồm.

Người phiên dịch bên cạnh Herel lập tức giải thích: “Tiểu thư là con gái nuôi của ông chủ nhưng chẳng khác nào con gái ruột của ngài ấy.”

“Elan, đã lâu không gặp.” Tiểu thư Chloe xinh đẹp đi đến trước mặt Ngải Cửu, nhẹ nhàng hôn lên má hắn. Vu Kỳ Kỳ?! Cô ta lại là con gái nuôi của Herel! Là vị hôn thê mà hắn cần phải cưới!

“Cô nói rõ ràng cho tôi, chuyện này là như thế nào!” Lôi người phụ nữ kia ra khỏi phòng khách, đến phòng ngủ liền đóng cửa lại, Ngải Cửu rống lên.

“Như thế nào là như thế nào, chẳng lẽ Elan không vui khi chúng ta kết hôn sao?” Người phụ nữ kia lắc lắc chiếc nhẫn kim cương trên tay trái, tươi cười xinh đẹp lại ngọt ngào.

“Cô biết rõ tôi đã kết hôn với A Húc!”

“Tôi không ngại đâu!” Trên mặt Vu Kỳ Kỳ tuy xuất hiện biểu cảm ghen ghét nhưng vẫn cười nói: “Đàn ông sẽ có những lúc ham chơi, nếu anh còn chơi chưa đủ thì tôi có thể nói với cha trì hoãn việc kết hôn lại một thời gian, có điều, chúng ta có thể đính hôn trước hay không?”

Ngải Cửu mắt lạnh nhìn người phụ nữ xấu xa trước mặt, không hiểu tại sao trước kia bản thân lại thích cô ta, còn có suy nghĩ muốn kết hôn với cô ta: “Đưa nhẫn cho tôi.” Người phụ nữ chưa kịp phản ứng, Ngải Cửu đã nắm lấy tay cô, mạnh mẽ kéo chiếc nhẫn trên tay cô rồi ném ra khỏi cửa sổ.

Nếu đã vạch mặt nhau rồi, Vu Kỳ Kỳ cũng không cần làm ra vẻ tươi cười nữa, oán hận nói: “Ngải Cửu, nhất định anh sẽ phải cưới tôi!”

※

Ông nội, cháu sẽ không kết hôn với cô ta, cháu đã có A Húc. Lúc ở Mỹ, trong giáo đường, chúng cháu đã thề trước mặt cha sứ rồi, cháu sẽ không ly hôn với cậu ấy!

Ly hôn? Ở Hương Cảng không có chuyện đàn ông được kết hôn với đàn ông, mà với nó không cần phải ly hôn.

Cô ta là con gái của Vu Minh Đức đấy! Tại sao ông còn muốn cháu kết hôn với cô ta?

Bây giờ cô ta là con gái của Chloe...

Nhận được điện thoại của Trác Dạ Húc, Ngải Cửu vượt qua mười mấy lần đèn đỏ vọt với Trác gia, nhìn thấy Trác Dạ Húc, không thềm để ý tới sự có mặt của mọi người liền nhào tới ôm lấy y: “A Húc, A Húc, A Húc...”

A Húc cùng Hỏa ca thường cười hắn vô dụng, ông nội nói một hắn chẳng dám nói hai. Hắn thường phát tay mà nói: hắn không quan tâm đến những việc đó, nghe ai cũng như nhau cả. Thật ra bọn họ nói rất đúng, hắn vô dụng, lời ông nội nói hắn chưa bao giờ dám không nghe. Chỉ là, ngay lúc này đây...

“A Húc, cậu nhất định phải ở bên cạnh tôi, nhất định phải ở bên tôi...”

Trác Dạ Húc không thoát được nụ hôn như cắn xé của hắn, y nắm tay đâm lên cằm hắn, tiếp đến lại ấn hắn ngã xuống giường, “A Cửu, cậu bình tĩnh một chút!”

“Bình tĩnh, cậu bảo tôi bình tĩnh thế nào đây. Ông nói được thì làm được, nói không chừng ngay ngày mai sẽ bắt tôi kết hôn với Vu Kỳ Kỳ, cậu bảo tôi bình tĩnh thế nào đây!”

“Cậu rống cái gì, chẳng phải cậu đã sớm muốn kết hôn với cô ta sao, đúng lúc... Uhm!” Lời còn chưa dứt thì bụng đã ăn một cú đá cực mạnh.

“Trác Dạ Húc, đến lúc này mà cậu còn nói như thế! Con mẹ nó, cậu có còn là người hay không!”

“Vậy cậu muốn tôi nói cái gì?” Trác Dạ Húc buông tay, ngồi dậy.

“Nói bất luận thế nào thì cậu cũng ở bên cạnh tôi, nói cậu sẽ không bao giờ rời xa tôi.”

“A Cửu, tôi nói rồi, ly hôn không phải là rời xa, cậu có kết hôn với người phụ nữ khác, chúng ta cũng không...”

“Mẹ nó, ít nói những lời này với tôi đi!” Ngải Cửu túm lấy áo y, gân xanh nổi đầy trên trán, “Cậu chỉ cần trả lời: Cậu có đồng ý ở bên tôi, cùng tôi đối phó với ông già không.”

Trác Dạ Húc bật cười, “A Cửu, ông ấy là ông nội của cậu, cậu sẽ đối phó với ông ấy?”

“Tôi... Tôi không có ý đó. Ý tôi nói là không cho ông ép chúng ta tách ra.”

“Cậu nghĩ kỹ chưa? Đấu với lão gia, có lẽ sẽ chết rất thảm.”

“Ai sợ thì sợ, lão tử địch sợ!”

“A Cửu, cậu lại ba hoa bốc phét!”

“Tôi không có! Nói mau, cậu có đồng ý không!”

“Cậu hiểu rõ chưa? Con đường sau này sẽ rất khó đi.”

“Lão tử không sợ!”

“Cậu nói nhanh lên!”

“Đồng ý...” Trác Dạ Húc ôm lấy gáy hắn, chạm trán lên trán hắn, cười như đứa trẻ được thưởng kẹo. Sao có thể không đồng ý được. Cuối cùng cậu cũng suy nghĩ kỹ càng rồi, Ngải Cửu.

※

“Ông nội, buổi sáng tốt lành.” Trác Dạ Húc tỉnh lược một chữ trong cách xưng hô, trước kia đều gọi là Ngải gia gia.

(P/S: Nguyên văn là ‘gia gia, buổi sáng tốt lành’ và ‘Ngải gia gia’, A Húc cũng chào là ‘Gia gia’.)

“Ngồi đi.” Ngải Kỳ Du phát tay kêu người hầu dâng trà lui xuống, khách sáo hỏi một câu, “Gần đây Trác lão đầu sao rồi?”

“Thân thể coi như cường tráng.”

“Thân thể coi như cường tráng, hừ.”

Trác Dạ Húc không hiểu tại sao ông lại hừ lạnh, những lời này có chỗ nào không đúng?

“Có gì cứ nói, đừng vòng vo, tôi không có thời gian.”

“Vâng.” Trác Dạ Húc gật đầu, gương mặt đối diện với ông, không kiêu ngạo cũng chẳng siểm nịnh hay sợ sệt, “Ông, cháu với A Cửu không có ý định ly hôn, A Cửu cũng không muốn kết hôn với tiểu thư Chloe. Vật ông muốn thu được từ Chloe, cháu cùng A Cửu sẽ giúp ông đoạt được.”

Ngải Kỳ Du cười lạnh, “Chỉ dựa vào hai đứa?”

“Phải, chỉ dựa vào bọn cháu.”

Móng tay trên đầu chiếc ghế gỗ loẹt xoẹt một tiếng, Ngải Kỳ Du nắm chặt tay vịn ghế, vẻ kiên định cùng tự tin của Trác Dạ Húc đã từng xuất hiện trên một gương mặt khác.(ần tình gì đây ta – boy friend?)

“Được, ta cho hai đứa một cơ hội.”

“Cảm ơn ông nội.”

Trác Dạ Húc vừa bước ra cửa liền nghe được tiếng đồ đạc vỡ nát phía sau, quay đầu nhìn lại, Ngải lão gia nâng chiếc ghế nặng trĩu ném về phía tử thủy tinh. Kinh ngạc, nghi hoặc càng nhiều hơn. “Hắn cũng vậy” là có ý gì? Hắn là ai?

※

Trác Dạ Húc quệt vết máu bên khóe miệng, nhếch khóe miệng xứt xứt lên, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Hứa Nghi.

“Trác Dạ Húc, đừng có không biết tự lượng sức.”

“Đây là lời cậu muốn nói?” Quấy rầy bữa tối lãng mạn của y cùng Ngải Cửu để nói những lời nhảm chán này đây, “Biết rồi, tôi sẽ lượng sức mà đi. Bất quá, mong cậu gọi tôi một tiếng ‘Trác thiếu gia’, OK?”

20. Quyển 2 - Chương 20

Vừa thấy mặt Trác Dạ Húc, Hạ Chu Diễm lập tức đứng dậy khỏi sô pha, liên thanh chặc chặc đi tới trước mặt y. Trác Dạ Húc bị hắn nhìn chăm chăm đến mất tự nhiên, giật giật khóe miệng sưng phù. Rốt cuộc nhìn không nổi nữa, Hạ Chu Diễm phì cười thành tiếng, “A Húc, cậu... Ai u!” Chỉ nói được ba chữ đã bị dính một đệp lên bụng, lui vài ba mét té trên mặt đất, cú đá này rất có lực.

“Ai cũng có thể cười, chỉ có anh là không được phép.”

“Tại sao... tôi không thể cười...” Người trên mặt đất ôm bụng một lúc lâu vẫn chưa gượng dậy được.

“Bởi vì” Trác Dạ Húc chỉ vào khóe miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây là do hắn làm.”

“Hứa Nghi? Cậu ta động thủ với cậu? Làm sao có thể, lý do là gì?” Hạ Chu Diễm khó mà tin được, người yêu mình lại dám động thủ với Trác thiếu gia.

Trác Dạ Húc ngồi xuống, tiện tay cầm lấy bao thuốc cùng chiếc bật lửa trên bàn, châm một điếu, “Cậu ta nói tôi không biết tự lượng sức mình, đại khái là trách tôi làm phiền Ngải thiếu gia nhà cậu ta.”

“Ngải thiếu gia nhà cậu ta...” Hạ Chu Diễm thản nhiên mỉm cười, vịn vào thành sô pha để đứng lên, hỏi: “Ngải lão gia muốn các cậu làm gì?”

“Đừng nói anh không biết.”

“Đúng là tôi có biết một chút.” Hạ Chu Diễm bảo y đưa thuốc lá cho mình, Trác Dạ Húc vươn tay giao cho hắn, châm thuốc lá, hắn nói tiếp: “Các cậu đã nghĩ kỹ chưa? So sánh với việc mua bán lúc này, những thứ trước kia các cậu làm chẳng đáng kể đâu, chỉ là mua chút đồ chơi để đám lâu la đánh đám vui chơi thôi.”

Số sủng ông đạn được khổng lồ Trác Dạ Húc cùng Ngải Cửu giao dịch trong một năm so ra cũng không bằng một góc của hắn. Nghe nói đây là thứ để phòng sai lầm ‘Cửu Thất’, lúc ấy chính phủ Hương Cảng có vài người muốn mua trang bị vũ trang của Nga. Hòa bình vượt qua ‘Cửu Thất’, một số tên hung đồ dần trở thành tai họa ngầm, giống như tảng đá đặt trong lòng người ta, nặng nề đến phát sợ. Tình hình ở Trung Đông càng lúc càng căng thẳng, người người cất súng giấu lương thực. Ngải Du Kỳ cho rằng cơ hội đã đến, tỏ vẻ thiện ý muốn trợ giúp bọn họ giải quyết dứt điểm những thứ này, bọn họ đang cầu mà không được, song phương ăn nhip nhau mà đạt thành thỏa thuận. Bọn họ sẽ là người vận chuyển hàng hóa xuất khỏi Hương Cảng, Ngải Du Kỳ phụ trách đem hàng bán cho ‘đám nhà quê’ ở Trung Đông.

Ngải lão gia yêu cầu Ngải Cửu và Trác Dạ Húc tự mình đem số lượng súng ống đạn được khổng lồ này vận chuyển đến Nga, sau đó từ Nga chuyển tới Trung Đông. Ở các trạm kiểm soát bên Hương Cảng sẽ có người

chuẩn bị, hàng đến Nga, bọn họ sẽ đi theo một đám người chính phủ cùng bán chung một loại hàng ấy để tiến vào địa phận Afghanistan. Từ đó về sau, hai người phải tự cầu cho bản thân nhiều phúc phận. Không bàn tới tình hình hiện tại ở Trung Đông ra sao, nếu trên đường vận chuyển từ Hương Cảng đến Nga mà hàng bị hải quan Hương Cảng hay hải quan Đại Lục tập kích... hai người phải tự mình gánh lấy vận đen.

Nhưng đó mới chỉ là bước đầu ‘khảo nghiệm’ của Ngải lão gia. Hứa Nghị – người hiểu rõ thủ đoạn của Ngải lão gia cực kỳ phần nộ với hai tên không biết trời cao đất dày này. Cho tới bây giờ hắn vẫn luôn nhân nhượng phục tùng với Ngải Cửu, cho nên lửa giận chỉ có thể phát tiết trên người Trác Dạ Húc.

“Ông già cũng nhẫn tâm quá, đến cháu trai ruột cũng chẳng nể tình tí nào.” Nhiều lần quay vòng, loại giao dịch này vốn chẳng kiếm được bao nhiêu tiền cho Ngải gia, mấy tên quan lớn kia cho rằng Ngải Du Kỳ đang lấy lòng bọn họ, nhưng chẳng qua ông muốn mượn việc này để ‘dạy dỗ’ hai tên tiểu tử kia một trận. “Ông ấy đã thể hiện rõ là muốn xử tử hai người các cậu, tôi khuyên các cậu đừng đấu với ông ấy, đấu cũng không lại.” Hạ Chu Diễm nghiêm túc nói.

Trác Dạ Húc vậy gạt tàn, miễn cưỡng mà nói: “Cứ thử xem đã.”

“Tưởng rằng cậu hiểu chuyện hơn A Cửu, thì ra cả hai đều là đồ ngốc.”

“Không nhắc tới việc này nữa.” Trác Dạ Húc vứt bỏ tàn thuốc, dương tay bảo hắn dừng lại, hỏi: “Chuyện của người phụ nữ kia tra đến đâu rồi?”

“À, người phụ nữ kia rất khó lường.” Hạ Chu Diễm ngửa ra sau, toàn thân dựa lên lưng sô pha, lấy tư thế bề trên để giáo huấn Trác Dạ Húc: “Tôi đã sớm cảnh cáo các cậu, người phụ nữ kia không đơn thuần, không nghe lời người đi trước thì bây giờ cứ chịu thiệt đi.”

“Thôi thôi thôi, anh nói mau đi.”

Vu Kỳ Kỳ, con gái độc nhất của phú hào Vu Minh Đức ở Hương Cảng, năm nay hai mươi sáu tuổi, tám năm trước học đại học Chicago ở Mỹ, khoa hóa học. Ba năm trước đạt được bằng bác sĩ ở Hương Cảng, sau đó học luật ở đại học Hương Cảng, quen biết Ngải thiếu gia của Ngải gia khi học cùng một khoa, hai người nhanh chóng rơi vào lưới tình nồng cháy. Từ lúc học tại đại học Chicago, Vu Kỳ Kỳ đã được các giáo sư cùng bạn học gọi là nữ thiên tài, bài luận văn về việc chế tạo một loại thuốc phiện kiểu mới của cô ta đã gây ra một cơn chấn động lớn, bởi vì trong đó trình bày quá mức tường tận về quá trình chế tạo thuốc phiện. Bài luận văn ấy nhanh chóng bị học viện thu làm tư liệu mật, không công bố ra bên ngoài.”

“Hóa ra cô ta lớn hơn em với Ngải Cửu vài tuổi.” Nhớ tới việc người phụ nữ kia ăn mặc kiểu nữ sinh đơn thuần trước mặt Ngải Cửu, Trác Dạ Húc liền dở khóc dở cười, không biết Ngải thiếu gia tự xưng phong lưu đa tình sau khi nghe được việc này sẽ có phản ứng như thế nào?

“Tất cả hồ sơ tư liệu bên Hương Cảng đều bị sửa đổi, không có ghi chép thời gian cô ta học đại học ở Mỹ, tuổi cũng chỉ có hai mươi mốt.”

“Đừng nói với tôi là cô ta và Herel Chloe thật sự có quan hệ cha nuôi và con gái nuôi đấy.” Trác Dạ Húc cười lạnh.

“Quan hệ của bọn họ không thân mật như vậy, thế nhưng cũng không khác biệt lắm. Trong vòng năm năm ngắn ngủi mà cô ta đã trở thành trợ thủ đắc lực của Herel, xem như lão nhị của tập đoàn Chloe. Bởi vì vài năm gần đây cảnh sát Mỹ và Mexico theo dõi Herel rất sát, cho nên hắn tiếp cận A Cửu, đại khái là muốn thành lập căn cứ ở Hương Cảng, rất nhiều ‘kiệt tác’ đều là do cô ta tạo nên.”

“Được lắm, Hỏa ca, anh đúng là biết không ít.” Trác Dạ Húc bội phục từ tận đáy lòng.

“Tất nhiên là tôi có đường dây tin tức riêng.” Nói là nói như thế nhưng trên mặt Hạ Chu Diễm chẳng mấy may tỏ ra đắc ý hay khoe khoang. “Chỉ sợ rằng các cậu không thể lưu người phụ nữ này lại, mất thấy Vu Minh Đức bị Ngải lão gia đánh tan tác mà cô ta vẫn có thể chịu đựng không ra tay, chỉ dựa vào đó thì các cậu cũng nên hiểu rằng cô ta là nhân vật rất lợi hại, chí hướng cao, cậu với A Cửu không so được với người ta đâu.”

“Đương nhiên chúng tôi không thể so với người được Hạ đại thiếu gia ngài tán thưởng.” Trác Dạ Húc tức giận nói xong, đứng lên đi ra cửa, một câu tạm biệt cũng chẳng để lại.

Hạ Chu Diễm nhìn bóng lưng y, nhỏ giọng mắng, “Không lễ phép, đợi trở về rồi tôi sẽ dạy dỗ các cậu.” Có việc khác a...

“Ai vừa đến vậy?” Hứa Nghị mặc một bộ thường phục, đi từ phòng ngủ trên lầu xuống, mái tóc mới gội xong còn mang theo bọt nước.

“Cậu gây họa, người ta tìm tới tận cửa.” Hạ Chu Diễm lắc đầu thở dài nói.

Hứa Nghị không hiểu hắn nói cái gì, tiến vào phòng bếp tìm đồ ăn, vừa mở cửa tủ lạnh ra thì đột nhiên bị người đằng sau ôm lấy.

“Tôi nhớ rõ, hôm đó ở trên giường cậu còn cầu xin tôi buông tha cho cậu, không tưởng được cậu còn sức lực chạy đi đánh người.”

Hạ Chu Diễm thô lỗ kéo chiếc quần dài màu xám Hứa Nghị vừa thay, tiếp đó nắm lấy chiếc quần lót màu đen khiến huyết khẩu hồng hồng ở giữa hiện ra. Kéo khóa quần xuống, nhằm đúng huyết khẩu mà nhẹ nhàng ma xát, phân thân dần dần cứng rắn.

“Tôi... một lát nữa tôi có việc...” Phía trước bị nắm chặt chơi đùa, Hứa Nghị khó khăn cất tiếng.

“Tôi tin cậu có đầy đủ sức lực ứng phó, bảo bối.” Eo động một cái tiến sâu vào dưng đạo khô khốc, mạnh mẽ không nề tình.

Hứa Nghị bị đau, kêu rên thành tiếng, nắm chặt tay cầm trên tủ lạnh để ổn định thân thể. Là trừng phạt sao?

“Hứa Nghị, cậu đánh cậu ta một đấm cũng đủ giải hận rồi. Tốt nhất đừng có thêm hành động khác, nếu không cho dù là cậu thì cũng đừng trách tôi...” Hắn từng nhìn thấy sự tàn nhẫn của Hứa Nghị, cảm giác khác biệt ấy khiến người ta kinh hãi, vì Ngải Cửu, hắn còn có thể ác độc hơn.

“Tôi đồng ý với anh rồi thì sẽ không đổi ý... Tương tự, anh cũng đã đồng ý với tôi là sẽ giúp hắn... A... uhm...”

“Có cảm giác?” Hạ Chu Diễm tiến nhập mạnh mẽ thêm vài lần liền dừng lại, chuyển đầu hắn qua, hỏi: “Nếu đổi lại là người khác làm chuyện này với cậu, chắc cậu đã sớm bắn hắn rồi đúng không... Cậu yêu tôi sao?”

Lắc đầu, không đầu, sẽ không.

※

Afghanistan, thành phố Farah, trong một khách sạn, Ngải Cửu dựa lên Trác Dạ Húc mà ngủ say, Trác Dạ Húc đang ngủ bị hắn đè lên liền lằm bằm lầu bầu. Nội thất rất đơn sơ, nhìn qua thì sạch sẽ nhưng trong không khí lại vương vất mùi hôi hám khó chịu. Sau khi bọn họ dọn vào, nhân viên cửa hàng xịt một loại nước hoa gay mũi, hỗn hợp khí vừa thơm vừa hôi hám thiếu chút nữa khiến hai người phát điên. Ngải đại thiếu gia quen được nuông chiều từ bé vừa chạm vào giường trong khách sạn liền nổi mẩn, đành phải thường xuyên mặc quần dài áo dài, dựa lên người Trác Dạ Húc để ngủ. Một tháng không chớp mắt, tinh thần lúc nào cũng ở trạng thái căng thẳng, hai người nằm xuống giường không bao lâu liền ngáy như sét đánh.

Ngải lão gia thật sự muốn chinh hai tên tiểu tử này. Căn cứ theo tình hình hiện tại, người muốn mua số lượng lớn ở đâu cũng có, người có thể mua toàn bộ hàng của bọn họ cũng không thiếu. Hắn liên hệ ba mươi khách hàng, đem hàng phân ra bán cho những người ở ba nước Afghanistan, Iran, Iraq. Từ Afghanistan tiến vào Iran coi như không khó, nhưng muốn đem súng ống đạn dược vũ khí từ Iran buôn lậu đến Iraq thì gần như là đem mạng sống ra đánh bạc.

Hoàn thành giao dịch ở Farah, hai người tính toán nghỉ ngơi hai ngày. Sau khi ngủ no đủ tỉnh lại, Y Vạn vốn đi theo hai người từ trước đến giờ đã không còn ở trong khách sạn, nhấn lại rằng hắn đang đi làm chút việc riêng, hai người ở trong khách sạn cũng chẳng có việc gì làm nên đành xuống đường đi dạo.

Hai người đàn ông đẹp trai đi lại trên đường quả thật rất hấp dẫn người khác. Những người phụ nữ ăn mặc kín đáo, vải phủ kín thân, khăn trùm đầu che nửa gương mặt, đôi mắt lộ ra ngoài trộm nhìn hai người đàn ông Trung Quốc đẹp trai.

Nơi bản cùng này hoàn toàn khác biệt so với Hương Cảng và New York, Ngải Cửu cảm thấy hứng thú bèn cố gắng lôi kéo Trác Dạ Húc đi khắp các hang cùng ngõ hẻm. Đi vào một khu phố rộng rãi, có rất nhiều đồ

đặc kỳ quái được bày bán la liệt trên mặt đất. Hai người dừng lại trước một sạp hàng, trên vỉa hè bày đầy những khay kim loại.

“Đây là cái gì, chẳng lẽ lúc bọn họ ăn cơm cũng muốn lấy bát đĩa chắn trước ngực để đỡ đạn à?” Ngải Cửu ngồi xổm xuống, vui vẻ nhặt đồ vật tròn tròn kia lên, tò mò ướm lên trước ngực. Chiếc áo kẻ ca rô màu lam đậm hơi kéo lên khi hắn ngồi xổm xuống, một chiếc súng lục nhỏ gọn lộ ra, đó là một khẩu Beretta 92F, độ chính xác cực cao, tính an toàn cùng bề ngoài tinh tế của nó vô cùng nổi danh. Chỉ thoáng qua một cái, khẩu súng kia đã hấp dẫn mấy ánh mắt.

“Đi thôi.” Trác Dạ Húc đá một phát vào mông hắn, kéo hắn rời khỏi chợ...

Ngải Cửu liên tục chửi mẹ nó, đám người Afghanistan khốn kiếp này mặc áo choàng, dáng người lại giống nhau như đúc, thế nên bọn họ bị theo đuôi rất lâu rồi vẫn chưa phát hiện ra.

Những người kia thoạt nhìn cùng lắm cũng chỉ mười bảy, mười tám tuổi, trong tay cầm súng trường cũ nát. Hai bên bốn người, phía sau ba người, bọn họ vây Ngải Cửu và Trác Dạ Húc trước một bức tường đất trong ngõ hẻm.

Một thiếu niên đeo khuyên tai bằng lá đồng đi tới, trong tay nắm một tờ tiền, là một tờ mười đô la, một tay hắn đưa tiền cho Ngải Cửu, một tay vỗ vỗ khẩu súng bên hông Ngải Cửu.

“Muốn mua cái này?” Thì ra không phải cướp, nhưng cái đó và cướp bóc có gì khác nhau đâu, mấy chục đô la mà đòi mua khẩu súng của hắn? Mua vài viên đạn bên trong thì còn được. “No, no.” Ngải Cửu đẩy tiền của hắn ra, từ chối.

Mấy người kia lập tức nâng súng trong tay chĩa vào hai người. Trác Dạ Húc không chút hoang mang mà rút khẩu súng bên hông Ngải Cửu ra, ung dung mở chốt bảo hiểm, chỉ vào chiếc khuyên tai bằng lá đồng của thiếu niên kia. Đám thiếu niên còn lại lộ vẻ hoảng sợ. Không đợi bọn họ làm ra hành động gì khác thì Trác Dạ Húc đã cướp cò súng, viên đạn không chút chênh lệch liền bắn trúng chiếc khuyên tai của thiếu niên kia, sau đó chuyển tay bắn hai phát về phía thiếu niên đang cầm súng sẵn. Hai phát đạn này đục hai lỗ trên khẩu súng của hắn.

Cũng chẳng quan tâm xem bọn họ nghe có hiểu hay không, Trác Dạ Húc nói bằng tiếng Anh: “Nhìn đi, súng này không thích hợp với các cậu, muốn giết người thì cứ bắn trúng đầu hắn là được.”

Bảy người kia bị kỹ thuật súng điêu luyện của y khiến cho sợ hãi, cũng vô cùng khâm phục, không chần chờ thêm, không tiếp tục lằng nhằng với thiếu niên đeo khuyên, hai người vẫy tay rồi nhanh chóng rời đi. Ngải Cửu cất kỹ súng, vừa rời khỏi con ngõ nhỏ, chợt nghe tiếng ầm rất lớn vang lên, là tiếng bom nổ! Tiếp theo là tiếng súng bắn phá.

Hai người không hẹn mà cùng xoay người chạy vào ngõ nhỏ, Ngải Cửu nhìn thấy phía trước có người cầm khẩu súng tự động đang khai hỏa nên nhanh chóng giữ chặt Trác Dạ Húc trốn sau bức tường đất, chờ đám người nã súng kia rời khỏi thì bọn họ mới bước ra.

Bảy thiếu niên hai phút trước còn tràn đầy sinh lực hiện tại đã nằm trong vũng máu, có hai người bị thổi bay tay chân, trên người tất cả bọn họ đều có vô số lỗ đạn. Máu thịt lẫn lộn, không thể nhận ra ai với ai. Chỉ dựa vào chiếc khuyên tai bằng đồng bị bắn bay một nửa, Trác Dạ Húc nhận ra đầu của cậu thiếu niên kia. Đây là lần thứ mấy bọn họ nhìn thấy cảnh này rồi?

Mấy hôm trước bọn họ mới giao hàng tới tay khách ở thành phố Farah, người nọ lập tức dùng súng bọn họ vừa bán, chớp lấy một thiếu niên để thử súng. Sau đó, gia tộc thiếu niên kia cầm vũ khí tới, một trận đấu súng đầy máu me diễn ra trước mắt bọn họ. Còn có một ngày, không biết là giáo đồ mới của Hồi Giáo giết chết ‘Cựu giáo đồ’ hay là cũ giết mới, tóm lại là mấy chục người cầm súng dồn rất nhiều người già, trẻ em và phụ nữ tay không tấp sập vào một chỗ, sau đó điên cuồng gào thét bắn phá.(sự thật tàn khốc)

Bọn họ không phải là người gây ra việc giết chóc ấy, nhưng bọn họ lại là người cấp vũ khí cho đám giết người kia.

“A Húc, chúng ta buôn bán thứ này, về sau sinh con sẽ không có lỗ đít đấy.” Ngải Cửu nhắm mắt, trong đầu xuất hiện hình ảnh thiếu niên đứt tay rời chân.

“Chúng ta không làm cũng sẽ có người khác làm.” Qua rất lâu, Trác Dạ Húc nói tiếp: “Làm tiếp một trận nữa, chờ đến khi ổn rồi thì chúng ta sẽ làm cái khác.”

“Ừ, nghe lời cậu.”

※

Y Vạn là người ‘dẫn đường’ Hạ Chu Diễm giới thiệu cho Ngải Cửu cùng Trác Dạ Húc, hẳn vô cùng am hiểu lộ tuyến vận chuyển hàng hóa ở các quốc gia Trung Đông. Cho dù trước đó Hạ Chu Diễm có nói với hắn: đừng vì hai người họ trẻ tuổi mà coi thường, nhưng hắn vẫn cứ cho rằng hai tên ranh nhìn đời chưa rõ này không đáng tin cậy, cho đến khi hắn chứng kiến đầu óc cùng tính tình trầm ổn của hai người... đúng là phải nhìn bọn họ bằng con mắt khác. Bọn họ, một người sáng suốt, nhạy bén, quyết đoán, lại khó tránh khỏi tính tình nóng nảy, thiếu nhẫn nại, không để ý đến hậu quả; một người lạnh lùng, cẩn thận, lo lắng mọi việc vô cùng chu đáo. Hai người giống như những góc cạnh lồi lõm đầy khuyết điểm, nhưng khi bù trừ cho nhau lại tạo thành một vòng tròn hoàn hảo. Tuy nhiên, quan hệ giữa bọn họ không giống kẻ cộng tác như hắn.

Tuy rằng phát sinh vài chuyện ngoài ý muốn, nhưng các cuộc giao dịch ở Qom vẫn hoàn thành một cách thuận lợi. Chịu ảnh hưởng của tình hình ở Iraq, quốc nội Iran cũng bị bao phủ bởi hoàn cảnh khủng bố, bất luận người nào khả nghi, nhất là người ngoại quốc, tất cả bị kiểm tra, nếu không thể xuất trình các loại giấy tờ tùy thân đáng tin cậy thì đều bị coi là ‘phần tử quấy nhiễu’, bị giam cầm. Giữa trưa hôm nay xảy ra một vụ nổ lớn ở khu trợ trung tâm Qom, người gây ra vụ việc trốn vào khu trợ phía bắc.

Khi Ngải Cửu cùng Trác Dạ Húc đang dùng cơm trong một nhà hàng ở phía bắc ngoại ô Qom, một đội quân nhân Iran xông tới, hòng súng nhất tề chỉ vào đầu bọn họ. Lúc bọn họ bị ‘kiểm tra’ bên bàn cơm, Y Vạn tới xuất trình giấy chứng nhận của hai người, bên trong giấy chứng nhận có kẹp một tập giấy ‘thông hành’ dày cộp. Người đứng đầu đội quân nhân gạt đầu, phát tay để những người khác buông súng, lúc chuẩn bị rời đi lại nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay trái của Ngải Cửu, sau đó túm lấy tay hắn định rút nhẫn xuống. Làm sao Ngải Cửu có thể giao nhẫn cho người khác, dùng sức bắt lấy tay hắn, sau đó thưởng cho hắn một nắm đấm sắt. Tên cầm đầu kia kêu trời gọi đất, hơn mười khẩu súng lại kê lên đầu Ngải Cửu lần thứ hai.

“A Cửu, cho hắn đi!”

“Cái này không thể cho được!”

Đó là nhẫn kết hôn của hắn và Trác Dạ Húc, không ai được phép lấy đi!(WoW)

21. Quyển 2 - Chương 21: Ân Oán Tình Cừ

Sao Ngải Cửu có thể giao nhẫn cho người khác, dùng lực lật ngược tay bắt lấy hắn, tiếp đến lại tặng cho hắn một cú đấm sắt. Người đứng đầu đội quân nhân kêu trời gọi đất, hơn mười khẩu súng lần thứ hai chìa lên đầu Ngải Cửu.

“Ngải Cửu, cho hắn đi!”

“Cái này không thể cho được!”

Trước khi gã đứng đầu đội quân Iran động thủ, Trác Dạ Húc nhanh chóng kéo Ngải Cửu lại, nhấc chân đá một phát, ấn hắn lên mặt bàn, lôi chiếc nhẫn ra giao cho tên quân nhân kia. Y Vạn vội vàng đứng chắn trước hai người, dùng tiếng Ba Tư nói gì đó với đám binh lính Iran, tiếp đó lại đưa ra một tập gì đó mới khiến sự việc ổn thỏa. Gã đứng đầu đội quân dùng súng dí đến trước mặt Ngải Cửu cùng Trác Dạ Húc, cúi mạnh xuống đầu Ngải Cửu một cái, Ngải Cửu mất thăng bằng lao đảo về phía trước, Trác Dạ Húc nhanh tay đỡ lấy hắn.

Sau khi cả đội cướp đi rồi, Trác Dạ Húc muốn lập tức phát hỏa với Ngải Cửu, nhưng thấy sắc mặt hung hăng của hắn, y cố gắng áp chế cơn giận, ôn tồn nói: “A Cửu, đừng làm bừa, nhẫn thì khi nào trở về mua

cũng được.”

“Có thể đánh đồng được sao?” Ngải Cửu tròng mắt lườm y một cái, đẩy y ra, rời khỏi nhà hàng về thẳng khách sạn.

Trác Dạ Húc đuổi theo vào trong phòng, đóng cửa lại, tức đến nỗi chỉ muốn lôi cái tên khốn không biết nặng nhẹ này ra đánh cho một trận. “Tôi đã sớm bảo cậu cất kỹ nhân đi rồi cơ mà.” Tiến vào Afghanistan, Y Vạn lập tức dặn bọn họ đem đồng hồ, nhẫn và những đồ vật quý giá cất đi, vậy mà Lão Cửu ngốc nghếch lại nói đeo nhẫn này quen rồi, bỏ ra sẽ thấy không thoải mái, bây giờ nhẫn bị người ta đoạt đi thì thoải mái rồi đấy.

“Mẹ nó, nếu cậu còn dám làm xằng bậy nữa, lão tử không tha cho cậu.” Trác Dạ Húc cởi đồ lót, nhớ tới hình ảnh mười khẩu súng cùng lúc chỉ lên đầu Ngải Cửu mà sau gáy cảm thấy lạnh lẽo. “Tôi nói cho cậu biết.... Mẹ nó, cậu có nghe tôi không thể hả!”

Ngải Cửu giả bộ mắt điếc tai ngơ để một mình y rống giận, hết sức chăm chú nghịch một chiếc hộp đen trong tay.

“Máy theo dõi?” Trác Dạ Húc chăm chú nhìn vật có hình dáng như chiếc điều khiển trong tay hắn, trong ba dấu mực tiêu xuất hiện trên màn hình có một cái đang di chuyển. Giao dịch tại Qom bị cảnh sát cùng quân đội địa phương phát hiện, y, Ngải Cửu, còn có Y Vạn bắt buộc phải tách ra, điện thoại liên lạc thì hỏng, vất vả lắm thì cuối cùng ba người mới có thể tụ tập lại. Vì thế, để có thể biết được vị trí của đối phương bất cứ lúc nào, hơn nữa Y Vạn thường xuyên có việc riêng phải làm, cho nên y chuẩn bị thứ này. Trên người ba người đều mang một chiếc máy theo dõi. “Y Vạn đi ra ngoài?”

“Không phải, tôi đặt máy theo dõi lên người tên khốn kiếp kia!”

“Cậu vừa nhắc tới tên kia à? Đặt lên người hắn lúc nào thế?”

“Ngay lúc hắn đập lên đầu tôi chứ sao.” Ngải Cửu bỏ vật như chiếc điều khiển kia sang một bên, lấy hai khẩu súng lục trong vali bằng da ra, lên đạn.

“Cậu muốn làm gì?” Trác Dạ Húc bắt lấy tay hắn, lớn tiếng hỏi.

Ngải Cửu chỉ lên bảng điều khiển máy theo dõi, “Nhân lúc còn tín hiệu thì đi tìm hắn, bắn hắn, đòi lại nhẫn.”

“Đầu cậu hỏng rồi phải không!” Trác Dạ Húc đè tay hắn lại, khuỷu tay nâng lên đánh mạnh lên cằm hắn một nhát, “Ngải Cửu, hôm nay cậu muốn nổi điên có phải không!”

“Cậu tránh ra!”

Nhìn vẻ mặt ngang ngược kia, Trác Dạ Húc biết hắn lại nổi cái tính ngang như lửa lên, hôm nay không giải quyết việc này chắc chắn hắn sẽ không từ bỏ ý định, khẳng định sẽ nháo loạn lên. “Mẹ nó, đi khởi động xe rồi chờ tôi.” Sau khi chuẩn bị xong, Trác Dạ Húc gọi Y Vạn, dù sao hắn cũng quen thuộc nơi này hơn bọn họ nhiều.

Y Vạn ngồi ở ghế sau nhìn hai kẻ trẻ tuổi ở phía trước mà không ngừng than thở, mắt nhìn của hắn tiêu rồi, cái gì mà nhân tài, có là hai thằng nhóc ư làm bừa mới đúng.

Đuổi theo tín hiệu của máy theo dõi, xe cách Qom ngày càng xa, sau năm, sáu giờ đồng hồ chạy như tên bắn nữa sẽ đến thành phố Maliwan, biên cảnh giữa Iran và Iraq. Hai nước bất hòa khiến nơi này có rất nhiều đồn trú của quân nhân Iraq, đây cũng chẳng phải nơi Ngải Cửu có thể tùy ý làm bậy. Y Vạn nghiêm túc cảnh cáo hai người đừng có chơi trò liều mạng, nếu không hắn sẽ không tiếp tục đi cùng nữa. Trải qua mấy tiếng làm nguội, đầu óc Ngải Cửu cũng không rối loạn và nóng nảy như trước, Trác Dạ Húc cũng cam đoan khi trở lại Hương Cảng sẽ đặt một đôi nhẫn khắc tên bọn họ.

“Nếu đến Maliwan, thuận tiện nhìn xem nơi này có thể vượt qua được không.” Y Vạn đề nghị. Chỗ hàng cuối cùng phải vận chuyển vào biên giới Iraq, đi qua biên giới hai nước đã không dễ dàng, huống chi là vận chuyển súng ống đạn dược.

※

Tại biên cảnh, ba người phát hiện một việc khiến người khác phải giật mình, có một loại xe được trang trí hoa văn màu hồng không cần qua kiểm tra cũng có thể trực tiếp quá cảnh, người trong trạm kiểm soát thấy xe từ xa liền thông quan cho qua. Xe vận chuyển từ sáng sớm đến tối, sang sáng ngày hôm sau sẽ trở về từ biên giới Iraq, nói cách khác, hai bên đều có loại xe như vậy thông hành qua lại.

Y Vạn nhanh chóng tra được kế hoạch mờ ám kia. Thì ra binh doanh ở Maliwan này thực chất là một ‘nhà chứa’ khổng lồ, ở đây thịnh hành trai bao, binh lính trẻ tuổi nghèo khó bị cưỡng ép hành nghề mại dâm, cũng có vài người là tự nguyện, muốn có được thu nhập từ nơi ấy thì phải dứt lốt cho số binh lính quản lý việc xuất nhập cảnh. Đối tượng mại dâm chủ yếu xuất phát từ phụ cận thành phố Maliwan hoặc chung quanh biên giới Iraq.

Ba người Ngải Cửu đang lo không tìm được cách thuận lợi đem hàng quá cảnh, sau khi biết được việc này liền vô cùng hứng khởi, đêm đó lập tức mở rượu Champagne chúc thành công trước. Hàng còn thừa chỉ cần ba chiếc xe là đủ, muốn tìm ba chiếc xe hoa văn màu hồng giống nhau như đực đối với Y Vạn mà nói là chuyện dễ dàng. Sau khi hàng hóa chất lên xe xong, hẳn để Ngải Cửu cùng Trác Dạ Húc lên thùng xe của chiếc xe đầu tiên để ngừa vạn nhất, bởi vì đôi khi người canh gác trạm kiểm soát cũng là ‘khách hàng’.

“Y Vạn, ông làm gì mà cứ nhìn tôi chăm chăm thế?” Ngải Cửu sờ sờ cằm, râu đã được cạo sạch sẽ.

Nhìn hai khuôn mặt đẹp trai kia, Y Vạn lắc đầu, lấy một bọc nhỏ trong túi ra vứt cho Trác Dạ Húc. “Đợi lát nữa có việc gì cũng đừng hoảng.”

Đại khái là Ngải Cửu cạo râu rất sạch sẽ cho nên vận may khá thấp, vừa lúc khơi gợi được hứng thú của tên canh gác. Y Vạn hô tên tiếng trung của Trác Dạ Húc một lần, Trác Dạ Húc nhấc tấm khăn phủ trên mui xe cùng Ngải Cửu lộ đầu ra ngoài, mấy tên canh gác kia thấy gương mặt hai người liền sáng mắt, nhìn nhau cười, nhe hàm răng vàng đen ra rồi kéo hai người xuống dưới. Mấy người trong xe cũng theo xuống, nhưng đám canh gác chỉ có hứng thú với Ngải Cửu và Trác Dạ Húc.

Lúc một tên canh gác vỗ mạnh lên hông Ngải Cửu, Trác Dạ Húc khê đẩy Ngải Cửu khiến một bao đồ trên người hắn rơi xuống, một bao thuốc màu vàng. Trác Dạ Húc giải bộ kinh hoàng chạy đi nhặt mấy viên thuốc, tên canh gác nhặt viên thuốc lên lập tức thay đổi sắc mặt. Bọn chúng rất quen thuộc với hàng chữ tiếng Anh trên mặt bao thuốc này, AIDS (Bệnh AIDS), AZT (thuốc phòng bệnh AIDS).

Vài tên lính canh chỉ vào hai người mà nói thứ ngôn ngữ không phải tiếng Anh, hai người tỏ vẻ không hiểu bọn họ nói gì, Trác Dạ Húc vươn tay muốn lấy viên thuốc về, bàn tay bị cắt qua còn đang chảy máu. Tên lính canh kia kinh hoàng lùi lại, giờ súng đuổi hai người trở lại xe.

“Nguy hiểm thật.” Ngải Cửu thở dài thườn thượt, ngữ khí có chút sợ hãi: “May là bọn họ cũng sợ, bằng không...”

“Ai lại chẳng sợ HIV.” Nhưng tại sao Y Vạn lại có loại thuốc này?

“Đám người này hôm nay không mắc bệnh, sau này cũng trốn chẳng thoát, không biết đang sợ cái gì nữa.” Vốn tưởng rằng người ở chỗ này coi HIV như cảm cúm, chỉ cần ‘vui vẻ’ là được rồi.

“Không biết thì thôi, biết mà còn đụng vào thì đúng là chán sống.” Trác Dạ Húc đột nhiên hạ giọng hỏi, “A Cửu, cậu nghĩ xem có phải Y Vạn...”

“Rất có thể, tùy tiện mang theo thuốc như vậy bên người, hơn nữa ông ta cũng nói đây là lần cuối cùng dẫn đường cho người ta, xong vụ này sẽ về nhà nuôi con gái.” Ngải Cửu hít một hơi, nói tiếp: “Vốn muốn cùng lão già này kết bạn... Ôi trời! Đừng lau vội!” Thấy Trác Dạ Húc dùng nước rửa trôi vết máu trên tay, hắn vội ngăn cản, nâng bàn tay còn vết máu kề lên miệng, chặc chặc nói: “Một giọt máu này không biết trị giá bao nhiêu tiền nha, để tôi nếm xem nó có vị gì...” Miệng còn chưa kịp kề lên đã bị Trác Dạ Húc đấm một nhát, ngửa đầu ngã trong xe, đầu đụng phải một chiếc bao tải lớn.

Có Y Vạn trợ giúp, hai tên tiểu tử này hoàn thành ba vụ giao dịch, cũng có lệnh trở lại Hương Cảng. Sắp chia tay, Y Vạn nắm chặt tay hai người, nói một câu mà bọn họ nghe không hiểu, nhưng bọn họ nghĩ chắc chắn đó là một câu chúc phúc.

Hạnh phúc nha, con trai thần linh.

※

Hứa Nghị bước vào sân hoa viên, cúi đầu hành lễ với người ngồi trên xích đu, “Lão gia.”

“Ông ấy sao rồi?”

“Hôm trước Trác lão gia đã xuất viện, bác sĩ nói tim của ông ấy không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một thời gian sẽ hồi phục.” Hứa Nghị cung kính trả lời.

“Hừ, Trác Sĩ Xá ông cũng già rồi.”

“Lão gia, hôm qua thiếu gia cùng Trác thiếu gia đã trở về Hương Cảng.”

“Biết rồi.” Ngải Du Kỳ thấy Hứa Nghị còn đứng đó, mở mắt hỏi: “Còn có việc gì?”

Hứa Nghị mấp máy khóe miệng, cuối cùng vẫn không dám làm càn: “Không, không có, thuộc hạ xuống trước.”

“Lão gia, điện thoại của Trác lão gia.” Hứa Nghị vừa lui ra, sau đó nhanh chóng trở lại, lấy điện thoại trong tay đặt lên bàn, tự động rời đi.

Tay cầm điện thoại đặt bên cạnh tai, Ngải Du Kỳ không lên tiếng, chờ đợi người bên kia mở miệng trước.

“Lão gia.” Vẫn là âm thanh khàn khàn mà vang dội.

“Trác lão đầu, có phải chưa chết nên gọi điện đến báo hỉ hay không?”

“Nhờ phúc lão gia, ngã một lần cũng chưa chết được.” Chỉ là một câu nói, một câu nói không mang theo vui mừng hay giận dữ.

“Ha ha ha, ngã một lần, Trác lão đầu ông không chết cũng chẳng có tác dụng gì cả.”

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một phút, chờ đến khi tiếng cười kia chấm dứt mới nói: “Lão gia, thiếu gia cùng Húc Nhi... có thể đừng làm khó bọn chúng được không?”

Nghe vậy, Ngải Du Kỳ cười càng thêm phóng túng, xích đu theo lực của ông cũng lung lay nhanh hơn: “Ông nói xem, có khả năng đó không?”

“Bọn nó không giống... thời đại bất đồng...”

“Đều như nhau cả...”

Ngải Cửu không bao giờ quan tâm trước mặt mình có phải ông nội đáng sợ hay không, cuối cùng vẫn không thể kiềm chế tức giận, đầu tiên là đá ngã bàn trà, tiếp đến lại vươn tay ném tất cả những thứ có thể nhấc lên được nện xuống cạnh chân Ngải Du Kỳ.

“Tại sao? Bọn cháu đã làm theo những điều ông nói, hơn nữa, ba vụ buôn bán này cũng đã hoàn thành, tại sao còn bắt bọn cháu chia tay? Tại sao lại bắt cháu với Vu Kỳ Kỳ kết hôn?”

Ngải Du Kỳ phát tay để vệ sĩ chắn đằng trước lui ra, đứng lên, mặt không đổi sắc mà nói: “Một tuần sau là tiệc rượu đính hôn.” Nói xong, ông đá văng mảnh vỡ chiếc bình hoa bên chân, lướt qua Ngải Cửu đi ra cửa.

“Chú Thành, năm đó tôi cũng như vậy?”

Ông lão đầu bạc trắng đi sau Ngải lão gia cúi đầu không nói. Ngải gia, từng thế hệ đều khiến người ta kinh ngạc như vậy.

※

Ngải Cửu đứng một mình trong phòng khách thật lâu, thất vọng tột cùng nhỏ từng giọt từng giọt vào đáy lòng. Sờ lên chiếc nhẫn trên ngón áp út theo thói quen, trống không. Nhẫn của hắn...

“Elan!” Người phụ nữ ôm cổ Ngải Cửu từ phía sau, ngọt ngào gọi hắn: “Cuối cùng anh cũng về, nhớ muốn chết luôn!”

Ngải Cửu gỡ tay người phụ nữ đó kéo lên phía trước, không có tiếng gầm rú tức giận, chỉ lạnh lùng hỏi: “Các người đã làm gì? Tại sao ông già lại đột nhiên đổi ý?”

Vu Kỳ Kỳ bị hấn nắm rất đau nhưng gương mặt vẫn duy trì nụ cười tươi tắn: “Đến giờ Ngải gia gia vẫn chưa từng đổi ý. Chẳng qua em chỉ lấy chút lễ gặp mặt của cháu dâu để tặng cho ông thôi, ông vui vẻ nên đồng ý để chúng ta kết hôn vào tuần sau.” Lễ gặp mặt, hai mươi kg ‘nguyên liệu’ chế ma túy.

“Vu Kỳ Kỳ, tôi nói rõ với cô một lần nữa, có chết tôi cũng không cưới cô, cô không xứng, đến liếm giày cho A Húc thì cô cũng không xứng.” Ngải Cửu đẩy người phụ nữ kia ra, rời khỏi nhà lớn của Ngải gia, vừa lên xe liền đạp mạnh chân ga, phóng bạt mạng như để xả cơn giận.

Thao! Mẹ nhà nó! Sao lại mềm lòng như vậy! Sao không giết chết đồ phụ nữ thối tha đó luôn đi!

(Thao = Fuck)

Điện thoại liên tục vang lên không ngừng, sau rất nhiều lần Ngải Cửu mới mở ra, thấy tên Trác Dạ Húc bèn vội vàng nhắc máy: “Ê, A Húc...”

“Mẹ nó, gọi mấy trăm lần cậu mới chịu nhắc máy. Mau tới đây, tôi ở...”

“A Húc, ông già đổi ý...”

“Mau tới đây, tôi đặt chỗ ở nhà hàng Pháp cậu thích nhất, hiếm khi bếp trưởng nhà hàng tận tay nấu ăn, đến chậm khỏi ăn.”

“Được.”

※

Dùng xong bữa tối, hai người ở phòng Trác Dạ Húc đặt cường nhiệt một đêm. Ngải Cửu chỉ nhớ rõ hấn thượng Trác Dạ Húc hai lần, Trác Dạ Húc thượng hấn ba lượt, còn có một lần hấn muốn cả hai cùng làm nhưng không còn sức lực, cả người mỗi mệt, ngay cả đầu ngón chân cũng chẳng đuổi thẳng được.

“A Húc, mọi người thường nói anh em tốt tựa tay chân, vợ tốt là quần áo đẹp, cậu vừa là tay chân của tôi mà cũng là quần áo đẹp của tôi...”

“Vợ? Có phải muốn ông xã tôi đây lại yêu thương cậu một trận nữa không?”

Bọn họ vốn chỉ là tay chân lại bị ép mặc vào thứ quần áo này. Vừa là tay chân lại vừa là quần áo, vậy hấn càng không thể thiếu được. Bộ quần áo này thực vừa vặn cũng thật thích ý, muốn bọn họ cởi ra đã trở thành việc vô cùng khó khăn. Muốn chặt đứt tay chân hấn rồi cởi quần áo của hấn thì mặc kệ là ai cũng đừng trách hấn trở mặt vô tình.

22. Quyển 2 - Chương 22: Huyết Lệ

Bọn họ vốn chỉ là tay chân lại bị ép mặc vào thứ quần áo này. Vừa là tay chân lại vừa là quần áo, vậy hấn càng không thể thiếu được. Bộ quần áo này thực vừa vặn cũng thật thích ý, muốn bọn họ cởi ra đã trở thành việc vô cùng khó khăn. Muốn chặt đứt tay chân hấn rồi cởi quần áo của hấn thì mặc kệ là ai cũng đừng trách hấn trở mặt vô tình... Ngải thiếu gia luôn là kẻ mang khí phách anh hùng không sợ trời không sợ đất, nhưng sự uy hiếp lâu dài của ông nội đối với hấn không thể loại bỏ chỉ trong ngày một ngày hai, chỉ cần chạm mặt với ông nội, hấn sẽ không tránh khỏi sự sợ hãi rụt rè, không giữ nổi chủ kiến.

“Hỏa ca, anh mau nghĩ cách hộ em đi!”

“Quên đi, anh mày còn muốn sống thêm vài năm nữa.” Dám đối nghịch với Ngải lão gia? Hấn đâu có chán sống.

Ngải Cửu nhảy đến trước mặt hấn, túm cà vạt của hấn, tức giận nói: “Anh muốn thấy chết mà không cứu hả?”

“Làm gì đấy, làm gì đấy, mau buông bàn tay bẩn thỉu của cậu ra!” Hạ Chu Diễm kêu la đẩy bàn tay bẩn thỉu kia ra, đây là món quà đầu tiên mà người yêu bé nhỏ đã tặng cho hấn, là bảo bối của hấn đấy nhá.

“A Cửu, đừng lôi kéo Hỏa ca nữa.” Trác Dạ Húc nhìn hai người đang lôi kéo nhau, thốt lên một câu hai ý nghĩa.

Ngải Cửu đá một phát lên chân ghế sô pha, sau đó ngồi trở về chỗ cũ, gương mặt đầy nôn nóng cùng tức giận.

“Cứ nghe lời tôi đây này, kết hôn rồi cũng có thể ly hôn, không phải chỉ dính hôn thôi à, A Húc cũng đâu có ngại...”

“Đương nhiên anh có thể nói thế rồi. Bây giờ anh với Hứa Nghị tình nồng ý mật như thể cơ mà. Con mẹ nó, anh thì biết cái đêch gì hả!”

Hạ Chu Diễm đang muốn chửi, Trác Dạ Húc xua tay bảo hắn đừng chấp người điên, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đứng lên nói: “Đến giờ lên máy bay rồi, tôi đi đây. A Cửu, cậu và lão gia thảo luận việc đính hôn với Vu Kỳ Kỳ trước đi, chờ tôi về rồi mới bàn bạc những chuyện khác.”

“Cậu đi bao lâu?” Ngải Cửu tức giận hỏi.

“Khoảng hai tuần. Xin lỗi, tôi không uống được rượu mừng đính hôn của cậu rồi.” Nói xong, Trác Dạ Húc vội vàng vọt nhanh ra khỏi cửa, Ngải thiếu gia phát hỏa thật đáng sợ.

Ngải Cửu ném cây súng lục lên mặt bàn, nòng súng chỉ vào Hạ Chu Diễm, “Hỏa ca, em đã từng nghĩ đến vấn đề này. Nếu em kết hôn cùng Vu Kỳ Kỳ, không biết Hồng bang còn có chỗ đứng ở Hương Cảng hay không nhỉ?” Ngải gia mượn hơi trầm buồn thuốc phiện Herel, Hồng bang đừng nghĩ đến việc làm ăn buôn bán ở Hương Cảng.

“Thế thì đã sao nào, cùng lắm thì tôi đổi nghề làm thứ khác.” Đôi mắt hồ ly cười híp lại thành một đường thẳng, khẩu khí bất cần.

“Anh nói thật?” Ngải Cửu trầm mặt, lạnh lùng hỏi.

Hạ Chu Diễm đặt đôi chân bắt chéo xuống, hai tay vuốt mạnh lên mặt một phen, “Ai nha, Ngải thiếu gia, như vậy chẳng giống cậu tí nào cả. Nếu là trước kia, nhất định Ngải thiếu gia sẽ tổ chức một buổi tiệc rượu mừng đính hôn vô cùng náo nhiệt.”

Ngải thiếu gia bưng tỉnh, vỗ mạnh lên trán: “Ngu quá, ngu *** tả nổi, sao tôi không nghĩ đến chiêu này nhỉ?”

“A Cửu, cậu đã từng nghĩ đến việc này chưa?”

“Hử?”

“Cậu họ Ngải, lão già kia có ác thế nào cũng sẽ nương tay vài phần, nhưng A Húc thì không được như vậy.”

“Ít coi thường người khác đi, nếu ngay cả vợ mình mà còn không bảo vệ được thì em còn mặt mũi nào ra ngoài lẩn lộn nữa?”

Hạ Chu Diễm cười một tiếng, cầm bật lửa chuẩn bị châm thuốc, chợt nhớ ra Hứa Nghị không thích mùi vị này, đành phải bỏ xuống. không phải hắn thấy chết không cứu, mà là hắn thực sự bất lực.

※

Trác Dạ Húc tới New York thăm Ryan cùng Đường Mạn, vừa vặn gặp dịp cục cưng của hai người ra đời. Tuy rằng không muốn quấy rầy Đường Mạn tĩnh dưỡng, nhưng thời gian có hạn, y lập tức nói ra ý đồ mình tới đây.

Ở Hương Cảng, Ngải Kỳ Du gần như là kẻ độc tài cả giang sơn ấy, nếu như ông hợp tác cùng Herel, những người khác đừng hòng có ngày ngóc đầu lên. Chưa cần bàn tới việc y và Ngải Cửu khó có chỗ đứng, mà ngay cả Hồng bang của Hạ Chu Diễm cũng sẽ nhanh chóng biến mất hoàn toàn. Đối phó với Ngải lão gia không dễ, hơn nữa, nhất định Ngải Cửu cũng không thể nhẫn tâm. Muốn chống lại con rồng đứng đầu Hương Cảng liên thủ cùng trùm buôn bán ma túy của đất Mỹ, chỉ có thể xuống tay với Herel. Trác Dạ Húc tới New York chính là để nhờ Ryan cùng Đường Mạn giúp đỡ. Y biết Ryan là người làm ăn, cho nên rất vô sỉ mà dùng mối ‘ân tình’ cứu mẹ con Đường Mạn để trao đổi.

Một cô gái thon gầy xinh đẹp kéo Đường Mạn tiến vào từ bãi cỏ sau nhà. Vừa vào phòng khách, Đường Mạn lập tức sai người hầu ngâm một bình trà Trung Quốc.

“Đường tỷ, không cần đâu, cà phê là được rồi.”

“Cậu uống với chị đi, người nước ngoài bên này hoàn toàn không biết thưởng thức trà.”

“Dạ.” Trác Dạ Húc mỉm cười gật đầu, nhìn về phía cô bé bên cạnh Đường Mạn, hỏi: “Vị tiểu thư này là ai vậy?”

“Để chị giới thiệu.” Đường Mạn kéo cô bé đang xấu hổ kia tiến lên phía trước một cái. “Đây là Đường Đình, là nhị tiểu thư của Đường gia nhà chị. Đình Đình, đây là Trác tiên sinh đến từ Hương Cảng.”

Trác Dạ Húc lịch sự vươn tay, ân cần thăm hỏi: “Chào Đường tiểu thư.”

Đường Đình ngại ngùng nắm nhẹ lấy tay y, nhỏ giọng trả lời. “Xin chào.”

“Đình Đình chăm sóc cục cưng nhé?”

“Dạ.” Đường Đình gật đầu, lướt qua Trác Dạ Húc rồi lên lầu.

“Sao nào, em gái chị đẹp lắm đúng không.” Đường Mạn nhìn bóng lưng em gái, cười hỏi.

“Rất đẹp.” Trác Dạ Húc tán thưởng từ đáy lòng.

“Em cứ thẳng tay ném thằng nhóc A Cửu thôi tha ấy đi, chị giới thiệu Đình Đình cho em, thế nào?”

Trác Dạ Húc cười xua tay, “Đường tỷ đừng làm thế, nhị tiểu thư là lá ngọc cành vàng, thân thể tôn quý, em là kẻ thô lỗ cục mịch, không xứng với cô ấy đâu. Em ở với Lão Cửu thôi kia cũng coi như tạm chấp nhận được.”

“Hai đứa đúng là...”

Người hầu bưng trà đã pha xong tới, Đường Mạn và Trác Dạ Húc không nói chuyện phiếm nữa, bắt đầu bàn chuyện nghiêm túc.

Nửa năm qua, Herel đình chỉ phần lớn các giao dịch tại Mỹ, bởi vì hai năm trước hắn đã thường xuyên tùy tiện thực hiện các vụ giao dịch thuốc phiện, khiến tập đoàn Krogh rơi vào danh sách đen của cảnh sát Mỹ và Mexico, một khi có chứng cứ xác thực, cảnh sát hai bên này sẽ bắt tay đưa Herel ra tòa. Herel muốn mượn Hương Cảng làm nơi tránh né tạm thời, chờ khi nào bão tố qua đi, hắn sẽ trở về sào huyệt của mình. Trước kia cũng từng xảy ra chuyện tương tự, không cần hắn quan tâm, tự sẽ có những nghị viên hoặc quan lớn được hắn ‘nuôi’ sắp xếp thay hắn. Lần này hắn không được may mắn, mấy vị quan chức liên quan đến hắn trước đó đều dính phải scandal lộ tẩy việc nhận hối lộ, ốc còn không mang nổi mình ốc. Tuy nhiên, hắn vẫn còn một chỗ dựa vững chắc, một vị chính khách trẻ tuổi nhưng vô cùng ưu tú mới xuất hiện gần đây, một người đàn ông trẻ tuổi lên như điều gặp gió, sắp tham gia tranh cử chức thị trưởng New York.

“Hắn chỉ là nhân vật nhỏ của đảng dân chủ, không mấy tác dụng.” Đường Mạn nhún mày nói.

“Nhưng địa vị của hắn rất cao, giới truyền thông quan tâm đến hắn cũng không ít.”

“A Húc, hiện tại chị chưa thể cho em câu trả lời thuyết phục.” Cho dù nhà mình vốn là hang sói, cô cũng không thể để chồng mình nuôi sói được.

Nhân tài trẻ tuổi mới nổi lên, phía sau không có tài phiệt ủng hộ, nguồn chi phí tranh cử tuyệt đối không rõ ràng, Ryan khu phố tây cũng vừa mới có “mối làm ăn nhỏ” mập mờ với vị nhân tài kiệt xuất này. Theo ý của Trác Dạ Húc, y muốn để Ryan “vô tình” tiết lộ vụ làm ăn nhỏ này ra ngoài, hơn nữa cần phải cung cấp chứng cứ xác thực khiến cho người ta tin tưởng, như vậy mới đủ khiến vị nhân tài thanh danh tốt này bị người khác chú ý.

Rất nhanh, giới truyền thông cùng cảnh sát có thể thu được một chút tư liệu tình báo về giao dịch thuốc phiện ở vùng phía bắc, những tin tình báo này thiếu chứng cứ nên chẳng biết thật hay giả, chỉ biết trong đó có đề cập đến nhân tài kiệt xuất mới của giới chính trị cùng tập đoàn Krogh. Việc này sẽ khiến cử tri thất vọng về vị nhân tài kiệt xuất có thể sẽ cực nổi tiếng trong tương lai này, cho nên, để giữ gìn hình tượng thần tượng trong giới chính khách, hắn cần phải tìm một kẻ gánh tội thay. Chứng cứ cảnh sát California và

Nam Mexico nắm giữ không đủ để tố cáo Herel? Krogh sẽ nhanh chóng tìm ra chứng cứ mới, bên Hương Cảng có thể cung cấp một ít chứng cứ hoàn toàn miễn phí.

“Đúng là nghe con mới sinh không sợ hổ, cũng chỉ có thanh niên các cậu mới ấu trĩ như thế, không muốn sống rồi.” Tuy rằng ngây thơ đến buồn cười nhưng cũng không phải không thể được. Nhân tài kiệt xuất mới của giới chính trị lại làm ăn cùng Ryan khu phố tây, haiz, “Cậu thanh niên kia, còn gì là cậu không biết nữa hả?”

Trác Dạ Húc hỏi một đấng trả lời một nẻo, “Em học đại học khoa bảo vệ môi trường.” Ở New York hai năm trời, đâu sạch sẽ, đâu không sạch sẽ, ai làm những chuyện không sạch sẽ, y đại khái cũng biết được tám phần.

Đường Mạn không hiểu câu trả lời của y, nhưng cô hiểu được một điểm, “A Húc, cậu thật đáng sợ, A Cửu đáng thương quá đi.”

“Là em đáng thương mới đúng...”

Trác Dạ Húc biết mọi việc không thể diễn ra hoàn toàn theo kế hoạch của mình, y muốn là ‘loạn’, càng loạn càng tốt, có loạn thì Herel mới hoang mang lo sợ, bọn họ mới có cơ hội. Cơ hội thế nào thì y không biết, nhưng cứ rồi lên đi, y và Ngải Cửu cũng chỉ có thể làm đến mức này.

※

Cùng lúc đó, Ngải Cửu làm loạn trong bữa tiệc rượu mừng đính hôn của hân. Khi chú rể chuẩn bị đeo nhẫn cho cô dâu, một đám người chồm kín đầu như biệt đội Phi Hổ gờ súng lao tới, càn quét bốn phía, sau khi đoạt được chiếc nhẫn đính hôn liền chạy trốn tứ tán. Có thể trình diễn tiết mục khôi hài như vậy ở Ngải gia rồi thuận lợi rời đi, không cần nói, đương nhiên là do Ngải thiếu gia an bài.

Cháu trai chơi rất vui, Ngải lão gia chẳng nhiều lời, chỉ nói nghi thức đính hôn bố trí vào thời gian khác. Hai tháng sau, tại sông bạc Loan Tử cùng Tây Cống của Ngải gia, tối nào cũng có người tới làm loạn, hơn nữa còn có thể xuất hiện kịp thời bắt được những kẻ đang buôn bán ‘hàng’. Dù sao cũng là nhà mình, Ngải Cửu chỉ có thể làm những chuyện không đầu vào đầu, biểu thị sự phản kháng đối với ông nội. Hạ Chu Diễm thực sự không nhìn nổi những trò ngu xuẩn như vậy, đánh Hứa Nghị ngất xỉu xong bèn kéo người tới núi Đại Tự nghỉ ngơi.

Ngải Lão gia mặc cho hai tiểu tử này kiêu ngạo làm càn dưới mí mắt mình, nhìn hai con khỉ con này bị đảo qua đảo lại trong lòng bàn tay mình cũng khá thú vị.

Sinh nhật hai mươi tư của Trác Dạ Húc vừa qua, y liền chào đón lễ Giáng Sinh.

“A Húc, cậu thấy lão già đang nghĩ gì vậy?” Bọn họ làm loạn mấy lần mà ông lại chẳng đáp lại, giống như đắm một đắm vào không khí, có ra sức bao nhiêu cũng vô ích. Vậy tiếp theo phải làm thế nào?

“Ai biết.” Đó là Ngải lão gia, ai có thể nhìn thấu được. Có lẽ sẽ khai đao với Trác gia đầu tiên, sau đó là Hồng bang, hoặc trực tiếp ra tay với y – hồ ly tinh quyến rũ Ngải thiếu gia, một con hồ ly tinh giống đực...

“Cười cái gì?” Ngải Cửu hỏi.

Trác Dạ Húc kéo dây đồ trên cổ, chỉ vào chiếc quần lót màu đỏ phía dưới, hỏi: “Tôi có thể không nhận những món quà này không?”

“Sao cậu có thể không cần được, đây là tấm lòng của tôi cơ mà.” Ngải Cửu ôm cổ y làm nũng.

“Ngải Cửu! Con mẹ nó, cậu càng ngày càng buồn nôn!”

Ngải Cửu nhanh chóng tiếp được cú đấm của y, lại đè y xuống giường lần nữa, ôm chặt, “A Húc, ôm cậu thật là thích...”

Đúng là xưa nay chưa từng thấy, Trác thiếu gia cư nhiên đỏ mặt: “Ngày nào cậu chẳng muốn đè chết tôi...”

Ngải Cửu cười ngây ngô hai tiếng, đột nhiên ngâm nga hát: “All night you’ d lay asleep... enfolded in my arms... breathing slow and sweet...” [Trọn đêm dài, ôm em trong ngủ trong vòng tay anh, hơi thở em chậm chậm và ngọt ngào]

“Hát như thế này à?”

“Hóa ra giọng cậu khó nghe như thế... I never understood... how it would prove to be... such a luxury to feel... your hand,... warm in my hand your kis on my cheek...” [Trước nay anh chưa từng hiểu... Nắm lấy bàn tay ấm áp của em, em hôn lên gò má anh, cảm giác ấy thật là quý giá...]

※

Ngải Cửu không rời vợ yêu một khắc, hẳn cho rằng như vậy có thể đảm bảo an toàn cho vợ yêu.

Hôm nay, hai người ăn cơm trưa ở một nhà hàng tây phương, ra khỏi nhà hàng, chân Trác Dạ Húc đột nhiên gặp lại, ngã xuống đất.

Chắc hẳn phía trước tòa lầu này phải có một đội xạ thủ yếu tay đang tập kích, không trúng đầu y, đạn chỉ bắn trúng đùi phải. Lần này Ngải lão gia thể hiện thái độ rất rõ ràng, thẳng tay diệt trừ con hồ ly tinh giống đực là y. Tốt xấu gì y cũng gọi ông là Ngải gia gia nhiều năm như vậy, lão già này cũng nhẫn tâm thật.

Năm người lao tới quần lấy Ngải Cửu, hai người khác đá bay Trác Dạ Húc khi y vừa ngã xuống. Hai người kia không ngờ người trúng đạn vẫn còn khả năng phản kháng, trúng ngay mấy đấm, phải liều mạng mới không chế được Trác Dạ Húc. Một tên rút ra một con dao dài năm tấc, đâm chuẩn xác lên động mạch đùi phải của Trác Dạ Húc, dao vẫn găm trong thịt không được rút ra.

Lúc Hứa Nghị đưa người đến thì đã chậm, điều duy nhất có thể làm chính là mở cửa xe cho bọn họ. Trác Dạ Húc cố nhịn mà thốt ra tên của một bệnh viện, nhưng đến được bệnh viện đó phải mất ít nhất ba mươi phút, rất có thể trên đường còn bị kẹt xe.

“Gần đó có một bệnh viện...” Không đợi Hứa Nghị nói xong, Ngải Cửu lập tức chìa súng lên đầu hắn.

“Lái xe!”

“A Cửu...” Trác Dạ Húc dùng chút sức lực cuối cùng kéo tay hắn xuống, “Hứa Nghị lái xe đi, chỉ có đến bệnh viện đó thì tôi mới có cơ hội sống.”

Ít ai biết Trác Dạ Húc sở hữu nhóm máu vô cùng hiếm, trong số những người đã từng thử máu trên toàn thế giới, số người mang nhóm máu đó không quá ba trăm người, ở Hương Cảng thì chỉ có một mình y. Ở Hương Cảng và New York, cứ nửa năm Trác Dạ Húc lại tới bệnh viện dự trữ máu một lần, để ngừa sau này phát sinh việc ngoài ý muốn cần phải dùng đến máu. Lần cứu Đường Mạn là lúc y đang đến bệnh viện dự trữ máu.

“A Húc, cậu sao vậy, đau lắm phải không?” Ngải Cửu nhìn con dao kia chằm chằm nhưng không dám rút ra, một tay che kín nơi bị trúng đạn, một tay bao chung quanh vết dao đâm, máu không ngừng chảy ra từ kẽ ngón tay.

“Nói nhảm... Đương nhiên là đau rồi... Cậu thử ăn một viên đạn rồi bị đâm tiếp một dao xem...”

“Đừng nói chuyện, nhịn một lúc đi, sắp đến nơi rồi.” Quay đầu quát người: “Lái nhanh một chút cho lão tử!”

“Nhỏ giọng đi... đầu tôi đều bị cậu...”

“Được được, tôi nói nhỏ... A Húc, cậu đừng ngủ mà!” Máu chảy càng nhiều, ý thức của Trác Dạ Húc cũng bắt đầu mơ hồ. Nhìn y nhắm mắt, nước mắt Ngải Cửu cũng lập tức lăn xuống, “A Húc, cậu nói gì đi, đừng ngủ mà!”

Trác Dạ Húc mở mắt ra, nhẹ giọng chửi: “Mẹ nó... Lúc thì bảo tôi đừng nói... lúc thì bắt tôi nói...”

“Cậu nghe tôi nói, cậu cứ nghe tôi nói là được. Tôi nói cái gì nhỉ, tôi muốn nói...” Cổ họng nghèn nghẹn, cổ sức ho khan một tiếng, “Vừa rồi ở nhà hàng có một... cô gái nước ngoài đối diện với cậu, có thấy không?”

“Không có... đại khái là... bị cậu chặn...”

“Vậy hôm qua, lúc ở sân tập bắn, cũng hướng mười hai giờ. Còn cả mấy hôm trước nữa, người cầm hoa lên xe hoa của tôi, ngực của cô nàng đó...”

“Mẹ nó... cậu không thể nói những thứ khác...”

“Những thứ khác...” Ngải Cửu dùng một tay lôi một sợi dây chuyền từ trong áo ra, chính là chiếc hộp nhạc nhỏ nhỏ năm trước đã mua, “A Húc, cậu có đeo cái này trên người không?”

“Ai lại đeo...”

“Trên chiếc của tôi là chữ “Nhật”, cậu có phát hiện không, Nhật thêm Cửu là cái gì?”

“Húc...”

“Trước kia mua thì không nghĩ tới, sau này mới... đừng ngủ, đừng ngủ!”

Trác Dạ Húc lần thứ hai nhắm mắt lại, Ngải Cửu nắm vai y lay y tỉnh, trên chiếc áo gió nhật màu để lại một vết bàn tay máu rất rõ ràng, “A Húc, cậu đã từng nghe... bản nhạc bên trong chưa... tôi mở cho cậu nghe...” Khóc không thành tiếng.

“Không nghe... muốn ngủ... cậu để tôi ngủ một chút...”

“Không cho! A Húc, nói cho cậu biết... thực ra tôi rất sợ ở trong phòng một mình, cái này gọi là gì nhỉ, là chúng sợ hãi không gian kín gì đấy...”

“Tôi biết...”

Ngải Cửu nghĩ ở phòng nào thì phòng đó đều phải có một ban công lớn, lúc ngủ phải mở cửa thật rộng, dùng phòng vệ sinh cũng không đóng cửa, chưa bao giờ ngồi một mình trong phòng ăn của nhà hàng, trời mưa cũng muốn mở cửa sổ xe... Trác Dạ Húc và Hạ Chu Diễm đã biết từ lâu, cho nên mỗi lần Hạ Chu Diễm muốn giáo huấn bọn họ, Trác Dạ Húc chỉ sợ hấn lòi Ngải Cửu đi một mình. Lần trước, bọn họ bị giam trong phòng đông lạnh chính là lời cảnh cáo của hắn, nếu như trong đầu vẫn còn ý niệm chinh Hứa Nghị, lần tiếp theo chỉ có một mình Ngải Cửu.

“Còn nữa... Đừng ngủ... A Húc, cậu biết không, kỹ thuật của cậu ngày càng tốt, ở phía dưới cũng rất thoải mái.” Mặt Ngải Cửu dính đầy nước mắt nước mũi, may mà Trác Dạ Húc nhìn không rõ, bằng không nhất định y sẽ cảm thấy hấn thể này thật là xấu, thật buồn nôn.

“Vậy sau này... cậu cứ để cho tôi ở trên...”

“Cậu đừng ngủ, cậu đừng ngủ thì tôi cho cậu... một tháng, một năm cũng được.”

“Có mỗi một năm...”

“Mười năm, hai mươi năm, chỉ cần cậu không ngủ thì cả đời... A Húc, A Húc!”

23. Quyển 2 - Chương 23

Mất thấy Trác Dạ Húc chìm vào hôn mê, Ngải Cửu bắt chắp trong xe còn có người liền kêu gào tên của Trác Dạ Húc, khóc thành tiếng. Tiếng khóc chấn động đến nỗi khiến Hứa Nghị gần như không cầm được tay lái. Hắn từng nghe Trác Dạ Húc pha trò trước mặt Hạ Chu Diễm rằng thiếu gia là tên yếu bóng vía thích khóc, nhưng hắn chưa từng thấy lần nào, năm năm nay, đây chính là lần đầu tiên hắn thấy.

“Thiếu gia, cậu gọi một cuộc điện thoại tới bệnh viện trước đi.” Đến bệnh viện cần phải lái xe khoảng mười phút.

“Điện thoại... phải rồi, điện thoại...” Ngải Cửu cố gắng đè nén tiếng khóc, cuống quýt lục áo Trác Dạ Húc tìm điện thoại, tìm được điện thoại lại cảm thấy nó nặng đến ngàn cân, cầm trong tay mà như muốn rơi xuống, thử hai lần vẫn không mở được. Thử lần thứ ba thì điện thoại vang lên, là bệnh viện bọn họ muốn tới gọi đến. Gầm nhẹ một tiếng hất cảm giác sợ hãi chết tiệt kia qua một bên, nhanh chóng ấn nút nghe... “Ông... ông nói cái gì...”

Cùng thời gian đó, Trác lão gia ở Trác gia cũng nhận được một cuộc điện thoại tương tự...

“Lão gia...”

Trác Sĩ Xá giơ tay bảo hấn đừng nói chuyện, tay trái giương cao ống điện thoại, chăm chú nghe, quả nhiên có người nói: “Cậu nói số máu Húc Nhi lưu trữ tại bệnh viện... vừa... bị cướp sạch?” Thanh âm lớn như chuông đồng khiến người nghe đau tai, càng khiến người ta khiếp sợ.

“Phải... xin lỗi, Trác lão tiên sinh... trong tay những người đó cầm súng...”

Người bước vào cửa không chờ lão gia nói chuyện điện thoại xong, lên tiếng ngắt lời, “Lão gia, thiếu gia đã xảy ra chuyện, thiếu gia bị...”

“Ông nói cái gì! Máu bị người ta dùng súng cướp đi? Mẹ nó! Tìm về! Tìm về mau! Lão tử bắn chết các người, lão tử lập tức tới bắn chết các người!” Ngải Cửu gầm rú, gào đến đỏ cả mặt, ách cả tiếng.

Hứa Nghị vội vàng trấn an hấn, “Thiếu gia bình tĩnh một chút, tôi lập tức phái người... Oái!”

Ngải Cửu đột nhiên xoay người nắm tóc Hứa Nghị đập mạnh lên cửa sổ xe, bởi vậy xe mất khống chế va vào một chiếc xe bên phải đường. “Là các người, là các người làm đúng không, là các người muốn giết chết cậu ấy!”

Hứa Nghị bị đập bể đầu, chịu đựng cơn đau mà cầm tay lái xoay về bên trái, trở lại tuyến đường. Ngải Cửu vẫn không buông tha hấn, một tay sống chết kéo tóc hấn, tay kia bóp lên cổ họng hấn, “Nói! Túi máu ở đâu, lão già kia giấu máu ở đâu? Có phải đã hủy rồi không? Tôi giết cậu!”

“Không, tôi không biết... tôi không có... Thiếu gia...” Ánh mắt mơ hồ, ngoại trừ thứ chất lỏng sền sệt chảy xuống thái dương, còn có chất lỏng trào ra từ khóe mắt...

Nghe xong lời thủ hạ nói, tay phải Trác Sĩ Xá run một cái, chiếc gậy ba toong màu đen cũng theo đó lung lay. Hai hàng lông mày dày rậm nhíu chặt lại, chỉ chốc lát sau liền nói: “Chuẩn bị xe, đến bệnh viện.”

Hoa viên Thiên Thai, Ngải lão gia nhàn nhả nằm trên xích đu như thường lệ, nhắm nháp một chén trà thơm. Nghe tiếng bước chân vang lên từ phía sau, hỏi: “Bệnh viện gọi điện cho ông ấy?”

“Đúng vậy, lão gia.”

“Trác Sĩ Xá muốn thế nào? Cầu xin ta...”

Xe còn chưa dừng hẳn, Ngải Cửu đã ôm Trác Dạ Húc chạy vào bệnh viện, người trong bệnh viện thấy cơ thể hai người toàn là máu liền nhanh chóng tránh sang hai bên nhường đường. Nhân viên cấp cứu nhanh chóng đẩy giường cấp cứu di động đến, Ngải Cửu vừa đặt Trác Dạ Húc xuống liền tóm cổ áo bác sĩ mặc blouse trắng đè lên tường, khiến chân ông gần như không chạm đất.

“Biết tôi là ai không? Ngải Cửu.”

“Ngải... Ngải tiên...”

“Không cứu được cậu ấy, toàn bộ bệnh viện này, kể cả ông, ***, tôi giết sạch! Tôi nói được là làm được!”

Mọi người ở đây đều tin tưởng lời chàng trai này nói, tin rằng nếu không cứu được người toàn thân đều là máu kia, chắc chắn bọn họ sẽ bị chàng trai mù quáng này giết chết.

“Chuẩn.. chuẩn bị máu nhóm O...” Bác sĩ khó khăn lên tiếng.

“Thiếu gia, xin cậu mau buông bác sĩ Chung ra.” Ông lão tóc hoa râm, thân hình cường tráng bước vào hành lang, gậy ba toong bên tay phải gõ trên nền nhà phát ra những âm thanh trong trẻo.

“Trác gia gia...”

“Bác sĩ Chung, Húc Nhi có thể dùng các nhóm máu khác không?”

Bác sĩ Chung xoa cổ, cúi đầu không dám nhìn hai người trước mặt, “Trác tiên sinh có hiện tượng từ chối nhóm máu O, lần này mất máu quá nhiều, sợ rằng...”

“Ừm.” Trác Sĩ Xá gật đầu, kéo ống tay áo bên trái. “Lấy của tôi đi, tôi cũng mang nhóm máu quái quỷ thập cái gì đấy...”

Tỷ lệ thân nhân mang cùng một nhóm máu lớn hơn so với những người bình thường rất nhiều, nhưng cũng cực kỳ hiếm thấy. Nhóm máu của Trác Sĩ Xá...

“Lão gia, người trong bệnh viện gọi điện tới, Trác lão gia và Trác thiếu gia cùng nhóm máu, hiện tại đang chuẩn bị truyền máu.”

“Ông ấy cũng mang nhóm máu đó?” Ngải Du Kỳ đứng dậy khỏi xích đu, bàn tay nhẹ nâng ấm trà tử sa lên vuốt.

“Có điều...”

“Có điều?”

“Trác thiếu gia mất máu quá nhiều, cần lượng máu rất lớn, sau khi kiểm tra sức khỏe của Trác lão gia, bác sĩ khuyên ông ấy phải thận trọng.” Đang nói thì điện thoại vang lên, tiếp máy, là bệnh viện gọi tới. “Được, tôi lập tức thông báo với lão gia.”

“Có chuyện gì?” Trên mặt Ngải Du Kỳ không còn sự bình tĩnh vốn có.

“Bệnh tim của Trác lão gia có dấu hiệu phát tác, nhưng ông ấy vẫn muốn kiên trì...”

“Choang” một tiếng, ấm trà tử sa bị đập thành từng mảnh nhỏ, văng khắp nơi, “Trác Sĩ Xá! Coi như ông lợi hại!”

Hơn hai mươi phút sau, số túi máu của Trác Dạ Húc bị cướp đi lại được trả lại, tuy rằng sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng vì bị trì hoãn quá nhiều thời gian nên Trác Dạ húc vẫn phải vượt qua một đêm nguy hiểm.

Hôm đó, Ngải Cửu hoảng sợ như con hoẵng bị thất kinh, ngoại trừ gầm rú uy hiếp ra thì chẳng thể làm gì, chẳng thể làm bất cứ điều gì. Khi đèn phòng giải phẫu tắt đi, Trác Dạ Húc được đẩy ra ngoài, hẩn lại quên chạy tới đón, mãi đến khi đám người Trác gia vây quanh Trác Dạ Húc đến cửa phòng ICU, lúc đó hẩn mới điên cuồng xông lên, vung tay kéo hết đám người đẩy giường bệnh ra xa. Người của Trác gia không dám động thủ với hẩn, Hứa nghị tiến lên, cố gắng chịu đựng quyền cước của hẩn mà đưa hẩn rời đi. Khi tỉnh táo lại, hẩn đến ngồi đối diện trước cửa phòng ICU. Hứa Nghị vẫn ở bên cạnh hẩn.

(Phòng ICU: Phòng điều trị tăng cường, thường dành cho các bệnh nhân mắc bệnh nghiêm trọng hoặc trong giai đoạn nguy hiểm, cần được theo dõi)

“Thiếu gia... cậu đói không?” Nửa đêm, Hứa Nghị thận trọng hỏi.

Ngải Cửu chậm rãi ngẩng đầu nhìn hẩn, ánh mắt tập trung vào khoảng đỏ loang ra cuộn băng trắng quấn quanh đầu hẩn. “Đau lắm à?”

“Không đau...”

“Rất đau, chắc chắn A Húc rất đau...”

“Thiếu gia...”

“Tôi đang suy nghĩ, A Húc chết rồi thì tôi phải làm sao.” Gương mặt dính đầy vết máu vùi vào giữa hai đùi, âm thanh mơ hồ vang lên, “Một mình làm nhà cái không thắng được... Một mình vui đùa không có ý nghĩa... Một mình không tìm được nhà hàng Pháp nào ngon... Một mình ngủ thì phải mở cửa ra... Một mình...” Hứa ca đã nhắc nhở hẩn từ sớm, là hẩn tự cao tự đại, là hẩn vô dụng, *** trúng đạn trúng dao bị thương cũng không phải hẩn...

“A Cửu!” Người vừa chạy tới mặc lễ phục, khoác áo khoác ở trên tay.

Đến gần, thấy vết thương trên trán Hứa Nghị, Hạ Chu Diễm nhíu mày, Hứa Nghị tiếp nhận áo khoác của hẩn, lắc đầu với hẩn.

“A Cửu...” Vòng tay qua vai kéo người đang ngồi dưới đất lên, gương mặt bắt lực nhạt nhòa máu cùng nước mắt khiến người ta khiếp sợ tột đỉnh. Hạ Chu Diễm giang hai tay ôm hân, “Con mẹ nó, cậu đúng là không có tiền đồ...”

Hai tay Ngải Cửu nắm chặt chiếc sơ mi trắng, máu trên tay đã khô nên không lưu lại dấu vết, “Hỏa ca, Hỏa ca, A Húc sắp chết, cậu ấy sắp chết!” Tiếng khóc thất thanh như trẻ con quấy rầy sự yên tĩnh của bệnh viện.

Đại nạn ập tới, mạnh ai nấy bay?

Hạ Chu Diễm cùng Hứa Nghị và Ngải Cửu chờ bên ngoài phòng ICU đến hừng đông, khi bác sĩ tuyên bố Trác Dạ Húc đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, chân Ngải Cửu bỗng mềm nhũn mà quỵ rạp xuống mặt đất, toàn thân bủn rủn không đứng dậy nổi. Muốn thăm hỏi bệnh nhân thì phải chờ đến ngày kia mới được, Ngải Cửu cố chấp muốn chờ bên ngoài phòng bệnh, Hạ Chu Diễm nháy mắt với Hứa nghị, hai người một trái một phải lôi hân ra khỏi bệnh viện. Cả người đều là máu, vừa bắn vừa hôi, đã vậy còn không quan tâm thể diện mà khóc nháo ở bệnh viện, Ngải thiếu gia không sợ mất mặt nhưng hân sợ, sợ truyền ra ngoài rằng hân quen biết người như vậy, sau này hân không còn đường làm ăn nữa.

Ông Trác, bà Trác không thân cận với con trai cho lắm, đến bệnh viện thấy mạng Trác Dạ Húc vẫn còn nguyên liên dệp đường về nhà, để lại y tá tốt nhất là được. Mấy tiếng đồng hồ sau, Ngải Cửu tắm rửa xong, thay quần áo xong, ăn cơm xong, Hạ Chu Diễm vừa cho phép là hân hỏa tốc vọt tới bệnh viện, ngang tàng cướp hết phận sự của y tá chuyên nghiệp kia.

Chờ đợi vài tiếng đồng hồ, mắt không rời người đang nằm trên giường bệnh một giây. Gương mặt y xám trắng, đôi môi khô khốc không còn ánh hào quang khi trước, nhưng Ngải Cửu vẫn cảm thấy y rất đẹp, nhất là cặp mi dày rậm.

Khi động tình trên giường, hân sẽ ôm lấy Trác Dạ Húc, hôn lên môi, mắt, gương mặt cùng hàng mi của y, vì thế mà bị Trác Dạ Húc đánh rất nhiều lần, nói rằng cảm hân coi y là phụ nữ. Lạ thật, hôn môi hay mắt có nghĩa coi y là phụ nữ? Trác Thiếu gia thích vượt mông hân, vậy thì phải giải thích thế nào?

“Trác Dạ Húc, con mẹ cậu, rốt cuộc cậu muốn ngủ đến khi nào...”

Trước đó Trác Dạ húc đã tỉnh một lần, chỉ hơi mở mắt lại ngủ tiếp. Không biết là do có người gọi tên y hay do tiếng nói chuyện khiến y khó chịu, ý thức dần trở nên rõ ràng, mi mắt giùng giàng muốn mở lên... thật là nặng...

Không hổ là vợ chồng ân ái có thần giao cách cảm, Trác Dạ Húc mới nghĩ sao mi mắt nặng thế thì Ngải Cửu liền vọt tới trước giường, dùng tay banh mắt y ra, “A Húc, cậu tỉnh rồi à?! Cậu tỉnh rồi đúng không, mau mở mắt ra đi, nhìn tôi, nhìn tôi này, tôi là A Cửu đây.”

Nhìn cái con mẹ cậu! Mắt bị banh ra như muốn lọt tròng, Trác Dạ Húc muốn bắt tỉnh cũng chả được, muốn chửi người mà yết hầu lại như bị thiêu đốt, không thể làm gì khác ngoài việc nhẩn nhện, muốn uống nước, một chữ “nước” cũng phải nói vài lần thì Ngải Cửu mới nghe rõ.

“Uống nước? Không được, y tá nói cậu mất máu quá nhiều, không thể uống nước.” Vừa nói Ngải Cửu vừa bưng ly nước tới, cầm que bông trong tay nhấp nước, “Chỉ có thể làm ẩm môi thôi.” Cẩn thận dùng que bông ướt chạm nhẹ lên đôi môi khô nứt, lẩn nhẹ.

Chút nước đó thì có tác dụng cái rắm, Trác Dạ Húc cố sức giơ tay lên định cướp ly nước, nhưng cánh tay nâng lên giữa chừng lại mất sức, “A Cửu... mau... cho tôi...”

“Không được, y tá nói không được uống...” Đều tại hân, bây giờ A Húc đến nước cũng chẳng được uống...

“... Tôi không uống...” Mẹ nó! Không được khóc! Lão tử không uống nữa!

※

Hai ngày sau Trác Dạ Húc mới chuyển tới phòng bệnh thường, ngày nào Ngải Cửu cũng cẩn thận chăm sóc y, cẩn thận tỉ mỉ chu đáo đến mức khiến tất cả nhân viên trong bệnh viện đều phải cảm động. Một tuần sau, có một ngày hân rời khỏi bệnh viện hai tiếng đồng hồ, lúc trở về đã không thấy Trác Dạ Húc ở đó, nghe

thủ hạ nói là được Trác lão gia tới đón, lúc đó hẳn mới an tâm. Mặc kệ thế nào, Trác gia cũng an toàn hơn bệnh viện. Thừa dịp Trác Dạ Húc tỉnh dưỡng, hẳn nên giải quyết một số việc cần phải làm.

Trác Dạ Húc xuất viện ngày thứ ba, tại đại trạch của Ngải gia, trong hoa viên Thiên Thai mà Ngải lão gia thường tới, một quả bom hẹn giờ nổ tung, cây thường thanh đằng Ngải lão gia ưa thích hóa thành tro. Thời điểm bom nổ cách thời gian ông thường thức trà đúng hai phút. Chuyện lớn thế này chỉ trong một đêm đã truyền khắp Hương Cảng, người trong giới đều vô cùng khiếp sợ, nếu như người đặt bom có thể làm ra sự kiện đó, vậy thì hẳn muốn giết Ngải lão gia quả thực dễ như trở bàn tay. Đương nhiên không ai có thể lên vào Ngải gia làm chuyện đó, ngoại trừ Ngải thiếu gia.

Mặc dù biết cái gan chó của Ngải thiếu gia có thể bao trời bao đất, nhưng Hạ Chu Diễm vẫn không thể tin đây là việc hắn đã làm.

“Tôi thu hồi câu nói trước kia, Ngải thiếu gia ngài không yếu bóng vía, cũng không phải tên nhu nhược. Ngài gan dạ sáng suốt hơn người, có dũng khí.” Hạ Chu Diễm vừa nói vừa vỗ tay ra vẻ bội phục, nhưng trên mặt lại không có ý đùa giỡn.

Ngải Cửu trầm mặt lộ nghiêm túc, không để ý đến Hạ Chu Diễm, lôi điện thoại di động ra gọi cho Trác Dạ Húc.

“A Húc, lát nữa tôi sẽ đến.”

“Hôm nay à? Không được, ông nội nói tối nay có việc tìm tôi.” Người ở đầu dây bên kia thở dài từ chối.

“Tôi vẫn có thể tới mà, trước đây đâu có...”

“Hôm khác đi, không nói nữa, đến giờ uống thuốc rồi.”

Nghe tiếng ‘tút tut’ trong điện thoại, mặt Ngải Cửu lại âm trầm hơn vài phần, Trác Dạ Húc trở về Trác gia mười ngày mà bọn họ chưa gặp nhau được một lần, chỉ liên lạc qua vài cú điện thoại. “A Húc xảy ra chuyện rồi, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Hạ Chu Diễm cười hì hì, “Chỉ cần không ở cạnh cậu thì cậu ta ổn hết.” Không nhìn ánh mắt sắc lạnh Ngải Cửu phóng tới, hắn nói tiếp: “A Cửu, cậu phải suy nghĩ chuyện của hai người thật kỹ.”

“Em biết rồi, đã nghĩ cẩn thận rồi, mà cũng hiểu rõ rồi.”

“Đánh bom là kết quả suy nghĩ rõ ràng của cậu đấy hả?”

“Không phải kết quả, là bắt đầu.” Bắt đầu lời tuyên chiến của hắn với lão già.

“A Cửu, con người ta quý ở chỗ tự hiểu lấy bản thân mình. Nói thẳng thừng ra là, tất cả những gì cậu có đều do lão già cho cả. Rời khỏi ông ấy, cậu chẳng là cái thá gì hết. Bây giờ cậu muốn quay ngược lại đối đầu với ông ấy, cậu có thể thắng được không? Cậu đừng có vọng tưởng.”

“Trước kia anh không nói như thế.” Ngải Cửu nhìn hắn trừng trừng, khẩu khí lạnh tận xương, “Anh nói rằng, chỉ cần cho rằng mình có bản lĩnh thì cứ làm, mặc kệ người ta nói mình làm tốt hay không làm tốt, mặc kệ người ta nói mình ảo tưởng hay không ảo tưởng!”

“Tôi đã nói như thế, nhưng hiện tại không giống...” Hạ Chu Diễm không nói tiếp, cuối cùng lại lắc đầu nói một câu. “Tôi quên mất, A Cửu cậu vẫn là trẻ con...”

※

Hai ngày tiếp theo, Trác Dạ Húc mượn cớ có việc bận từ chối để Ngải Cửu đến Trác gia. Ngày thứ ba, khi Ngải Cửu đang muốn đánh giết xông tới thì y gọi điện, nói muốn cùng ông nội tới đại trạch của Ngải gia.

Trong xe bức bối khó chịu, Trác Dạ Húc mở cửa sổ xe ra một chút, gió lạnh bên ngoài tràn vào thổi bay mái tóc của y. Y quay đầu liếc nhìn ông nội đang nhắm mắt dưỡng thần, sau đó lại quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Trong trí nhớ của mình, y chưa bao giờ ở gần ông nội đến vậy, cũng giống như Ngải Cửu, đều không thân thiết với người nhà.

Ông nội là người giản dị, ông rất ít khi hỏi đến chuyện làm ăn của Trác thị, chỉ bình đạm sống cuộc sống của mình. Ông nội cũng là người rất phức tạp, còn phức tạp thế nào... Khi đó y mới chỉ bảy hay tám tuổi

gì đó, y xông vào căn phòng ông nội đã cấm vào. Bộ dạng nổi giận của ông nội ra sao, y không còn nhớ rõ, nhưng y nhớ rất rõ hình ảnh ông nội mình rơi lệ...

Rời khỏi thiếu gia...

Lời cảnh cáo cuối cùng của Ngải gia gia?

Không, là của ông...

Ông nội cũng chen một chân vào, chẳng lẽ mấy ông già này đều ăn no hết việc để làm? Kiểu gì cũng muốn bọn họ xa nhau...

Vừa nghe Trác Dạ Húc muốn vào hang sói, Ngải Cửu lập tức vũ trang đầy đủ trở về Ngải gia. Rất trùng hợp, xe của hắn cùng xe của ông cháu Trác gia một trước một sau cùng lái vào cổng chính.

“A Húc!”

Trác Dạ Húc mở cửa xuống xe, y đã có thể bước đi, ngoại trừ việc chân phải bị khập khiễng...

Cẳng chân khập khiễng ấy khiến đôi mắt Ngải Cửu đau nhói, tiến lên định ôm y trở về trong xe. “Tối đây làm gì, chúng ta đi!”

“Không sao, tìm chỗ nào đi, tôi có chuyện muốn nói.” Trác Dạ Húc đẩy hắn ra, đi thẳng về con đường nhỏ bên trái, đầu con đường có một bãi cỏ xanh mướt, chẳng biết đôi chân phải khập khiễng này phải đi bao lâu mới đến nơi.

“Có chuyện muốn nói...” Ngải Cửu nhìn một già một trẻ trước mắt, đột nhiên ngây dại.

Một già một trẻ, hướng đi tách sang hai bên một trái một phải, chân phải đều bị...

“Chân của Trác tiểu tử...” Ngải Kỳ Du nói đến nửa chừng liền dừng lại, lời nói còn mang theo thâm ý khác.

“Làm phiền lão gia lo lắng, chân Húc Nhi qua một thời gian ngắn nữa sẽ bình phục.” Ánh mắt Trác Sĩ Xá có chút tham lam, đã bao nhiêu năm rồi? Bảy năm? Hay là tám năm? Gương mặt này cũng giống gương mặt ông, đã bị năm tháng để lại không biết bao nhiêu vết tích.

“Đúng vậy, sẽ bình phục. Không tổn thương đến gân chân, qua một thời gian ngắn sẽ bình phục. Hơn nữa, với y học hiện nay, cho dù đứt gân gãy xương cũng có thể liền trở lại. Không giống lúc đó...” Ánh mắt lạnh lùng ngừng trên đùi phải Trác Sĩ Xá chỉ trong chớp mắt, nhanh chóng rời đi.

“Sắp vào quan tài rồi, tôi tưởng ông đã sớm quên sạch sẽ.”

“Đã quên, nhưng bọn chúng vừa diễn lại một lần khiến tôi nhớ lại.”

“Cho nên ông trừng phạt bọn chúng?”

“Đúng, ông biết tôi hận nhất là người khác nhắc tới chuyện khó chịu trước mặt tôi.”

“Khó chịu ở điểm nào? Là vì Húc Nhi cũng là đàn ông? Hay bởi vì nó cũng mang họ Trác?”

Ngải Kỳ Du cười không đáp, hỏi: “Ông đoán kết cục sẽ giống như thế sao...”

Con đường nhỏ này, quả thực phải bước quá lâu...

“A Cửu, cho cậu cái này.”

Ngải Cửu tiếp được thứ Trác Dạ Húc ném tới, mở tay ra, trong lòng bàn tay là một chiếc nhẫn, nhẫn kết hôn của bọn họ!

※

“Kết cục giống nhau sao? Đương nhiên là giống nhau, ông nói có đúng không? Cửu ca.”

“Cửu ca...” Đã lâu lắm rồi không ai gọi ông như vậy, lâu đến nỗi ông sắp quên rằng, từng có người gọi ông bằng cái tên này.

24. Quyển 2 - Chương 24: Lovers And Friends

Trác Dạ Húc lê đùi phải khập khiễng đi phía trước, Ngải Cửu không dám tiến lên đỡ, tại sao lại ‘không dám’ thì hẳn cũng không rõ, dù sao vẫn là không dám. Đến trước bãi cỏ xanh mơn cuối con đường nhỏ, Trác Dạ Húc dừng bước, ném vật nho nhỏ phát sáng trong tay lên không trung, rơi xuống lại ném lên vài lần nữa, cuối cùng ném về phía Ngải Cửu.

“A Cửu, cho cậu cái này.”

Ngải Cửu tiếp được thứ Trác Dạ Húc ném tới, mở tay ra, trong lòng bàn tay là một chiếc nhẫn, nhẫn kết hôn của bọn họ!

“Bỏ cái này? Cũng tốt, chỉ còn một cái cũng chẳng dùng được, hôm nào đi mua một đôi khác, khắc tên chúng ta lên đó...”

“A Cửu!” Trác Dạ Húc lớn tiếng ngắt lời hắn, chân trái làm trụ chậm rãi xoay người, giọng nói nhẹ nhàng như không còn sức lực: “A Cửu, chúng ta vẫn nên... chia tay đi.”

“Chia tay? Cậu muốn ly hôn với tôi?” Ngải Cửu kích động hét lên, vọt một bước tiến lên nắm lấy bờ vai y, nắm chặt: “Ông già nói với cậu cái gì? A Húc, cậu đừng để ông ấy dọa, tin tưởng tôi, tôi sẽ không để ông ấy có cơ hội ra tay nữa, chúng ta quay về New York, trở về New York liền...”

“Liên làm sao? Là có thể tránh được ông già?” Trác Dạ Húc lui về phía sau muốn tránh khỏi tay hắn, nhưng chân lại dẫm lên một rãnh nhỏ trên mặt cỏ, ngã ngồi xuống đất. Đẩy cánh tay vừa vươn tới, lạnh lùng nói: “Ngải Cửu, cậu nghe rõ chưa, không phải là ly hôn, là chia tay. Không liên quan đến ông già, là quyết định của riêng tôi.”

Ngải Cửu như nghe được truyện cổ tích, há miệng ngơ ngác. Nhìn gương mặt lạnh lùng kiên quyết của Trác Dạ Húc, rất lâu sau hắn mới tiêu hóa được lời y nói, khó khăn phun ra vài chữ. “Cho tôi một lời giải thích...”

Trác Dạ Húc cười lạnh, duỗi thẳng đùi phải. “Không cần nữa rồi.”

“Thế nhưng bác sĩ nói, qua hai tháng nữa là chân cậu...”

“Lần này là đùi phải, lần sau là chân trái, lần sau nữa sẽ là ở đâu?” Tay trái đặt lên ngực trái, hỏi, “Ở đây?” Hướng lên phía trên chỉ vào đầu, “Hay là ở đây?”

“Cậu sợ?”

“Sợ, sao lại không sợ...”

“Con mẹ nó, cậu sợ!” Ngải Cửu không áp chế được lửa giận nữa, cúi người tóm lấy cổ áo cùng cà vạt của y, thô bạo nâng lên, “Cậu lại dám sợ! Trác Dạ Húc cậu lại nói là cậu sợ!”

Trác Dạ Húc không giãy dụa, để mặc hắn nhấc lên, cổ bị ghì chặt khiến sắc mặt nhanh chóng đỏ lên, chân phải bị thương không thể đứng vững, mất cá chân như trật hẳn ra ngoài nhưng y lại không có cảm giác đau đớn, vậy thì cứ kệ nó trật vậy. “Tôi sợ, nếu đổi lại là cậu, Ngải thiếu gia đây sẽ không sợ?”

“Tôi sợ? Tôi không phải thứ hèn nhất như cậu!”

“Đương nhiên cậu không sợ, bởi cậu đường đường là Ngải thiếu gia, ông già dù ác thế nào cũng chẳng làm gì cậu, đương nhiên cậu có thể nhẹ nhàng thốt ra lời đó.” Giọng nói lạnh lùng, khé miệng câu lên thành nụ cười chói mắt, đôi mắt tràn ngập vẻ châm chọc khiêu khích. Một Trác Dạ Húc xa lạ như vậy khiến Ngải Cửu cực kỳ chán ghét, thực sự muốn vung quyền đánh tan nát gương mặt y.

“Có phải cậu cố ý nói vậy không? Nhất định là ông già ép cậu, cậu gạt tôi là cậu nói làm gì chứ!” Đôi tay Ngải Cửu lay động rất mạnh, tựa hồ có thể lay cho những lời thật lòng của Trác Dạ Húc văng ra ngoài.

“Cậu không hiểu ý của tôi phải không? Là anh em huynh đệ nên tôi mới có thể cùng cậu vào sinh ra tử, nhưng chết vì thứ chuyện nhảm chán thế này thì ai cam tâm cho được!”

“Chuyện nhàm chán? Cậu nói rõ ràng cho lão tử, cái gì là chuyện nhàm chán, chuyện của chúng ta gọi là chuyện nhàm chán?!” Hai tay Ngải Cửu lại nâng cao lên lần nữa, người bị nắm trong tay cũng sắp đến độ hai chân rời khỏi mặt đất.

Trác Dạ Húc vẫn không phản kháng, tay rũ xuống hai bên vẫn không nhúc nhích, tin chắc rằng nếu hôm nay cổ bị bẻ gãy thì y cũng sẽ không mảy may giãy dụa. “Đúng là rất nhàm chán, hai thằng đàn ông chơi vui vẻ là được rồi, làm đến độ muốn sống muốn chết, cậu không cảm thấy khó coi à?”

“Giữa chúng ta còn có nhàm chán hay khó coi? Trác Dạ Húc, hóa ra cậu nghĩ như thế!” Buông ra, lui lại, sợ một lúc nữa nhịn không được sẽ bóp chết y.

“Bị đàn ông đè chẳng lẽ không khó coi? Nếu như cậu là phụ nữ hoặc tôi là... Đàn ông nằm trên phụ nữ vẫn tốt hơn.”

“Cậu là không muốn bị tôi thương? Được rồi, tôi cho cậu thương!” Mặt cỏ rộng lớn không có gì che chắn, Ngải Cửu căn bản không để ý chung quanh có thể có người, cởi dây lưng, cầm quần kéo xuống tận đầu gối. “Nếu như sau này tôi để cho cậu thương, cậu đừng nói đến việc chia tay nữa, được không?” Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cầu xin một người, cũng là lần cuối cùng.

Gương mặt Trác Dạ Húc đột nhiên tiến lại gần, ngón tay đưa vào khe hở giữa hai đùi hắn, giơ móng tay cấu hai cái lên miệng hậu huyết non mềm chẳng chút lưu tình, “Chơi đến chán ngấy rồi.”

“*** con mẹ cậu!” Rít gào một tiếng, Trác Dạ húc bị đánh ngã xuống đất, không để ý cửa mình, Ngải Cửu liền nhào tới đâm đá, liều mạng mà đánh, mãi đến khi nòng súng lạnh băng dí lên đầu hắn.

“Xin lỗi A Cửu, coi như tôi không có khí phách, sợ, không chơi nổi nữa.”

Ngải Cửu không đuổi theo, đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng lung lay, chớp mũi đột nhiên dâng lên cảm giác chua xót, ngồi sụp xuống đất ôm lấy đầu mà la hét, “Trác Dạ Húc, con mẹ nó, cậu là thứ hèn nhất, là thứ hèn nhất không có can đảm.”

※

Hai ngày sau, Ngải Cửu chẳng lúc nào ngừng rót rượu, uống xong ở nhà mình lại tới địa bàn của Hạ Chu Diễm tiếp tục. Trước khi hắn say như chết, Hạ đại thiếu gia đã đổ non nửa bình thuốc ngủ vào chai rượu của hắn, so với say chết, chẳng thà ngủ như chết.

Nâng sâu rượu khiêng lên giường xong, Hạ Chu Diễm cũng chẳng quan tâm sâu rượu có nghe thấy hay không, đứng bên giường than thở: “A Húc nói câu đó đâu có sai, cậu thực sự muốn thấy nó bị ông già giết chết mới cam tâm? Như vậy thì coi như hết.”

Sâu rượu không có say, vẫn nghe thấy lời hắn.

Quên đi sao...

※

Trả lại nhẫn cho Ngải Cửu ngày thứ năm, trên đường đến bãi đỗ xe sau khi kiểm tra xong tại bệnh viện, Trác Dạ Húc gặp được Hứa Nghị. Điều này không phải trùng hợp, Hứa Nghị cố ý đứng chờ ở đây. “Trác thiếu gia.” Sau khi ân cần hỏi thăm bèn không khách khí mở cửa xe ngồi vào.

Trác Dạ Húc không đuổi hắn đi, thắt chặt dây an toàn, khởi động xe. “Nói ngắn gọn, tôi không có thời gian.”

“Cậu và thiếu gia... Đó có phải quyết định cuối cùng của cậu không?” Hắn không có tư cách hỏi việc riêng của người khác, nhưng hắn vẫn đang nhiều chuyện.

“Phải.”

“Sớm biết có kết quả này thì khi đó cứ để bọn họ đưa cuộn băng ghi hình đó ra, khi đó chia tay tốt hơn so với hiện tại.” Chỉ là, bọn họ sẽ thật sự chia tay chỉ vì một cuộn băng ghi hình sao?

“Là cậu?” Cuối cùng Trác Dạ Húc cũng chịu nhìn thẳng người bên cạnh.

“Hôm đó vừa vặn đến quán bar, thấy hai thằng đàn ông đỡ một người vào thang máy, bóng lưng người đó rất giống Trác thiếu gia, tôi theo sau trong thang máy thì nhặt được chiếc ví da của cậu, tìm trong quán bar thì không thấy ghi lại số phòng của cậu.”

Trác Dạ Húc dùng một tay tiếp tục lái, tay kia rút điều thuốc lá ra châm, hít sâu một hơi, phun ra làn khói thật dài, “Hứa Nghị, tôi thật không hiểu nổi cậu.”

Hứa Nghị cười khoe miệng một cái, cầm lấy một điều thuốc lá, châm lửa thì bật lửa không lên lửa, lại đặt trở lại, “Tôi nghĩ, như vậy là hay nhất, tốt cho cả Trác thiếu gia lẫn thiếu gia.”

“Ừm, tôi biết.”

※

Ngải Cửu ngủ tròn hai ngày ở chỗ của Hạ Chu Diễm, đến ngày thứ ba, Hạ Chu Diễm sợ hấn chết đói trên lầu liền lên lôi hấn xuống dưới ăn uống, nhưng mở cửa phòng thăm dò vào trong lại không có bóng người.

Khúc cong ở bên bờ, trên trời bắt đầu xuất hiện những dải sáng bạc, ông chú đang đỡ thuyền nhìn bóng dáng lẳng lẽ đứng cách đó không xa, sẵn sàng xông lên cứu người bất cứ lúc nào. Thời buổi bây giờ, sao giới trẻ lại cứ nghĩ quần thể nhĩ, nếu không nhảy lầu thì nhảy xuống biển.

Ngải Cửu đã hứng gió biển ba bốn tiếng đồng hồ, mùi rượu hôi hám trên người đã bị gió biển thổi sạch. Tại đây, hấn và Trác Dạ Húc từng bị Hạ Chu Diễm dùng lưới trói lại, nhúng xuống biển hai ngày. Đó là lần đầu tiên họ Hạ kia chinh bọn họ, thiếu chút nữa chinh chết hai người bọn họ. Ở trong nước biển, Trác Dạ Húc vừa mắng hấn ngu xuẩn, vừa ân cần hỏi han mẹ hấn một lượt, vừa kêu hấn cố gắng chịu đựng. Nước biển lạnh chết người, nhưng ôm y lại ấm muốn chết. Cứ ôm nhau như vậy, cho dù chết cũng chẳng sợ, lúc đó hấn bị chính ý nghĩ của mình dọa phát khiếp, sau đó lại nghĩ rằng bọn họ là anh em tốt, đương nhiên phải cùng sống cùng chết.

Anh em tốt... Chỉ ít Trác Dạ Húc hoàn toàn thừa nhận quan hệ của bọn họ là như vậy, nhưng hấn đã không thể quay đầu lại rồi...

Bóng dáng lẳng lẳng kia bắt đầu cử động, ông chú đang đứng trên thuyền cấp tốc lên bờ. Ngải Cửu sờ sờ trên người không thấy tiền, cũng chẳng có điện thoại, lắc lắc cái đầu đang choáng váng, đi về phía ông bác kia, hỏi: “Ông chú có điện thoại không? Có thể cho cháu mượn dùng một lúc không?”

“Có, có.” Ông chú vội vàng móc một chiếc điện thoại di động cũ nát trong túi áo ra, nhìn tòi tàn nhưng vẫn có thể dùng. “Gọi đi, gọi đi đâu cũng được, ông chú này cũng không tiếc tiền đâu.” Thằng bé trông đẹp trai thế này mà trong đầu lại nghĩ quần.

“Cảm ơn chú.” Ngải Cửu cầm điện thoại suy nghĩ một lúc mới nhớ ra số điện thoại muốn gọi.

Điện thoại được tiếp, là một giọng nói lạnh lùng lịch sự, “Xin chào, đây là dinh thự họ Ngải.”

“Là tôi, Ngải Cửu.”

“Thiếu gia?!” Quả nhiên kiến người ta kinh ngạc không thôi, phải biết rằng thiếu gia rất hiếm khi gọi điện về đại trạch, càng không nói đến thời điểm này.

“Bây giờ tôi đang ở khúc quanh gần bờ biển, lái xe đến đi.” Nói xong, Ngải Cửu cầm điện thoại trả lại cho ông chú khi này, lại nói một tiếng cảm ơn.

Ông chú cười đến nỗi các nếp nhăn xô lại với nhau, vỗ vai hấn dài giọng nói: “Cậu thanh niên này, nghĩ thông suốt là được rồi, nghĩ thông suốt là được rồi.”

“Nghĩ thông rồi, cảm ơn chú.”

※

Một tiếng sau, mấy chiếc xe đã đến bờ biển, Ngải thiếu gia được đón về Ngải gia. Tầm qua một cái, Ngải Cửu đi tới trước mặt Ngải lão gia, cúi đầu lẳng lẳng đứng trước mặt ông.

“Không chơi?” Ngải lão gia hỏi.

Ngải Cửu lắc đầu.

Gương mặt Ngải Kỳ Du thoáng qua một tia trào phúng. “A Tuấn, sau này thiếu gia theo cậu, nhanh chóng để nó làm quen.”

Thái Tuấn khom lưng gật đầu, “Dạ.” Hứa Nghi, Thái Tuấn đều là người mà mọi người bên ngoài cho rằng sẽ kế thừa Ngải lão gia, xem ra hiện tại không phải, dù sao Ngải Cửu cũng là cháu ruột của ông.

Ra khỏi phòng Ngải lão gia, Ngải Cửu đối diện nỗi trước mắt toàn sao, nhưng hắn không muốn ăn cơm. Chú Thành đang đánh thái cực quyền trong đình nghỉ chân bát giác đằng xa, hắn tới đó ngồi xuống, áp chế cái dạ dày đang biểu tình, chăm chú nhìn ông đánh quyền.

“Thiếu gia đã về.”

“Chào buổi sáng, chú Thành.” Tuổi của chú Thành so với ông nội của Ngải Cửu còn dư dả, phàm là những người quen biết ông, từ Ngải lão gia đến Ngải Cửu hay những thằng nhóc khác đều gọi ông là ‘chú Thành’.

Luyện xong một bài quyền, chú Thành mới dừng lại, tới nhắc chén trà lên nhưng trà đã bị Ngải Cửu uống không còn một giọt. Lắc đầu cười, “Thiếu gia tội gì phải tranh chén trà của ông già này chứ.”

“A? Xin lỗi, để cháu rót cho chú một chén.” Ngải Cửu đứng dậy định pha trà.

“Không cần không cần.” Chú Thành cười ha hả xua tay với hắn, là một người lúc nào cũng lạnh lùng, ông chỉ tươi cười với vị thiếu gia này mà thôi. “Vừa đi gặp lão gia à?”

“Vâng.” Ngải Cửu ngồi trở lại chiếc ghế gỗ, nhắm mắt dựa vào lưng ghế, mệt mỏi quá.

“Thiếu gia, đừng quá hận lão gia.”

Đừng quá hận?

“Năm đó thiếu gia thà từ bỏ tất cả mọi thứ đổi lấy... Thời đại này thực sự đã khác rồi, khi đó bọn họ chẳng khác gì chuột chạy qua đồng, gặp ai đánh nấy, nhưng bây giờ, đàn ông ôm ấp đàn ông cũng không thể trách được.”

“Chú Thành, chú nói gì mà cháu chẳng hiểu được câu nào cả.” Năm đó hắn thà từ bỏ tất cả mọi thứ? Năm đó là năm nào?

“Không muốn cho cậu hiểu, nhưng mà thiếu gia à, so ra thì cậu còn hơn vị thiếu gia kia đấy.”

“Chú già nên hồ đồ rồi...” Cha mẹ hắn chỉ sinh một mình hắn.

Ngải Cửu ngủ trong ngôi đình bát giác, tỉnh dậy thì đang nằm trong phòng ngủ, trên tay đeo dây truyền nước biển, trước đó là ngất do đói. Run rẩy ngồi dậy, lấy chiếc nhẫn Trác Dạ Húc đưa hắn từ trong chiếc áo khoác bên cạnh giường ngủ ra, cầm điện thoại ở đầu giường quay dây số quen thuộc.

“A Húc, tôi ném nhẫn rồi.”

“Ừ.”

Hai bên đồng thời gác máy, Ngải Cửu giơ chiếc nhẫn trong tay, dùng hết toàn bộ sức lực ném ra ngoài cửa sổ. Sẽ rơi tới chỗ nào nhỉ? Trong hồ, trong bụi hoa cỏ, hay là bị đám mèo hoang nuốt vào trong bụng? Ở đâu cũng chẳng quan trọng, chiếc nhẫn này, hắn từ bỏ.

Năm đó, Ngải Cửu sắp hai mươi ba, Trác Dạ Húc qua tuổi hai mươi bốn, chiếc nhẫn kết hôn bên tay trái đều biến mất, rốt cuộc cũng ly hôn, kết thúc cuộc hôn nhân kéo dài hơn hai năm.

※

Sau ngày đó, Ngải Cửu được Thái Tuấn cùng Hứa Nghi phụ tá, bắt đầu nhúng tay vào giang sơn của Ngải gia, Trác thị mở họp báo tuyên bố Trác Dạ Húc sắp đảm nhiệm chức vụ tổng tài tại tổng công ty ở Hương Cảng. Hai người đàn ông độc thân hoàng kim nóng bỏng nhất Hương Cảng đã xuất hiện.

Ngải Du Kỳ không tiếp tục bức bách Ngải Cửu kết hôn cùng Vu Kỳ Kỳ nữa. Đường Mạn và Ryan làm theo lời Trác Dạ Húc, thành công khiến cho trùm buồn thuốc phiện Herel Krogh trở thành con cừu chịu tội thay

cho vị chính khách kiệt xuất kia. Mất đi chỗ dựa, Vu Kỳ Kỳ cũng mất đi lợi thế để trở thành thiếu phụ nhà họ Ngải, lúc này cô ta bèn tính toán chuyển khoản “tài bảo” của tập đoàn Krogh vào túi mình.

Hai tháng sau, Trác thị đột nhiên tuyên bố, vị tổng tài mới nhậm chức cùng nhị tiểu thư họ Đường của tập đoàn Đường thị ở Đài Loan sẽ kết hôn. Hôn lễ được tổ chức vào tháng sau, tức đầu tháng sáu.

Ngải Cửu rời giường xuống lầu, người hầu đặt báo trên bàn ăn như thường lệ. Khi Hứa Nghị bò xuống khỏi giường Hạ Chu Diễm chạy tới nơi thì đã muộn, Ngải thiếu gia đã thấy Trác tổng tài đẹp trai cùng vị hôn thê xinh đẹp ôm nhau trên tấm ảnh rất lớn.

“Ăn chưa, ngồi xuống ăn chung đi.” Ngải thiếu gia làm như không thấy, đặt tờ báo xuống dưới móng, xoay móng xoa nhẹ hai cái.

Hứa Nghị kéo ghế ngồi đối diện với thiếu gia, chờ người hầu đưa thêm một phần ăn sáng tới, ăn chung với thiếu gia.

Không lâu sau, điện thoại của Ngải Cửu vang lên, là Hạ Chu Diễm gọi tới, oán giận Ngải thiếu gia ngược đãi nhân viên, sáng sớm giờ ra, chim còn chưa dậy đã bắt vợ yêu của hắn bắt đầu làm việc. Lăng nhăng dài dòng của nửa ngày, cuối cùng Ngải Cửu cũng không nhịn được mà la còn to hơn hắn.

“Mẹ nó! Cầm miệng cho lão tử, có tin bây giờ tôi lập tức cường bạo Hứa Nghị không hả!”

“Khụ khụ...” Hứa Nghị đang uống cháo, nghe lời thiếu gia, hắn thiếu chút nữa sặc chết, gương mặt tuần tú lập tức còn đỏ hơn cả quả ớt trong đĩa.

“Vụ làm ăn kia phải đàm phán thế nào?” Không muốn hắn xấu hổ, Ngải Cửu chuyển chủ đề. Hóa ra da mặt gã thuộc hạ này lại mỏng như thế, cứ như phụ nữ vậy, đáng đời, thế mới bị Hỏa ca đề.

“Xảy ra chút vấn đề, tạm thời không qua được hải quan Đại Lục.”

Món hàng hóa đó là rượu nho tới từ Pháp, tất cả đều được giảm 50%. Chẳng qua lai lịch bất chính, hơn nữa nếu qua cảnh quan thì thuế rất nặng, nếu muốn có lợi nhuận thì không thể qua hải quan.

“Tôi tới xem sao.”

Hứa Nghị ngẩng đầu, hơi giật mình, “Thiếu gia không cần tự đi, A Tuấn đã cho...”

“Tôi nói tôi muốn đi!”

“Dạ...”

Vốn chỉ là việc nhỏ, nhưng một tháng sau Ngải thiếu gia lại mang thương tích trở về, nói hôm đó, sau khi vận chuyển hàng hóa qua hải quan xong, hắn đưa thủ hạ đến quán bar ăn mừng, ai biết tử lực của hắn kém, mới cạ mấy chén đã say mềm vợ chai đánh người bừa bãi. Đại Lục không phải Hương Cảng, không ai nhận ra Ngải thiếu gia, làm loạn lên cũng chẳng ai chịu nhượng bộ hắn ba phần. Mặc dù nói sau đó có thắng, nhưng đầu của hắn cũng bị đập thành một lỗ lớn.

Cuộc đời này đúng là trùng hợp, ngày hắn trở lại Hương Cảng là ngày Trác Dạ Húc tổ chức hôn lễ, cũng là sinh nhật thứ hai mươi ba của Ngải Cửu, mừng một tháng sáu. Đầu Ngải Cửu vô cùng đau đớn, buổi trưa, ép bác sĩ tiêm cho hắn một mũi an thần rồi lăn ra ngủ. Thuốc an thần, chẳng phải khi đau đầu cần phải dùng thuốc giảm đau sao?

Ngải thiếu gia nằm ngủ đến chạng vạng, xuống giường uống một ly nước đỡ khát, ngồi bên giường cầm điện thoại quay số. Điện thoại chưa kịp đổ xong một hồi chuông đã có người tiếp máy.

“A Cửu.”

“Là tôi, đột nhiên nhớ ra lâu rồi chưa gọi điện cho cậu.”

“Ba tháng.”

“Ừ.”

Không ai nói, yên tĩnh rất lâu, ai cũng không nhắc đến chuyện hôn lễ.

“A Húc, tôi hát cho cậu nghe.” Ngải Cửu lên tiếng lần thứ hai.

“Hát? Cậu...” Người bên kia điện thoại còn chưa phản ứng kịp, Ngải Cửu đã nhẹ nhàng hát.

“All night you’d lay asleep... enfolded in my arms... breathing slow and sweet...” [Trọn đêm dài, ôm em trong ngủ trong vòng tay anh, hơi thở em chậm chậm và ngọt ngào]

“I never understood... how it would prove to be... such a luxury to feel... your hand,... warm in my hand your kiss on my cheek...” [Trước nay anh chưa từng hiểu... Nắm lấy bàn tay ấm áp của em, em hôn lên gò má anh, cảm giác ấy thật là quý giá...]

“Lovers and friends are all that matter... You’ll never know... how much it came to mean to me... to have you by my side... on battles lost and won...” [Người yêu và bạn bè là tất cả những gì anh có. Em sẽ không bao giờ biết được, trong trận chiến giữa được và mất ấy, thật ý nghĩa biết bao khi có em bên cạnh...]

“And now I understand... these things can never be... guaranteed... I wish I could recall... each mundane tenderness,... remember every look... each word, preserve every breath.... each kiss... each caress...” [Và giờ đây anh đã hiểu ra, không điều gì có thể trở thành vĩnh hằng. Anh ước rằng mình có thể níu kéo lại từng chút dịu dàng bình thường nhất, từng nét mặt (của em), từng lời nói (của em). Anh thật hy vọng mình có thể giữ gìn từng hơi thở, từng nụ hôn, từng lần âu yếm...]

“Ca từ bị sai à?”

“Đâu có, nhưng mà giai điệu không phải như thế.”

“Thì ra là giai điệu không hay. Tôi hát tiếp nhé?”

“Tốt.”

“Lovers and friends are all that matter... I never thought... that I would... watch you drowning... far from any sea... on crumpled sheets... white sand in your eyes...” [Người yêu và bạn bè là tất cả những gì anh có. Anh chưa từng nghĩ rằng, sẽ nhìn em vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, chìm đắm trong đại dương xa xôi, mặc cho những hạt cát lấp lánh ấy bay vào đôi mắt em...]

“Lovers and friends are all that matter... And now when all...I have of you... is a memory,... I raise my hand to touch my cheek... imprinted with your love...” [Người yêu và bạn bè là tất cả những gì anh có, mà hiện tại, với em, anh chỉ còn là hồi ức. Nâng đôi tay chạm lên gò má mình, nơi đây, vẫn còn lưu lại dấu vết của em...]

“Hát xong rồi, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Ngải Cửu vẫn ngâm nga một câu: I never understood how it would prove to be... such a luxury to feel, your hand, warm in my hand, your kiss on my cheek [Trước nay anh chưa từng hiểu... Nắm lấy bàn tay ấm áp của em, em hôn lên gò má anh, cảm giác ấy thật là quý giá...]

25. Quyển 2 - Chương 25: Long Tranh Hổ Đấu

“Một tỷ ba trăm triệu.”

“Một tỷ năm trăm triệu.”

“Một tỷ bảy trăm triệu.”

“Một tỷ chín trăm triệu.”

“Hai tỷ một trăm triệu...”

“Hai tỷ ba trăm triệu...”

Mọi người trong phòng đấu giá đều quay đầu tròn mắt há hốc miệng nhìn chăm chăm hai tấm thẻ đấu giá tranh nhau đưa lên. Người chủ trì đấu giá bóng chải bóng lộn, mắt đeo kính gọng vàng đứng phía sau bục đấu giá bắt đầu mất bình tĩnh, tiếng báo giá hơi run: “Hai tỷ...”

“Ba tỷ một trăm triệu.” Ngải Cửu không kịp đợi thợ gõ thẻ lên liền trực tiếp mở miệng.

Trác Dạ Húc cười nhẹ một tiếng, nói theo: “Ba tỷ ba trăm triệu.”

“Ba tỷ bốn trăm... không... năm trăm triệu.” Ngải Cửu miễn cưỡng lên tiếng.

“Ba tỷ bảy trăm triệu.” Trác Dạ Húc lại đổi đầu.

Ngải Cửu không nói gì nữa, thợ lý đang muốn gõ thẻ liền bị hấn giữ lại.

Im lặng, bay giây trôi qua, người chủ trì đấu giá trẻ tuổi mới nhớ ra chức trách của mình, “Ba... ba tỷ bảy trăm triệu lần một.” Dừng lại, không ai lên tiếng. “Ba tỷ bảy trăm triệu lần hai.” Vẫn rất yên tĩnh. “Ba tỷ bảy trăm triệu lần ba! Thành giá!” Chiếc búa gỗ liên tục gõ xuống.

Cuối cùng, tập đoàn Trác Thị đã dùng cái giá trên trời là ba tỷ bảy trăm triệu để mua một mảnh đất cồn con, diện tích khoảng ba nghìn mét vuông, nguyên bản giá mỗi mét vuông không quá sáu triệu, mảnh đất này tối đa cũng chỉ giá trị một tỷ tám trăm triệu.

“Sau đây là chiếc chiêng đồng...”

Hội đấu giá tiếp tục tiến hành, nhưng Ngải Cửu bắt chập có khiến hội trường hỗn loạn hay không liền mang theo đoàn người đi tới trước mặt Trác Dạ Húc, cao giọng nói: “Chúc mừng Trác tổng tài.”

Trác Dạ Húc chẳng đứng dậy, hai chân vắt chéo lười biếng dựa lên lưng ghế, mỉm cười nói: “Cảm ơn Ngải thiếu gia.”

“Dâu có, chuyện phải làm mà. Coi như đây là món quà đàn em tặng cho chị dâu, hôn lễ mấy tháng trước không đến được nên phải tặng bù lại chứ.”

Mọi người ở đây kinh ngạc quay đầu lại lần hai. Khiến cho người ta tổn thất hai tỷ còn dám nói lời này, sợ rằng trên đời chỉ có mỗi Ngải thiếu gia. Trác tổng tài cũng điên rồi chắc, biết rõ hấn ác ý cố tình tăng giá mà còn không ngừng tay, những hai tỷ đấy, có nhiều tiền cũng đừng có đốt như thế.

“Tôi thay vợ mình cảm ơn cậu.”

“Đừng khách khí, anh em mình mà còn cần nói những lời này à.” Ngải Cửu đánh mắt, một gã thuộc hạ áo đen cường tráng lập tức kéo một tên thủ hạ bên cạnh Trác Dạ Húc ra, bắt hấn nhường chỗ ngồi. Ngải Cửu ngồi xuống, khoát tay lên vai Trác Dạ Húc ra về anh em tốt, “Mảnh đất này ấy mà, anh và chị dâu xây một cái biệt thự, rảnh rồi không có việc gì làm thì ngồi bên cạnh cửa sổ xem đua xe. Cơ mà, nhớ đóng cửa sổ cẩn thận nhé, nếu như bị đám lưu manh ném xăng vào là không ổn đâu.”

Trác Dạ Húc cũng vươn tay ôm vai hấn, cảm kích: “Anh sẽ làm thế, đến lúc đó cậu nhớ tới chơi chung nhé. Vợ anh nấu món Pháp cũng không đến nỗi tệ.”

“Được, hôm nào nhất định phải tới nếm thử.” Ngải Cửu rút tay về, đứng lên, nhanh chóng đi ra khỏi hội trường, Trác Dạ Húc cũng rời theo sau đó.

Bị hai người đại náo một trận, những món đồ đem ra sau đó đều được bán với giá thấp, có vết xe đổ phía trước, ai cũng sợ có kẻ ác ý tăng giá nên không dám gõ thẻ. Hai tỷ Trác Dạ Húc “biểu tặng” còn chưa đủ để bù đắp tổn thất cuộc đấu giá lần này, hồi hận cũng muộn rồi, muốn trách thì phải trách bọn họ đã không thấp hương khẩn vái nên mới dẫn hai ông ôn thần này đến.

※

Ngồi trong xe, Ngải Cửu nâng cánh tay vừa chạm phải Trác Dạ Húc đưa lên trước mũi, lưu lại mùi hương của y... mới là lạ, có phải mười ngày nửa tháng không tắm đâu.

“Thiếu gia, sao thế?” Tiểu Bạc lái xe nhìn thấy hành động kỳ quái của hấn qua gương chiếu hậu.

Ngải Cửu vội vàng buông tay xuống, hai mắt híp lại, đứng dậy cốc lên đầu hấn một cái rỗng vang, “Lái xe đi, mẹ nó, hôm nào lái xe tông đầu vào đầu chết ngắc thì đừng mơ lão tử cấp tiền an ủi cho người nhà cậu.”

“Không, không đâu...” Vô duyên vô cớ chịu đòn chịu mắng, Tiểu Bạc tủi thân vô hạn, Kỳ Sơn – người yêu hấn ngồi ghé bên cạnh vội vàng vỗ vỗ lên tay hấn an ủi.

Gai nhọn, cái gai nhọn chói mắt, cái gai nhọn chói mắt đâm vào mắt Ngải thiếu gia!

“Dừng xe! Kỳ Sơn xuống xe!”

“Thiếu gia?”

“Tôi rơi đồ ở hội đấu giá, cậu tới tìm về đây cho tôi.” Ngải Cửu lớn tiếng ra lệnh.

“Thiếu gia, cậu làm rơi cái gì?” Kỳ Sơn hỏi.

Ngải Cửu duỗi tay đóng cửa xe, rống giận, “Cái gì thì cái, cứ tìm đi, ***, hỏi nhiều như thế làm đéo gì! Tiểu Bạc, lái xe!” Đàn ông quần lầy đàn ông, phụ nữ chết sạch rồi hả!

“Vâng.” Tiểu Bạc nhìn lướt qua người yêu đứng trên đường cao tốc, đạp ga khởi động xe.

Luôn miệng khanh khanh ta ta trước mặt thằng chồng nhỏ bị người ta đá, vậy chẳng phải là ngựa thịt gọi đòn à.

(Khanh khanh ta ta: chỉ những hành động lời nói thân mật, yêu thương)

Xe đi được một đoạn thì điện thoại Ngải Cửu reo lên, là Hạ Chu Diễm gọi tới, “A Cửu, tí nữa đến ăn cơm nhá, anh tìm được một đầu bếp nổi tiếng làm món Pháp rất...”

“Ăn con mẹ ông!” Lại là món Pháp!

Cuối cùng Ngải Cửu vẫn tới chỗ Hạ Chu Diễm ăn cơm tối, ai bảo hấn thực sự rất thích món Pháp cơ chứ.

※

Bếp trưởng nấu món Pháp rất ngon, Ngải Cửu cũng ăn rất vui vẻ, đã thế lại còn nói chẳng ngơi miệng, giống như phải nói gì đó mới cảm thấy vui vẻ.

“Hứa Nghị, tôi bảo này.”

Hứa Nghị đặt dao nĩa xuống, cung kính chờ lệnh.

“Cậu thế này là thế nào đây, chưa bàn tới việc cậu vẫn còn là người của Ngải gia, cho dù cậu đã gả đi rồi cũng phải nhớ rằng nhà ngoại vẫn còn việc chờ cậu làm, suốt ngày ở đây...” Một con dao ăn cắm lên mặt bàn cách Ngải Cửu nửa ngón tay khiến hấn hoảng hồn, cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Ăn no rồi thì rút.” Không có dao ăn, Hạ Chu Diễm dùng nĩa chọc hấn một miếng thịt lớn bỏ vào miệng, “Cậu ta mới ở chỗ này có hai ngày thôi, mà chẳng phải chính cậu đã nói mấy ngày gần đây không có việc à?”

“Em nói thế lúc nào?” Ngải Cửu trút tức giận mang theo về từ phiên giao dịch kia lên dao nĩa, cắt đồ ăn rất mạnh bạo, miệng oán hận mà nhai. Đơn thương độc mã, hấn thật sự không dám trêu chọc Hạ hồ ly.

Hạ Chu Diễm hừ lạnh một tiếng, nói với người bên cạnh: “Đừng quan tâm hấn, ăn...” Bên cạnh đâu còn người, đã đi từ lâu. Hấn giận dữ: “Mẹ nhà cậu, không muốn nhìn thấy người khác sống tốt phải không?”

Ngải Cửu bĩu môi không phủ nhận.

“Hôm nay cậu với A Húc... A Cửu, cậu muốn làm gì?”

“Em chả muốn gì hết, chỉ chơi với cậu ta chút thôi, buồn quá mà.”

“Đùa một chút?” Hạ Chu Diễm sợ hãi vứt bỏ cái đĩa, dậm ngực dậm chân mà kêu khóc. “Hai tỷ đấy, đổi thành vàng cũng có thể đập chết cả đồng người đấy, hai đứa các cậu, đứa nào cho tôi chỗ ấy, tôi đảm bảo để đứa đấy chơi đến sưng thì thôi.” Nhiều tiền như vậy, hấn phải làm bao nhiêu vụ buôn bán nguy hiểm,

phải liều mạng bao nhiêu lần mới có thể kiếm về, cùng là con người với nhau mà... con mẹ nó, chẳng công bằng tí nào cả, hu hu.

“Đúng là chỉ chơi đùa một chút, em sẽ chẳng làm gì cậu ta cả, cùng lắm cũng chỉ là vui đùa một chút, chỉ cần cậu ta không chọc vào em.” Ngải Cửu lạnh lùng nói.

Hạ Chu Diễm thấy Ngải Cửu thay đổi sắc mặt, hắn cũng dừng vui đùa, hỏi: “Cơ nghiệp của Ngải gia ở Thâm Thủy Bộ thực sự do Trác Dạ Húc chiếm? Trác gia không can đảm đến vậy chứ?”

Ngải Cửu lau dầu mỡ dính bên khóe miệng, cười khẩy, “Sao không dám, anh đừng quên, bây giờ người ta là thông gia với Đường gia rồi. Đường gia hô mưa gọi gió Đài Loan, muốn xâm nhập vào Hương Cảng cũng dễ, bởi vì quan hệ của Đường Mạn với đám cận bã ở Đại Quyền bang cũng không tồi. Không riêng gì cơ nghiệp ở Thâm Thủy Bộ, việc đầu tư bộ phim tháng trước cũng đã bị Trác thị đoạt mất.” Hắc bang ở Hương Cảng, ngoại trừ mại dâm, bài bạc, ma túy, bọn họ còn chiếm thế lực lớn trong giới giải trí, những năm gần đây đã có mấy thế lực ngầm tiến hành đầu tư thu lợi nhuận từ lĩnh vực điện ảnh.

(Đại quyền bang: Đại quyền là từ chỉ phạm vi hoạt động của quần thể xã hội đen từ Đại Lục đến cảng Úc Thai, hoặc các bang phía ở nước ngoài. Những quần thể này tạo thành nhóm các bang hội thì được gọi chung là “đại quyền bang”. Thực ra, bất kể từ lúc bắt đầu hay cho tới tận bây giờ, “Đại quyền bang” chưa bao giờ tuân thủ nghiêm ngặt theo ý nghĩa thực là một tổ chức bang hội thống nhất. “Đại quyền bang” chỉ là một danh từ mà thôi.)

“Ra vậy, A Húc thật là lợi hại.” Hạ Chu Diễm vỗ tay tán thưởng.

“Đúng là lợi hại thật.”

“A Cửu, cậu cũng không thể thua kém được.” Hạ đại thiếu gia chóng má trầm tư nói, “Không biết sau này Hồng Bang nên dựa vào ai đây?” Trên đời này có một loại người gọi là: chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Đúng vậy, ai đây?” Ngải Cửu rút con dao ăn cầm trên mặt bàn, chơi đùa trong tay như chiếc phi đao.

(Phi đao: Dao dùng để ném giống như phi tiêu)

Nửa năm trước, hai vị thiếu gia hai nhà Ngải – Trác bắt đầu tiếp nhận toàn bộ sự nghiệp, những kẻ trẻ tuổi kia không phụ công tổ tông bảo vệ gia nghiệp, bọn họ gần như điên cuồng lao vào việc thôn tính dần giới hắc đạo ở Hương Cảng. Trác gia cùng Đường gia đã tẩy trắng sản nghiệp, nhưng không ngờ đám cưới của hai nhà lại liên quan đến hắc đạo. Tuy địa bàn của Đường gia là ở Đài Loan nhưng bọn họ cũng có thế lực ở Hương Cảng, hơn nữa còn quan hệ rất sâu với thế lực phía tây và Bạc Phù Lâm, năm đó, may mà nhờ có Đường Mạn nên bọn họ mới sống sót qua trận tranh cướp địa bàn tại Đại Quyền bang.

Với mục đích ‘kiếm tiền’ giao dịch, Ngải gia cũng bắt đầu đầu tư trên thương trường, lấy giải trí và kinh doanh ăn uống làm trọng tâm. Hai gã trẻ tuổi này cũng có lúc tay chân vụng về, nhưng những quyết định gan dạ sáng suốt của họ thì đến tổ tiên nhà họ cũng không so được.

Theo cách Hạ Chu Diễm nói, hai tên phá gia chi tử này có cái thú tiêu khiển của đám tư bản, chơi được nhưng cũng có bản lĩnh kiểm lại, lỗ một chút cũng không quan trọng. Tuy nhiên, sau sự kiện tại buổi đấu giá, hắn đã thu hồi lại lời nói của mình, theo cách chơi của hai tên kia, cho dù bọn họ có bản lĩnh của đám tư bản thì chỉ cần hai ba năm là đủ đi tong toàn bộ sản nghiệp. Thực ra, chỉ trong nửa năm, hai người bọn họ đã thu vào được một khoản lợi nhuận nhỏ, nhưng đại bộ phận khác đều bị mang ra chơi đến loạn cả lên. Chơi đùa, chơi đến trời long đất lở, chơi vì tranh đoạt địa bàn.

Phòng hội nghị Ngải gia, Ngải Cửu lười biếng ngồi trên chiếc ghế đen rộng lớn, người ở các phân đường đang báo cáo tình hình gần đây, thỉnh thoảng Thái Tuấn lại gật đầu trả lời, giống như hắn mới thực sự là đương gia. Ngải Cửu là người thông minh, hắn không so đo mấy thứ nhỏ nhặt đấy, Thái Tuấn là nhân tài do ông già cẩn thận bồi dưỡng, tài năng của hắn không hề thấp kém. Hạ Chu Diễm đã từng tranh mỗi buôn bán ma túy với Thái Tuấn, sau này này nhớ lại, Hạ Chu Diễm vẫn thường thở dài thườn thượt, kiếm miếng ăn trên thương trường với Thái Tuấn cũng giống như phiêu lưu tình trường trên giường với Hứa Nghị, bà mẹ nó, người ông già nuôi dưỡng là khó chơi.

“Ông chủ Trương nói muốn bán số thuốc lắc kia cho bên Đại Quyền bang, bọn họ ra giá cao hơn.” Lão đại quản lý phân vùng phía tây báo cáo.

Chỗ thuốc lắc đó chuyển về từ Thái Lan, độ tinh khiết cao mà giá cả lại phải chăng, vừa tới Hương Cảng đã bị “ông chủ Trương” mua sạch. Số lượng thuốc lắc lớn lại được giới trẻ yêu thích, ông chủ Trương thể đơn lực mỏng lại ăn mảnh như thế, đám người hắc đạo ghen tị đỏ cả mắt kia sẽ không để hần buôn bán thuận lợi, cho nên hần chuẩn bị chuyển nhượng toàn bộ số hàng kia. Trước đó Thái Tuấn đã cho người tới tìm hần, ai cũng tưởng hần tuyệt đối không dám chống lại Ngải gia, ai ngờ hần lại có cái gan ấy.

Đương nhiên Ngải Cửu nghe được lời lão đại ở phân đường nói, hần ngồi thẳng lưng hỏi: “Là Trác Dạ Húc hay là Đại Quyền bang?”

“Có gì khác nhau sao?” Thái Tuấn không khách khí hỏi lại.

“Cậu muốn làm thế nào?” Ngải Cửu lại hỏi.

Thái Tuấn lạnh mặt nói: “Tôi đã điều tra rõ về Thâm Thủy Bộ, là Trác Dạ Húc. Dưới tay cậu ta có một đám người đến từ Đài Loan, đều không dễ chọc. Lần đụng độ trước, có một tên có thể một mình địch lại mấy người anh em bên chúng ta, chém đầu người ta mà cũng chẳng thêm chớp mắt. Thiếu gia nên tỏ rõ thái độ, muốn làm thế nào?”

Mắt địa bàn, lão đại bên Thâm Thủy Bộ lập tức phụ họa, “Đúng vậy đây thiếu gia, Trác gia quá lão luyện rồi, không dạy dỗ là không được.”

“Còn cả Hồng bang...” Vốn không có tư cách lên tiếng, Phó Thủy nhịn không được bèn chen vào nửa câu rồi lập tức ngậm miệng.

Ngải Cửu hất cằm về phía hần, “Nói, Hồng bang làm sao?”

“Đang lúc hai bên đấu đá nhau nên không để ý, một phần thuốc phiện chúng ta tàng trữ đã bị người ta đánh cắp, sau này đàn em dưới tôi nói là do người bên Hồng bang làm...”

“Con mẹ nó.” Ngải Cửu bĩu môi mắng một câu. Hạ hồ ly lúc nào cũng thích chơi trò nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, có tí xú như thế mà hần cũng để mắt tới? ***, dạo này nghèo đến phát điên rồi chắc.

Ngải Cửu quay đầu nhìn sang Hứa Nghị mà nghĩ, lẽ nào Hỏa ca bị hần vặt sạch? Nuôi vợ đúng là tốn tiền, nhưng cũng không hẳn, A Húc của hần sẽ không.... A Húc của hần, hôm nay dậy sớm vẫn chưa tỉnh ngủ sao.

Hứa Nghị bị nhìn chăm chăm, cả người không được tự nhiên, bất giác giữ cự ly với Ngải thiếu gia, làm bộ tự nhiên kéo cao cổ áo sơ mi.

“Thiếu gia, cậu mau sớm nghĩ cách đi.” Thái Tuấn hùng hùng hổ hổ.

“Cậu muốn thiếu gia nghĩ cách gì?” Hứa Nghị vốn luôn im lặng lạnh mặt nhìn sang, ai trong phòng hội nghị cũng thầm run một cái. Mọi người đều biết, trợ thủ đắc lực của Ngải lão gia đều là kẻ âm hiểm xảo trá thủ đoạn độc ác, bên ngoài có Thái Tuấn, bên trong có Hứa Nghị. Đại đa số mọi người thà giữ trò sau lưng Thái Tuấn cũng không muốn đấu thủ đoạn với Hứa Nghị. “Có phải muốn thiếu gia và Trác Dạ Húc, Hồng bang, Đại Quyền bang trở mặt, để bọn họ liên thủ đấu với chúng ta?”

Gương mặt thô bạo của Thái Tuấn vì vậy mà cứng ngắc lại, lập tức nói đồng dục: “Tôi chỉ cho là không thể tiếp tục dung túng...”

“Được rồi được rồi.” Ngải Cửu lên tiếng ngắt lời: “Anh em trong nhà không nên đánh nhau. Tôi biết các anh em muốn ăn cơm, tí nữa tôi sẽ phát phí sinh hoạt cho.” Những lời này là nói với đám người đánh mất địa bàn ở Thâm Thủy Bộ.

Chính là như vậy! Thái Tuấn hận đến nghiến răng nghiến lợi, hần dốc sức làm nhiều như vậy lại bị Ngải Cửu ăn mất! Hơn nửa năm qua, đám anh em vốn nghi ngờ không phục được Ngải Cửu hào phóng bố thí đều nhìn Ngải Cửu bằng con mắt khác, có đôi khi, chuyện tình nghĩa là phải dùng tiền để vun đắp. Dù sao tiền cũng là của ông già, của người phúc ta mà thôi.

“Tuấn ca, anh đừng giận.” Ngải Cửu cười với Thái Tuấn, “Tôi đã nói với ông nội để anh phụ trách việc buôn bán với bên Thái Lan, sau này đều phải dựa vào anh rồi.” Tất cả những mối làm ăn béo bở này trước nay

đều nằm trong tay Ngải lão gia, Ngải thiếu gia đã ra mặt tiếp quản rồi thì đương nhiên sẽ do hắn phụ trách. Hắn chưa nói với ông nội về việc này, nhưng việc đã do hắn phụ trách thì hắn có quyền quyết định.

Thái Tuấn mong chờ rất lâu rồi, nghe Ngải Cửu nói vậy liền kích động, “Thiếu gia cứ an tâm giao cho tôi đi.”

“Ừ.” Ngải Cửu gật đầu. Tiền, đó không phải thứ hắn thèm thuồng. “Mọi người nói rất đúng, không thể để cho đám ô hợp ở Đại Quyển bang kiêu ngạo. Nói với ông chủ Trương là Ngải Cửu này sẵn sàng ra giá cao hơn mua thuốc lắc của ông ta...” Thuốc lắc chỉ là món nhỏ, nhưng phải chuyển cho Ngải gia, không thể mất thể diện trong giới này được.

※

Trác Dạ Húc ngoài mặt thì cười khách khí nhưng trong lòng lại khó chịu. Xem ra “ông chủ Trương” không biết phép tắc, hắn không biết việc giữa đường bán cho nhà người khác là vô cùng không thỏa đáng?

Đường Đình bưng trà vào, Trác Dạ Húc đứng lên nhận lấy, “Khách đến để anh tiếp, em đến bệnh viện đi, không cần hoãn lại.”

“Thế nhưng.... làm vậy không thất lễ sao?” Đường Đình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lên. Bản thân cô là nhị tiểu thư được giáo dục rất tốt, luôn cho rằng có khách mà chủ nhà ra ngoài là thất lễ.

“Sức khỏe em quan trọng hơn, mau đi đi.” Trác Dạ Húc dịu dàng khuyên.

“Vâng.” Đường Đình gật đầu, mỗi lần chồng mình dịu dàng như vậy là cô không cách nào cự tuyệt được.

“Trác thiếu gia quả nhiên có phúc, Trác phu nhân đúng là vừa xinh đẹp vừa cao quý.” Ông chủ Trương khen ngợi.

Nhìn bóng lưng duyên dáng biến mất ở cửa, Trác Dạ Húc gật đầu cười, cô gái hai mươi tuổi này thực ra chưa có khí chất gì cao quý, biết đâu đến khi cô bằng tuổi chị mình rồi...

“Như đã bàn từ trước, tôi đảm bảo có thể bán thuốc lắc cho Ngải gia với giá cao hơn, ông chủ Trương chịu trách nhiệm nói chuyện với đám anh em ở Thâm Thủy Bộ.” Đoạt địa bàn của người ta, kiểu gì cũng có vài người trong các bang phái không phục, ông chủ Trương là người dễ nói chuyện nhất trong đám đấy, muốn đứng vững trên địa bàn thì không thể không khiến người ta tâm phục khẩu phục.

“Trác thiếu gia yên tâm, việc này cứ giao cho anh em chúng tôi.” Được Trác gia coi trọng, ông chủ Trương vừa mừng vừa lo.

Trác Dạ Húc vốn chẳng muốn giao tiếp với đám người không đáng nói chuyện này, nhưng muốn đụng tới lão đại cầm đầu thì phải từng bước từng bước tiến lên. Y biết bản thân không sợ hãi, dựa vào ông nội, y biết Ngải lão gia sẽ không làm gì y chỉ vì chút thủ đoạn con con này, y phải nhanh hơn một chút...

Nửa tháng sau, đại thọ sáu mươi sáu tuổi của Ngải lão gia, sáu sáu đại thuận, vậy nên bữa tiệc mừng sinh nhật này được tổ chức vô cùng long trọng. Người tới dự đều là những nhân vật có máu mặt trong hai giới hắc bạch, bao gồm cả Trác gia. Đại diện Trác gia đến chúc thọ chính là Trác thiếu gia và Trác thiếu phu nhân mới được rước vào cửa.

Một đôi kim đồng ngọc nữ vừa bước vào phòng khách đã hấp dẫn ánh mắt mọi người. Trác thiếu gia anh tuấn nho nhã trong bộ lễ phục màu tro, Trác thiếu phu nhân xinh đẹp khoác trên người bộ lễ phục đỏ thắm, vừa xinh đẹp vừa trang nhã, chỉ có dáng người là hơi gầy gò.

Ngải Cửu đưa bạn gái đến nghênh đón, thân thiết bá vai Trác Dạ Húc, cao giọng nói: “A Húc, hai người đã tới. Chào chị dâu, lần đầu gặp mặt, tôi là A Cửu.”

“Xin chào.” Đường Đình mỉm cười vươn tay về phía hắn. Người đàn ông này là bạn tốt nhất nhưng chưa từng đến nhà một lần của chồng cô?

Ngải Cửu chăm chú nhìn người phụ nữ trước mặt, đây là một người phụ nữ xinh đẹp hiếm thấy, nếu cô không trang điểm gương mặt với màu sắc tương phản thể này chắc chắn sẽ đẹp hơn, có thể còn đẹp hơn Vu Kỳ Kỳ bên cạnh hắn.

“A Húc, đã lâu không gặp.” Vu Kỳ Kỳ quay sang cười ngọt ngào với Trác Dạ Húc.

Trác Dạ Húc cũng đáp lại bằng gương mặt tươi cười, “Đã lâu không gặp.”

“Thiếu gia.” Hứa Nghị đi tới trước mặt Ngải Cửu gọi một tiếng.

Ngải Cửu vội vàng nói: “Xin lỗi, không tiếp mọi người được nữa rồi. Kỳ Kỳ, em nói chuyện với A Húc và chị dâu nhé.”

“Ừ, anh đi đi.” Người phụ nữ này nhiên nhiên tỏ vẻ mình là nữ chủ nhân.

Đến góc khuất không người Hứa nghị mới nói: “Thiếu gia, đã làm xong, người đã tới bên kia.”

“Bảo thủ hạ của cậu cẩn thận một chút, trước tiên tìm chuyện gì vui vẻ cho bọn họ chơi để kéo dài thời gian đã.”

“Vâng.”

Nhìn Trác Dạ Húc phía xa đang vui vẻ nói chuyện với người ta, bên mép Ngải Cửu cau ra một nụ cười. A Húc, xin lỗi nha, tôi đành nhận số hàng này vậy.

※

Trong bữa tiệc, Ngải lão gia cho dọn ra một chiếc bàn dài rất to, đám người trẻ tuổi vai vế thấp hơn ngồi vào chỗ đều kính rượu với ông. Trác Dạ Húc cùng Đường Đình ngồi bên phải Ngải Cửu nâng ly uống rượu, rượu quá mạnh khiến Đường Đình ho khan.

“Xin lỗi, vợ tôi không biết uống rượu.” Trác Dạ Húc vừa nói xin lỗi vừa săn sóc quan tâm dùng khăn tay bôi bàn mới đưa tới để chà lau cho Đường Đình, tay đến trước ngực Đường Đình thì bỗng nhiên dừng lại. Ngải Cửu!

Tay phải Ngải Cửu nắm thật chặt góc rỗ nóng rẫy ở thân dưới của y, nghiêng đầu thấp giọng nói: “Phản ứng lớn quá đấy, chị dâu chưa cho anh ăn đầy đủ à?”

26. Quyển 2 - Chương 26: Người Chết Ta Sống

Ngải Cửu đưa tay phải xuống dưới bàn, vận sức nắm chặt hạ thể nóng rẫy của Trác Dạ Húc, Trác Dạ Húc chưa kịp lau vết rượu loang cho Đường Đình liền giật mình bỏ nhào về phía trước, suýt chút làm đổ ly rượu trước mặt.

“Phản ứng lớn quá đấy, chị dâu chưa cho anh ăn đầy đủ à?”

“Ngải Cửu!” Tiếng gầm nhẹ thu hút sự chú ý của mọi người.

“Húc?” Đường Đình kinh hô một tiếng, khó hiểu nhìn chồng.

Nghe tiếng này, Ngải Cửu cười lạnh lùng, dựa người lên mép bàn cản trở tầm nhìn mọi người, lực tay tăng thêm, cũng bắt đầu chuyển động.

“Không có gì... rất đồ thôi.” Trác Dạ Húc tặng vợ nụ cười an tâm, sau đó cúi người đi “nhặt đồ”. “Cậu muốn làm cái gì?”

“Tìm à?” Ngải Cửu hơi cúi người, thấp giọng nói: “Thôi kệ đi.”

“Buông tay!”

“Được...” Ngải Cửu nghe lời mà buông tay, chờ khi Trác Dạ Húc ngồi dậy thì hai ngón tay hất nhanh chóng đặt trên khóa thắt lưng của y, ngón tay nhấn xuống gẫy lên một cái đã cởi được thắt lưng. Khóa của chiếc thắt lưng này có kiểu dáng như một tấm bài. “Trác tổng tài, không bằng chúng ta lên lầu tiếp tục bàn bạc

vụ làm ăn này?” Ngải Cửu cố ý cất cao giọng nói, trong tay lờ lờ kéo kéo, cảnh cáo Trác tổng tài không muốn bị rút hết thất lưng trước mặt công chúng thì phải ngoan ngoãn nghe lời hắn nói.

Cậu dám! Trác Dạ Húc phẫn hận nhìn hắn chằm chằm, đổi lại được một cái kéo thất lưng của hắn. Xem như cậu lợi hại! “Được.”

“Tôi nghĩ sẽ phải ‘bàn bạc’ rất muộn, tôi sẽ phái người bảo vệ chị dâu về trước, Trác tổng tài, đi thôi.” Lúc này Ngải Cửu gia mới buông tay ra, đi lên lầu trước, đi tới cầu thang lại lộ ra nụ cười mờ ám, “Nhanh lên, tôi chờ anh.”

Trác Dạ Húc dẫn vợ hai ba câu, sau đó gật đầu với Ngải lão gia mới theo sau Ngải Cửu. Lên lầu hai, rẽ vào hành lang nhưng không thấy bóng Ngải Cửu, y đi hai bước đến trước cửa một căn phòng, cửa đột nhiên mở ra, một đôi tay mạnh mẽ kéo y vào.

Gáy đập mạnh lên tường, choáng váng chốc lát, mở mắt ra, một gương mặt dần phòng đại trước mắt, môi bị áp lấy, vừa cắn vừa ngậm. Trác Dạ Húc giãy dụa đấm đá theo bản năng, mà khi cơ thể nóng bỏng kia dán lên người, thân thể y cũng bùng cháy, vươn tay ôm chặt, nhiệt tình đáp lại.

Hai người giống như những kẻ sắp chết khát trong sa mạc, liều mạng hút lấy dòng nước trong miệng đối phương. Giống như kẻ cướp hung hãn, liều mạng cướp đoạt môi lưỡi đối phương, vị ngọt của máu khiến kẻ cướp đoạt càng thêm hưng phấn, cướp đoạt, đến khi đối phương thuần phục mới thôi. Nặng nề thở dốc, tiếng âu phục cọ sát vang lên thật lâu, đến khi chỉ còn sót lại hơi thở cuối cùng, hai người mới đồng thời đẩy đối phương ra.

“Ha... A...” Ngải Cửu lui sang một bên dựa lên tường thở dốc.

Trác Dạ Húc tựa lưng lên cửa trượt xuống, lồng ngực nhấp nhô kịch liệt, cánh mũi phập phồng thở gấp. “Ngải thiếu gia thực là... dục cầu bất mãn...”

(Dục cầu bất mãn: ý chỉ lòng tham không đáy, làm thế nào cũng không cảm thấy thỏa mãn, lúc nào cũng muốn có nhiều hơn. Đây là trạng thái hình thành trong tình thế cấp bách, nếu như không thành công thì sẽ dùng hành động tiêu cực để cân đối tâm lý.

Trong trường hợp này là chỉ: vấn đề tình dục không được đáp ứng đầy đủ, đầy ham muốn)

“Tôi đâu được như Trác tổng tài, trong nhà không có vợ đẹp để hàng đêm mặn nồng, bị lửa này thiêu đến khó chịu.”

“Vậy Vu tiểu thư bên ngoài thì sao, người đàn bà thích hợp với cậu nhất không diệt được ngọn lửa trong người cậu?”

“Ôi trời, Trác tổng tài uống dấm chua đấy à?” (dấm chua: ghen tuông, đố kỵ)

“Cậu biết tôi sợ chua mà.”

“Muốn dập lửa của tôi, Kỳ Kỳ so ra còn kém Trác tổng tài.”

“Con mẹ nó, cậu dám lấy tôi ra so với con đàn bà kia!”

Trác Dạ Húc rống giận khiến Ngải Cửu cứng người, bản thân y cũng sững sốt. Hai người bốn mắt nhìn nhau, sau vài giây yên lặng, Ngải Cửu kéo cà vạt, cởi lễ phục, khẽ cười nói: “Tôi thấy chúng ta đều cháy cả, không bằng dập lửa luôn?”

“Ý kiến quyền rũ lắm.” Trác Dạ Húc đứng lên, dứt khoát cởi sạch áo nửa người trên, rút hết chiếc dây lưng bị Ngải Cửu cởi ra, cười hỏi: “Dựa vào bản lĩnh của mình, hay là, mỗi người một lần?” Nói xong, y tiến về phía trước một bước nhỏ, thể hiện tư thế đề phòng.

Ngải Cửu nâng đầu, tay phải dút vào túi quần, chậm chậm bước về phía y, “Đều... dựa vào bản lĩnh đi!”

Khi cự ly chỉ còn một bước chân, Ngải Cửu đột nhiên đưa cánh tay trái ra công kích thẳng mặt Trác Dạ Húc. Trác Dạ Húc nghiêng đầu tránh né, hai tay nhanh chóng kiểm chế hắn, đang muốn kéo tay hắn ra sau lưng thì miệng mũi lập tức bị thứ gì đó úp lên, mùi hương gay mũi nào đó xông vào khí quản rồi tràn lên não bộ, cảm giác tê dại tựa điện giật nhanh chóng tiêu diệt ý thức của y.

Ngải Cửu đặt người hôn mê xuống đất, vứt bỏ khăn tay, hai ba động tác liền cởi sạch quần áo của cả hai người. “Tôi không có thời gian ‘dựa vào bản lĩnh’ với cậu...”

Rất nhanh, cơn đau đớn khiến Trác Dạ Húc khôi phục chút ý thức, thuốc mê vẫn chưa tan hết, y đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhưng y vẫn cảm nhận được có thứ gì đó đang khuấy đảo trong hậu huyệt, thô bạo tiến nhập mở rộng. Mượn cảm giác đau đớn để cố gắng gạt lớp sương mù dày đặc trong đầu, mở mắt thấy rõ người nọ là ai... “A Cửu...”

“Tỉnh rồi, đúng lúc đấy.” Ngải Cửu rút ngón tay ra, nắm đôi chân thon dài đẩy mạnh về phía trước, cơ hồ lật cả người Trác Dạ Húc lại.

Trác Dạ Húc chớp chớp mắt, nhìn đôi chân dán sát hai bên tai, lại nhìn cánh mông mình vênh lên thật cao, đầu óc lập tức tỉnh táo lại, nhưng tư thế này khiến y không cách nào phản kháng. “Ngải Cửu, cậu!”

Ngải Cửu dùng tư thế nửa quỳ ép xuống, đẩy mạnh vào, hậu huyệt chưa mở rộng đủ nên quá chật, mắng mẹ nó một tiếng, nâng cao mông Trác Dạ Húc lần thứ hai, hơi đứng lên, lấy tinh thần vọt mạnh vào dững đạo nóng ấm. Trác Dạ Húc đau đớn rên lên một tiếng, tay không ngừng bấu chặt lên sàn nhà, tiếng móng tay chạm sàn nhà vang lên ken két.

“Vẫn là cậu lợi hại... Tôi mới chỉ vuốt ve... hôn một cái, chưa làm gì mà đã cứng... cứng như thế rồi.” Ngải Cửu cũng đau, đau như muốn đứt đoạn ra vậy. Con mẹ nó! Sớm biết như thế đã dùng thuốc bôi trơn, mẹ nó! Cái đó làm gì còn nữa, đã hết từ hàng trăm năm trước rồi.

“Cậu muốn làm chết tôi phải không?” Nhờ tư thế hai người, Trác Dạ Húc mới có thể nhìn rõ ràng vết máu đỏ nơi hai người kết hợp.

“Hừ” Ngải Cửu cười lạnh một tiếng, miệng lưỡi phun ra lời lẽ xấu xa. “Đúng là muốn làm chết cậu!”

Nghĩ đến việc bên ngoài có một người phụ nữ gọi y là “Húc”, nghĩ đến việc cô dựa vào người dưới thân mình cả ngày lẫn đêm, nghĩ đến đôi môi hần không được hôn lên, bàn tay hần không được nắm lấy, Ngải Cửu quả thực chẳng chút lưu tình, mỗi một lần đều đâm thanh kiếm sắc bén kia vào nơi sâu nhất, hung hăng phát tiết lửa giận của mình, dục hỏa và lửa giận.

Trác Dạ Húc thấy đau hông, đau lưng, sau gáy cũng đau nhức, cột sống phần eo cũng như sắp gãy đến nơi. Toàn bộ trọng lượng cơ thể Ngải Cửu đều trút lên người y, chỉ có đầu cùng vai y là chạm đất, mỗi lần Ngải Cửu tiến tới là một lần đầu và vai y giống như găm sâu thêm vào sàn nhà. Đau đớn, khó chịu, và cả tư thế cực kỳ khó coi này nữa, y thề, một ngày nào đó y sẽ bắt Ngải Cửu trả nợ gấp đôi, gấp bội, không giết chết lão Cửu thói này y không cam tâm, ngày đó sẽ không còn xa...

“Ngủ một lát đi.” Sau khi phát tiết xong, Ngải Cửu bế người sắp ngất đến nơi lên giường, lấy khăn giúp y lau khô thân thể, giúp y mặc quần áo xong liền rời đi. Hần biết mình đã làm rất quá đáng, nhưng đó chính là điều hần muốn!

Ra khỏi gian phòng trở về phòng ngủ, sau khi tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, điện thoại vừa vắn reo lên.

“Thiếu gia, đã chuẩn bị xe xong rồi.”

“Ừm.” Ngủ ngon nhé, chỗ hàng đó, hần sẽ không khách khí mà nhận lấy vậy.

Ngải Cửu ‘tiếp nhận’ một chuyến hàng từ New York chuyển tới, là một lượng lớn súng AK nhái, chế tạo hoàn mỹ, giá cả xa xỉ, là số hàng Trác Dạ Húc nhờ Ryan mua từ nơi chế tạo súng ống ở Mỹ. Bởi vì gần đây hải quan ở Hương Cảng cần quét buôn lậu và thuốc phiện khá mạnh tay, cho nên chuyển số súng ống đạn dược như thế này quá cảnh là một cuộc phiêu lưu rất lớn, Trác Dạ Húc đã đặt cọc trước nửa số tiền nên đối phương mới bằng lòng mạo hiểm như vậy.

Lúc này, người bán chính là người trước kia đã mua hàng của Ngải Cửu và Trác Dạ Húc, thời gian còn ở Mỹ, hần đã từng đến tìm hai người để mua súng đạn, hôm nay vị trí hai bên đã cải biến, cái không đổi chỉ là thứ bọn họ giao dịch.

“Lại gặp nhau rồi, Elan.” Jerry tóc đỏ, dáng người cao gầy cầm tay Ngải Cửu cười cực kỳ vui vẻ, thấy có một mình hần vội hỏi: “Trác đâu? Chưa tới à?” Hai tên Đông Phương tiểu tử này chưa bao giờ hành động riêng lẻ.

(Đông Phương tiểu tử: nhóc con/thằng nhãi/chàng trai người phương Đông, châu Á. Mình thích để thế này vì thích từ tiểu tử hơn, nó đa nghĩa mà lị. he he)

Ngải Cửu vươn tay ôm cổ Jerry, tặng cho hắn một cái ôm thân mật, “Cậu ấy bị bệnh, tôi đành phải một mình tới chiêu đãi khách quý vậy. Tiếp đón không chu đáo thì bỏ qua cho nhé.”

Hàng vừa đến Hương Cảng, Ngải Cửu liền điều tra thời gian cùng địa điểm giao dịch của Trác Dạ Húc và Jerry, thời gian là đêm nay, cũng chính là buổi tối Ngải lão gia tổ chức tiệc rượu mừng sinh nhật, địa điểm tại một nhà xưởng gia công ở Truân Môn. Trước khi Trác Dạ Húc đưa vợ đến dự tiệc đã phái người tới tiếp đón Jerry, nhưng trên đường đi đã bị Hứa Nghị chặn lại, sau đó lại để thủ hạ của mình dùng thân phận người mua đến tiếp đãi khách rất nhiệt tình. Không quen người quen đất, Jerry kiên trì muốn thấy Trác Dạ Húc mới bằng lòng giao hàng, đương nhiên, thấy Ngải Cửu cũng được. Cuối cùng, Ngải Cửu dùng tiền mặt trả nốt nửa số tiền hàng còn lại để thu nhận toàn bộ số súng ống.

“Elan và Trác lúc nào cũng sáng khoái như thế.” Nhận được tiền, Jerry cười càng tươi, hắn không thể đẹp như Trác Dạ Húc, nhưng khi cười lộ lên như vậy càng thêm gợi cảm quyến rũ. Hắn từng tỏ tình với Ngải Cửu, lúc đó Ngải Cửu chỉ cười cười, đứng sau Trác Dạ Húc mà nâng tay trái y lên cao, để hắn thấy rõ cặp nhăn cười trên tay bọn họ. Nhận thấy ánh mắt Ngải Cửu bắn tới, Jerry nghiêng đầu ghé sát tai hắn nói: “Đêm nay có muốn tới quán bar không? Tôi không kén chọn, nơi nào cũng được.”

Ngải Cửu lần thứ hai vươn tay ôm hắn một thoáng, sau đó tươi cười lắc đầu rời đi. Ngải Cửu hắn vẫn có hứng thú với phụ nữ hơn.

※

Sáng hôm sau, Trác Dạ Húc tỉnh lại liền nhặt quần áo trên mặt đất mặc lại, chống cái eo sắp gãy lão đảo rời khỏi đại trạch Ngải gia. Trên đường đi, người của Ngải gia thấy y đều cung kính chào hỏi nhưng không có ý phái xe tới đưa y đi. Bọn họ cũng biết chút ít về gút mắc giữa y và Ngải Cửu, cho nên bọn họ không thể xen vào việc này.

Ra khỏi cổng chính, Trác Dạ Húc gọi xe đưa mình tới khách sạn mình hay nghỉ ngơi, sau khi tắm rửa liền nằm lên giường, thấy khung ảnh trên đầu giường liền muốn cầm lên ném ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ. Từ lúc chào đời đến nay y chưa từng chặt vật thể này bao giờ, hận không thể bắn một phát đạn vào kẻ trong tấm hình kia. Thù này, một ngày nào đó... chắc chắn một ngày nào đó...

Người vừa chớp mắt từ lúc hơn mười giờ bị tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức.

“Trác thiếu gia, chỗ hàng kia... mất rồi!”

“Nói gì vậy?” Tối hôm qua y không đến, Jerry không thể nào giao dịch với người hác. “Bọn họ bị tra xét?”

“Không phải! Không phải!” Người bên kia điện thoại hiển nhiên đang thổ hồn hển, giọng to đến nỗi khiến tai Trác Dạ Húc đau đớn, “Là Ngải gia, là Ngải Cửu mua số hàng hóa kia từ tay gã người nước ngoài đó, chuyện này là thế nào đây? Trác thiếu gia, chúng tôi tin tưởng cậu, cậu đừng gài chúng tôi!”

Người gọi điện tới là nhị bang chủ của Đại Quyền bang, Tiết Lực Hành. Khó trách hắn nói không cân nhắc, số tiền đặt cọc mua súng ống kia là do bọn hắn trả, sau khi hàng đến, một nửa số tiền còn lại sẽ do Trác Dạ Húc chịu trách nhiệm. Đây không phải số tiền nhỏ, Đại Quyền bang cơ hồ đã trút toàn bộ vốn liếng, chính vì muốn dùng những thứ này để uy hiếp lại các bang phái khác và Ngải gia. Bọn họ đã chộp vào Ngải Cửu, có những thứ kia thì bọn họ mới có thể tiếp tục đấu với Ngải gia.

Trác Dạ Húc cười nhạt, “Các người thì có gì đáng giá để tôi gài vào tròng? Hàng mất, tôi sẽ trả tiền cọc lại cho các người.”

Tiết Lực Hành lập tức xin lỗi, “Miệng của tôi... cứ quỳnh lên là nó lại... Trác thiếu gia đại nhân đại lượng coi như tôi vừa đánh rắm...”

Cúp máy, Trác Dạ Húc ngủ tiếp, cơ thể này đã mệt rã rời, có chuyện gì cứ để đến lúc tỉnh ngủ hãy tính. Nhưng y không ngờ, trong lúc y ngủ thì người của Đại Quyền bang lại gây họa. Tiết Lực Hành nuốt không trôi cục tức này, biết được nơi Ngải Cửu giấu hàng liền mang theo thủ hạ cùng những món vũ khí hỏa lực mạnh nhất trong bang tới, muốn đột kích cướp hàng về.

Cùng thời gian đó, ở Ngải gia, Ngải Cửu bị ông nội gọi tới gấp.

“Trác tiểu tử đúng là có tiền đồ đấy.” Ngải lão gia cảm thán nói.

Ngải Cửu đứng thẳng tắp, không nói lời nào.

“Một năm nay, cháu theo Thái Tuấn làm việc cũng rất tốt.”

“Dạ.” Hơi kinh ngạc, ông già thế mà cũng biết khen người khác.

“Nếu có chuyện gì bất trắc xảy ra thì cháu cứ làm chủ, ông sẽ không nhúng tay.” Khi nói những lời này, ánh mắt Ngải lão gia vô tình hay cố ý đảo qua Thái Tuấn, Thái Tuấn khiếp đảm cúi đầu. Việc không thỏa đáng kia chính là giao việc buôn bán phía Thái Lan giao cho Thái Tuấn. “Nhưng cháu phải nhớ lấy câu này, đã ra chiến trường thì không có cha con hay anh em gì cả, chỉ cần chùn tay thì người thua chính là cháu.”

“Vâng, ông nội.”

Ra khỏi phòng khách, Hứa Nghị đã chờ sẵn bên ngoài, sắc mặt hơi hoảng hốt, chuyện có thể khiến mặt hấn biến sắc thật sự không nhiều.

“Thiếu gia, Đại Quyền bang đến gây sự, xem ra là vì số hàng kia, người của tôi không chống đỡ được.”

“Không chống đỡ được? Bọn họ có bao nhiêu người? Chỉ có người của Đại Quyền bang?”

“Khoảng bốn mươi đến năm mươi người, trong tay tên nào cũng có súng, tên nào cũng liều mạng.” Ngừng một chút Hứa Nghị mới nói: “Trác thiếu gia không ở...”

Bị nhìn thấu tâm tư, Ngải Cửu lộ vẻ xấu hổ, lập tức nhún vai cười hừ hừ, “Sẽ không có chuyện không đỡ được, bảo các anh em lấy toàn bộ số hàng kia ra dùng.”

Hứa Nghị kinh hãi thốt thành tiếng, “Thiếu gia! Chuyện này không được!”

Ngải Cửu phát tay, rũ mắt xuống, thờ ơ nói: “Không thể tiếp tục nường tay nữa, ra trận không nói anh em, không phải sao?”

“Thiếu gia...”

Tiêu đề các đầu báo lớn ngày hôm sau, hắc bang dùng vũ khí đánh nhau, gió tanh mưa máu. Mấy năm gần đây ở Hương Cảng, đây là trận sống mái lớn nhất giữa hắc bang với nhau, từ chạng vạng đến khi trời tối mịt đầy sao, tiếng súng liên tục vang lên, người xung quanh đều núp trong góc không dám di chuyển, chờ cảnh sát đến nơi thì đã có tới ba mươi, bốn mươi người nằm trong vũng máu, dùng từ gió tanh mưa máu để hình dung tình hình lúc đó cũng chẳng quá.

Hai ngày sau, Ngải Cửu bị cảnh sát mời đến, cùng ngày đó lại được luật sư nộp tiền bảo lãnh đưa ra. Trác Dạ Húc không trực tiếp tham dự, sự việc không liên quan đến y, đám người Tiết Lực Hành bị y đẩy ra khỏi Hương Cảng tạm tránh đầu sóng ngọn gió. Không ai ngờ được, trong khoảng thời gian bọn họ thần hồn nát thần tính, Trác Dạ Húc hoặc không làm, đã làm là làm cho xong, trong vòng một ngày, y cho người đập phá toàn bộ sòng bạc, phòng hát, quán bar của Ngải Cửu ở thành phố Long Ngụ Nhạc, mặc dù không hề đụng tới súng đạn nhưng cũng chém chết vài người. Mới xảy ra chuyện lớn lại thêm chuyện này phát sinh, địa bàn Cửu Long lập tức bị cảnh sát nhòm ngó toàn diện, trong vòng hai ba tháng sau, các mối làm ăn của Ngải gia thực sự khó duy trì.

Liên tục phát sinh những vụ án hình sự nghiêm trọng, tuy rằng không phải do Ngải gia phát động, nhưng cảnh sát vẫn cảm thấy Ngải gia không nể mặt, quy định giữa hai giới hắc bạch sắp bị phá vỡ. Lại không lâu sau đó, Trác lão gia đã lâu ít ra mặt lại xuất hiện ở Đại Quyền bang để đàm phán với các bang phái khác. Vậy nên, người trong giới đều đồn đãi, Trác lão gia lại xuống núi lần nữa. Ai cũng bàn tán, liệu bảo đao của nhân vật từng hô phong hoán vũ trong giới hắc đạo ở Hương Cảng đã cùn hay chưa.

Bảo đao có cùn hay không thì Ngải Cửu không biết, nhưng hắn muốn cây bảo đao đó đừng ra khỏi vỏ. Thế là, khi Trác lão gia tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe liền gặp phải mấy kẻ mang súng ống tới tập kích, kẻ cầm đầu là Ngải Cửu. Bị Trác Dạ Húc úp sọt, hắn không báo thù không cam tâm.

Tuy rằng Trác Sĩ Xá thoát chết, nhưng bệnh tim cũng bởi vậy mà tái phát, sau khi được cấp cứu lập tức bị chuyển tới phòng ICU.

“Mày dám!” Ngải Kỳ Du thất thố rống to, giơ ấm trà tử sa trong tay ném mạnh lên đầu Ngải Cửu.

Bị đập trúng, thân thể Ngải Cửu loạn choạng, nước trà bắn lên mặt, nước không nóng nhưng đầu bị đập bể, hấn nâng tay lau máu trên mặt, giọng không thay đổi: “Mặc dù Trác Sĩ Xá đã không ra mặt nhiều năm nay, nhưng chỉ cần ông ấy muốn đứng ra, mấy lão già khốn kiếp ở Loan Tử và Đồng La Loan sẽ nghe theo lời ông ấy. Cho nên cháu muốn...”

“Cho nên mày muốn cái gì?” Ngải Kỳ Du khôi phục vẻ bình tĩnh, nhưng ánh mắt kia, thực sự không phải ánh mắt người làm ông nên dành cho cháu mình.

“Cháu hiểu rồi.” Ngải Cửu thở dài một tiếng, gật đầu nói: “Cháu sẽ không động đến Trác gia nữa.”

※

Mọi chuyện truyền đến tai Hạ Chu Diễm, không đợi Ngải Cửu đến, hấn lập tức lái xe đến chỗ ở của Ngải Cửu, Ngải Cửu vừa mở cửa đã trúng ngay một trận mắng xối xả đầy tức giận.

“Con mẹ nhà cậu, cậu có phải người nữa hay hông. Đến Trác lão gia mà cậu cũng dám động vào, giết ông ấy, cậu không thấy làm vậy chẳng khác gì giết chết ông già nhà cậu hả?”

Ngải Cửu xoa xoa khoe miệng, nhướn mày, “Ra trận không bàn tình cha con, anh hiểu không?”

“A Cửu, các cậu muốn đấu đến người chết ta sống hả?”

“Đúng vậy, người chết ta sống, chúng tôi nhất định phải đấu đến người chết ta sống...”

Sao nào, cánh đủ rộng đủ cứng rồi, dám lấy súng chĩa về phía tôi?

Cháu nào dám đấu Trác gia gia, chẳng qua chỉ muốn phiền ông nằm trong phòng ICU hai ngày thôi... Đây là bí mật của chúng ta nha...

27. Quyển 2 - Chương 27: Ba Năm, Năm Năm

Tháng tư, nhiệt độ Hương Cảng liên tục tăng cao, thậm chí có những lúc vượt quá ba mươi độ. Trác Dạ Húc từ bệnh viện trở về liền cỡi phăng cà vạt, đúng lúc có điện thoại gọi đến, là một cuộc điện thoại đường dài Đường Mạn gọi tới từ New York.

“A Húc, chị và ba mẹ đã bàn bạc rồi, mấy ngày nữa sẽ đón Đình Đình tới New York. Hai cụ và chị sẽ ở cùng với nó, cùng nó vượt qua những ngày cuối cùng này.” Giọng nói trong điện thoại lộ ra vài phần đau thương.

“Cô ấy biết chưa?” Trác Dạ Húc nói.

“Tuần trước đã nói với nó rồi, nó đồng ý.”

Trác Dạ Húc cầm điện thoại ngồi xuống sofa, gật đầu nói: “Ừ, em biết rồi. Hai ngày nữa em sẽ cùng cô ấy bay tới Los Angeles.”

“Đồng ý nhanh quá đấy. A Húc, em thật vô tình.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng trách cứ nửa thật nửa giả.

“Đường tử, em không phải thẳng vô tình, em cũng thích Đình Đình. Chỉ là...”

“Chỉ là thích nó như thích một cô em gái, đúng không?”

“Ừm.”

“Chị không có ý trách em. A Húc, cảm ơn em, cảm ơn những điều em làm vì Đình Đình. Chị cũng sẽ tuân thủ lời hứa của mình.” Ngừng một hồi, người trong điện thoại còn nói: “Vậy chị có một thỉnh cầu cuối cùng, chị biết em có chuyện cần phải làm gấp, nhưng chị vẫn muốn em có thể ở cùng nó một tuần.”

“Em sẽ.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Trác Dạ Húc vẫn nắm điện thoại trong tay, cơ thể đổ xuống chiếc sofa phía sau. Đường Mạn nói rất đúng, y quá vô tình. Bất luận thế nào thì Đường Đình cũng là vợ y, y không nên bạc tình như thế. Nhưng y không cách nào phân tâm để quan tâm chăm sóc cô, y đã có người mà mình quan tâm hơn cả. Có phải y đã sai rồi hay không...

A Húc, chị biết yêu cầu của chị rất vô lý, nhưng xin em nhất định phải đồng ý với chị. Chị mong em có thể kết hôn với Đình Đình.

Đường tử, chị nói đùa đấy à!

Em nghe chị nói đã, lần trước em tới đây rồi rồi đi, nó suốt ngày theo đuôi chị hỏi bao giờ Trác tiên sinh sẽ trở lại. Từ nhỏ nó đã sợ người lạ, chỉ duy nhất với em...

Không được đâu, xin chị đừng nói nữa!

A Húc, cứ coi như chị cầu xin em đi! Thời gian của nó không còn nhiều nữa, bác sĩ đã nói tình hình khả quan nhất cũng chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi!

Xin lỗi, em không thể đồng ý.

Vậy thì thế này, nếu như em đồng ý, chị sẽ tận sức giúp đỡ em. Em là người có bản lĩnh, dựa vào bản lĩnh của mình, chỉ cần hai mươi năm sau Hương Cảng sẽ là thiên hạ của em, nhưng em có thể chờ đến lúc đó sao? Kết thông gia với Đường gia sẽ nhận được cái gì, em là người hiểu rõ nhất. Đình Đình sẽ không gây trở ngại cho hai người, thời gian của nó chẳng còn bao lâu.

Cho dù như vậy, em vẫn không thể đồng ý.

Hiện tại, vết thương này là ở chân của em, lần tới, biết đâu họng súng kia lại chỉ vào cậu ấy. Chàng trai, suy nghĩ kỹ đi, nghĩ thật kỹ vào, ba ngày sau trả lời chị.

Y đã làm sai rồi sao, nếu như không thể quay về thì biết làm sao đây, A Cửu...

Điện thoại trong tay reo lên kéo Trác Dạ Húc khỏi dòng suy nghĩ.

“Tổng tài, buổi họp bàn bạc kế hoạch đầu tư chiều này hủy bỏ à?”

“Sao phải hủy?”

“Tổng tài phu nhân... Tôi tưởng tổng tài...”

“Cứ tiến hành bình thường.”

※

Việc Ngải Cửu dùng súng tập kích Trác Lão gia trở thành tiêu điểm sục sôi trong giới hắc đạo, vốn tưởng Trác gia kiêu ngạo làm cần không để Ngải gia vào mắt sẽ bị Ngải lão gia quét sạch, ai ngờ người ra tay lại là Ngải thiếu gia, càng không ngờ hắn lại ra tay với Trác lão gia. Xem ra Ngải lão gia bắt đầu tu thân dưỡng tính rồi, thế nhưng ông đã có một kẻ thừa kế cũng ra tay độc ác như thế.

Bàn chuyện làm ăn xong, Ngải Cửu lập tức rời khỏi hộp đêm, không hề muốn nán lại, Vu Kỳ Kỳ đuổi theo phía sau ôm tay hắn.

“Elan, cùng đi ăn cơm tối đi.”

“Không đói.”

“Đừng như vậy mà, bây giờ chúng ta có phải kẻ thù đâu, là đồng minh mà.” Cô nàng đưa hai tay quăn lấy cổ Ngải Cửu, hơi ưỡn cao bộ ngực sữa lộ ra đến một nửa.

Ngải Cửu lừ mắt một cái, giật mạnh tay cô nàng xuống. “Đúng, chúng ta chỉ là đồng minh.” Nói xong, hấn bước nhanh lên xe mình, lên xe nổ máy, không để cho cô nàng kia đuổi theo được nữa.

Từ khi tập đoàn Krogh tan rã, Vu Kỳ Kỳ tự lập cho mình một thế lực, hiện tại, việc buôn bán thuốc phiện của cô ta ở Hương Cảng cũng không nhỏ, gần như đã được chân Hồng bang của Hạ Chu Diễm. Đã tâm chưa được thỏa mãn, cô ta lại tìm đến Ngải Cửu yêu cầu hợp tác lần nữa. Ngải Cửu không so đo hiềm khích trước kia, đồng ý cùng cô ta hợp tác kiếm tiền. Trước kia, nguồn thuốc phiện của Ngải gia không nhiều, phần lớn đều nhập từ Thái Lan. Bây giờ hợp tác với Vu Kỳ Kỳ, thuốc do cô ta chế và tìm nguồn hàng cung cấp, Ngải Cửu phụ trách việc vận chuyển và tiêu thụ hộ cô ta, đương nhiên số lượng cũng không nhiều, vì hấn không thích kiểu làm ăn này. Hạ Chu Diễm nói thứ hấn dành cho Vu Kỳ Kỳ là tình cũ khó quên, thuận tụy chỉ đang giúp cô nàng đó.

Tình xưa khó quên à? Hấn lên giường với Vu Kỳ Kỳ, nhưng hấn cũng lên giường với người phụ nữ khác, đàn ông bình thường vẫn cần có chỗ phát tiết. Còn như việc hấn ở bên cạnh cô ta cũng chỉ vì những ngày đó quá buồn chán.

Nhìn người đã đi xa, người phụ nữ ấy cười nhạt. Không vội, nếu Ngải thiếu gia đã thỏa hiệp một lần rồi sẽ có lần sau. Vị trí Ngải thiếu phu nhân kia, cô ta đã nắm chắc rồi.

※

Đêm khuya, Ngải Cửu lái xe nhưng nhất thời chưa biết đến chỗ nào, gọi điện cho Hạ Chu Diễm chỉ nghe được một trận âm thanh âm ỉ, sau đó điện thoại bị cúp. Hình như hấn còn nghe được... giọng của Trác Dạ Húc? Chắc nghe nhầm, chẳng phải người đó đã tới New York rồi sao?

Trác Dạ Húc không ngờ mình vừa xuống máy bay lại gặp phải chuyện này, sớm biết đã không tới đây. Trên đời này, con ma men khó chơi, khó dây nhất chính là Hạ thiếu gia Hồng bang.

“Hỏa ca, rốt cuộc anh có chuyện gì thì nói mau đi!”

Hạ Chu Diễm đã say khướt, vừa mới đứng lên lại ngã xuống, thiếu chút khiến chiếc ghế đổ ngược ra sau. Chống tay vịn vùng vằng ngồi thẳng lên, đưa ngón tay chỉ vào Trác Dạ Húc, “Cậu phải kính cẩn... cảm ơn anh cho tốt vào!”

“Cảm ơn anh cái gì?” Trác Dạ Húc siết chặt tay, y sắp mất hết nhẫn nại.

“Cảm ơn anh cái gì... Tháng trước là sinh nhật A Cửu, cậu đi New York, anh thay mặt cậu tặng quà cho hấn... ợ...” Ợ lên một tiếng, cơ thể lại tụt xuống.

Trác Dạ Húc rũ mắt xuống hỏi: “Anh tặng cậu ấy cái gì?”

“Đồ... bộ đồ tây màu đỏ, cà vạt màu đỏ, áo sơ mi màu đỏ, đồ lót màu đỏ...” Con ma men đếm từng món một.

“Sinh nhật hai mươi tư tuổi rồi đấy, ba năm rồi chưa tặng quà cho cậu ấy.”

“Cậu thật là nhỏ mọn.” Con ma men liếc ngang chỉ trích.

“Năm cậu ấy hai mươi hai tuổi bị Ngải lão gia triệu về Hương Cảng ép kết hôn với Vu Kỳ Kỳ, hai mươi ba tuổi thì vì em kết hôn với Đường Đình, năm nay cũng không thể tặng cậu ấy.”

Nhắc tới Đường Đình, Hạ Chu Diễm mở to mắt một chút, “Phía New York xử lý xong chưa?”

“Ừm, cô ấy ra đi rất thanh thản. Ở tang lễ, người nhà của cô ấy lại cảm ơn em lần nữa.” Trác Dạ Húc cười tự giễu, nâng ly uống cạn ly rượu mạnh. “Nói thật, đến nửa đêm cảm giác em cũng chẳng có, thương tâm khổ sở, một chút cũng chẳng có, chỉ nghĩ rằng tang lễ đã kéo dài thời gian em trở về Hương Cảng, trì hoãn mấy mấy vụ làm ăn. Máu lạnh đến nổi bản thân em cũng muốn chửi mình là thằng đốn mạt.”

“Máu lạnh, nói đến máu lạnh thì ai so được với tên họ Hứa kia. Mụ nội hấn! Tôi đối với cậu ta... moi tìm moi phổi, còn cậu ta... trong lòng cậu ta trừ thiếu gia nhà mình thì cũng chỉ còn thiếu gia nhà mình.” Sức mạnh phần nộ đẩy Hạ thiếu gia đứng lên, tay trái chống lên thành ghế, chân trái dẫm lên ghế da, tay phải chỉ trần nhà, rống lên: “Hứa Nghị, con mẹ nó, cậu đó phải là người. Cậu chờ đấy, tôi sẽ cho cậu thấy, Hứa Nghị—”

Cửa phòng vip bị đẩy tung ra, người bước vào chính là kẻ Hạ thiếu gia vừa yêu thương hô hoán.

Sắc mặt Hứa Nghị tái xanh, hai vai hơi run, rất hiển nhiên, hắn đã nghe thấy những lời khi nãy. “Trác thiếu gia.” Hắn lên tiếng bắt chuyện với Trác Dạ Húc một câu liền đến gần Hạ Chu Diễm, Hạ Chu Diễm ngừng rống mà ngơ ngác nhìn hắn.

“Muốn cho tôi thấy?” Một nắm đấm vận đủ mười phần sức giáng lên bụng Hạ Chu Diễm khiến hắn nôn ra một ngụm rượu. “Xin lỗi, gây thêm phiền toái cho cậu.” Hứa Nghị gật đầu với Trác Dạ Húc một cái, sau đó bất chấp kẻ kia có thể bước đi hay không liền nắm cổ áo hắn, thô bạo kéo ra khỏi phòng vip.

Trác Dạ Húc cười diềm đạm giờ chiếc ly trống không trên tay nghiêng trái nghiêng phải, mới chỉ ba năm thôi, rốt cuộc Hỏa ca anh cũng hết khổ rồi.

Ngải Cửu biết được Đường Đình chết vì bệnh tại một ngày nào đó của hai tháng sau, do Hạ Chu Diễm vô tình nói ra. Hai tháng này hắn đã vội vàng làm việc chẳng rảnh rang quan tâm đến những chuyện khác, Hạ Chu Diễm cho rằng hắn đã biết từ lâu. Ngày đó Ngải Cửu không cùng Thái Tuấn đi xa giao với khách hàng, hắn gọi tài xế đưa hắn quay về đại trạch Ngải gia. Hứa Nghị thấy sắc mặt hắn bèn theo lên xe cùng.

Trở lại phòng, Ngải Cửu ôm một đồng rượu trong tử ra, ngồi trên ban công nốc từng ly từng ly một. Hứa nghị đứng bên cạnh thấy vậy nhưng không có ý ngăn lại, cũng chẳng ngăn được. Từ đầu tới cuối Ngải Cửu không nói câu nào, cho dù say đến nỗi không cầm nổi ly rượu cũng vẫn im lặng không lên tiếng. Uống hết rượu, gục trên bàn hắn mới nói, “Hứa Nghị, đưa tôi lên giường, nhớ đóng cửa ban công.” Uống nhiều rượu như vậy cũng chẳng tác dụng gì, không say nổi.

Hôm sau, sắc trời sáng sủa, sắc mặt Ngải thiếu gia cũng sáng sủa y như vậy, giống như việc say rượu kia chưa từng xảy ra. Thực ra hắn cũng có chút đau lòng, giá mấy chai rượu kia cộng lại cũng phải mấy chục nghìn đô, thế nhưng tất cả đã bị hắn biến thành nước tiểu mà xả ra ngoài. Xả rồi thì thôi, dù sao uống rượu một mình cũng chẳng vui vẻ gì.

Ba tháng sau, sân bay quốc tế Hương Cảng, hai vị tổng tài trẻ tuổi của Trác thị và Ngải thị có mặt tiếp đón quý ngài Bristol Klin thuộc công ty giải trí EW đến từ nước Mỹ.

Do khác biệt về văn hóa, để giảm rủi ro, Bristol Klin dự định góp vốn mở chi nhánh công ty giải trí EW với người bản địa ở Hương Cảng. Nhận thấy lợi nhuận ngành giải trí rất kék xu, hai nhà này đã đánh bại những công ty giải trí chính hiệu khác và thu được cơ hội hợp tác cùng công ty EW. Lần này, Bristol Klin đến để xác định người hợp tác cuối cùng là ai.

Kẻ thù gặp mặt nên đặc biệt đỏ mắt. Vào phòng khách ở sân bay, thấy một mình Trác Dạ Húc ở đó, Ngải Cửu vốn muốn tránh khá xa, nhưng đôi chân không nghe lời lại rẽ về phía kẻ thù.

“Trác tổng tài bận rộn quá nhỉ.”

“Cũng tạm.” Trác Dạ Húc không nâng mắt, tiếp tục đọc báo của y.

Ngải Cửu cởi áo gió ném sang một bên, ngồi xuống cạnh y. “Nhìn bộ dạng Trác tổng tài thế này chắc là đã dự liệu trước rồi nhỉ.”

“Đối thủ là Ngải thiếu gia, ai dám nói chắc điều gì.” Trác Dạ Húc hừ hừ nói.

“Trác tổng tài quá coi nhẹ bản thân rồi, ngay cả tôi cũng chưa được ném hết thủ đoạn của Trác tổng tài mà nhỉ?” Ngải Cửu thở dài lắc đầu, vươn tay rút tờ báo trong tay y ra, đó là một bài quảng cáo, một bài quảng cáo thuốc trắng dương chiếm hết một trang báo.

“Mấy thứ kia là cơm thừa canh cặn Ngải thiếu gia không thèm để mắt tới thôi, tôi còn phải cảm ơn cậu nhiều lắm.”

“Nếu muốn cảm ơn, vậy lần này Trác tổng tài đừng cạnh tranh với tôi.” Ngải Cửu vừa nói vừa nghiên cứu bài quảng cáo thuốc trắng dương.

“Một đổi một, nếu như Ngải thiếu gia nể mặt, tôi có thể mời cậu một bữa.” Trác Dạ Húc thấy hắn chăm chú vậy liền tò mò ghé đầu qua.

“Ngày nào tôi cũng ăn cơm rồi, nếu thật sự muốn cảm ơn tôi, vậy Trác tổng tài nghĩ ra thứ gì khác đi.” Mẹ nó, thần kỳ được thể này cơ á?

“Ngải thiếu gia muốn tôi cảm ơn thế nào?” Làm gì mà được như thế.

Trái một vị Trác tổng tài, phải một vị Ngải thiếu gia, hai người thuận miệng nói ra nhưng người bên cạnh nghe thấy lại cảm thấy kỳ cục. Người thuộc hai phe đều mở to mắt, toàn lực đề phòng, rất sợ đối phương thừa cơ xông đến. Thế nhưng hai vị này lại châu đầu tổ vẽ anh em huynh đệ tốt như thế là sao? Chẳng lẽ bên ngoài tổ vẽ sóng yên biển lặng, nhưng thực tế bên trong lại là sóng to gió lớn?

“Cậu muốn thử?” Trác tổng tài chỉ vào tờ báo, hỏi.

Ngải thiếu gia cúi đầu nhìn giữa hai đùi, cười gian tà, “Tôi không cần, có đủ to hay không chẳng lẽ cậu còn không biết?”

Trác Dạ Húc đang muốn nói gì đó thì giọng nữ trong treo từ đài phát thanh văng lên, “Chuyến bay CX883 từ New York đến Hương Cảng đã hạ cánh...”

Buổi họp thương lượng tiến hành hai ngày, Trác Dạ Húc dùng danh tiếng của Đường gia hứa hẹn, trừ Hương Cảng, y có thể khiến họ tiến vào thị trường Đài Loan trong thời gian ngắn, cho nên cuối cùng Bristol Klin quyết định ký hợp đồng với Trác thị. Ngải Cửu lại bị đoạt mối làm ăn lần nữa. Những thứ trước kia hắn có thể không quan tâm, nhưng lần này, để loại trừ các đối thủ cạnh tranh khác, hắn đã hao phí rất nhiều vốn liếng, nếu như mọi việc đổ sông đổ bể thế này thì hắn không tiện giải thích với ông già ở nhà.

Trước buổi họp báo công khai ký hợp đồng của Trác thị và EW một ngày, thư ký Lưu nhận được một cuộc điện thoại tìm tổng tài.

“Xin hỏi, ngài tên gì?”

“Tôi không có tên, cô cứ nói người tìm cậu ta là.. chồng trước của cậu ta.”

“Thưa ngài, ngài không nên gọi điện kiểu này!”

Lưu tiểu thư vừa cúp máy, hộp bánh pizza đặt trên bàn gần cửa đột nhiên nổ tung, văn kiện trên bàn và bánh pizza văng tứ phía, một nhân viên gần đó nhất ngã xuống đất, đầu chảy đầy máu, mọi người hét lên, chen chúc vào góc. Ngay sau đó, tiếng chuông điện thoại vang lên, Lưu tiểu thư nơm nớp lo sợ nhấc máy, là người đàn ông lúc trước.

“Không làm ai bị thương chứ? Khiến các vị sợ hãi rồi, thật lòng xin lỗi nhé.” Người đàn ông kia lên tiếng xin lỗi.

“Tôi lắp tức... lắp tức nổi máy đến phòng làm việc của tổng tài cho ngài...” Lưu tiểu thư vội vàng nhấn nút nổi máy, “Tổng tài, có một vị tìm ngài, hắn nói là... là chồng trước của ngài, vừa có bom...”

Không đợi cô nói xong, người trong điện thoại lập tức ra lệnh: “Nổi máy, không được báo cảnh sát.”

Tất nhiên Trác Dạ Húc biết kẻ tự xưng “chồng trước” của mình là ai, ngoại trừ Ngải thiếu gia ra làm gì còn ai khác.

“Ngải Cửu, cuối cùng cậu cũng đã làm đến bước này.”

Người bên kia đầu dây cũng chẳng dài dòng, nói thẳng mục đích: “Bỏ hợp đồng với EW, bằng không sẽ có lần thứ hai thứ ba, tôi đảm bảo sẽ không vớ vẩn như hồi này đâu.”

“Cậu tưởng tôi sẽ nghe lời à?”

“Tôi không lấy được hợp đồng thì cậu cũng đừng mơ tưởng. Mấy chuyện phá đám này tôi làm nhiều lắm rồi, bây giờ vẫn chưa lụn nghề đâu.”

“Vậy tôi chờ, muốn chém muốn giết cứ tới.”

Trong điện thoại vang lên tiếng cười lạnh, “Trác Dạ Húc, cậu kiêu ngạo như thế cũng chỉ vì cậu tưởng tôi không dám làm gì cậu.”

“Cậu nói đúng, tôi chắc chắn cậu không dám, không có gan.” Cố ý nói ra lời này là muốn chọc giận đối phương.

Im lặng một lúc, trong điện thoại vang lên tiếng người nhàn nhạt nói: “Buổi họp báo ngày mai, tốt nhất cậu nên cầu nguyện ngài Bristol Klin kia có thể đến dự họp.”

“Mẹ nó! Cậu phải đối đầu với tôi mới cảm thấy vui vẻ đúng không!” Trác Dạ Húc đứng dậy khỏi ghế, đấm lên bàn làm việc một cái, “Lão Cửu thôi, cậu lăn ra đây cho lão tử!”

※

Hoàng hôn, giữa sườn núi Thái Bình, hai chiếc xe gần như đồng thời chạy tới khúc cong. Người xuống xe đầu tiên tiến về chiếc xe còn lại, người trong xe vừa mở cửa xe đã bị lôi ra ngoài, ném xuống mặt đất. Người ngã xuống đất bò dậy, không nói lời nào liền lao vào đánh đấm cùng người còn lại.

“Đánh nữa không?” Ngải Cửu lắc lắc nắm đấm, cười vô cùng đắc ý.

Trác Dạ Húc lau máu mũi, cởi bộ vest ném qua một bên. “Đánh, lão tử đánh chết cậu!”

“Dựa vào cậu? Nếu trước đây tôi không nương tay, con mẹ nó, cậu đừng hòng thắng tôi được một lần.”

“Hóa ra Ngải thiếu gia thích bị tôi làm, nói rõ ra là được rồi, cần gì giả vờ thua tôi.” Trong lúc nói chuyện, Trác Dạ Húc nhảy lên đá một đá về phía đầu Ngải Cửu.

Ngải Cửu vung tay cản lại, lùi ra sau vài bước, mông nện xuống nền đất, sau đó hấn lập tức nhảy phát lên, xoa mông trừng mắt nhìn Trác Dạ Húc, “Cậu làm thật?” Nếu đòn đó đá trúng, chắc chắn xương sọ sẽ vỡ nát.

“Ngải thiếu gia, đừng nương tay.”

“Tôi ***!”

Hai kẻ đồ mắt không chút nể nang tấn công vào chỗ trí mạng của đối phương, khác với trước kia, trong chớp mắt đó, ý thức muốn giết chết hấn, chết rồi thì chẳng cần lo lắng nữa.

Mùa đông, chẳng ai mò đến ngọn núi lạnh chết người này, ngoại trừ hai tên điên chuyên tìm tới đây làm nóng người. Sau khi mặt trời hoàn toàn biến mất, bọn họ nằm song song trên mặt đất. Chung quanh tối đen, không thấy bản mặt sưng phù như đầu heo của đối phương cũng tốt, nếu như nhện không được mà cười sẽ rụng đến dễ xương sườn vừa gãy, như vậy càng đau.

Qua thật lâu, thân thể cũng đông cứng, Trác Dạ Húc đột nhiên thì thào nói: “Cậu không biết, cậu không biết tôi...” Nếu không nói ra, bọn họ sẽ càng chạy càng xa, xa đến không thể quay về được nữa.

“Tôi không biết cái gì?” Ngải Cửu nhìn màn đêm u tối hỏi.

“Năm năm, khi trả lại nhẫn cho cậu, tôi bèn nghĩ, năm năm sau tôi sẽ nhận lại nó, năm năm sau sẽ đoạt lại... A Cửu của tôi.”

Ngải Cửu chỉ cảm thấy bầu trời đêm sụp đổ, từng mảnh từng mảnh đè ép lên cơ thể hấn, nặng đến nỗi khiến hấn ná thở. “A Cửu của cậu, con mẹ nó, bớt nói lời buồn nôn đi. Năm năm?” Khịt mũi cười khan, “Tôi chỉ muốn ba năm.” Khi đó hấn buông tay đơn giản như vậy... là muốn ba năm sau bắt cái tên tiểu nhân hèn nhát này trở lại.

“Nói khoác không biết ngượng.”

“Chờ xem.”

“A Cửu, cậu đang khóc đấy à?”

“Tôi khóc chết mẹ cậu luôn!”

28. Quyển 2 - Chương 28: Ngải Cửu Ái Cửu

Hậu bối hai nhà Ngải – Trác khuấy động bão tố trong hai giới hắc bạch từ khi tiếp nhận gia nghiệp đến nay không phải chuyện đùa, cậy bối cảnh nhà mình, hai người không gì không làm, chỉ cần là nơi có thể kiếm tiền là nhào tới, rất giống mấy kiếp rồi chưa từng nhìn thấy tiền.

Trác gia vốn đã tuyên bố gác kiếm trở thành doanh nhân nghiêm chỉnh trong thương trường, sau khi Trác Dạ Húc lên thay lại một lần nữa bước chân vào hắc đạo, hơn nữa còn vội vàng lao vào tranh giành thế lực, cướp đoạt địa bàn. Chính việc này đã đắc tội không ít tiền bối trong giới, một tên nhóc con mới ra nghề, cho dù tên nhóc con ấy có là Trác thiếu gia cũng không thể như thế được. Dần dần, Trác Dạ Húc đã cho bọn họ biết rằng Trác gia, Đường gia và Đại Quyển bang trong tay y có sức mạnh thế nào, để cho bọn họ thấy cho dù là Ngải gia, y cũng sẽ không nhân nhượng. Vả lại, so với Ngải lão gia, việc y làm cũng đã để lại cho bọn họ ba phần sống, không tiếc tiền mang ra trấn an bọn họ. Song có một điều, bọn họ phải nhận rõ thân phận và địa vị hôm nay của y, phải nhớ đến quyền lực của y. Tiền tài là vật ngoài thân, y không tiếc chia sẻ với anh em, nhưng nếu có người không để y vào mắt, dám can đảm dõ thủ đoạn đối nghịch với y, y sẽ không nhân từ hơn Ngải lão gia phần nào cả. Vợ vết của cải rồi lại tán tài, mục đích là gì sau này sẽ rõ.

Tương phản với Trác thiếu gia, trong hai năm này, trong mắt Ngải thiếu gia chỉ có tiền. Ý vào Ngải lão gia để hô mưa gọi gió trong hai giới hắc bạch lưỡng đạo, chỉ cần có tiền là kiếm chứ bất kể trắng đen, mặc kệ rủi ro thế nào hắn cũng không bỏ qua, làm việc thì to gan khiến người khác không kịp theo đuôi. Vì tiền, hắn thậm chí còn đắc tội với hai người bạn tốt của Ngải lão gia, càng không nể mặt hai vị xử trưởng và cảnh sát trưởng này, ngang nhiên buôn thuốc phiện, súng ống trước mắt họ. Có Ngải lão gia thu dọn chiến trường, hắn chỉ bị cảnh sát mời tới uống trà vài lần, sau đó lại chẳng kiêng kị gì tiếp tục công việc làm ăn của mình. Ngải Kỳ Du cũng chẳng dạy dỗ cháu mình thêm lần nào, ông cho rằng người trẻ tuổi nên dám nghĩ dám làm, làm việc chưa thành thạo thì từ từ tôi luyện sẽ được.

Từ Philipines trở về, vừa xuống máy bay Ngải Cửu liền nhận được điện thoại từ Hạ Chu Diễm, mời hắn đi ăn cơm để chúc mừng sinh nhật hắn. Chúc mừng cái rắm, sinh nhật hắn đã qua một tuần rồi, nhưng thật ra hắn cũng nhớ món Pháp đầu bếp trưởng nhà Hạ Chu Diễm nấu.

Thật chẳng hiểu, rõ ràng Hạ hồ ly đầu có quá thích món Pháp, tại sao lại vùng cả đồng tiền thuê đầu bếp nổi tiếng đến nhà? Ngải thiếu gia cũng chẳng muốn suy nghĩ, tại sao cứ dăm bữa nửa tháng Hạ Chu Diễm lại mời hắn đến nhà ăn cơm, hắn thật sự cho rằng đó là do anh em tình thâm. Hoặc là Hứa Nghị thấy thiếu gia thường bận ba cả ngày, đến miếng cơm nóng cũng chả kịp ăn nên cố ý tìm một đầu bếp nổi tiếng đến. Vì thế Hạ Chu Diễm ghen ghét dữ dội, hơn nữa số tiền lương kếch xù kia là do hắn bỏ, oán hận hắn dành cho Ngải Cửu chất chứa càng sâu.

Đến nhà Hạ Chu Diễm, Ngải Cửu vừa vào phòng khách liền nằm vật xuống ngủ say như chết.

“A Cửu, dậy đi, ăn...” Thấy dáng vẻ hần, Hạ Chu Diễm ngừng gọi.

Một tháng không gặp, mặt hần lại gầy thêm, xương gò má nhô lên không ít, bây giờ còn xuất hiện cả vết hõm, dưới cằm lún phún râu. Bộ dạng này khác hẳn một Ngải thiếu gia tư thế oai hùng ngời ngời trước kia.

Đến bây giờ hần vẫn cho rằng Ngải Cửu không giống với bọn hần, trời sinh Ngải Cửu đã có mệnh làm thiếu gia, sống phóng túng với Ngải Cửu là chuyện tất nhiên. Kể từ khi mọi chuyện thay đổi từ hai năm trước đến bây giờ, hần vẫn luôn cảm thấy khó hiểu. Hần biết Trác Dạ Húc có liên quan đến việc này, nhưng điều Ngải Cửu thật sự muốn làm là gì thì hần vẫn chưa rõ. Nếu như nói hần muốn gom thế lực đấu với Ngải lão gia, vậy thì hướng đi của hần không quá chính xác. Tuy rằng hần là chủ sự, nhưng người nắm quyền vẫn là Ngải lão gia, hần chỉ lo kiếm tiền, chưa từng muốn hạ thủ với ông già, hần cứ liều mạng mà làm như vậy, cuối cùng vẫn cứ quanh quẩn trong lòng bàn tay của ông già. Nhưng nói qua nói lại, muốn lật đổ Ngải lão gia trong tám năm, mười năm vẫn là chuyện bất khả thi.

“A—!”

Tiếng thét thê thảm khiến Hạ Chu Diễm giật bắn mình nhảy ra xa, “Gặp quỷ hay sao, thét cái gì mà thét!”

Ngải Cửu giật mình tỉnh lại vội vàng nhìn đùi mình, may mà không tổn hại gì, đặt tay lên trán, không đau. Mẹ nó, nằm mơ mà còn đau hơn cả thật. Bà mẹ tên Trác Dạ Húc ***!

“Ăn cơm, có nhìn nữa thì cái chân cậu cũng chẳng biến thành chân giò hun khói được đâu!”

Ngải Cửu và hai ba miếng như lang như hổ lại chuẩn bị sang phòng khách ngủ tiếp, Hạ Chu Diễm gọi hân lại, lấy một chiếc hộp vuông trong tủ rượu ra đưa cho hân. “Quà sinh nhật A Húc tặng cậu.”

Ngải Cửu không đưa tay nhận, bữu môi nói: “Không gánh nổi đâu.”

“Cậu giữ trò quái gì đây!” Hạ Chu Diễm nổi giận rống lên.

“Hừ.” Ngải Cửu vỗ nhẹ lên đùi, tựa hồ vẫn cảm nhận được cơn đau đớn.

Nửa năm trước quần nhau với Trác Dạ Húc một trận trên núi Thái Bình, hai người xuống tay độc ác nên đều bị thương không nhẹ. Xương đùi phải của Ngải Cửu bị gãy, bó thạch cao nằm trên giường tròn một tháng, sau đó lại nghỉ ngơi một tháng, mãi đến thời gian gần đây mới có thể cử động bình thường. Trong lúc đó, cái tên thiếu chút nữa đánh gãy chân hân không chỉ không lộ mặt tới thăm, thậm chí đến một cú điện thoại an ủi cũng chẳng có. Tuy rằng... tuy rằng hân cũng không gọi điện, nhưng ít ra hân có nghĩ đến, cũng đã phái người tới bệnh viện thăm thính tình hình. Còn Trác Dạ Húc kia hành sự chẳng ra sao cả, còn tưởng y cũng biết lo nghĩ chút chứ.

Nhận hộp mở ra, bên trong là hai chai rượu, rượu nho. Ngải Cửu há hốc miệng, vài giây sau liền giận không kiềm được, giơ lên định đập vỡ. ***, dám đem hai chai rượu này đến tặng hân làm quà sinh nhật, chẳng thà đừng tặng còn hơn!

“Đừng!” Hạ Chu Diễm vội vàng ngăn cản, “Biết đâu chừng rượu này rất đắt.”

“Đắt lắm, đừng lãng phí!” Người nói là Ngải thiếu gia!! Lên phòng, đi vào phòng tắm đặt hai chai rượu lên thành bồn tắm, rút súng bắn nát miệng hai chai rượu. Rót rượu, đánh răng.

Romane Conti 1929,1959. Đây là vua của các loại rượu trên thế giới, tiếc quá.

29,59... Ngải Cửu ngu xuẩn...

※

“Oán phụ” Ngải Cửu bực tức vì không được quan tâm đến ngày thứ hai, Trác Dạ Húc gọi điện hẹn gặp hân ở một câu lạc bộ đêm. Ngải Cửu bắt mẫn giọng điệu như tổng thống của y, từ khi cúp máy cho tới khi tới nơi hẹn trong lòng vẫn không ngừng chửi má nó. Vào câu lạc bộ đêm, hân đi thẳng đến thang máy ở góc, trong này ồn ào, ánh đèn mờ ảo nên chẳng ai nhận ra hân.

Trác Dạ Húc đợi trong gian phòng yên tĩnh đã lâu, lúc Ngải Cửu đi vào, ánh mắt đầu tiên của y rơi vào chân trái hân. Ngải Cửu móc tiền đưa cho bồi bàn dẫn đường, dẫn hân đứng chờ người khác đến quấy rầy. Nửa năm chưa gặp mặt một lần, không có tâm trạng thốt ra những lời châm chọc khiêu khích, hai người chỉ đối mắt nhìn nhau.

“Ngồi đi.” Trác Dạ Húc mở miệng trước.

Ngải Cửu ngồi đối diện y, đột nhiên đứng dậy vươn tay nắm cổ áo Trác Dạ Húc kéo lại gần, cách chiếc bàn thủy tinh mà hôn y. Trác Dạ Húc thoáng sửng sốt rồi lập tức ôm đầu hân hôn trả. Bất đồng với trước kia, đây là một nụ hôn ngọt ngào tinh tế, giống như khi thưởng thức thứ rượu tinh khiết lại thơm ngon, sợ rằng thứ rượu ấy sẽ hết sớm nên đành phải nhâm nhi từng giọt, quyến luyến không rời. Dây dưa thật lâu bốn phiến môi mới rời nhau, Ngải Cửu vẫn đang kéo quần áo Trác Dạ Húc, tựa đầu lên vai y nhẹ nhàng liếm lên vành tai y.

“Xảy ra chuyện gì à?”

“Chẳng sao cả, nhớ cậu thôi.”

“A Cửu, cậu nhất định phải thẳng thắn như thế sao?” Trác Dạ Húc đỏ khốc đỏ cười đẩy hân ra, ngồi xuống sofa rót hai ly rượu.

Ngải Cửu cũng nhận thấy lời mình nói rất mất mặt, nhắc một ly rượu lên uống một ngụm, súc miệng hai cái mới nuốt xuống.

“A Cửu, vụ đấu thầu lần này cậu đừng tranh với tôi.” Trác Dạ Húc lập tức đi vào vấn đề chính.

“Ngu Nhạc thành trên biển?”

Mấy hôm trước chính phủ Hương Cảng tuyên bố tiến hành đấu thầu công khai việc xây dựng khu giải trí trên biển. Không phải Trác Dạ Húc muốn kiếm tiền, y chỉ muốn nhân cơ hội này nuôi vài viên chức quan trọng.

“Người đổ mắt còn nhiều lắm, tôi không tranh với cậu, liệu cậu có chắc chắn mình sẽ thành công?” Ngải Cửu nhướn mày hỏi.

“Tôi sẽ có biện pháp đối phó với những người khác, bây giờ tôi vẫn chưa muốn xảy ra mâu thuẫn với Ngải gia.”

“Có phải những lời này đã quá muộn rồi không? Cậu và Ngải gia đâu chỉ đơn thuần là mâu thuẫn.”

“Đây là với cậu chứ không phải Ngải lão gia. Nếu lúc này ông già mà nhúng tay vào thì chắc chắn sẽ thành công. Hợp đồng với EW lần trước bị cậu hủy, cho nên lần này cậu phải giúp tôi.”

Ngải Cửu nâng ly trống rỗng, nhìn người đối diện qua chiếc ly thủy tinh. “Tôi giúp cậu, cũng đâu có ít.”

“Vậy sao?” Trác Dạ Húc nâng một ly rượu khác lên nhấp một ngụm mới đưa cho hắn.

Trong hơn hai năm này, tuy rằng vẫn tranh đoạt chen ép, nhưng Trác Dạ Húc cũng lơ mơ cảm thấy Ngải Cửu vô tình hay cố ý giúp mình, hoặc phải nói hắn đã cho y nhiều cơ hội để chen chân vào. Đối lại là Ngải lão gia, ông sẽ không cho y cơ hội tạo thành địa vị hôm nay.

“Tôi sẽ giúp cậu.” Ngải Cửu nhận ly rượu, một ngụm uống cạn chỗ rượu còn lại. Giúp y, đương nhiên phải giúp y! Cái tình trạng một năm chỉ gặp nhau được hai ba lần này phải nhanh chóng kết thúc, hắn không biết mình còn có thể chịu đựng được bao lâu!

“A Húc, cái giá tương ứng phải trả có thể rất cao.” Ngải thiếu gia bỏ ly rượu xuống, lao về bữa tiệc lớn trước mặt như chó dữ vồ mồi.

“Con mẹ nó, cậu còn dám nói nữa, hại ông đây phải dùng tay phải mấy tháng liền!” Chân bị thương nên không thể làm gì, y chỉ có thể tự tay nắm súng để giải quyết. Đương nhiên có thể gọi phụ nữ tới phục vụ, nhưng y không thích nằm dưới.

Trác Dạ Húc duỗi chân dài đá bàn thủy tinh về phía hắn, nhân lúc hắn nghiêng người né thì vịn ngược tay hắn kéo đến trước ngực mình, nhanh chóng đè toàn bộ trọng lượng cơ thể lên. “Tôi cũng không chịu được nữa rồi. Lần trước là cậu, lần này đến lượt tôi.” Phải nằm trên một trận, phải lấy lại vốn liếng hơn một năm trước bị hắn dùng thuốc mê khiến cho choáng váng.

“Thời gian không còn nhiều lắm, cậu chắc chắn muốn đấu với tôi một trận mới làm?”

Ngải Cửu dùng nắm đấm lại, sau khi tự hỏi một giây bèn kéo đầu y xuống, đưa lưỡi xâm nhập vào miệng y. Trác Dạ Húc cùng hắn môi lưỡi dây dưa nhưng tay cũng không nghỉ ngơi, y kéo quần hắn xuống, dùng tay bọc lấy gốc rễ đang nóng lên của hắn...

Để tranh lấy quyền xây dựng Ngu Nhạc thành trên biển, Trác thị đã phải cạnh tranh rất khốc liệt, cuối cùng báo giá cao hơn Ngải thị hai mươi triệu. Người không biết thì cho rằng hai bên chắc chắn sẽ báo giá rất cao, mà Trác thị tương đối may mắn, chỉ cần hai mươi triệu đã thắng đối thủ. Những trận đấu thầu như thế này, nếu như các bên nhất định muốn có được thì thường sẽ ra cân nhắc giá cao hơn đối thủ mấy trăm triệu. Báo giá chỉ kém hai mươi triệu, chỉ có thể nói Trác thị quá may mắn.

Bất quá, Ngải lão gia lại không nghĩ như vậy, vận khí tốt luôn theo chân ông, lần này lại đổi chiều. Giá ông đưa ra vừa vặn cao hơn so với dự toán chính phủ một tỷ năm trăm triệu, đủ để áp đảo người khác lại không vượt qua phạm vi chi phí. Có thể biết được dự toán của chính phủ ra sao tuyệt đối chỉ có một mình ông.

Trác thị thật sự may mắn để thế sao?

Uống trà xong, Ngải Kỳ Du ra lệnh cho thuộc hạ gọi điện cho Ngải Cửu, muốn tìm đứa cháu trai đã lâu không gặp ăn một bữa cơm.

Ngải Cửu xử lý xong công việc trở lại đại trạch thì đã quá giờ dùng cơm, hắn chẳng cho rằng ông nội thực sự muốn ăn cơm với hắn, hơn nữa nhìn ông già kia hắn cũng nuốt không trôi. Tuy nhiên, hắn không ngờ muộn thế này rồi mà ông già vẫn chờ hắn trong nhà ăn.

“Xin lỗi ông nội, công việc hơi bận.”

Ngải Kỳ Du gật nhẹ, “Ngồi xuống ăn đi.”

Người hầu đặt món ăn nóng hổi lên, lục tục sắp đầy một bàn. Ngải Cửu hơi tròn mắt, chỗ thức ăn này đủ cho cả hai mươi miệng ăn ấy chứ. Ông già muốn dùng bàn tiệc lớn này để kéo lại tình cảm ông cháu? Hình như không cần phải...

“Ném xem thức ăn có hợp khẩu vị không.”

“Dạ.” Ngải Cửu cầm bát đưa lên từ từ ăn. Trước đó hắn đã ăn ba hộp xú mại và uống một hộp sữa tươi lớn, nhưng dù sao cũng không thể khiến ông mình mất mặt.

Trong phòng ăn chỉ nghe thấy tiếng Ngải Cửu bới cơm, đợi hắn ăn xong hai bát cơm rồi gác bát đĩa lại, Ngải Kỳ Du mới bắt đầu đề tài đêm nay.

“Cháu nói cho tiểu tử Trác gia biết giá niêm yết?”

“Dạ? À.” Ngải Cửu kinh hãi, ông già hỏi trực tiếp như thế, hắn phân vân có nên nói dối hay không?

“Tiểu tử Trác gia nhờ cháu?”

“Không đúng hoàn toàn.” Ngải Cửu bỏ khăn tay, thở dài nói: “Có chút nhược điểm nhỏ bị cậu ta nắm đuôi.”

“Nhược điểm nhỏ? Có thể khiến cháu nhường cả Ngu Nhạc thành lại?” Ngải Kỳ Du vừa nói vừa gấp một cọng rau xanh bỏ vào miệng.

“Cũng không phải.” Ngải Cửu ngửa người ra sau dựa lên lưng ghế, “Dùng thủ đoạn mạnh tay hơn một chút cũng không phải không thể giải quyết, chỉ có điều...” Chỉ có điều, chẳng phải lão nhân gia ngài không cho phép đụng vào Trác gia đấy à?

“Cháu và tiểu tử Trác gia thường xuyên lui tới?” Buông bát đĩa, Ngải Kỳ Du lơ đãng hỏi một câu.

“Có, có mấy lần cùng ăn uống.” Ngải Cửu ngậm cây tăm, cà lơ phát phơ lắc chân, trên mặt chẳng chút hoảng loạn. Đợi một lúc lâu không thấy ông nội lên tiếng, hắn nói tiếp: “Nếu ông không còn chuyện gì nữa thì cháu đi làm việc đây.”

“Đi đi.” Nhìn chằm chằm bóng lưng cháu trai, Ngải Kỳ Du nhú chặt hàng mày, có tia sáng gì đó dần dâng lên trong lòng, vài giây sau ông đột nhiên cười vang lên, khiến người bên cạnh hoảng sợ.

“Lão gia?”

“Bảo Thái Tuấn ngày mai tới đây một chuyến.” Ông thế mà cũng bị người ta xoay vòng vòng!

※

Ra khỏi nhà ăn, Ngải Cửu lập tức thay đổi sắc mặt, cả gương mặt âm trầm đến dọa người, tất cả đám thủ hạ chẳng ai dám đến gần. Không dấn tiếng nào hắn liền lái xe rời khỏi đại trạch, lên xe cũng chưa biết nên đi đâu, chân tiếp tục đạp ga hết cỡ, tim hắn dần lạnh xuống. Ông già phát hiện rồi? Muốn ra tay?

“Đang làm gì vậy?”

“Ngủ, mấy ngày nay không chợp mắt rồi.” Trong điện thoại, Trác Dạ Húc ngáp mấy tiếng, mới vừa ngủ đã bị tiếng điện thoại Ngải Cửu liên tục gọi tới đánh thức.

“A Húc, ông già vừa hỏi tôi, có phải tôi đem giá niêm yết... nói cho cậu hay không, có phải tôi thường xuyên lui tới với cậu hay không. Ông phát hiện...” Lời Ngải Cửu hơi đứt quãng, giống như đang run rẩy.

Ở một nơi khác, Trác Dạ Húc cảm nhận được điều đó, nhỏ nhẹ an ủi: “Cậu sợ cái gì, A Cửu, cậu bình tĩnh một chút! Ngay cả tôi còn không biết rốt cuộc cậu muốn làm gì, ông già làm sao phát hiện được!”

“Không phải, không phải đâu...” Không phải hấn sợ ông già nhà mình... Trong đầu hấn là hình ảnh Trác Dạ Húc toàn thân đầm máu, Ngải Cửu càng nói không thành tiếng. Ông già chỉ nhàn từ một lần thôi, sẽ không cho... không cho cậu cơ hội thứ hai, nếu lại ra tay lần nữa sẽ tuyệt không cho cậu đường sống. “A Húc, tôi muốn gặp cậu, không, vẫn không nên gặp thì hơn...”

“A Cửu!” Trác Dạ Húc cơ hồ rít gào lên, nỗ lực thức tỉnh kẻ đang mất bình tĩnh ở đầu kia điện thoại. Vốn tưởng đã qua hai ba năm tôi luyện, hấn đã có thể tự kiềm chế, ai ngờ bây giờ mới gặp chút chuyện đã luống cuống tay chân thế này.

Trác Dạ Húc không biết rằng, bộ dạng cả người toàn máu của y đã trở thành nỗi ám ảnh trong lòng Ngải Cửu. Mỗi khi nhớ tới cảnh y gần như chết đi ấy, Ngải Cửu cảm thấy tâm can ruột gan mình như bị người ta xéo xuống, đau đến nỗi khiến hấn không thể thở, cơn đau đớn khiến hấn mất hết lý trí. “Đi tìm Hỏa ca, nghe chưa, đến chỗ Hỏa ca.”

Sau khi nhận được điện thoại của Trác Dạ Húc, Hạ Chu Diễm từ tổng đường Hồng bang trở về nơi ở, vào nhà liền thấy một tên nằm trên ghế sofa trông như chết nhà có tang. Đi đến trước sofa gõ đầu hấn một cái, “Chết chưa?”

“Mẹ ông chết tôi cũng chưa chết được.”

“Mẹ tôi chết lâu lắm rồi.” Hạ Chu Diễm ngồi xuống đối diện, rút điều thuốc lá trong túi ra châm mồi, “Nhìn cậu thế này thì chẳng có việc gì rồi, A Húc cứ như chết đến nơi ấy, tôi còn tưởng cậu vác súng đi tính sổ với ông già nữa chứ.”

Ngải Cửu nhìn trần nhà nhàn nhạt nói: “Em không thể để thất bại trong gang tấc như thế được...”

“Cậu nghĩ được như thế là tốt.” Hạ Chu Diễm nhớ ra buổi tối muốn thân mật với vợ yêu thì không được có mùi thuốc lá, hút hai hơi bèn dập thuốc. “Nhưng mà A Cửu này, chẳng lẽ cậu không thể nói ra cậu muốn gì à? Mấy năm nay cậu đã kéo Ngải gia ra khỏi con đường vốn có, lẽ nào cậu muốn tìm cơ hội chấp cánh cho A Húc? Song, tôi thấy không chỉ có thế, rốt cuộc mục đích của cậu là gì?”

“Còn phải hỏi.” Ngải Cửu lườm Hạ Chu Diễm một cái, đương nhiên là để đòi lại vợ hấn rồi.

Chống lại ánh mắt sắc lạnh như tên, Hạ Chu Diễm cảm thấy hơi sợ hãi, “A Cửu, cậu đừng làm càn...”

※

Mấy tháng sau, một đợt hàng súng ống đạn dược chuyển từ Mỹ đến Đông Nam Á bị cảnh sát Hương Cảng chặn thu, số súng đạn này không hề nhỏ. Trác Dạ Húc làm trung gian mua bán, khi hàng đến tay sẽ bán với giá gấp hai gấp ba. Trước đó đã chuẩn bị thỏa đáng nên không thể xảy ra sai sót, nửa tiếng đồng hồ nữa thuyền sẽ rời khỏi biên giới, nào ngờ lại bị mắc lưới ở bến tàu. Lúc xảy ra chuyện, Trác Dạ Húc không có mặt, thủ hạ là những kẻ biết điều nên cũng không kéo y vào, chỉ là vốn gốc lỗ lớn. Y có vài mối quan hệ ở cục cảnh sát, nhưng trước đó lại chẳng thu được chút phong thanh nào. Hơn nữa, thời gian dừng lại Hương Cảng rất ngắn ngủi, lẽ ra không thể bị phát hiện, nếu như không có nội gián hoặc đã sớm bị người ta theo dõi. Người dám gài y không nhiều lắm, rất dễ nghĩ ra. Ngải lão gia, cuối cùng cũng xuống tay với y rồi sao?

“Elan, mừng chúng ta hợp tác thành công.” Vu Kỳ Kỳ bưng hai ly rượu đến, đưa cho Ngải Cửu một ly, “Toast”.

Ngải Cửu khẽ hừ một tiếng, đưa tay nhận lấy nhưng không chạm ly với cô, tự mình uống lấy.

“Đừng lạnh lùng như thế mà, bây giờ chúng ta là cặp tình nhân mặn nồng mà.”

“Mặn nồng?”

Cô nàng quần lên người Ngải Cửu như rắn nước, bàn tay xoa xoa cơ ngực rắn chắc ẩn dưới lớp áo sơ mi hấn, “Em biết hết mọi chuyện về anh, như vậy có tình là mặn nồng không?”

“Đúng vậy.” Ngải Cửu câu miệng cười, đẩy mạnh cô nàng ra, cô nàng lui vài bước ngã xuống giường. “Như nhau thôi.” Nói xong, hấn mặc lại quần áo, đi ra phòng gọi tài xế Tiểu Bạch đưa cô nàng đi.

Hắn đã ngán cô nàng này đến tận cổ rồi, tối hôm qua làm bao lâu cũng không bắn ra được. Ngải Cửu bắt giắc nghĩ tới căn phòng vip trong hộp đêm, mẹ nó, mắt mặt cả mười tám đời tổ tông, bị Trác Dạ Húc làm đến bắn ra. Cũng đâu thể trách hắn, lâu rồi không được nếm vị thịt mà...

“Thiếu gia?”

“Chú A Thành!”

Chú Thành nhú mày, bất mãn nói: “Mới không gặp được bao lâu đâu mà thiếu gia đã đổi tên cho tôi rồi, chú A Thành?”

“Ha ha, hôm nay chú vẫn đánh quyền nhỉ.” sao hắn lại đi tới đình bát giác? Đúng lúc hắn có vài việc muốn hỏi người còn già hơn ông già nhà mình từ lâu. “Chú Thành, có chuyện này không biết chú có thể nói cho cháu biết không?”

“Chuyện gì?”

“Giữa ông già với Trác gia gia... có chuyện gì vậy?”

“Sao lại hỏi vậy?” Chú Thành dừng lại, đi đến ngồi bên cạnh Ngải Cửu.

“Từ nhỏ đến giờ, cháu đã bao giờ là đứa mất mớ đâu, chẳng qua trước kia cháu không hứng thú muốn biết thôi. Túi máu của A Húc bị ông già lấy đi rồi trả lại, cháu tập kích Trác gia gia bị ông già đập bể đầu, còn rất nhiều chuyện trước đó nữa...”

Không đợi Ngải Cửu nói hết, chú Thành bắt đầu kể lại chuyện năm xưa.

“Mười lăm tuổi, thiếu gia từ Nhật Bản trở về Hương Cảng cùng cha mình tranh đấu giành thiên hạ. Ở Nhật, thiếu gia chỉ là một học sinh chăm chỉ đọc sách, tất cả mọi người đều cho rằng thiếu gia không thể vượt qua những ngày lưỡi dao liếm máu này, đến tận sau này bọn họ mới được mở mắt. Năm thiếu gia mười sáu tuổi, chỉ dựa vào bản lĩnh mình đã có thể giúp lão gia quản lý hai địa bàn, ông ấy làm việc tuyệt đối dứt khoát, nói một là một, chém người còn mạnh tay hơn bất kể người nào...”

“Bom nổ liên tục, không ai dám vào cứu thiếu gia. Nhưng không lâu sau, một tên tiểu tử họ Trác chán sống xông vào bức tường khói cao vài mét kia, cứu thiếu gia ho sặc sụa vì khói ra ngoài. Thiếu gia không tổn thương lấy một sợi lông, ngược lại tiểu tử kia lại bị lửa thiêu rụi một lớp da. Sau đó, lão gia thấy hắn cường tráng khỏe mạnh nên để hắn ở lại bên cạnh thiếu gia làm vệ sĩ. Hắn đứng hàng thứ chín, thiếu gia gọi hắn là Cửu ca...”

“Cửu ca...” Ngải Cửu thì thào lặp lại một lần.

“Cuối cùng chuyện bọn họ cũng bị người ta phát hiện, lão gia bắn Trác Cửu một phát ngay tại chỗ, phát súng thứ hai bị thiếu gia dùng tay chặn nòng súng. Toàn bộ bàn tay bị bỏng máu thịt lẫn lộn, nhưng hắn không nhú mi đến một lần, đứng thẳng tắp nói với lão gia ‘con muốn ở bên cạnh cậu ấy’, một tên nhóc con mới mười bảy mười tám tuổi đầu...”

Hắn vẫn thắc mắc phần thịt trên tay phải ông nội bị làm sao, hóa ra là chặn nòng súng.

“Anh em trong giới không thể chịu đựng sự bắn thủng của bọn họ, muốn đưa bọn họ ‘xuống biển’. Thiếu gia chọn ‘chịu bảy đao’, theo quy định, chỉ cần bọn họ chịu bảy nhát đao mà vẫn sống thì phải thả bọn họ đi. Thiếu gia thực sự muốn từ bỏ tất cả, dự định nếu có thể sống sẽ cùng Trác Cửu tới Nhật Bản...”

“Ba nhát đao chém vào ngực, bụng, lưng thiếu gia, đao nào cũng sâu hơn mười cm. Trác Cửu đại khái bị hoảng sợ, vội quỳ xuống nói với lão gia và các vị đại ca khác, nói hắn không dám đòi ở bên thiếu gia nữa. Thiếu gia bảo hắn lặp lại lần nữa, hắn nói ‘Tôi sợ, thiếu gia buông tha cho tôi đi’. Thiếu gia cười ha hả, xách đao xông lên chém đùi phải hắn một đao rồi ngã xuống đất ngất lịm. Đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói không cứu được...”

“Cửu ca...” Ngải Cửu lặp đi lặp lại, hỏi: “Tên của cháu do ông già đặt?”

“Đúng vậy. Nhớ lúc mẹ cháu vừa sinh cháu xong, cha cháu lập tức gọi điện để ông nội cháu đặt tên, là do chú truyền lời. Lúc đó hắn đứng trước cửa sổ suy nghĩ thất thần, chú hỏi hắn định đặt tên gì cho cháu, hắn nói một chữ, Cửu.”

Ngải Cửu, Ngải Cửu, ái cửu, ái cửu...

“Cho nên, thiếu gia à, cháu đừng quá hận ông nội mình.”

Ngải Cửu ngẩng đầu cười nhạt một tiếng, “Cháu biết. Thế nhưng chú Thành à, cháu sẽ không như vậy, cháu khác ông, sẽ không như thế...”

29. Quyển 2 - Chương 29: Trận Chiến Cuối Cùng

Rời khỏi thiếu gia đi.

Là cảnh cáo cuối cùng của Ngải gia gia?

Không, là của ông.

Tại sao!

Vì không để cho Trác gia tuyệt hậu, cháu cho là lần tới lão gia sẽ tha mạng cho cháu?

Ông, nếu như cháu cầu xin ông thì sao?

Cầu xin ông cái gì, để ông và lão gia ra tay với nhau? Húc Nhi, cháu phải nhớ rõ điều này, không thể nào đâu, vĩnh viễn không có khả năng ấy.

Cháu biết rồi, cháu có thể tự giữ mạng là được...

Y không hiểu, bọn họ vốn đang yên lành tốt đẹp, tại sao chỉ trong một đêm lại trở thành Romeo và Juliet. Thời gian rất nhanh, chớp mắt đã sáu năm, hôn lễ ở New York tựa hồ mới chỉ diễn ra ngày hôm qua. Khi đó chẳng ai ngờ rằng bọn họ sẽ trở thành cặp tình nhân, cặp vợ chồng thực sự. Hai gã đàn ông, hai tên huynh đệ sao lại trở thành như vậy? Nếu nói là nhất thời xúc động, mới mẻ, kích thích, bị cuốn hút, vậy chơi nhiều như vậy rồi còn không chán sao, lão Cửu thối kia có gì đáng để y lưu luyến? Y biết mình đã lún vào đó rồi, thế nhưng ***, tại sao muốn nhảy ra lại khó như thế? Nếu là người khác thì có thể nói là chuyện tình yêu nam nữ, còn bọn họ thì sao, đàn ông với đàn ông, không, căn bản không xứng để gọi là đàn ông, phải gọi là hai tên hèn nhất vô dụng!

Hai kẻ hèn nhất như bọn họ là thứ hiểm thấy trên thế gian, không ở bên nhau sẽ không thể chống chọi được...

“Tổng tài, luật sư Lưu và ngài Takasugi đến rồi.”

“Mời họ vào.”

Không lâu sau khi Trác thị dành được quyền xây dựng Ngu Nhạc Thành trên biển, vì bị nghi ngờ dính líu đến việc rửa tiền nên các quỹ đầu tư tài chính bị đóng băng, bị cáo buộc lợi dụng vốn vay ngân hàng và những hình thức khác để che giấu các món lợi nhuận phi pháp. Nếu như trong vòng ba tháng mà Trác thị không thể đưa ra nguồn tiền hợp pháp của các quỹ này, bên chủ đầu tư sẽ thu hồi quyền xây dựng Ngu Nhạc Thành, đồng thời căn cứ theo hợp đồng đã ký, bọn họ phải nộp phạt một khoản tiền kèch xù vì vi phạm hợp đồng. Các quỹ đầu tư tài chính đương nhiên không thể hoàn toàn tới từ các nguồn hợp pháp, muốn tìm cách xử lý biến các khoản này thành hợp pháp hóa cũng không khó, khó là phải thực hiện nó trong vòng ba tháng.

“Mời hai vị ngồi... Hứa Nghị?!” Giương mắt nhìn vị Takasugi Kiyotoshi bên cạnh luật sư Lưu, Trác Dạ Húc vô cùng kinh hãi.

Takasugi Kiyotoshi lắc đầu, “Trác tiên sinh là người thứ hai nhìn tôi thành anh ấy đấy.” Vừa nói vừa đưa tay về phía Trác Dạ Húc, “Takasugi Kiyotoshi, tôi theo họ mẹ.”

Trác Dạ Húc chuyển mặt tươi cười bắt tay hắn, “Xin lỗi.” Không ngờ Hứa Nghị lại có một cậu em trai, hơn nữa còn là người Nhật. Bề ngoài hai người rất giống nhau, nhưng không giống anh em sinh đôi. Gương

mặt Takasugi Kiyotoshi xem ra vẫn trẻ hơn một chút, không có vẻ tang thương như Hứa Nghị, tuy nhiên vẻ trầm ổn lại như khắc cùng một khuôn, đều do huyết thống người Nhật gây nên cả.

Trác Dạ Húc biết tới Takasugi Kiyotoshi thông qua luật sư, biết hắn là một thiên tài trong nhiều lĩnh vực kinh tế, chẳng hạn như ngân hàng, tài chính, marketing, bảo hiểm, vân vân. Sau khi bàn bạc, Takasugi Kiyotoshi hứa hẹn nếu Trác Dạ Húc có thể gia hạn thêm một tháng nữa, hắn sẽ tranh thủ trong bốn tháng này giúp Trác thị giải quyết vấn đề hợp pháp hóa tài chính.

“Vậy tôi trông cậy cả vào hai vị.”

Cuộc họp kết thúc, Trác Dạ Húc đứng dậy bắt tay tạm biệt hai người, nhưng khi luật sư Lưu đã ra khỏi phòng làm việc, Takasugi Kiyotoshi vẫn chưa có ý định rời đi. “Thứ cho tôi thất lễ, xin hỏi Trác tiên sinh và Hạ Chu Diễm tiên sinh là bạn sao?”

Trác Dạ Húc gật đầu, nhìn gương mặt hắn lộ vẻ khó xử liền chủ động hỏi: “Ngài Takasugi cần giúp đỡ gì sao?”

Takasugi Kiyotoshi cắn môi một cái, khó xử mở miệng, “Là thế này, tối nay tôi có hẹn với Chu Diễm, nhưng tôi lại làm mất số điện thoại của anh ta, không biết tôi có thể...”

Không đợi hắn nói xong, Trác Dạ Húc lấy giấy bút viết dãy số điện thoại đưa cho hắn, “Đây là số điện thoại di động của anh, có thể liên lạc bất kể lúc nào.”

“Cảm ơn Trác tiên sinh, đúng là thất lễ quá.”

“Đừng khách khí, đi cẩn thận.” Cửa đóng, Trác Dạ Húc lập tức mở miệng cười. Chu Diễm? Tên em trai này còn chủ động hơn anh trai của hắn. Hỏa ca nhiều điểm phúc quá đấy chứ, cứ hưởng thụ từ từ nhá.

Từ khi chỗ súng ống đạn dược bị tịch thu ở bến cảng, đây là lần thứ hai Ngải lão gia ra tay. Mới bắt đầu đã tặng cho y hai vỏ lớn, chắc chắn không lật đổ y không cam. Chỉ tội cho y không có sức đánh trả, cho dù có năng lực đánh trả cũng không thể, ông nội y là người không thể chọc vào, việc trả đũa cứ để cho Ngải thiếu gia là được...

“Đúng, cảm ơn Vu cảnh trưởng, hôm nào đàn em mời anh ăn cơm.”

Sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới. Gần đây, các bang phái phía tây đã gây ra nhiều điều tiếng, bây giờ cảnh sát lại nhận được tin báo sắp tới hắc bang sẽ xảy ra vài cuộc chiến quy mô lớn có kèm theo vũ khí, vậy nên phía cảnh sát quyết định tiến hành càn quét khu phía tây, bắt đầu từ ngày mai. Khu phía tây là địa bàn Trác Dạ Húc đứng đầu, những ngày gần đây không có việc đụng độ bằng vũ khí, nhưng vài kẻ thực hiện giao dịch ma túy thì có thật, vạn nhất bị bắt được thì y rất khó giải quyết.

Nói chuyện xong với Vu cảnh trưởng, y lập tức gọi điện cho Tiết Lực Hành, “Bảo đảm anh em mấy ngày này nghỉ ngơi đi, cớm sắp đến... Bảo bọn họ hoãn mấy vụ buôn bán lại... Làm gì à? Đừng làm gì cả, về nhà mà ôm vợ bế con.” Tâm trạng bực bội nên khẩu khí cũng không tốt mấy.”

Ngải lão gia hiểu rất rõ, thằng cháu ngoan của ông đắc tội với mấy vị cảnh trưởng không phải nhẹ, thế nên hôm nay người ta đã coi Trác tổng tài là công dân tốt. Bây giờ hai phe đều có người trong giới bạch đạo, chiêu cũ không thể dùng tiếp.

Gác điện thoại, Trác Dạ Húc ngửa đầu liên tục cười khổ. Đây là kiểu đấu đá gì thế không biết, trên đời này còn có cặp ông cháu nào như thế sao? Chắc không đâu, nhất định chẳng có ai như hai người bọn họ.

※

Bên kia bị tố cáo rửa tiền, bên này Ngải thiếu gia cũng đồng thời tăng cường việc đưa số tiền bạc “không sạch sẽ” chuyển thành tài sản lưu động của Ngải thị, chăm chỉ thực hiện việc làm ăn đứng đắn, hơn nữa còn mặc kệ khối đạn bên ngoài mà lặng lẽ thực hiện việc kiếm tiền của hắn. Rốt cuộc hắn nghĩ cái gì, đến Ngải lão gia cũng không đoán được.

Hôm nay, Ngải thiếu gia vâng lời về nhà ăn cơm, lái xe trở về đại trạch Ngải gia, lúc lái vào ga ra không chịu được nữa, vẫn cầm tay lái nhưng mắt đã díp lại buồn ngủ. Bị chuông điện thoại đánh thức đã là hơn

mười giờ tối, ông già vốn không có lòng chờ hấn về ăn cơm cùng, cũng chẳng chờ hấn lót dạ liền gọi người tới thư phòng.

“Ông, cháu về rồi đây.”

Ngải Kỳ Du xốc lại tinh thần, cất vật gì đó vào trong vạt áo, sắc mặt hơi bối rối, thấy cháu trai nghển đầu thăm dò vào áo mình thì ông lập tức trầm mặt, “Lần tới, ông không muốn phải đợi cháu mấy tiếng đồng hồ nữa.”

“Cháu xin lỗi.” Ngải Cửu cúi thấp đầu xin lỗi.

“Trác thị xảy ra chuyện, ông nghĩ cháu cũng biết.” Cất vật trong lòng vào ngăn kéo rồi khóa lại, đi tới trước kệ sách tiện tay cầm quyển sách lật xem.

“Cháu biết.”

“Mau chóng đoạt lại quyền xây dựng Ngu Nhạc Thành.”

“Cháu không...” Ngải Cửu lắc đầu biểu thị từ chối.

Ngải Kỳ Du cười nhạt, “Cháu để dành cho ông làm?”

Ngải Cửu cúi đầu càng sâu, cơ hồ sắp dán lên ngực, lâu sau hấn mới lên tiếng, “Ông, cháu và A Húc thực sự sẽ không tiếp tục... Giúp cậu ấy chẳng qua là nhất thời kìm lòng không được, sau này sẽ không như thế nữa. Thậm chí cháu còn không lui tới với cậu ấy nữa, lần này ông buông tha cho cậu ấy đi.”

“Không lui tới với nó?”

“Dạ.”

“Đi ra ngoài đi.” Ngải Cửu vẫn cúi đầu cho nên không nhìn thấy vẻ khinh thường trên mặt Ngải Kỳ Du. Vốn tưởng chỉ ít hấn cũng làm chút gì đó giúp Trác tiểu tử, kết quả chỉ biết cầu xin ông. Cũng chỉ là “nhất thời không kìm lòng được” mà thôi.

“A, mệt quá.” Ra khỏi thư phòng, Ngải thiếu gia kiểm không được liền xoay cổ, cúi đầu lâu quá.

※

Đã mấy tuần rồi Hạ Chu Diễm không mời tới ăn món Pháp, Ngải Cửu thèm quá liền tự động mò tới cửa đòi ăn. Từ bệ cửa sổ cao cao bên hành lang bước vào phòng, thấy hai người bên trong hấn liền giật mình ngã xuống đất. Có tới hai Hứa Nghị?!

“Hóa ra là ngài Takasugi, hân hạnh hân hạnh.” Nhìn người trước mắt từ đầu tới chân hai lượt, sau khi nhìn mặt người ta xong lại quay đầu nhìn Hứa Nghị, bình phẩm một lượt từ đầu tới chân, không nhận ra bản thân bất lịch sự thế nào.

Ừ, nhìn lâu vẫn cảm thấy Hứa Nghị thuận mắt hơn, da người này không đẹp lắm, da Hứa Nghị mịn màng hơn. Đương nhiên vợ hấn vẫn là tốt nhất, biết hình dung thế nào nhỉ, da mượt thịt mềm, mềm như... như... dù sao thì vẫn rất mềm.

“Chu Diễm, Ngải tiên sinh, cùng ngồi xuống ăn cơm đi.”

Bộ dạng “nữ chủ nhân” của Takasugi Kiyotoshi khiến Ngải Cửu giật mình, kéo Hạ Chu Diễm chạy về phía toilet, “Chúng tôi đi rửa tay, rửa tay.”

“Hấn gọi anh là Chu Diễm?!”

“Tên của anh mà đúng là Chu Diễm.” Hạ Chu Diễm tỏ vẻ đau khổ nói.

Ngải Cửu vỗ tay, vẻ mặt như bừng tỉnh đại ngộ, “Ôi trời, anh cũng biết ngoại tình... Ừm!”

Hạ Chu Diễm một tay bịt miệng hấn, “Tôi đâu có! Cậu đừng nói lung tung, hấn cứ ở lì chỗ tôi không chịu đi, tôi cũng hết cách.”

“Anh hết cách?” Ngải Cửu rút khẩu súng bên hông ném cạch một tiếng lên thành bồn tắm, “Cho anh mượn, bắn hai phát xuống cạnh chân hấn là hấn đi ngay.”

“Nếu được thì anh mày làm lâu rồi.” Hạ Chu Diễm liếc mắt lườm một cái, đặt tay lên trán tỏ vẻ vô cùng phiền lòng, “Cậu nhìn mặt hần, động tác của hần, thậm chí cả khí chất của hần, biểu cảm của hần xem, giống Hứa Nghị y như đúc.”

“Anh đúng là lắm chuyện, để ý nhiều thế làm gì.” Rửa mặt xong không tìm được khăn lau mặt, đành phải dùng hai tay vuốt nước.

Hạ Chu Diễm tự nói, “Nhìn hần lại không kìm được mà coi như Hứa Nghị, cậu nghĩ tôiỡn nhần tâm đuổi hần ra ngoài à? Hơn nữa, hần không lạnh lùng với tôi như Hứa Nghị, mặc dù là đàn ông nhưng lại dịu dàng như phụ nữ vậy...”

“Anh biết phụ nữ dịu dàng thế nào à? Anh đụng vào phụ nữ rồi?” Nhìn vào gương, phát hiện trên tóc có thứ gì đó bẩn bẩn, hần đưa cả đầu vào bồn rửa mặt, vẩy nước gội. “Hỏa ca, nếu như anh muốn Hứa Nghị tranh giành người yêu vì anh, vậy em khuyên anh nên bỏ cuộc đi, cẩn thận lại thổi ra lửa đấy.”

Hạ Chu Diễm bĩu môi phớt lờ, hỏi chuyện khác, “Cậu cứ khoanh tay ngồi nhìn, mặc kệ chuyện A Húc à?”

Gội đầu xong ngẩng lên, lắc mạnh đầu rũ nước như chú chó con, tia nước bắn ướt người bên cạnh, “Em không quần được đâu.” Trong gương, mái tóc ẩm ướt dựng đứng, tinh thần hưng phấn, khí thế bừng bừng

Khi chú Thành lên lầu vừa vẩy thấy Thái Tuấn đi xuống khỏi khu vườn trên mái, bộ dạng vội vội vàng vàng, xem ra là tới thông báo việc gì đó với lão gia. Người tới là Thái Tuấn chứ không phải Hứa Nghị, vậy chuyện này chắc chắn không phải việc tốt. Gần đây lão gia đã ít nhúng tay vào công việc, mà việc không tốt thì chỉ có một.

Ông lão tóc bạc đi lên khu vườn trên mái, tất cả mọi người đều cung kính gọi một tiếng chú Thành. Ngải lão gia bảo người hầu bên cạnh mang ghế ngồi đến, sau đó lại sai người ngâm một bình trà.

“Không cần.” Chú Thành xua tay nói: “Tôi chỉ ngồi một lúc thôi, không chờ được đến lúc trà nguội đâu.”

“Chú không phải đến uống trà?” Ngải Kỳ Du bưng chén trà tử sa lên, một mình thưởng thức trà thơm.

Chú Thành cười cười, “Tôi “chịu trận” thôi.”

Ngải Kỳ Du thấy vậy hơi khó chịu, “Có việc gì cứ nói đi.”

Chú Thành cầm một lọn tóc bạc, cười nói, “Chúng ta đều già rồi, không cần phải xét nét chi ly với đám nhóc ấy nữa.”

“Cần phải dạy dỗ đám nhóc không hiểu chuyện ấy mới được.” Ngải Kỳ Du lạnh lùng trả lời.

“Ừ.” Chú Thành gạt đầu, “Trác tiểu tử cũng coi như đứa trẻ hiểu chuyện, nó cũng gọi lão gia là ông nhiều năm rồi.”

Ngải Kỳ Du cười lạnh một tiếng, không hề tiếp lời, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đựng đưa xích đu.

Chú Thành đành chịu mà lắc đầu, gơ tay lên che khuất ánh mặt trời chói chang, nhìn người trên xích đu. Năm tháng trôi qua, người đã già, cậu thiếu niên năm xưa nay đã hơn sáu mươi tuổi, gương mặt trẻ trung năm ấy nay đã khắc phong sương, không còn vẻ ngang bướng thô bạo, nhưng giữa hai hàng mày vẫn hiển hiện vẻ kiên trì thời niên thiếu. Đã qua mấy chục năm rồi, rốt cuộc còn khẳng khẳng giữ lấy cái gì nữa, còn có thể giữ lấy cái gì nữa?

“Chú Thành?” Cảm nhận được ánh nhìn đặt lên mặt mình, Ngải Kỳ Du lên tiếng hỏi.

“Lão gia và thiếu gia giống nhau quá.” Giống thì giống, nhưng “thiếu gia” ngày đó tuần tú hơn, chưa tới mười tám tuổi mà đã có rất nhiều vị lão gia giàu có tới làm mai cho con gái mình. Đám tiểu thư danh giá ấy có nằm mơ cũng không ngờ, người đàn ông tuần tú mình ngưỡng mộ lại một lòng muốn đi theo một người đàn ông khác. “Thiếu gia, nói cho chú Thành biết đi, cậu muốn cái gì? Muốn mạng của Trác tiểu tử hay là mạng của lão tiểu tử kia?”

(Lão tiểu tử: Cách xưng hô tương tự “lão ngoan đồng”, chỉ những người lớn tuổi, tuổi tác đã già nhưng suy nghĩ, hành động lại như những người trẻ tuổi, thanh thiếu niên hoặc như trẻ con)

Lần này, nghe nhắc tới Trác Sĩ Xá, Ngải Kỳ Du không hề tức giận, mở mắt bình tĩnh nhìn về phía trước, một lúc lâu mới nói: “Không biết...” Có một số việc đã qua lâu rồi, lâu đến nỗi ông đã quên mất ban đầu mình vì cái gì, muốn cái gì, chỉ biết hiện tại vẫn tiếp tục hành động theo thói quen, chẳng tại sao cả.

Chú Thành thở dài thườn thượt, chống lên lưng ghế đứng dậy, chấp tay sau lưng đi xuống khỏi tầng lầu. Cả già lẫn trẻ, chẳng khuyên được người nào, người Ngải gia quả thực hết hi vọng rồi!

※

Thái Tuấn lấy danh nghĩa Ngải lão gia triệu tập các bang phái hắc bang, mở một cuộc hội nghị, số người tham dự chiếm bảy mươi phần trăm, ba mươi phần trăm không dự họp đương nhiên đứng về phía Trác Dạ Húc. Bảy mươi phần trăm tham dự này cũng không phải hoàn toàn nghe lời Ngải lão gia, Trác Dạ Húc bây giờ đã hơn xưa rất nhiều, Hương Cảng sớm muộn gì cũng thuộc về lớp trẻ. Cho nên, bọn họ ba phần là ra vẻ nịnh hót, thực tế là muốn bàn quan đứng ngoài xem xét tình hình mới tiếp tục tính toán.

Một ngày sau khi cuộc họp kết thúc, địa bàn của thuộc hạ Trác Dạ Húc bao gồm cả phía Đại Quyền bang lúc nào cũng có người mượn cớ gây sự, sòng bạc, hộp đêm và một số nơi khác bắt đầu không được yên bình. Việc làm ăn thì bị đẩy ra ngoài lề, một số vụ buôn bán vốn đã thỏa thuận xong lại bị đối phương trở quẻ. Ngải lão gia vừa hắng một tiếng trong giới hắc bang, những kẻ dám mua bán với Trác gia hay Đại Quyền bang thực sự không nhiều lắm. Tuy nhiên, những kẻ dưng cảm đối đầu chính diện với Trác gia cũng không nhiều, ý thế Ngải gia đâm sau lưng vài nhát thì được, còn giở trò ngoài sáng thì lá gan bọn họ vẫn chưa đủ lớn.

Kết quả thế này rất hợp ý Ngải lão gia, không thể không thừa nhận là ông đã đánh giá thấp Trác tiểu tử. Song, ông chỉ cần làm đến thế cũng đủ để Trác Dạ Húc chịu trận, hầu như ngày nào cũng có người than thở oán giận với hắn là việc buôn bán bị người ta đoạt mất, không thể quản lý địa bàn, anh em trong bang bị người ta bắt nạt, hại y phải trì hoãn cả chuyện ở Trác thị, văn kiện trên bàn làm việc vượt quá đầu. Cả ngày đều bận đến sứt đầu mẻ trán, quẳng nửa cái mạng, y thà để Ngải lão gia bắn một phát chết luôn, chết thế còn nhanh chóng thoải mái hơn.

So sánh ra thì Ngải thiếu gia sống quá thoải mái. Hắn đem toàn bộ “tiền bản” chuyển vào Ngải thị thông qua việc mua cổ phiếu, sau đó ngồi chờ số tiền ấy được rửa sạch còn hơn cả gái trinh. Hắn tính làm ăn kiếm nhiều lợi nhuận một chút, ông già nhúng tay vào việc trong giới cũng chẳng liên quan gì đến hắn, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cũng được. Hắn không bận rộn, cô nàng Vu Kỳ Kỳ kia lập tức mượn cơ hội quần lấy hắn, nói cái gì mà muốn tháng tư cùng người yêu tới Hawaii du lịch. Không sai, hắn là tên nhà quê, trước kia ông già không cho hắn xuất ngoại, hắn chỉ biết Hawaii là một nơi ở cạnh biển, thời tiết nóng chết người, còn ở đó có cái mẹ gì thì hắn không biết.

Cơ mà, nếu là đi du lịch với người yêu thì. “Dựa vào cái gì mà tôi phải đi với cô?” Lần đầu tiên, đương nhiên hắn phải để dành cho bà xã nhà hắn, không thể để cô nàng này vớ bở được. Đẩy cô nàng ra, Ngải Cửu nhanh chóng nhảy lên chiếc ô tô thể thao, nổ máy, cô nàng lại giở trò nín chặt cửa xe không chịu buông.

“Ngải Cửu, sự nhẫn nại của tôi có giới hạn, nếu hôm nay anh dám bỏ mặc tôi, vậy chúng ta cứ chờ xem!” Vu Kỳ Kỳ hoàn toàn không để ý hình tượng, hai tay nắm cửa xe, xách váy tận đùi chuẩn bị nhảy vào trong xe.

Ngải Cửu trừng mắt há hốc miệng, quả thực phải nhìn cô nàng này với cặp mắt khác xưa. Trước mặt người khác, cô nàng này lúc nào cũng giả bộ cao quý nền nã, vậy mà hôm nay cư nhiên khóc lóc om sòm trước mặt đại chúng như thế... Uống nhầm thuốc à?

Đời ba năm, còn tưởng rằng quan hệ giữa hai người sẽ có tiến triển, nhưng đến tận bây giờ hắn vẫn chưa liếc mắt nhìn cô một cái, vẫn nhớ nhưng không quên được Trác Dạ Húc. Ban đầu đúng là cô ham muốn quyền lực của Ngải gia, nhưng bây giờ cô thật lòng yêu hắn. Cô tự nhận bản thân chưa từng làm chuyện gì quá đáng, chỉ một lòng muốn gả cho hắn, kết hôn rồi, tài sản của cô trở thành của hắn, bản thân cô cũng có thể trở thành bà nội trợ của hắn, chẳng phải bọn họ là thích hợp nhất sao? Tại sao hắn cứ luôn nhưng nhớ đến một gã đàn ông khác, như thế bình thường lắm sao!

“Cô muốn chúng ta còn chờ xem?” Ngải Cửu vừa cười vừa đẩy tay cô ra.

Vu Kỳ Kỳ nổi máu tàn nhẫn, móng tay dài găm vào mu bàn tay hắn, “Anh đừng quên, tất cả mọi chuyện của anh đều nằm trong tay tôi!”

“Tôi nói rồi, tùy ý.”

Vu Kỳ Kỳ cười nhạt, “Anh không hiểu phụ nữ, khi bị ép đến đường cùng, họ có thể làm tất cả!”

“VẬY À, VẬY THÌ TÔI CHỜ CÔ.” Ngải Cửu đột nhiên đứng dậy, nắm tay cô vặn ra sau lưng, sau đó lại đẩy mạnh cô xuống đất, tiếp theo liền lái xe nghênh ngang rời đi, để cô ở lại phía sau chửi bới. Lái xe một đoạn mới cảm thấy mu bàn tay hơi đau, nhìn kỹ mới phát hiện chỗ đó bị móng tay cô nàng kia đâm thành một vết sâu, không khỏi liên mồm chửi má nó, đang chửi thì điện thoại di động đổ chuông.

“Ai đấy?”

“Thiếu gia, là tôi...”

Nghe tiếng Hứa Nghị, Ngải Cửu lập tức quay đầu xe, nhấn ga lái thẳng đến khu phía Tây.

Không lâu trước kia, Trác Dạ Húc từng nhận một vụ mua bán súng ống đạn dược, bên mua là người Malaysia, họ ủy thác Trác Dạ Húc mua một loạt súng ống kiểu mới của Mỹ. Trác Dạ Húc vốn rất hiếm khi thực hiện những cuộc mua bán mạo hiểm như vậy, hướng hồ con số cũng không lớn, chẳng kiếm được bao nhiêu, nhưng gã người Malaysia kia lại do một người bạn trong giới hắc đạo y quen bên Mỹ giới thiệu, cho nên y không tiện từ chối. Qua điện thoại, Hứa Nghị nói hai giờ chiều Trác Dạ Húc sẽ đích thân đi giao dịch, mà hắn tra được gã người Malaysia kia hóa ra lại là ông bạn già của Ngải lão gia, dường như lão gia đã nhấn nhủ với ông ta điều gì đó.

Ông già, nếu ông dám làm vậy, cháu sẽ không để ông yên đâu!

Đến nơi giao dịch, khi hắn chuẩn bị rẽ vào ngã tư thì một chiếc xe lao ra khỏi ngã tư ấy, đầu hắn xe đụng phải thân xe kia. Không có thời gian, lửa giận của Ngải Cửu phun cao cả cây số, nhảy ra khỏi xe, cầm súng bắn nát cửa sổ xe người kia. “Con mẹ nó, mày tìm... A Húc!”

“CẬU TỚI ĐÂY LÀM GÌ! ĐI MAU!” Trác Dạ Húc đánh văng súng của hắn, mở cửa xe đi ra, lôi hắn lên chiếc xe thể thao của hắn, “Lái xe!”

“CÓ SAO KHÔNG? BỊ THƯƠNG KHÔNG? CHẢY MÁU KHÔNG?” Một tay Ngải Cửu tiếp tục lái xe, tay kia kiểm tra Trác Dạ Húc một lượt từ đầu tới chân. May mắn, không bị thương, không chảy máu.

“TÔI KHÔNG SAO. TRƯỚC ĐÓ ĐÃ PHÁT HIỆN BỌN HỌ CÓ VẤN ĐỀ NÊN DÈ PHÒNG TRƯỚC.” Đối phương vẫn luôn nhấn mạnh muốn y tự đến đây, nói là mượn cơ hội này bắt tay làm quen. Bắt tay làm quen thì sau khi giao dịch hoàn thành sẽ có cơ hội, tại sao cứ nhất quyết phải là lúc này. Hoài nghi sự tình có biến, y lập tức báo cho bên cảnh sát bố trí người có mặt tại điểm giao dịch lúc hai giờ ba mươi phút, nếu như giao dịch thuận lợi, hai bên sẽ rời khỏi đó trước thời gian, nếu như có biến, cảnh sát sẽ ra tay hành động.

Xe chạy như bay trên xa lộ, tay trái Ngải Cửu nắm chặt tay Trác Dạ Húc, không nói lời nào.

“A CỬU? ỒI!” Ra khỏi xa lộ, xe đột nhiên phanh lại, Trác Dạ Húc không thắt dây an toàn nên va mạnh vào kính chắn gió. “A Cửu...”

Ngải Cửu quay đầu, bỗng giang hai cánh tay ôm chặt lấy y như muốn giết người, chỉ thấy gương mặt y từ từ đỏ lên, cũng sắp bị ôm đến ná thở mà chết. “Qua ba năm rồi, tôi cũng nên hành động.” Không thể đợi nữa, đợi thêm nữa thì bà xã của hắn sẽ mất mạng!

“HÀNH ĐỘNG?”

“A HÚC, TÔI MUỐN LÀM...” Ngải thiếu gia đưa tay ấn một cái, đóng mui xe lại, muốn làm tình ngay ven đường này.

“Mẹ nó! Ở chỗ này mà cậu cũng...” Trác Dạ Húc bảo vệ quần lót của mình, vung ra một đấm.

Ngải Cửu nghiêng người vội vàng tránh, kêu lên, “Nếu không thì cậu tới trước đi, nói chung là lão tử muốn làm!”

Nếu thế thì đương nhiên Trác Dạ Húc sẽ không từ chối. “Vậy còn không mau nằm úp sấp xuống cho lão tử.” Mong rằng có thể ăn xong món ngon này trước khi cảnh sát tới...

※

Một tháng sau, Ngải gia xảy ra chuyện, vụ giao dịch ngầm giữa Đồng La Loan và Tân Hòa bị đưa ra ánh sáng, toàn bộ tài sản Ngải thị bị đóng băng, tổng tài Ngải thị là Ngải Cửu bị tố cáo hối lộ quan viên, lạm quyền vợ vét tài sản, buôn bán thuốc phiện, buôn lậu súng ống đạn dược, rửa tiền và hơn mười tội danh vi phạm pháp luật khác bị cảnh sát bắt bớ. Tin tức đột ngột này khiến hai giới hắc bạch tựa như đất rung núi chuyển, mãi cho đến khi cảnh sát đến đại trạch Ngải gia áp giải Ngải Cửu đi thì Ngải Kỳ Du vẫn chẳng hay biết gì. Chẳng ai hiểu được nụ cười như thị uy của Ngải Cửu trước khi bị giải đi có ý gì.

Khi Trác Dạ Húc chạy tới Hồng bang, Hạ Chu Diễm đang liều mạng ôm lấy Hứa Nghị, không cho hắn lột da sống ả đàn bà trước mặt.

“Sao vậy?”

Vu Kỳ Kỳ co rúm một bên, không ngừng lắc đầu, “Tôi không biết, tôi không biết anh ấy không... Là do anh ấy uy hiếp tôi trước, anh ấy muốn đem tôi... cho nên tôi mới làm như vậy, tôi thực sự không biết anh ấy không làm... A Húc, anh giúp anh ấy đi, anh nhất định phải giúp anh ấy!”

“Cút ngay!” Hứa Nghị rít gào một tiếng, giẫy Hạ Chu Diễm ra, nhào về phái ả đàn bà kia.

Trác Dạ Húc lập tức che chắn trước mặt ả đàn bà kia, cứng giọng nói: “Mặc kệ ả, là tự hắn muốn chết!”

Đây là cái mà cậu nói là cứ giao cho cậu, đây là hành động của cậu đấy hả! Lão Cửu thôi ***!

30. Quyển 2 - Chương 30:

Y nên sớm nghĩ ra mới phải, lão Cửu thôi này thường xuyên sử dụng thủ đoạn tuyệt tình nhất. Chẳng phải năm ấy hắn đã dùng một nửa tài sản của Ngải gia ở New York, hơn nữa còn dùng cả phần đường của Hỏa ca bên đó để diệt trừ Eyberg Cellac, một trong ba tổ chức mafia lớn nhất New York hay sao? Chỉ cần chọc giận hắn, cho dù ngươi có là ai thì hắn cũng sẽ đấu với ngươi đến độ sứt đầu mẻ trán.

Ngải Cửu, đây là kết quả cậu mong muốn sao...

※

Vu Kỳ Kỳ là người đầu tiên đến cục cảnh sát thăm hỏi Ngải Cửu. Hai nhân viên cảnh sát dẫn đường đến phòng thẩm hỏi, Ngải Cửu đi ở phía sau. Không có cảm giác chán chường như cô tưởng tượng, đến một tia cũng không có, vẫn là phong độ đại thiếu gia hắc bang ngày trước, còn hai người dẫn đường phía trước chỉ như hai gã đàn em đang mở đường cho hắn.

“Ái chà, là cô à.” Ngải Cửu hất cằm mở miệng bắt chuyện.

Vu Kỳ Kỳ đưa tay đặt trên bàn, mặt không đổi sắc nhìn hắn, lâu sau, cô nhìn lướt qua hai vị cảnh sát giám sát hai bên, nhẹ giọng nói: “Anh để em ở bên cạnh mấy năm nay chính là vì ngày hôm nay? Anh đã sớm lập kế hoạch cho việc này? Anh đã biết vụ băng ghi hình từ lâu, bây giờ chỉ dùng nó làm bàn đạp của mình, làm bộ tức giận muốn tố toàn bộ chuyện của em cho phía cảnh sát, ép em đưa anh vào hoàn cảnh này, đúng không?”

Ngải Cửu hé miệng cười, gật đầu, “Kỳ Kỳ, cô thật sự rất thông minh.”

“Vì anh ta, chẳng lẽ anh thật sự dám làm tất cả?”

“Đúng.” Ngải Cửu lộ ánh mắt si mê, gật đầu không chút do dự.

“Lần này anh không xoay sở được đâu!” Trên mặt người phụ nữ này vừa có hận vừa có bi thương, ngửa đầu thở dài một hơi che giấu ánh lệ trong mắt, “Anh cũng đã từng yêu em, nếu như em là đàn ông, liệu anh có thể...”

“Sẽ không thể.” Ngải Cửu ngắt lời cô, vuốt tóc trên trán rất phong độ, “Tầng kinh thương hải nan vi thủy... Ờm...”

(Tầng kinh thương hải nan vi thủy: Đây là một câu trích trong bài Ly Tư Ngũ Thủ của Nguyên Chấn. Ý chỉ người đã từng qua biển rộng sẽ cảm thấy những thứ nước khác so với biển không thể gọi là nước. Ngụ ý trong câu thơ này của Nguyên Chấn chính là so sánh người vợ yêu quý của mình với biển lớn, còn “những thứ nước” kia là chỉ những người phụ nữ khác trên thế gian, tức: Từ khi ta gặp được vợ yêu của mình, luôn nghĩ rằng những người phụ nữ khác đều không thể coi là phụ nữ. Trong văn học, câu thơ này được sử dụng để biểu đạt tình yêu trung trinh không thay đổi.

Nguyên văn:

Tầng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thủ thứ hoa từng lại hồi cổ,

Bán duyên tu đạo bán duyên quân.

Dịch thơ:

Nước ngoài biển rộng không phải nước

Mây ngoài Vu Sơn chẳng phải mây

Hoa dại bên đường chẳng màng ngắm

Nửa lòng tu đạo, nửa trao nàng

P/S: Ngoài ở đây là ngoài ra, ngoại trừ)

Vu Kỳ Kỳ hơi ngẩn người, sau đó cười thê lương, đứng dậy rời khỏi phòng thăm hỏi.

“Này, sau câu “Tầng kinh thương hải nan vi thủy” là câu gì thế?” Trên đường bị áp giải trở về, Ngải Cửu hỏi hai vị cảnh sát vên cạnh. Hai vị cảnh sát nhìn nhau, khóe miệng liên tục giật giật. Ngải Cửu dùng ánh mắt khinh bỉ liếc họ, hừ nói: “Học quốc văn mà dốt thế không biết.” Câu đằng sau là gì nhỉ, hình như là núi gì đó, mà mây gì gì đó.

Sau Vu Kỳ Kỳ, Hứa Nghị là người tiếp theo đến thăm thiếu gia. Hứa Nghị vừa gọi một tiếng thiếu gia, sau đó hai người gần như không nói gì, Ngải Cửu thực sự không nhìn nổi cái gương mặt đau khổ kia nên phất tay đuổi hắt đi, mang theo hai gã đàn em, à không, hai vị cảnh sát sải bước mà đi.

“Thao! Nền đến không đến, không nên đến thì chen vào xem náo nhiệt làm gì.”

Ngải Khốn Kiếp, trước giờ cũng chỉ có hấn mới làm người khác tổn thương.

※

Trác Dạ Húc, Hạ Chu Diễm và cả Hứa Nghị bốn ba nửa tháng, vận dụng mọi mối quan hệ hai giới hắc bạch, nhưng hiệu quả đạt được vẫn không đáng kể. Ba năm qua, Ngải Cửu đối với đối tác làm ăn kiên tình nhân cũ có thể nói là “thành thật với nhau”, biên bản giao dịch, lợi nhuận phi pháp, tiền gửi ngân hàng, những người liên quan, thậm chí còn có cả một số bức ảnh, ghi âm hay ghi hình, nói chung tư liệu Vu Kỳ ý giao cho cảnh sát có thể viết được cả một quyển “Tự truyện của Ngải thiếu gia”. Hơn nữa cảnh sát còn cần quét ma túy ở địa bàn Ngải thiếu gia, cho nên Ngải thiếu gia tuyệt không thể thoát khỏi cái án trung thân.

Chứng cứ vô cùng xác thực, cảnh sát căn bản không thể dành ra nửa điểm nào để cứu vãn hấn, cho dù bọn họ cũng không muốn ra tay quá tuyệt tình. Chỉ riêng việc đắc tội với Ngải gia thôi đã không thể tưởng tượng nổi hậu quả, nếu như người thừa kế duy nhất của Ngải lão gia bị xử chung thân, không biết việc này sẽ nổi lên bao nhiêu phong ba. Nhưng không ngờ được, Trác gia và Hồng bang cư nhiên đánh tiếng,

Ngải thiếu gia bị làm sao thì những người liên quan cũng đừng mong sống những ngày tháng yên bình. Mà những người đầu tiên có liên quan là hai vị đứng đầu ngành cảnh sát và tòa án, tiếp theo là người trong giới hắc đạo, những người nên giúp đỡ thì không giúp đỡ, hoặc có khả năng giúp thì lại không chịu giúp. Ngụ ý chính là: muốn kéo cả những người vô tội vào, muốn mọi người cùng chịu trận chung với Ngải thiếu gia. Những kẻ vốn là thù địch đáng lẽ lúc này nên bỏ đá xuống giếng mới phải, nhưng trái lại bọn họ còn tận sức giúp đỡ kẻ thù. Thế giới này ngày càng khó sống a

~~.

Một tuần sau, ngày mùng một tháng sáu, sinh nhật Ngải Cửu. Hai mươi hai tuổi, Ngải lão gia triệu hấn về Hương Cảng kết hôn với Vu Kỳ Kỳ. Hai mươi ba tuổi, Trác Dạ Húc kết hôn với Đường Đình. Hai mươi tư tuổi, Trác Dạ Húc ở New York tổ chức tang lễ cho vợ y. Hai mươi lăm tuổi, hấn tới Philippines bàn việc làm ăn. Kể từ khi hấn chín tuổi, sinh nhật năm nào cũng có Trác Dạ Húc bên cạnh, rời xa nhau bốn năm, sinh nhật năm hai mươi sáu tuổi, cuối cùng Trác Dạ Húc cũng trở về bên cạnh hấn, ở trong phòng thăm hỏi của cục cảnh sát.

“Hóa ra vẫn chưa tới bốn năm, nhưng tôi luôn cảm thấy... nói sao nhỉ... như đã trải qua mấy kiếp.” Ngải Cửu không khỏi nhếch miệng cười, hấn càng ngày càng giỏi quốc văn.

Trác Dạ Húc quay đầu đi, nụ cười kia quá chói mắt, nhìn giống như muốn ăn đòn, “Ngải Cửu, đây là đang trừng phạt à, là đang trừng phạt tôi phải không?”

“Trừng phạt cái gì?” Ngải Cửu không hiểu lời y.

“Tôi là thứ hèn nhát đã chạy trốn, tôi kết hôn với Đường Đình, cho nên cậu mới dùng phương thức này trừng phạt tôi...”

Sắc mặt Ngải Cửu tối hơn một chút, lạnh lùng nói: “Hôm nay là sinh nhật vui vẻ của tôi, con mẹ nó, cậu đừng nói những lời này với tôi.”

“VẬY là thừa nhận rồi?” Trác Dạ Húc nở nụ cười còn lạnh hơn hấn, “Được, cậu cứ vui vẻ ngồi trong đó đợi đi, chờ tôi xử lý xong việc bên ngoài sẽ vào với cậu, miễn cho cậu ở một mình, buổi tối lại bị “chứng sợ hãi không gian kín” khiến cho tè cả ra quần.”

Cảnh sát đứng bên cạnh giữ nhịn không được phì cười thành tiếng, Ngải Cửu trừng mắt liếc, vô cùng bất lịch sự mà cười, “Cười cái con mẹ mày.”

Trác Dạ Húc sợ hấn mất mặt, đưa chân dài đá mạnh hấn một cái, hấn không cam lòng tỏ ra yếu thế liền đá trả một cước. Trác Dạ Húc mắng mẹ hấn một câu bèn đá lại, hấn đá trả. Cho đến khi chiếc bàn dài sắp bị đá xóc lên, hai vị cảnh sát mới liều chết xông lên ngăn cản. Nhìn quần dài màu đen đầy giấu dầy, Trác Dạ Húc tức lặc mui, để lại một câu liền rời đi.

“Ngải Cửu, tôi cho cậu ba tháng, cậu không ra thì tôi sẽ vào đây với cậu, tôi nói được là làm được.”

Y đã dốc cạn sức nhưng chỉ có thể khiến những người khác cất giảm bớt một số tội danh “chưa đầy đủ chứng cứ” của Ngải Cửu, “kiến nghị” tòa án cân nhắc mức phạt nhẹ hơn, có thể đến năm hấn bốn mươi năm mươi tuổi sẽ được mãn hạn. Chắc chắn Lão Cửu thối muốn hành y sống giờ chết giờ, cho dù tất cả mọi người trong giới hắc đạo gánh tội thay hấn hay mời luật sư tốt nhất cũng chẳng ăn thua gì. Ban đầu, y vốn đã nghĩ như thế.

Thế nhưng, Trác Dạ Húc là người thế nào, y nhanh chóng đánh hơi ra điều bất thường. Các cuộc ghi âm, ghi hình, biên bản ghi chép mà Vu Kỳ Kỳ giao cho cảnh sát đích thực là các hoạt động phi pháp mà đám người Ngải Cửu đã thực hiện, nhưng phó cục trưởng họ Trương phụ trách vụ án này lại nói rằng những việc đó không phải do Ngải Cửu trực tiếp thực hiện. Còn nữa, người phạm tội trong sổ chứng cứ này là “Elan” chứ không phải Ngải Cửu. Elan là tên tiếng Anh của Ngải Cửu, dùng tên này ký trên các bản hợp đồng hay văn kiện cũng có hiệu lực ngang tên tiếng Trung. Tài khoản tiết kiệm ở một số ngân hàng cũng dùng tên Elan, nhưng y biết Ngải Cửu không thích cái tên này, hấn rất hiếm khi sử dụng, ngoại trừ Vu Kỳ Kỳ suốt ngày gọi như thế. Hai điểm khả nghi này, theo người ngoài nói thì chẳng giải quyết được vấn đề gì, y lại cho rằng vẫn có tác dụng... Lão Cửu thối, cậu tuyệt đối đừng để tôi đoán sai.

Không thể sai được, phòng giam bịt kín không có ban công, lúc ngủ cũng không mở cửa, một mình hắn sẽ cảm thấy sợ hãi. Nhưng nếu đoán sai thì sao... Cũng chỉ có thể vào đó ở với hắn. Ôi trời, có thể vượt ngục cơ mà! Sao lại không nghĩ tới điểm quan trọng này nhỉ, làm công dân sinh hoạt tốt lâu quá rồi đây mà.

“Đây, là sao?” Người hầu Trác gia gọi điện thoại tới, “Ông bị bệnh?!”

※

“Lão gia.” Gã thủ hạ trẻ tuổi lên xe Ngải lão gia, ấp a ấp úng không dám nói.

Ngải lão gia ngồi trong xe lớn tiếng nói, “Có cái gì thì nói thẳng ra.”

“Nghe nói... ừm... Bệnh tim của Trác lão gia tái phát, đang cấp cứu trong bệnh viện.” Trước kia, khi Trác lão gia phát bệnh thì bọn họ sẽ lập tức báo cáo, nhưng hôm nay hai nhà đang đối đầu, không biết có nên nói ra hay không.

“Người sao rồi?” Ngải Kỳ Du cố trấn định nhưng vẫn không che giấu nỗi vẻ hoảng loạn trên mặt.

Thủ hạ nhỏ giọng nói: “Bệnh viện chưa truyền tin đến...”

Trong xe, chú Thành lắc đầu thở dài, “Cái lão tiểu tử kia cứ ba ngày lại hai bận thế này thì chẳng còn được bao lâu đâu. Đã thế còn không chịu tới Mỹ, sợ rằng sẽ đi trước ông già này mất thôi.”

Ngải Kỳ Du không xuống xe cũng không để xe chạy, lẳng lặng ngồi trong xe, đợi, “Tại sao không đi?” Chỉ thuận miệng hỏi.

“Cậu nói xem, lão tiểu tử kia có rời Hương Cảng không? Có thể trái tim kia sẽ không bao giờ đập trở lại nữa. Chết ở Hương Cảng cũng tốt, trước khi chết còn có ‘bạn già’ đến liếc ông ta một cái, biết đâu chừng còn có người ông ta ngày ngày chờ đợi.” Chú Thành vừa nói vừa quan sát biểu hiện người bên cạnh. Ông là một ông già sống cả một bó tuổi rồi, không phải không chết, mà là không muốn chết không nhắm mắt. Ông đã quan tâm hai lão tiểu tử này mấy chục năm rồi, không thấy được kết quả của bọn họ, ông có đi cũng không an lòng.

“Lão gia, người ở bệnh viện nói Trác lão gia đã thoát khỏi cơn nguy kịch.”

Nghe xong thủ hạ báo cáo, cơ thể Ngải Kỳ Du như bị xì hơi, trượt xuống, thở hổn hển, bộ dạng xem ra rất mệt mỏi.

Thuộc hạ tiếp tục báo cáo. “Luật sư của thiếu gia gọi điện nói, thiếu gia muốn gặp lão gia.”

“Lái xe.”

※

Cục cảnh sát rất nể mặt Ngải lão gia, cho hai ông cháu họ thời gian nói chuyện riêng, dẫu vậy thì vẫn có camera giám sát. Ngồi đối diện nhau, nếu xóa đi vết tích thời gian, hai gương mặt này thật sự rất giống nhau, nhất là ánh mắt vừa tàn nhẫn vừa quật cường, là ánh mắt chỉ người Ngải gia mới sở hữu.

“Tiếp theo cháu định làm thế nào?” Ngải Kỳ Du mở miệng hỏi trước.

Ngải Cửu vắt chân, cười nhạo, “Còn có thể làm gì, cứ ngoan ngoãn ngồi đợi trong này.”

“Không lo cho Trác tiểu tử?”

“Không quan tâm.” Ngải Cửu đan mười ngón tay vào nhau chống lên bàn, đặt cằm lên tay, cười nói: “Ông nghĩ còn có thể làm gì cậu ấy nữa đây, chưa chắc bây giờ cậu ấy không thể đấu lại ông.”

Hiện tại, căn cơ Ngải gia đã lung lay cực độ, hơn hai phần ba tài sản Ngải gia và Ngải thị đã bị đóng băng, địa bàn trong giới hắc đạo bị cảnh sát rà soát triệt để. Mặc dù Ngải lão gia cố gắng chỉnh đốn nhưng cũng đã mất đi vị trí đứng đầu. Rất nhanh thôi, Hương Cảng sẽ hình thành thế kiềng ba chân của Trác gia, Hồng bang và Ngải gia, thật đáng tiếc, Ngải lão gia không thể duy trì vị thế độc tôn nữa rồi. Đây chính là mục đích cuối cùng của Ngải Cửu.

Nếu hấn và Trác Dạ Húc liên thủ, biết đâu mười năm sau có thể thắng được ông già, nhưng trước thời điểm đó, ông già sẽ không cho bọn họ cơ hội thành lập thế lực, mà hấn cũng chẳng chờ được mười năm dài đằng đẳng ấy. Nếu như “xây dựng” rất khó khăn, thì “đạp đổ” lại là việc hết sức dễ dàng.

“Rốt cuộc cháu vẫn không hiểu được suy nghĩ của ông, ông cho là cháu không xứng đáng nhận được những thứ thuộc về mình, vậy có phải cháu cũng phải giống như ông, phải giống ông lấy tay chặn nòng súng, phải ăn ba bảy nhát đao, đến lúc đó mới đủ tiêu chuẩn? Nếu chỉ cần như vậy, cháu sẽ tùy ý ông nổ súng hay chém bao nhiêu đao cũng được, sau đó cháu vẫn sẽ muốn ở bên cậu ấy.”

Lặng yên hồi lâu, Ngải Kỳ Du rũ mắt hỏi một câu: “Đổi lại là cháu, cháu sẽ làm thế nào...”

Ngải Cửu nghe một lúc mới hiểu ý ông, lắc đầu nói: “Không biết, cháu chỉ biết ngay từ lúc đầu cháu đã quyết định không buông tay, đến chết cháu cũng sẽ không buông. Cậu ta là tên hèn nhát cũng được, phản bội cũng được, không buông là không buông!”

“Không buông tay...” Ngải Kỳ Du đột nhiên cười lên, cười liên tục vài tiếng. Ông cũng chưa bao giờ buông tay cả! Nhưng hai người họ tuyệt đối khác biệt...

Trước phiên tòa ba ngày, luật sư của Ngải tổng tài mới đưa ra bằng chứng mới chứng minh bị cáo bị tố giác phạm tội không phải là Ngải Cửu – tổng tài của Ngải thị, mà là một gã tên Elan mang quốc tịch Mỹ. Hồ sơ cá nhân xuất nhập cảnh các nơi ghi lại cùng với tương quan tài chính đều ăn khớp với Elan trong tập dữ liệu phía cảnh sát nắm giữ. Số tiền phi pháp khổng lồ hấn tuồn vào Ngải thị cũng được trung chuyển qua tài khoản bên Mỹ. Hơn nữa, gã người Mỹ này rất thẳng thắn thừa nhận các hoạt động phi pháp của mình, những kẻ nằm trong diện tình nghi khác cũng chỉ ra và xác nhận hấn mới là “Elan”. Chuyện thế này nghe có vẻ hoang đường, một gã người Mỹ làm sao có thể là kẻ đứng đầu đám tội phạm ở Hương Cảng được, nhưng chứng cứ vẫn là chứng cứ.

Sau đó, tòa án tuyên bố hoãn phiên tòa lại. Hai tháng sau, Ngải Cửu được tạm tha, trước khi đóng hồ sơ vụ kiện không được rời khỏi Hương Cảng, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng được tòa án triệu tập. Tất cả mọi việc đều trong dự liệu của Ngải Cửu, tuy rằng quá nguy hiểm, nhưng hấn thực sự đã thành công. Hấn không có dừng khí ở trong nhà giam kia cả đời, nếu như mọi việc mất kiểm soát, hấn chỉ còn lại con đường duy nhất, cùng Trác Dạ Húc chạy tới chân trời góc biển, ngấm lại cũng không tồi.

※

Trác Dạ Húc tới đón người lại không thấy người đầu liền quay trở về biệt thự của mình, xa xa thấy một người đứng trước cửa biệt thự. Xe chưa tắt máy đã đi xuống đón.

“Cậu chậm quá, tôi đành phải tự đón xe đến đây đây.” Ngải Cửu kéo chiếc áo sơ mi che nắng trên đầu xuống, nụ cười còn rực rỡ hơn vàng thỏi dương trên đỉnh đầu.

“Tôi nghĩ rằng cậu sẽ không tới đây...”

“Bây giờ tôi chỉ còn hai bàn tay trắng thôi, bà xã à, em phải nuôi anh đấy nhé.”

Trác Dạ Húc nhắm mắt, đầu kết trượt lên trượt xuống, bỗng nhiên vươn tay ôm lấy hấn, “Tôi nuôi cậu, tôi nuôi cậu!”

“All night you’ d lay asleep... enfolded in my arms... breathing slow and sweet... I never understood... how it would prove to be... such a luxury to feel... your hand... warm in my hand, your kiss on my cheek...” [Trọn đêm dài, ôm em trong ngủ trong vòng tay anh, hơi thở em chậm chậm và ngọt ngào... Trước nay anh chưa từng hiểu... Nắm lấy bàn tay ấm áp của em, em hôn lên gò má anh, cảm giác ấy thật là quý giá...]

Xoay người đè lên người bên gối, hôn lên mi, mắt, mũi, gò má, đôi môi y, hấn luôn cảm thấy cảm giác này thật mơ hồ. “Tôi nói ba năm, cậu nói năm năm, kết quả lại nằm ở giữa, bốn năm. Tôi không muốn có cái kiểu “bốn năm” này nữa.” Nhớ tới quãng thời gian ở trong hạnh phúc lại không biết mình hạnh phúc. “Nếu chúng ta không tranh giành lâu như vậy, tôi sẽ ôm cậu nhiều hơn một chút, hôn cậu nhiều hơn một chút, mấy năm nay cũng không cần khó chịu như vậy.”

“Sẽ không như vậy nữa.” Y đã sớm hối hận, nếu như có cơ hội quay trở lại năm đó...

“Nếu như có thể quay trở lại năm đó, tôi sẽ trói chặt cái tên hèn nhát cậu lại, chẳng thèm quan tâm cậu đổ máu hay chết luôn, cùng lắm thì tôi chôn cùng cậu là được.” Nói, đôi tay Ngải Cửu lại bắt đầu gỡ trò xấu xa.

“A Cửu, cậu tha thứ cho tôi không?” Trác Dạ Húc thuận thể tách hai chân ra, tùy hấn khiêu khích.

“Chuyện cậu kết hôn với Đường Đình?” Vuốt ve không chút dịu dàng.

“Ừm... nhẹ một chút..”

Hai ngón tay hung hăng tiến vào, “Tôi làm sao tha thứ được.”

Trác Dạ Húc buồn bã, “Không tha thứ... tại sao lại quay trở về đây?”

“Thao, đó là hai chuyện khác nhau, không trở về đây thì cậu muốn tôi đi đâu.” Ngải Cửu bỗng nhiên tức giận vì những lời y vừa thốt ra.

Trác Dạ Húc cười thành tiếng, vòng tay ôm vai hấn, “A Cửu, A Cửu, tại sao cậu lại như thế này cơ chứ... A Cửu... A Cửu...” Rất yêu hấn, vĩnh viễn yêu hấn vẫn chưa đủ, cả đời này, y thật may mắn mới gặp được hấn. “A Cửu, để tôi ôm cậu đi, tôi muốn ở trên...”

“Cậu đừng vội vui vẻ, sau này tôi sẽ tính sổ việc này với cậu.” Hai ngón tay cong lên, móng tay bấm mạnh vào thành hậu huyệt.

Trác Dạ Húc đau đớn chửi ầm lên: “****! Cậu đúng là đồ mặt dày không biết xấu hổ. Con mẹ nó, cậu đây đưa với Vu Kỳ Kỳ lâu như thế, tôi có nói một câu nào không?”

Ngải Cửu lại nhét thêm một ngón, lạnh lùng nói: “Tôi không kết hôn với cô ta.”

“Cút ngay!” Trác Dạ Húc nhấc chân đá bay hấn, xoay người đến đầu giường giật ngăn kéo tủ, lấy một chiếc hộp nhung màu xanh ra. Bên trong có hai chiếc nhẫn, kiểu dáng đơn giản, kích thước không chênh lệch nhau là mấy.

Ngải Cửu đoạt lấy cầm trong tay, hấn chưa từng quên Trác Dạ Húc từng nhận lời hấn, y sẽ đích thân chọn nhẫn kết hôn của bọn họ. Mặt trong chiếc nhẫn, một cái khắc “Cửu”, một cái khắc “Nhật”.

“Tại sao không phải là “Húc”?”

Trác Dạ Húc cười nhưng không nói, cầm lấy “Cửu” đeo vào ngón áp út trên tay trái hấn, đặt lên đó một nụ hôn, lại đưa tay trái mình ra. “Đến cậu.”

Ngải Cửu đeo nhẫn cho y, hắng giọng rồi trầm trầm nói: “Ngải Cửu, do you take this guy, Trác Dạ Húc, to be your lawful wedded wife, to live together in the estate of matrimony...” Khôi phục giọng vốn có, nói tiếp: “I do. I, Ngải Cửu, take you, Trác Dạ Húc, as my lawful wedded wife, to have and to hold from this day forward...”

“Wife?” Trác Dạ Húc kháng nghị.

“Không sai, đây là cậu nợ tôi.” Ngải Cửu hung tợn nói, sau đó vội vàng nắm lấy cậu nhỏ của mình cười gian manh, “Bà xã, bây giờ thực hiện nghĩa vụ của cậu đi, làm tốt thì tối nay cậu muốn ở trên bao nhiêu lần cũng được.”

Trác Dạ Húc không cam lòng hừ một tiếng, nằm vật xuống giường kéo cổ hấn, chủ động hôn lên môi hấn, tính toán dùng kỹ thuật hôn môi cao siêu khiến hấn choáng váng, sau đó nhân cơ hội... “Ừm!” Đang suy nghĩ viễn vông, vật to lớn nóng bỏng kia vọt vào cơ thể, hơi đau nhức, chặt chẽ mà nóng kinh người. Nâng eo, hai chân quần lên người hấn, dính chặt lấy hấn không để sót một kẽ hở.

Năm đó, Ngải Cửu qua tuổi hai mươi sáu, Trác Dạ Húc sắp hai mươi tám, trải qua bốn năm chia cắt, mai nả hai lần, tái kết hôn.

※

Ngải Cửu hết lòng tuân thủ lời hứa, không tổn hại tới ông già dù chỉ sợi tóc, nhưng điều kiện trao đổi là, nửa tháng sau, Trác Sĩ Xá phải bay tới Mỹ làm phẫu thuật ghép tim. Cứ như vậy, tâm tư của ông già sẽ

hoàn toàn đặt ở nước Mỹ. Vạn nhất giải phẫu thất bại, một người chết, còn một người tức chết bên bàn mổ, hai ông già này cũng chẳng phải người tốt lành gì...

“Oáp— a—!”

“Sét giữa trời quang, chuyện lạ có thật.” Trác Dạ Húc đang nhàn nhã đọc báo, uống cà phê.

“Sớm giờ ra, cậu la hét cái gì?” Ngải Cửu vỗ ngực định thần, xách chiếc quần lót vuông hoa hòe hoa sói đi về phía phòng bếp, “Muốn ăn sandwich không?”

“Có, cho nhiều thịt chân giò hun khói một tí. Hỏa ca xảy ra chuyện ở Nhật rồi, biết chưa?”

“Biết, Hứa Nghi không muốn chúng ta nhúng tay vào, hấn tự mình giải quyết.” Lần đầu tiên thấy Hứa Nghi lộ ra biểu hiện như vậy, hấn sợ đến nỗi toát cả mồ hôi lạnh. Người trong giới gọi hấn là “Sói Bạc” vừa buồn cười vừa không chính xác, nhìn cái bộ dạng cô vợ nhỏ kia của hấn, cùng lắm chỉ xứng là “Chó” thôi.

Đọc qua đoạn quảng cáo ô tô, Trác Dạ Húc nhớ tới một việc, “Đúng rồi, có phải hôm qua cậu lại mua thêm một chiếc xe không?”

“Mua rồi.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Không đắt, chỉ có tám triệu thôi.”

“Chẳng phải tuần trước đã mua rồi sao, tuần trước nữa cũng mua một chiếc, rốt cuộc cậu đã mua tổng cộng bao nhiêu chiếc?”

“Tôi đã mua... sáu chiếc hoặc là bảy chiếc, hình như là tám chiếc...”

“Cậu mua nhiều như thế để mở công ty ô tô à?”

“Chịu thôi, dạo này ra nhiều xe mẫu mã mới quá, không mua không được.”

“Không mua không được? Cậu tính xem hai tháng nay cậu tiêu bao nhiêu tiền rồi, gần năm mươi triệu rồi đấy!”

“Nhiều thế cơ à, tôi chưa tính nữa.”

Trác Dạ Húc tức gần chết, ném tờ báo đi đến cửa phòng bếp, “Cậu tưởng tôi là cái máy in tiền đấy à, trong vòng nửa năm không được mua xe mới nữa!”

“Không phải mới tiêu chút xíu của cậu thôi à, cậu có cần keo kiệt như thế không? Ai đã nói sẽ nuôi tôi cả đời!”

Trác Dạ Húc bám vào khung cửa thiếu chút ngất đi, y triệt để quỳ gối bái lạy Ngải thiếu gia luôn. Một gã đàn ông có thể thẳng thắn công bố cho cả thiên hạ nghe những lời này... có khi chỉ có mỗi Ngải thiếu gia hấn.

“Thế là được rồi.” Nhìn kiệt tác của mình, Ngải Cửu gật đầu hài lòng, kéo tạp dề xuống, lại kéo chiếc quần lót vuông hoa hòe hoa sói trở về phòng ngủ mặc quần áo. “Phần tôi nhiều đưa chuột vào nhé, đừng có ăn hết đấy.” Ra khỏi phòng bếp, điện thoại phòng khách vừa vẳng vang lên.

“Vâng, ai vậy?” Tiếng y a bập bõm trẻ con khiến hấn nghe không rõ. “Tìm ai? Dượng? Ai là dượng của cháu?” Tức đến nỗi khiến Ngải thiếu gia thấy đầu mình như bốc lửa.

“Ngải Cửu——!” Tiếng rít cào truyền ra từ phòng bếp, Trác Dạ Húc một tay cầm sandwich một tay cầm điện thoại di động lao tới, rống to hơn, “Cậu lại tiêu của lão tử một trăm triệu, nói mau! Cậu làm cái gì đấy!”

“Đưa chuột...” Ngải Cửu nhìn y bóp nát miếng sandwich, hấn tức đến nỗi bóp nát chiếc điện thoại, “Có người gọi cậu là dượng, nói mau! Ai đây!”

“Còn có thể là ai nữa, là con trai Đường Mạn.”

“Bảo nó không được gọi như thế nữa, còn dám gọi như thế thì kể cả là trẻ con, lão tử cũng sẽ không tha cho đâu.” Ngải Cửu hùng hổ nói.

“Tôi vốn là dưỡng của nó.” Ném miếng sandwich xuống, Trác Dạ Húc còn hỏi, “Cậu tiêu một trăm triệu kia vào chỗ nào hả?”

Dưa chuột của hần! “Lão tử thích tiêu vào chỗ nào thì tiêu! Không mượn cậu xen vào!”

“Không cho xen vào? Đó là tiền của lão tử!”

“Được lắm, phân chia rạch ròi lắm.” Ngải Cửu nhìn chung quanh một lượt, thấy bát đĩa trong phòng bếp, hần xông tới ôm lấy một chồng rồi ném về phía Trác Dạ Húc.

Trác Dạ Húc né tránh, lao vào ôm lấy chồng khác đáp lễ hần. Đại chiến đĩa bay kéo dài từ phòng bếp tới phòng khách, hai bên không trúng đòn nào, nhưng bài trí trong phòng khách thì bị đập lộn tùng phèo cả lên.

Dưỡng! Dưa chuột! Tiền của y! “Trác Dạ Húc, cậu chọc ông đây phát điên lên rồi, không cho cậu biết tay chắc cậu sẽ không để tôi vào mắt đâu nhỉ!” Đĩa bay đập thẳng lên tường, mảnh nhỏ văng lên mặt Trác Dạ Húc.

“Cậu là rắm thối thì có, đồ bại gia tử! Đồ Nhị Thế Tổ!” Đạp một phát lật ngược sô pha khiến tên bại gia tử kia không có chỗ ẩn nấp, sau đó ném ra hai chiếc đĩa bay.

(Bại gia tử lẫn Nhị Thế Tổ đều chỉ kẻ tiêu tiền như nước, đứa con phá của)

Ngải Cửu giơ chân đá bay chiếc đĩa đi, đĩa trong tay đã “bay” hết, hần tiện tay cầm một chai rượu trong tủ rượu ném ra. “Tôi cảnh cáo cậu, không được gọi tôi là Nhị Thế Tổ!”

“Rượu của tôi!” Trác Dạ Húc không cần dùng đĩa bay nữa, phi đến góc tủ lấy một khẩu súng giảm thanh bắn hai phát sang hai phía bên cạnh Ngải Cửu.

Ngải Cửu oa oa kêu âm lên, “Tôi ***, chờ đấy!” Phi lên lầu, vài giây sau, chiếc quần lót vuông hoa hòe hoa sói lại xuất hiện lần nữa.

Nhìn khẩu súng ngắn tự động trên tay hần, Trác Dạ Húc vừa sợ vừa giận, “Có giỏi thì bắn đi.”

“Hừ.” Ngải Cửu hừ lạnh một tiếng, đạn bay thẳng tới tủ rượu, không chai nào may mắn thoát được.

“Lão Cửu thối, lão tử giết cậu!”

“Xem ai giết ai trước!”

“Cậu chạy đi, để tôi xem cậu chạy được chỗ nào!”

“Mẹ nó, chưa thấy ai keo kiệt như thế này bao giờ!”

“Cậu cưới một cái máy in tiền là được!”

“Cứ thừa nhận đi, thừa nhận là tôi “cưới” cậu đi.”

“Lão tử sẽ lập tức đi bắn nổ mấy chiếc xe của cậu!”

“Cậu dám!”

“Cậu xem xem tôi có dám không!”

“Chúa ơi, con không thể sống thế này nữa!”

“Được, ly hôn!”

“Cậu nói cái gì!”

“Tôi chưa... chưa nói gì cả!”

“Cậu thử nói lại lần nữa cho ông đây nghe xem nào!”

“Cậu thử nói lại lần nữa cho ông đây nghe xem nào!”

“Ông đây đã nói cái gì nào!”

“Cậu nói cậu không thể sống những ngày như thế này nữa, cậu muốn ly hôn phải không?”

“Rõ ràng là cậu nói!”

“Là cậu nói trước!”

“Tôi không có!”

“Để xem cậu chạy đâu!”

Trác Dạ Húc phi thân nhào tới, hai người cùng ngã lăn ra bãi cỏ, tay chân qua lại, cuối cùng lại biến thành hành vi của quỷ háo sắc. Chiếc quần lót vuông hoa hòe hoa sói của Ngải Cửu nhanh chóng bị lột ra, mất đi phòng hộ, chỉ chốc lát đã bị vây hãm. Trác Dạ Húc đè hẳn lại, tiến công mãnh mẽ từ phía sau. Từng đợt từng đợt đánh lên cánh mông chắc khỏe, thoải mái hưng phấn khiến y liên tục thở dốc. Ngải Cửu vẫn còn đang giãy dụa, nắm đấm không ngừng đánh loạn về phía sau. Trác Dạ Húc nắm tay trái hẳn, ngón tay đan xen đặt trên mặt cỏ.

Hai chiếc nhẫn kề cận bên nhau phát ra thứ ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời. Một chiếc là “Cửu”, một chiếc là “Nhật”. A Cửu, cậu cũng biết mà, “Húc” thiếu “Cửu” thì không còn là mặt trời nữa.

“Trác Dạ Húc, cậu chờ xem, ngày mai ông đây lại mua xe tiếp!”

(Húc: , Cửu: . Tên của Trác Dạ Húc có bao gồm chữ cửu, tên của Trác Dạ Húc cũng có nghĩa là mặt trời, là ánh mặt trời, ban mai. Chiếc nhẫn “Nhật” của Trác Dạ Húc cũng có nghĩa là mặt trời, đây là cách chơi chữ của tác giả)

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-bang-the-huu>